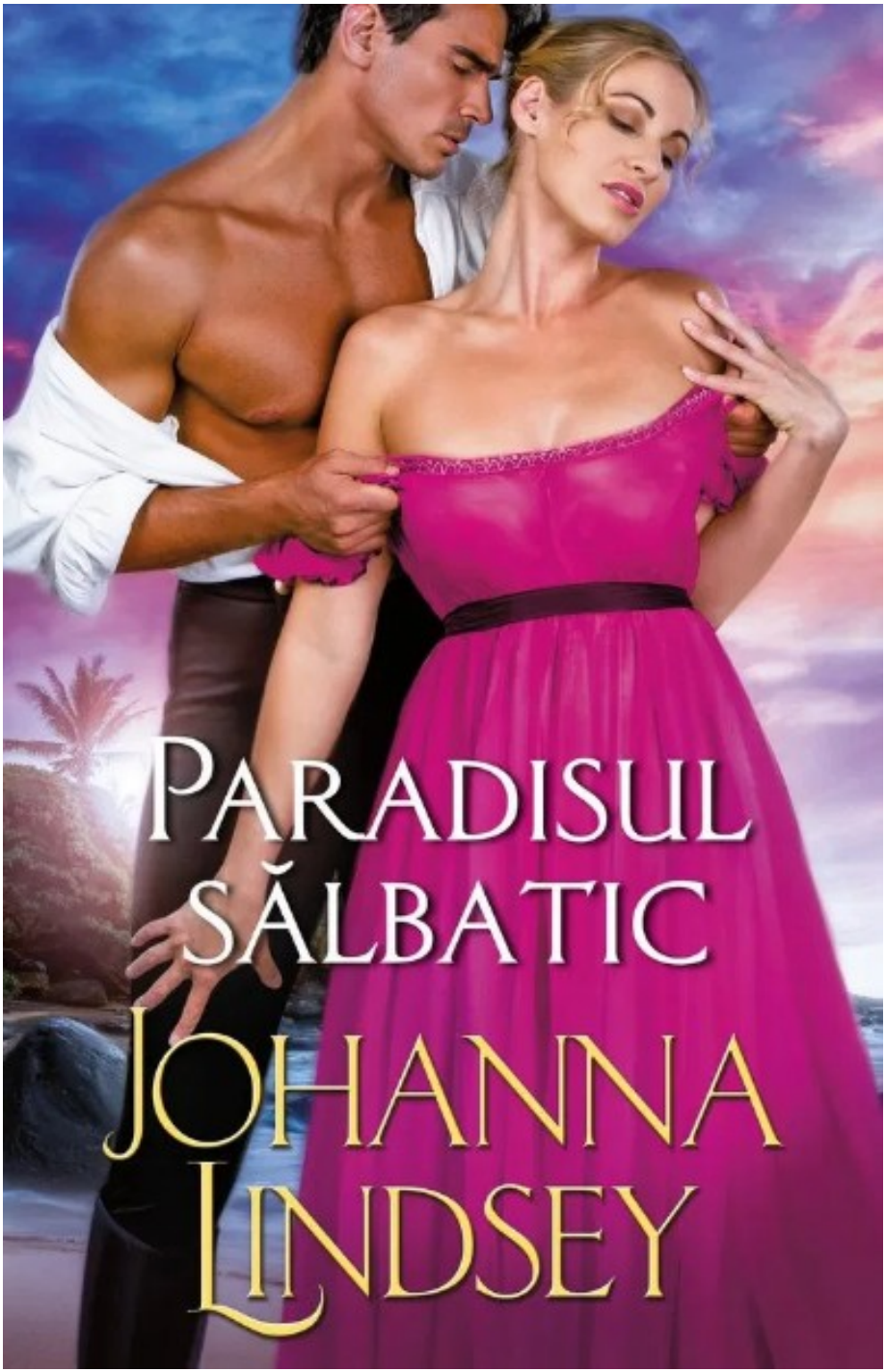
PARADISUL
SĂLBATIC
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
PARADISUL SĂLBATIC

***Paradise Wild by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1981 Johanna Lindsey
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Paradisul sălbatic / Johanna Lindsey
trad. Din 1 b. Engleză: Mădălina Moţatu – Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978 – 606 – 33 – 6497 – 6
I. Moţatu, Mădălina (trad.)
821.111
JOHANNA LINDSEY
Traducere din limba engleză Mădălina Moţatu
LITERA
Bucureşti
2020

Căminului meu – Hawaii – şi minunaţilor săi oameni

Capitolul 1

9 aprilie 1891

Tânăra înaltă, zveltă şi cu păr auriu, care nu îşi găsea astâmpărul lângă masa din hol, îşi fixă surprinzătorii ochi verzi asupra uşii închise din stânga holului. Oftă. Oftatul o făcu pe verişoara ei mai tânără, Lauren, să îşi mute privirea de la fereastră şi să întrebe:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Corinne, de ce eşti atât de agitată?

Lauren Ashburn se întoarse din nou către fereastră şi studie peisajul rece de peste drum, capul ei castaniu fiind puţin înclinat pe spate. Parcul Boston Common arăta atât de dezolant – rânduri peste rânduri de copaci antici aplecându-se în faţa vântului nemilos care îşi croia drumul către Beacon Street şi către această casă de oraş.

Chiar şi în aprilie, Bostonul nu era un loc în care viaţa să fie plăcută. Lunile de frig şi de vânturi aspre şi nevoia de a sta înăuntru în cea mai mare parte a timpului îşi puseseră amprenta asupra verişoarelor. Corinne era mai greu de mulţumit decât de obicei şi până şi Lauren cea cu temperamentul dulce se trezea posomorâtă în mare parte a timpului.

— Nu pare că primăvara mai vine anul acesta, oftă Lauren în timp ce pipăia luxoasele draperii purpurii.

Corinne ridică privirea, şi sprâncenele aurii i se uniră deasupra uimitorilor ochi de smarald.

— Cum poţi să pălăvrăgeşti despre primăvară într-un moment ca acesta? se răsti.

Privirea i se mută iute către uşa închisă şi apoi din nou la tânăra ei verişoară.

Urmărindu-i privirea, Lauren ridică din umeri.

— Aş crede că te-ai obişnuit cu asta până acum. Numai în anul acesta ai trecut deja de două ori prin asta.

Temperamentul iute al lui Corinne ieşi la suprafaţă.

— Nu ar trebui să mă aştept să înţelegi! zise ea cu

amărăciune. Tu mai ai ani buni până când peţitorii să vină să discute cu tatăl tău. Atunci, vom vedea cât îţi va plăcea să aştepţi în vreme ce viitorul îţi va fi hotărât de bărbaţi – în loc să fie de tine.

Ochii căprui ai lui Lauren se umplură de lacrimi.

— Ba înţeleg, Cori. Am 16 ani, sunt cu doar trei ani mai tânără decât tine.

Corinne îşi regretă imediat vorbele aspre. Impulsivă, era mereu obligată să îşi ceară scuze pentru remarcile ei furioase.

— Îmi pare rău, verişoară. Numai că sunt foarte neliniştită de data aceasta. Russell chiar este ultima mea speranţă.

— Ei, hai, de ce spui asta, Cori? Ai avut zeci de peţitori în ultimii trei ani, cu toţii dintre cei mai chipeşi şi mai bogaţi bărbaţi din Boston. Nu ştii cât de frumoasă eşti? Dacă vărul Samuel îi spune nu lui Russell, vor mai fi mulţi alţii dintre care să alegi.

— Ba nu, nu vor fi. Sunt foarte puţini bărbaţi ca Russell.

Lauren zâmbi cu subînţeles.

— Adică, sunt foarte puţini bărbaţi pe care să îi poţi juca pe degete aşa cum faci cu Russell. Sau cum ai făcut cu Charles şi William mai înainte.

— Exact. Ceilalţi pur şi simplu nu sunt destul de buni.

— Russell Drayton nu este chiar la fel de timid cum erau ceilalţi doi. Am fost cu adevărat surprinsă când l-ai ales. Dar, pe de altă parte, *a părut* să ţi se supună tuturor dorinţelor.

— Eu şi Russell avem o înţelegere. Va fi foarte potrivit.

— Bănuiesc că este bine că nu îl iubeşti. Cel puţin, dacă tatăl tău îl refuză, nu vei avea inima frântă.

— Nu voi avea niciodată inima frântă, zise Corinne amuzată. Dar Russell îşi va da silinţa, va arăta că are curaj. Ar trebui să pună în scenă un spectacol grozav chiar în clipa asta, zise ea, făcând semn din cap către uşa închisă a biroului. Se încruntă. Întrevederea nu ar trebui să dureze

atât de mult timp.

— De ce nu aşteptăm în salon? sugeră Lauren. Este prea mult curent pe holul acesta.

— Tu du-te! Eu nu aş putea să stau locului. Şi vreau să îl văd pe Russell în clipa în care iese.

Corinne sună clopoţelul de lângă uşa salonului, şi majordomul familiei Barrow apăru imediat din spatele casei.

— Brock, domnişoara Ashburn va lua ceaiul în salon.

— Da, domnişoară Barrows, răspunse mohorât Brock. Şi domnul Drayton? Va rămâne la cină după întrevedere, domnişoară?

Corinne se crispă. O înfuria faptul că servitorii ştiau întotdeauna totul. Nu mai departe de dimineaţa aceea, decisese că astăzi era ziua potrivită în care Russell să îşi facă pledoaria, având în vedere starea de spirit plăcută pe care tatăl ei o avea de câteva zile.

— Te voi anunţa, Brock, răspunse ea cu asprime.

În momentul acela, răsună ciocănelul de la uşa de la intrare, făcându-i pe cei trei să tresară. Brock înaintă să deschidă uşa, dar Corinne îl opri, dornică de orice diversiune. Deschise uşa şi tremură când vântul rece pătrunse pe lângă ea în hol, lipindu-i rochia albastră de muselină de trup.

Ochii ageri de culoare verde-deschis ai unui străin îi întâlniră pe ai ei. Bărbatul era mic şi zvelt, cu păr roşu aprins şi favoriţi lungi care i se întindeau până sub melon, pe care fu destul de înţelept încât să îl ţină locului. Era un omuleţ curios ca o nevăstuică şi avea nasul coroiat şi un costum maroniu din stofă ce îi era strâmt.

— Vă pot ajuta cu ceva? se oferi Corinne.

Ned Dougherty o scrută cu atenţie pe adorabila fată blondă, atent la detalii, obicei impus de profesia lui. Mintea lui înregistră părul auriu-închis, sprâncenele uşor arcuite, ochii mari de un verde-gălbui strălucitor şi limpede aşezaţi perfect deasupra unui nas arcuit cu modestie. Gene lungi îi fluturau pe pomeţii înalţi. Buzele ei nu erau prea late. Tenul ei fin, de ivoar, şi bărbia rotunjită cu blândeţe se potriveau

minunat pe chipul ei frumos.

— Vă pot fi de ajutor? repetă ea, cu un pic de asprime.

Ned îşi drese glasul. Chipul ei era unul pe care nu avea să îl uite. Nici nu putea cineva să ignore părul auriu lucios, cu şuviţele lui arămii.

— Este aceasta locuinţa lui Samuel Barrows?

— Da.

Agerii ochi verzi ai lui Ned îşi continuară examinarea, observând gâtul delicat şi sânii ridicaţi şi îndrăzneţi. Rochia se îngusta către o talie micuţă şi, putea el să ghicească, nişte şolduri suple şi picioare lungi. Părea să aibă în jur de un metru şaptezeci – cam înaltă pentru o fată.

— Domnule, dacă nu spuneţi iute ce doriţi, trebuie să vă urez o zi bună.

Corinne devenea nerăbdătoare.

— Iertaţi-mă, domnişoară. Caut un Samuel Barrows care, cu mulţi ani în urmă, a vizitat un grup de insule din Pacific cunoscute cândva ca Insulele Sandwich, mai de curând ca Insulele Hawaiiene.

— Probabil nu este omul pe care îl căutaţi.

— Sunteţi foarte sigură, domnişoară? A fost în urmă cu mult timp, nouăsprezece ani. Nu prea cred că puteaţi fi angajată la domnul Barrows pe vremea aceea, aşa că nu aţi putea…

— Vă rog să mă scuzaţi, îl întrerupse cu trufie Corinne. Domnul Barrows este tatăl meu.

— Vă cer iertare din nou, domnişoară Barrows, zise încurcat Ned.

Frumuseţea acestei fete avea un efect tulburător asupra lui.

— Am presupus doar…

— Ştiu ce aţi presupus! Acum, vă urez o zi bună!

Ned Dougherty ridică mâna când ea dădu să închidă uşa.

— Sunteţi absolut sigură că ştiţi despre toate călătoriile tatălui dumneavoastră?

— Da! se răsti ea şi trânti uşa cu furie.

Apoi însă o amintire îndepărtată îi pluti în minte, şi deschise iute uşa din nou.

— Aşteptaţi! strigă, oprindu-l pe omuleţ tocmai când acesta se întorcea cu spatele. Îi zâmbi ca pentru a-şi cere scuze. Acum, eu sunt cea care trebuie să vă ceară scuze, domnule. Tatăl meu a fost în Hawaii. Mi-a povestit despre asta când eram copilă. Mă tem că uitasem.

Ochii lui Ned Dougherty se aprinseră.

— Asta a fost acum nouăsprezece ani?

— Exact, răspunse ea. Se afla acolo când m-am născut. Doreaţi să îl vedeţi?

— Nu, mulţumesc, domnişoară Barrows. O zi bună!

— Aşteptaţi! Nu înţeleg, strigă ea după el, dar bărbatul se îndepărta deja grăbit.

— Ei, la naiba! spuse ea cu glas tare. Ce omuleţ nepoliticos!

Corinne trânti uşa în faţa serii reci. Întorcându-se, oftă şi se întoarse cu faţa către holul gol. Cercetă numeroasele sofale şi băncuţe capitonate aflate pe lângă pereţi, candelabrul mare neaprins, folosit în timpul balurilor, oglinzile şi tablourile despre care se spunea că sosieră din Anglia, odată cu strămoşii ei. Toate aceste bogăţii… şi pentru ce? Tatăl ei ţinea bine strânse băierile pungii.

Corinne porni către uşa închisă, sătulă să aştepte. Aceasta se deschise pe neaşteptate, şi Russell ieşi valvârtej. Văzând expresia lui mânioasă, se aventură şi spuse fără tragere de inimă:

— A spus nu?

— A spus nu, răspunse scurt Russell. A spus *absolut* nu!

Corinne îl prinse de braţ.

— Nu înţeleg. Nu ai spus ce ţi-am zis să spui?

— Ba da.

— Şi i-ai ţinut piept?

— Da, Corinne, da!

— Atunci, de ce? întrebă ea nedumerită.

— A văzut prin mine, răspunse Russell descurajat. Dumnezeule, dacă ar şti!

— Ce să ştie? Despre ce vorbeşti?

— Nu are importanţă, Corinne. A pus să fim urmăriţi de luni bune. Nimic nu l-ar putea convinge că nu sunt prostul fără coloană vertebrală care m-a acuzat că sunt.

— Russell!

— Nu doresc să discut despre asta acum. Ne vedem mai târziu la club.

Părăsi casa fără nicio altă vorbă. Corinne rămase amorţită în mijlocul holului. Îl plăcea cu adevărat pe Russell. Era, de departe, cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată, chiar dacă era un pic prea slab şi avea o barbă care îi irita ei pielea sensibilă. Dar Russell era maleabil, gata să se plece în faţa dorinţelor ei. Şi erau atât de potriviţi. El era destul de înalt pentru propria ei înălţime dizgraţioasă, şi aveau atât de multe lucruri care le plăceau amândurora. Le plăcea în mod deosebit unica obsesie a lui Corinne – şi anume, jocurile de noroc. Deşi nu ştia cu adevărat prea multe lucruri despre Russell, acesta trebuia să fie bogat, altfel nu ar fi fost în stare să îşi permită să joace aproape în fiecare seară. Faptul că era bogat însemna că ea nu trebuia să se teamă că el umbla după banii pe care ea avea să îi moştenească după ce se căsătorea.

Nu era corect. În ultimul an, tatăl ei se transformase din bărbatul iubitor şi tolerant pe care îl adorase întotdeauna într-un tiran încăpăţânat. Îi zădărnicea orice mişcare.

Temperamentul lui Corinne, iute întotdeauna, clocoti acum de furie indignată. Intră în biroul tatălui ei şi îl privi încruntată de pe partea cealaltă a pupitrului său mare.

— Ce încerci să îmi faci? întrebă tare, fără să o intereseze cine o auzea.

— Ascultă, Cori, iubito, începu Samuel Barrows cu voce împăciuitoare. Ştiam că vei fi supărată, dar nu ai niciun motiv să fii.

— Niciun motiv! replică ea. Niciun motiv?

Începu să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa pupitrului tatălui ei.

— Când l-ai refuzat pe William, m-am gândit că poate

aveai o explicaţie bună. Apoi, când ai refuzat să îi permiţi lui Charles să mă curteze, m-am gândit că erai precaut. La urma urmelor, Charles era doar vicepreşedintele unei bănci şi, deşi familia lui provenea dintr-o descendenţă sănătoasă şi rezonabil de avută, nu se putea compara cu familia noastră sau cu averea pe care o voi moşteni. Se întoarse din nou cu faţa către el. Dar ce anume te-a putut determina să îi spui nu lui Russell?

— Nu este bărbatul potrivit pentru tine, Cori.

— Cum poţi spune asta? Este bărbatul pe care *doresc* să îl iau de bărbat! M-ai învăţat să urmăresc ceea ce îmi doresc!

— Ar fi trebuit să te învăţ să ai o judecată mai bună, răspunse Samuel, coborându-şi ochii căprui-deschis. Ţi-am dat prea multă libertate pentru o fată. Va trebui să fie un bărbat cu adevărat puternic, care să te poată controla.

Ochii ei de smarald străluciră.

— Dar nu doresc un bărbat puternic. Mi-am trăit întreaga viaţă cu un astfel de bărbat – cu tine! Lupta noastră de orgolii a fost interesantă, dar vreau să îmi trăiesc restul vieţii în pace.

— Vrei să spui că doreşti ca totul să fie după bunul tău plac, indiferent dacă judecata ta este sănătoasă sau nu?

— Vreau controlul asupra vieţii mele! Cer prea mult? întrebă ea.

Samuel îi susţinu privirea de gheaţă.

— Fetiţo, ai dovedit de-a lungul acestui an că nu eşti destul de înţeleaptă încât să deţii acest control deocamdată.

Corinne dădu să riposteze, dar îşi aminti că Russell îi spusese că tatăl ei pusese să fie urmăriţi. Aşadar, acesta ştia despre jocurile ei de noroc. Iar ea se chinuise atâta să păstreze secretul, ca el să nu afle unde se ducea suma generoasă pe care i-o dădea pentru cheltuielile lunare.

— Voi admite că judecata mea nu este întotdeauna sănătoasă, dar se va îmbunătăţi cu timpul, spuse Corinne fără tragere de inimă.

— Pot doar să mă rog că momentul acesta va veni în următorii doi ani, replică Samuel.

Mânia lui Corinne scânteie din nou.

— Ai de gând să mă ţii sub papucul tău până atunci? Spui că nu mă pot căsători între timp?

— Nu, fir-ar să fie!

Samuel îşi pierdu în cele din urmă răbdarea.

— Încerc să te salvez de tine însăţi. Eşti atât de nerăbdătoare să pui mâna pe fondul tău fiduciar, încât nu îţi pasă cu cine te măriţi. Pentru bunul Dumnezeu, Corinne, nu poţi pur şi simplu să aştepţi încă doi ani? Atunci, vei avea banii bunicii tale şi te vei putea căsători cu sau fără aprobarea mea.

— Până atunci, nu voi mai avea nevoie să mă căsătoresc! strigă ea cu frustrare şi ieşi ca o furtună din încăpere.

Samuel Barrows se lăsă pe spate în fotoliul lui de catifea şi oftă. Nimeni nu putea să spună că fata aceea impulsivă nu era fiica lui. Încăpăţânată, hotărâtă, nerăbdătoare şi cu siguranţă impulsivă, era exact ca el. Din nefericire, Daneil Stayton stipulase că strănepoata ei nu se putea căsători fără consimţământul tatălui ei înainte să împlinească vârsta de 21 de ani. Daneil cunoştea impulsivitatea tinereţii. Presupusese că, până la 21 de ani, Corinne avea să se maturizeze destul pentru a lua propriile hotărâri. Samuel nu era sigur.

Era vina lui, şi admitea asta. Îi îngăduise singurului său copil independenţa – şi asta la o vârstă mult prea fragedă. Îi dăduse libertatea de a se dezvolta şi nu îi impusese limite doar pentru faptul că era femeie. Fusese adeseori avertizat de către familie că avea să regrete într-o bună zi această decizie, iar acum regreta.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru fiica lui era să îi aleagă soţul în locul ei câtă vreme aceasta se afla încă sub controlul lui. Avea să se asigure că se căsătorea cu un bărbat puternic, nu un nemernic oarecare, lipsit de coloană vertebrală, care să o lase să continue cu apucăturile ei sălbatice. Dar unde putea să găsească un

bărbat cu o voinţă mai puternică decât a lui Corinne – şi să îl găsească în următorii doi ani?

Capitolul 2

La celălalt capăt al lumii, în Oceanul Pacific, se afla un grup de insule numite de curând Hawaii. Frumuseţea minunată a acestor insule – considerate de către unii istorici ca fiind locul pe care se aflase Grădina Edenului – îi făcea pe vizitatori să se gândească la o viaţă trăită uşor şi plăcut, cu calm şi în pace. De la descoperirea insulelor de către căpitanul Cook, mulţi vizitatori deveniseră rezidenţi permanenţi, nefiind dispuşi să renunţe la culorile strălucitoare, la plantele şi păsările exotice şi la oceanul încântător pentru a se întoarce în căminele lor mai puţin ospitaliere.

Din cauza numărului mare de colonişti străini, nu totul era paşnic în Hawaii în anul 1891. Nativii Hawaiieni tocmai îşi pierduseră preaiubitul rege, adesea numit Monarhul Vesel, şi sora acestuia guverna un cabinet incomod în recent construitul palat Iolana din Honolulu. Palatul, prima reşedinţă regală din lume dotată cu toalete cu apă curentă şi luminată în întregime cu electricitate, avea să fie în curând scena unei confruntări între cei loiali monarhiei şi coloniştii străini. În aprilie 1891, cea care păstră pacea în Oahu fu natura fericită a nativilor Hawaiieni.

Jared Burkett, în vârstă de 27 de ani, fusese născut în Oahu. Purta sângele mixt al Europei şi al Hawaiiului. Şi, deşi prietenii lui Hawaiieni aveau încredere în el şi îl iubeau, iar prietenii săi europeni îi respectau mândria de Hawaiian, nu se putea spune despre Jared că poseda natura blândă a strămoşilor lui Hawaiieni. Jared nu era un bărbat comod. Unica lui slăbiciune era sora sa, Malia.

Cu treizeci şi unu de ani mai înainte, tatăl lui Jared,

Rodney, şi fratele lui Rodney, Edmond, petrecuseră trei ani construindu-şi vila aici, în Oahu, insula cu cel mai mare număr de colonişti străini şi care se lăuda cu cel mai de amploare comerţ. După ce construise casa, Rodney se hotărâse să se însoare. Căsătoria provocase o ruptură permanentă în relaţia lui cu fratele său. Edmond se arătase în mod vehement împotriva lui Ranelle. Deşi era americancă şi fusese crescută în stilul de viaţă american, aceasta avea strămoşi Hawaiieni. Edmond simţea că fratele său se căsătorea cu o femeie de culoare. Nici măcar interacţiunea de zi cu zi cu Hawaiienii nu îl putuse determina să îşi schimbe atitudinea nemiloasă.

Edmond Burkett renunţase la toate drepturile asupra noii case la a cărei construire ajutase şi se mutase în oraş, mai aproape de biroul de împrumuturi al companiei pe care fraţii o înfiinţaseră. Din cauza neînţelegerilor dintre ei, Rodney lăsase conducerea companiei pe seama lui Edmond şi se concentrase asupra altor interese, în special terenuri.

În general, străinilor nu li se permitea să cumpere terenuri oriunde în Hawaii. Dar, datorită lui Ranelle şi rudelor îndepărtate Hawaiiene ale acesteia, Rodney putuse să cumpere zone de teren pe malul nordic al insulei Oahu. Aici pusese bazele unei mici plantaţii de zahăr, fără să se compare cu plantaţiile mai mari, dar destul de mare încât să se alăture în industria importantă a insulei.

Cu profiturile obţinute în urma zahărului şi a companiei de împrumuturi, Rodney începuse o afacere de tâmplărie. Se ocupase mai întâi de repararea navelor şi mai târziu trecuse şi la construcţia de case. Făcuse o mică avere. Această avere fusese însă pierdută în 1872, când afacerile şi agricultura intraseră în declin. Plantaţia de zahăr pierdea bani şi, în cele din urmă, fusese abandonată. Numai compania de împrumuturi prosperase în anii aceia întunecaţi.

În această perioadă, căsătoria lui Rodney se deteriorase. Melancolia incurabilă a soţiei sale îi afectase afacerea. După ce Ranelle murise, lui Rodney îi luase mult timp să se adune şi să îşi repună afacerea pe picioare.

În momentul în care Rodney Burkett murise într-un accident nautic, lăsându-şi toate bunurile celor doi copii ai săi, averea lui sporise.

Unicul său fiu, Jared, ocupa acum casa de pe Beretania Street. Zona făcea acum parte din Honolulu, oraşul înglobând-o cu ani în urmă. Sora lui Jared, Malia, cu zece ani mai tânără, locuia în cea mai mare parte a anului la casa lor de pe plaja coastei de nord a insulei, pe terenul care fusese cândva o plantaţie de zahăr.

Jared Burkett le dovedise tuturor că era în stare să preia locul tatălui său. Rodney Burkett crescuse un fiu de care putea să fie mândru. Jared era un bărbat care nu ceda niciodată în faţa unei probleme, indiferent de cât de dificilă era aceasta. Comunitatea îl respecta pe Jared şi se temea un pic de el. Acesta nu dădea niciodată înapoi din faţa unei înfruntări.

În comunitatea americană, Jared îşi apăra moştenirea Hawaiiană, căci se mândrea cu ea. Printre Hawaiieni, era demn de a fi numit prieten.

După moartea mamei sale, devenise retras şi morocănos. Era de aşteptat, dar nu trecu niciodată. Amărăciunea crescu înăuntrul lui Jared, devenind o ură purulentă. Ura aceasta îl roase pe tânărul Jared timp de şaisprezece ani, din ziua morţii mamei sale.

Astăzi, la atâţia ani după moartea aceea, soluţia pentru a se purifica de ura aceea o dată pentru totdeauna sosi la Jared printr-o scrisoare.

Acum, în drum spre biroul unchiului său de la Compania de Economii şi împrumuturi, Jared citi scrisoarea – pentru a zecea oară.

Dragă domnule Burkett,

Îmi face o deosebită plăcere să vă aduc veşti bune atât de curând după primirea scrisorii dumneavoastră. M-aţi angajat pentru a găsi un anume Samuel Barrows care, în urmă cu nouăsprezece ani, v-a vizitat îndepărtatele insule, şi asta am făcut.

Urmându-vă instrucţiunile, am început căutarea în oraşul meu, Boston, şi l-am găsit pe acest bărbat fără mari dificultăţi, întrucât este un membru foarte respectat şi important al societăţii din Boston. Locuieşte pe Beacon Street din cartierul rezidenţial exclusivist aflat în zona Back Bay a oraşului. Averea lui provine din multe surse. Cea mai cunoscută afacere a lui este firma de construcţii navale, una dintre cele mai mari din statul Massachusetts.

Nu am nicio îndoială că acesta este Samuel Barrows de urma căruia doreaţi să daţi. Dacă vă mai pot fi de ajutor, vă stau la dispoziţie.

Servitorul dumneavoastră,

Ned Dougherty

Jared puse scrisoarea în buzunarul costumului său tropical alb când trăsura opri pe Fort Street. Ridică privirea către clădirea roz cu două etaje, care avea neapărat nevoie să fie vopsită. Dar nu arăta mai rău decât celelalte clădiri care se aliniau de-a lungul străzii din această zonă veche a oraşului.

Biroul lui Edmond Burkett se afla la etajul al doilea, iar Jared urcă treptele alene, îngrozit de întâlnirea care îl aştepta. Nu era dragoste pierdută între unchi şi nepot. De când îşi amintea Jared, unchiul său fusese un străin pentru familia sa. Jared împlinise deja şapte ani până să îl întâlnească pe Edmond Burkett, deşi locuiau la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă unul de altul. Dar ştia motivul pentru care Edmond nu se întâlnea cu rudele sale de pe insulă: mama lui Jared.

Edmond nu fusese în stare să se acomodeze cu naţionalităţile mixte de pe insulă. Un bărbat cu prejudecăţi înverşunate, nu îl iertase niciodată pe Rodney pentru faptul că se căsătorise cu o femeie cu sânge Hawaiian, chiar dacă foarte puţin din acesta rămăsese în venele ei. Antipatia lui faţă de Ranelle se extindea şi asupra copiilor ei şi în mod deosebit asupra lui Jared, din cauza mândriei băiatului faţă de moştenirea sa. Deşi Rodney şi Edmond se împăcaseră

după moartea lui Ranelle, Edmond nu voia în continuare să aibă nimic de-a face cu copiii ei. Jared şi Malia îi răspundeau cu aceeaşi duşmănie.

Acum însă, Jared era partener egal cu Edmond în compania de împrumuturi şi era obligat să se asocieze cu acesta. Fiecare din ei făcea eforturi pentru a-şi ascunde adevăratele sentimente. De fapt, lui Jared îi făcea o deosebită plăcere ca uneori să fie din cale-afară de prietenos, ştiind că lucrul acesta îl rodea pe avarul său unchi.

Secretara din biroul exterior al lui Edmond zâmbi strălucitor când Jared intră. Jane Dearing era o tânără necăsătorită, sosită de curând din New York. Avea un interes deosebit faţă de Jared Burkett. Frumuseţea necizelată şi întunecată a lui Jared întorcea capete. Ochii lui albaştri-cenuşii contrastau în mod surprinzător cu părul lui negru. Jared era foarte înalt – aproape un metru nouăzeci – şi avea un trup bine făcut, atletic. Jane era invidioasă pe Dayna Callan, femeia pe care acesta o însoţea cel mai adesea prin oraş. La fel erau multe alte femei. Dayna şi Jared erau prieteni din copilărie şi se presupunea că, în cele din urmă, aveau să se căsătorească. Dar femeile din oraş nu erau gata să renunţe la Jared. Cum, de altfel, nici Jane Dearing nu era.

— Domnule Burkett, zise Jane, şi ochii ei albaştri sclipiră. Este aşa o plăcere să vă văd!

Interesul ei era evident, şi Jared zâmbi stingherit.

— Unchiul meu este înăuntru, domnişoară Dearing?

— Da, dar, în clipa aceasta, este cu domnul Carlstead. Bietul om a venit să îl vadă în legătură cu o prelungire a împrumutului său. Mă tem că anul acesta recolta lui de tutun nu a fost foarte bună.

Jared se încruntă. Lloyd Carlstead era un om bun, un suedez cu mulţi copii şi o soţie plinuţă şi bună la inimă. Mica lor fermă abia putea să îi susţină, dar se afla pe un teren de primă mână din apropierea oraşului, teren de care Jared ştia că unchiul său era interesat. Probabil că Edmond avea să îl confişte.

Era bine-cunoscut faptul că familia Burkett nu se înţelegea când venea vorba despre conducerea companiei. Dar Jared îi cedase responsabilitatea administrării lui Edmond, din moment ce interesele sale se aflau în altă parte. Şi nu servea la nimic să se certe pentru un individ pe care Edmond îl făcuse să dea faliment, pentru că acesta din urmă încheia întotdeauna cearta cu: „Fie acorzi întregul tău timp acestei companii, fie mi-o vinzi mie, fie îmi respecţi deciziile!”

Nu după mult timp, Lloyd Carlstead ieşi în grabă din biroul lui Edmond, cu mâinile încleştate şi faţa roşie ca sfecla. Trecu pe lângă Jared fără ca măcar să îl vadă şi o ţâşni în jos pe scări până în stradă. Jared scrâşni din dinţi. Bietul om probabil era ruinat – şi totul din cauză că avusese proasta idee de a veni la Edmond Burkett pentru un împrumut.

Dar astăzi Jared nu putea să ducă bătălia altcuiva. Avea nevoie de cooperarea unchiului său şi poate de o parte din banii lui – deşi nu voia să îi ceară. Speră ca Lloyd Carlstead să găsească ajutor în altă parte.

— Voi intra pur şi simplu, domnişoară Dearing, zise încet Jared. Nu este nevoie să mă anunţaţi.

— Desigur, domnule Burkett. Sunt sigură că unchiul dumneavoastră va fi încântat să vă vadă.

Jared zâmbi auzind asta. Domnişoara Dearing chiar se străduia. Mda, trebuia să o scoată la cină într-o seară, ca să o lase să afle cât de imposibil era să îl mulţumească. Apoi, aceasta avea să fugă cu coada între picioare. Era cel mai bun lucru pentru ea.

Jared intră nonşalant în biroul răcoros al unchiului său şi închise uşa. Cu ferestrele deschise larg de ambele părţi ale marii încăperi şi cu ventilatoarele care se învârteau încontinuu deasupra capului, chiar era o încăpere plăcută. Lui Edmond îi plăcea să îşi etaleze bogăţia, şi făcea asta în biroul său. În mod surprinzător, mobila capitonată şi covoarele groase nu răpeau nimic din efectul de răcoare.

— Cum merg treburile, unchiule? începu Jared.

Rânjetul satisfăcut al lui Edmond fu răspunsul său.

— Bine, bine. Şi aud că nici ţie nu îţi merge prea rău, spuse cu exuberanţă Edmund şi îi făcu semn lui Jared să ia loc într-unul dintre fotoliile aflate de partea cealaltă a pupitrului. Contractul pe care l-ai câştigat pentru hotelul acela nou din Waikiki – asta da, frumoasă afacere! Întotdeauna l-am încurajat pe Rodney să construiască hoteluri, dar nu era gata să facă faţă provocării, preferând să rămână la case şi mici magazine. Nu în felul acesta îţi faci numele să rămână în istorie.

— Nu tocmai acesta a fost motivul pentru care am dorit afacerea cu hotelul, răspunse Jared, cu ochii albaştri-cenuşii lipsiţi de expresie. Înseamnă mult de lucru pentru oamenii mei, pe o lungă perioadă.

— Desigur. Vor deveni leneşi dacă nu îi vei ţine ocupaţi.

— Nu, spuse cu răceală Jared. Se întâmplă să nu am această problemă.

— Atunci, eşti mai norocos decât noi, ceilalţi, râse ironic Edmond.

Jared nu avea de gând să îl contrazică. Unchiul lui era închistat în convingerea lui că toţi Hawaiienii erau nişte oameni leneşi, care nu erau buni de nimic. Lucrul acesta era ridicol, dar nu îi puteai spune nimic lui Edmond.

— Ce te aduce aici, Jared? întrebă Edmond. Ceva important?

Bărbatul mai în vârstă se lăsă pe spătar. Jared era întotdeauna uimit de asemănarea dintre Edmond şi tatăl său. Edmond avea acum 47 de ani, ochi de un albastru-închis şi păr şaten-deschis, fără nicio urmă de cenuşiu. Avea un metru optzeci şi trei de centimetri înălţime.

— Îmi iau o vacanţă, unchiule, spuse calm Jared. Mă gândeam că ţi-ar plăcea să ştii.

— Asta nu este deloc o noutate, spuse Edmond fără nicio emoţie. Dispari la plajă în fiecare an pe timpul celor mai călduroase luni de vară, exact aşa cum făcea tatăl tău. Însă nu pot spune că te condamn. Aş face acelaşi lucru dacă aş avea pământ acolo. Este al naibii de cald prin părţile acestea în iunie şi iulie.

— Eşti bine-venit să îi faci o vizită Maliei la ţară, unchiule, dacă ţi se pare prea cald aici. Dar eu nu voi fi acolo. Merg pe continent.

Asta îi captă interesul lui Edmond.

— În State? Ei bine, asta este altceva. E amuzant însă: când ţi-au îngheţat încheieturile de la degete atunci când mergeai la facultate pe continent, ai jurat că nu ai să te mai întorci vreodată acolo.

Jared se strâmbă amintindu-şi de iernile acelea. Nu se obişnuise niciodată cu frigul.

— Va fi vară şi acolo, aşa că nu va fi rău.

— Aveam de gând să merg acolo eu însumi, cugetă Edmond. Dumnezeule, sunt cincisprezece ani de când am plecat ultima oară de pe stânca asta – şi aceea a fost doar o călătorie până pe insula mare pentru a inspecta o proprietate oferită ca garanţie. Dacă aş reuşi să găsesc un asistent destul de capabil încât să preia conducerea pentru mine, aş putea poate să plec şi eu într-o vacanţă, dar lucrul acesta pare imposibil. Colby, bărbatul pe care îl am acum, este pe cale să fie concediat.

Jared nu dorea să discute despre problemele companiei. Dacă unchiul său ar fi priceput cât de dificil era să lucrezi pentru el, ar fi ştiut şi motivul pentru care era nevoit să concedieze atât de mulţi asistenţi.

— De fapt, unchiule, călătoria mea nu va fi doar de plăcere. Mă gândesc de ceva vreme să investesc nişte bani într-o afacere de pe continent. Au mult mai multe de oferit acolo în ceea ce priveşte o investiţie sănătoasă. Fier, cherestea şi oţel, bănci şi şantiere navale mai mari decât avem noi, printre altele.

— Dar nu poţi să stai cu ochii pe banii de acolo, sublinie Edmond.

— Adevărat, fu de acord Jared. Dar lucrul acesta nu ar fi necesar dacă aş investi într-o firmă consacrată. Aş putea, pur şi simplu, să stau aici şi să mă relaxez, în timp ce culeg profiturile.

Ochii albaştri ai lui Edmond luciră la auzul cuvântului „profituri”.

— Unde anume în State ai de gând să mergi?

— Pe coasta de est – New York sau Boston.

— Bună alegere, răspunse Edmond căzut pe gânduri, ciocănind uşor cu un deget în birou. Şi cât ai dori să iei cu tine când pleci?

Jared aşteptă o clipă înainte să răspundă.

— Cinci sute de mii.

Edmond se ridică în capul oaselor şi aproape se înecă.

— Sfinte Dumnezeule, omule! Ăştia sunt aproape toţi banii lichizi pe care îi ai!

— Ştiu, spuse Jared cu un uşor rânjet.

— Nu ar fi de ajuns jumătate?

— Nu voi pierde bani, unchiule, spuse cu încredere Jared. Voi câştiga.

— Chiar şi aşa…

Jared ridică mâna.

— Dacă nu crezi că este înţelept din partea mea să îmi blochez toţi banii lichizi, deşi ar trebui să obţin un câştig mare peste un an, de ce nu investeşti tu însuţi puţin? Să zicem… o sută de mii? Ar fi în siguranţă, din moment ce eu însumi i-aş garanta.

Edmond luă rapid o decizie.

— Din moment ce tu eşti chezaş, îţi voi da jumătate. Dar trebuie să laşi aici aceeaşi sumă care să o acopere.

— Foarte bine.

Jared cedă, zâmbind în sinea lui.

Era mai mult decât suma pe care se baza. Acum, dacă avea să piardă toţi banii în ceea ce plănuia să facă, nu avea să rămână falit şi avea la dispoziţie un an sau chiar mai mult pentru a-i returna banii unchiului său. Ştia că lăcomia era motivul pentru care Edmond îl ajuta, dar, chiar şi aşa, tot ajutor se chema. Dacă ar fi ştiut acesta *ce* anume îl ajuta pe Jared să facă!

— Cât de repede ai nevoie de banii lichizi?

— Ridic pânzele în cinci zile, duminică.

— Atât de curând?

— Am totul pus la punct, unchiule. Tot ce a rămas este o călătorie scurtă până la Sunset Beach, ca să îmi iau

la revedere de la Malia, spuse Jared, zâmbind poznaş. Vei veghea asupra ei cât voi fi plecat, nu-i aşa?

Ochii lui Edmond se lărgiră uşor.

— Va fi cu toate celelalte rude mai în vârstă ale voastre. Mă îndoiesc că mă voi abate pe acolo.

— Ei bine, ştii că îi place să vină la oraş pe perioada iernii. Prea multe furtuni aspre pe malul nordic în vremea aceea a anului.

Edmond deveni agitat.

— Ascultă aici, Jared. Furtunile nu vin până în octombrie sau noiembrie. Cât ai de gând să stai pe continent?

— Chiar nu pot să spun. Trei luni, patru – dar nu se ştie niciodată. Posibil, şase. Nu ai vrea să mă arunc în ceva fără să chibzuiesc, nu-i aşa? Va dura ceva timp să cercetez, să mă asigur că banii noştri vor fi în siguranţă.

Edmond oftă. Jared ştia al naibii de bine că el nu dorea să fie responsabil pentru Malia. Sora lui mai mică putea fi câteodată o mare bătaie de cap şi avea nevoie să fie supravegheată îndeaproape acum, când avea aproape 18 ani.

Jared zâmbi în sinea lui. Nu ar fi lăsat-o niciodată în grija lui Edmond, dar îl amuza să îl facă pe unchiul său să creadă că era responsabil de tânăra fată. Desigur, în realitate, cea care avea să o protejeze era Leonaka Naihe. Dar de ce să îl scoată din încurcătură pe unchiul lui spunându-i asta? Lui Jared îi plăcea consternarea de pe chipul unchiului său.

Capitolul 3

Naneki Kapuakele auzi trăsura care coti din Beretania Street pe alee şi dădu fuga către partea din faţă a casei, ca să privească pe fereastră. Era abia mijlocul după-amiezii, prea devreme ca Jared să vină acasă, însă iată-l, coborând din trăsură şi apropiindu-se pe aleea străjuită de flori.

Cum îi amintea acesta de răposatul ei soţ, Peni – înalt şi semănând cu un zeu, purtându-se ca un luptător din vechime. Peni Kapuakele ar fi putut să fie o căpetenie grozavă dacă ar fi trăit în zilele de altă dată. Ar fi stat chiar acolo, alături de regele Kamahamaha, ajutând la unirea insulelor.

Peni era mort. *Ua hele i ke ala-maaweiki.* Plecase pe calea îngustă şi fără de întoarcere. Iar Jared era în viaţă. Atât de asemănător lui Peni: mândru, arogant şi puternic. Nu conta că nu era pur Hawaiian, cum fusese Peni, ci avea doar o rămăşiţă de sânge Hawaiian în el. Ea însăşi era *hapa-haole*: jumătate albă, jumătate Hawaiiană. Inima lui Jared era Hawaiiană, la fel ca puterea lui. Şi era al ei, luând locul pierdutului ei Peni.

Naneki îşi trecu o mână prin părul ei negru bogat şi îşi netezi *muumuu*-ul cu flori roz şi albe. Îşi dori să fi purtat doar un sarong simplu care să i se agaţe de şolduri şi să îi dezvăluie picioarele lungi şi graţioase. Numai asta purta când era la ţară, cu Malia. Dar aici, la oraş, Jared nu o lăsa să se îmbrace atât de sumar din cauza numeroşilor vizitatori care veneau în casa lui de pe Beretania Street.

Când Jared deschise uşa, Naneki se afla acolo pentru a-l întâmpina. Era o fată înaltă, cu o purtare graţioasă. Nu trebuia să ridice ochii decât câţiva centimetri pentru a-l privi în ochi.

— Salut, Floarea Pasiunii.

Naneki zâmbi larg. Aşa o numea Jared când erau singuri şi se afla într-o dispoziţie bună. Dar lucrul acesta nu se întâmpla prea des, pentru că acest tânăr avea multe frământări.

— Tu devreme acasă, Ialeka.

Îi spunea pe numele lui Hawaiian, aşa cum făceau cei mai mulţi dintre prietenii lui de prin partea locului.

— Aşa este.

Intră în întinsa sufragerie şi îşi aruncă pălăria de paie cu boruri largi pe un scaun din apropiere.

— Îmi pregăteşti un punci cu rom, te rog?

Ea ezită, curiozitatea fiindu-i stârnită.

— Dar de ce tu acasă aşa devreme?

El se aşează la marginea canapelei maronii cu auriu şi se lăsă pe spate, cu mâinile prinse sub cap.

— Băutura mai întâi.

Naneki ridică din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat, apoi se grăbi să iasă din încăpere şi reveni într-un minut cu un pahar înalt de punci cu gheaţă. Merse la un bar lung aflat lângă perete şi adăugă o doză generoasă de rom, apoi i-l înmână. El bău jumătate, îl puse jos, apoi o trase pe Naneki în poala lui.

Ea chicoti şi îşi lipi faţa de gâtul lui, muşcându-l uşurel.

— Aşadar, de asta tu venit acasă, nu-i aşa? Doreşti faci dragoste?

Jared oftă mulţumit şi frământă un sân plin prin bumbacul subţire al *muumuu*-lui ei. Avea să îi ducă dorul lui Naneki câtă vreme avea să fie plecat. Aceasta era amanta perfectă: nepretenţioasă şi prezentă atunci când avea nevoie de ea. Nu se plângea niciodată, exceptând dăţile când o lăsa la ţară, cu sora lui.

Era fiica adoptivă a bucătăresei, menajerei şi rudei lui îndepărtate Akela Kamanu, măreaţa Hawaiiană care o crescuse pe Malia încă de la naştere. Tot ea o crescuse şi pe Naneki, luând-o sub aripa ei când fusese abandonată de către mama sa de obârşie Hawaiiană din cauză că tatăl lui Naneki era un *haole,* bărbat alb. Naneki era cea mai apropiată prietenă a Maliei, fiind cu doar un an mai în vârstă şi crescând în aceeaşi gospodărie, dar era, în acelaşi timp, servitoarea familiei Burkett.

El nu s-ar fi atins de ea dacă nu ar fi fost văduvă. Se măritase de tânără, dar căsătoria durase doar trei luni. Avea o fiică din acea căsătorie, şi micuţa Noelani avea nevoie de un tată. Jared trebuia în curând să vadă cum avea să facă să îi găsească un alt soţ lui Naneki. Era egoist din partea lui să o păstreze pentru el.

Se gândise să se căsătorească el cu ea şi să o crească pe Noelani ca pe fiica lui. Micuţa în vârstă de doi ani îl numea deja tati. Dar Naneki îl iubise prea mult pe Peni

Kapuakele. Peni avea să fie întotdeauna prezent, chiar dacă era mort. Iar Jared nu s-ar fi căsătorit nicicând cu o femeie care avusese o primă dragoste. Ştia ce putea face asta unei căsnicii. Ştia ce făcuse lucrul acesta căsătoriei părinţilor lui.

Jared sărută cu tandreţe buzele lui Naneki, apoi cu mai multă hotărâre. Se săltă cu ea în braţe şi o purtă până la etaj, în camera ei. Acolo, o lăsă jos, iar ea îşi trase peste cap rochia lungă vaporoasă, singurul ei obiect vestimentar, şi o aruncă peste cadrul de lemn aflat la capul patului ei. Se lungi pe pat şi se întinse ademenitoare, cu ochii ei negri pe jumătate adumbriţi de pleoapele întredeschise şi cu buzele pline uşor depărtate.

Jared scăpă iute de hainele de pe el şi i se alătură pe patul îngust, în timp ce buzele lui i le revendicară din nou pe ale ei, îşi trecu o mână peste pielea maronie fină pe care o cunoştea atât de bine, peste sânii mari şi plini, apoi coborî pe talia ei îngustă. Era un trup ferm, căci se jucase în ocean atâţia ani, încât el nu trebuia să se teamă că ar putea-o răni cu mâinile lui puternice. Era potrivită pentru el. Şi acum, îl întâmpina, desfăcându-şi picioarele în aşa fel încât să se poată cufunda înăuntrul ei.

Îi primi cu uşurinţă mădularul lung. Jared se controlă până când ea ajunse la plăcere înainte şi abia apoi se abandonă în propriul lui extaz. Când termină, se prăbuşi deasupra ei, odihnindu-şi capul pe umărul ei.

— Ai nevoie faci baie acum, zise ea moale în timp ce îşi trecu degetele peste spatele lui transpirat.

Jared mârâi doar şi se rostogoli ca să o lase să se ridice. Încăperea era inadmisibil de fierbinte. Soarele după-amiezii ardea prin fereastra deschisă, şi vântul sufla foarte slab. Ar fi trebuit să o ducă într-una dintre încăperile goale aflate de partea cealaltă a casei, una care prindea soarele de dimineaţă şi era mai răcoroasă după-amiaza.

Naneki nu întrebase niciodată de ce nu o ducea în camera lui, care se afla vizavi de a ei. Era bucuros că nu fusese nevoit să îşi apere dorinţa pentru intimitatea deplină de care se bucura acolo. Nu dorea să trebuiască să îi ceară unei femei să plece din patul lui după ce termina cu ea, dar

nevoia lui de singurătate l-ar fi forţat să o facă. Era mult mai uşor pentru el să se strecoare afară după aceea.

În vreme ce Naneki plecă să îi pregătească baia, Jared se întrebă dacă nu cumva dorinţa lui de intimitate avea de-a face cu acele vise îngrozitoare care uneori îl făceau să strige în noapte. Probabil că da. Nu dorea să împărtăşească acele amintiri vii cu nimeni.

Bănuia că femeile pe care le cunoscuse nu îl consideraseră un amant stabil. Venea la ele numai când avea nevoie de ele şi nu se ataşase de niciuna. Era atent în alegerile pe care le făcea, nu se încurca niciodată cu virgine şi se ţinea departe de casele de prostituţie din motive de sănătate. Prima lui alegere erau femeile văduve şi apoi fiicele promiscue ale cunoştinţelor care cereau ceea ce primeau. Nimic nu îl înfuria mai tare pe Jared decât o femeie care îl tachina şi nimic nu îi făcea mai mare plăcere decât să îi arate cuiva că nu putea să se joace cu Jared Burkett. Se considera norocos că nicio femeie nu pusese stăpânire pe el. Ştia ce putea să îi facă unui bărbat dragostea şi cât de distructivă putea să fie aceasta.

Probabil avea să se căsătorească într-o zi cu Dayna Callan – nu discutaseră niciodată despre asta, dar Jared bănuia că îl aştepta. Acum, erau prieteni, nu amanţi, iar Jared spera să poată găsi o femeie cu mai multă pasiune decât părea Dayna să aibă. La vârsta de 25 de ani, aceasta era încântătoare, liniştită şi modestă. Nu fusese niciodată îndrăgostită. Jared era sigur de asta – şi era motivul pentru care se gândea să o ia pe Dayna de soţie.

Leonaka, Jared şi Dayna fuseseră un trio constant când erau copii şi creşteau împreună pe coasta de nord. Cele două prietene ştiau întotdeauna cum să îl scoată pe Jared din toanele lui întunecate. Dar să se căsătorească cu Dayna? Ah, avea să se hotărască vreodată? Ar fi fost ca şi cum s-ar fi căsătorit cu o sfântă, şi nu era prea sigur că putea să suporte asta. Nu o îmbrăţişase niciodată altfel decât cu prietenie. Cum avea să reuşească să facă dragoste cu ea? Dar probabil că ea era exact ceea ce îi trebuia. Cu Dayna, nu avea să existe în viaţa lui nicio altă

ceartă în afara celor provocate chiar de el.

Naneki reveni în cameră.

— Apa gata, mare şef.

Ea era într-o dispoziţie jucăuşă, aşa că el o întrebă:

— Mi te alături?

Ea încuviinţă din cap şi începu să îl tragă de pe pat, dar îi dădu drumul înainte ca el să se fi ridicat complet în capul oaselor.

— Altfel de ce vii acasă aşa devreme, Ialeka? Niciodată nu te văd la ora asta din zi decât la ţară.

Jared se ridică şi o plesni peste dos.

— După ce facem baie, trebuie să împachetăm câteva lucruri.

Ea se lumină.

— Mergem acasă?

— Tu mergi. Ai venit în Honolulu pentru nişte cumpărături şi ai rămas trei luni. Cum vei explica asta când vei ajunge acasă?

— Akela ştie. Ea fericită am grijă de tine.

Jared mormăi.

— Malia nu ştie.

— Malia este prietena mea. Nu are părere proastă despre mine, zise Naneki cu un zâmbet ştrengăresc.

— În orice caz, nu vreau ca ea să afle. Jared se încruntă. Înţelegi asta, Naneki?

Ea încuviinţă din cap, dar îl avertiză din nou:

— Întotdeauna o răsfeţi pe Malia. Nu laşi pe ea să crească. Când ochii lui Jared se făcură cenuşii ca oţelul, ea adăugă iute: Dar înţeleg. Haide!

Starea de spirit a lui Jared se schimbase.

— Nu mai este timp de joacă, Naneki. Vom pleca la primele ore ale dimineţii. Trebuie să mă întorc în Honolulu până vineri. Duminică plec către continent.

— Ca atunci când ai mers la facultate?

— Nu, acum este vorba despre afaceri.

— Pentru cât timp? Vei pierde lunile de vară din Sunset?

— Da. Dar voi încerca să mă întorc până la Crăciun.

Naneki se strădui să îşi ascundă dezamăgirea.

— Mai este mult timp până atunci.

Jared veni la ea şi o sărută uşurel.

— Cât sunt plecat, ar trebui să îţi cauţi un nou soţ. Noelani are nevoie de tată.

Ea zâmbi larg.

— *Tu* când te însori? Nu văd *pe tine* să alergi la biserică.

— Într-una dintre zilele acestea o voi face.

— Cu domnişoara Callan. Îmi place. Nu mă supăr să te împart cu ea.

Jared oftă exasperat şi o trase cu el către baie.

— Tu doar aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Începe să îţi cauţi un soţ.

Capitolul 4

Sediul firmei lui Ned Dougherty se afla în partea de sud a Bostonului. Nu era cine ştie ce sediu, doar o cămăruţă deasupra unei taverne. În micul spaţiu erau îngrămădite un birou, două scaune şi dulapuri cu dosare. În timp ce se aşeză în faţa bărbatului cu păr roşcat, Jared începu să aibă îndoieli în ceea ce privea venirea lui aici. Orice s-ar fi aşteptat să găsească, cu siguranţă nu fusese asta.

Privirea scrutătoare a lui Ned măsură costumul scump al lui Jared şi aura de putere a acestuia şi observă un pic de cruzime în agerii ochi albaştri-cenuşii. Acesta era un bărbat care obţinea ceea ce dorea, iar Ned anticipă un profit de pe urma a ceea ce bărbatul dorea.

— Pot să spun cu sinceritate, domnule Burkett, că nu credeam să mai aud vreodată de dumneavoastră. Şi, cu siguranţă, nu mă aşteptam să vă întâlnesc. Afacerea dumneavoastră trebuie să fie foarte importantă de v-a adus aici tocmai din Hawaii.

Jared hotărî să fie sincer. Dacă bărbatul acesta putea

să ducă la îndeplinire ceea ce dorea el, atunci nu îl deranja să plătească un onorariu extravagant pentru asta.

— Ceea ce am de gând să fac în Boston este foarte important pentru mine, spuse Jared în timp ce îşi plimbă privirea prin birou. Dar nu sunt foarte sigur că dumneavoastră sunteţi potrivit pentru asta, domnule Dougherty.

— Nu vă lăsaţi păcălit de locaţia şi de dimensiunea biroului meu, răspunse Ned defensiv. Firmele de investigaţii mai mari au cheltuieli mai mari şi îşi taxează clienţii cu sume mai mari. Eu am mai mulţi clienţi.

— Lucraţi singur?

— Am ajutor, la nevoie.

Ned se lăsă pe spate şi zâmbi.

— Văd, după expresia dumneavoastră precaută, că aveţi îndoieli în ceea ce mă priveşte. Permiteţi-mi să vă asigur că nu am dezamăgit niciodată vreun client. Fie că fac cercetări asupra unei firme, caut o persoană dispărută sau dau de urma unei soţii rătăcitoare, obţin rezultate. Ba chiar am ajutat la rezolvarea câtorva cazuri de crimă.

Jared nu fu impresionat.

— Nu am nevoie doar de informaţii, domnule Dougherty, ci şi de publicitate.

— Am un văr şi câţiva prieteni care lucrează pentru ziare.

— Voi avea nevoie să devin foarte cunoscut în acest oraş într-un timp extrem de scurt – cam într-o lună.

— Nicio problemă, domnule Burkett.

— Foarte bine, atunci, voi risca în ceea ce vă priveşte, domnule Dougherty. Dar nu mi-ar face plăcere să fiu dezamăgit.

Ameninţarea fu evidentă, şi Ned simţi un uşor fior pe şira spinării. Îl alungă ridicând din umeri.

— Sunt curios să aflu cum aţi dat de mine, domnule Burkett. Aţi mai fost în Boston?

Jared începu să se relaxeze.

— Nu. Am obţinut numele dumneavoastră de la un prieten de facultate din State. A spus la şcoală o poveste

amuzantă despre cum bunicul lui v-a angajat să o urmăriţi pe bunica lui, bănuind-o, la vârsta de 72 de ani, că avea o aventură.

Ned râse, reducând din tensiune.

— Îmi amintesc destul de bine de bătrânul acela. A fost cel mai ridicol caz la care am lucrat vreodată.

— Aşa îmi imaginez. Dar nu v-am uitat niciodată numele, admise Jared. Chiar de pe atunci ştiam că voi avea nevoie de dumneavoastră într-o bună zi.

— Ei bine, atunci, domnule Burkett, sunt sigur că voi duce la capăt ceea ce doriţi să faceţi, dacă îmi veţi spune, desigur, despre ce anume este vorba.

În ochii lui Jared apăru o sclipire cenuşie rece.

— Doresc informaţii despre Samuel Barrows, în special despre afacerile lui, despre dimensiunea averii lui şi despre rezervele pe care le are. Doresc să ştiu totul despre acest bărbat, despre asociaţii săi şi despre familia sa. Doresc să îi cunosc planurile de viitor, cum lucrează, care îi sunt slăbiciunile şi obiceiurile.

Ned încuviinţă din cap.

— Probabil va dura cam două săptămâni pentru a obţine ceea ce doriţi. Din moment ce strângerea de informaţii este un lucru de rutină, nu prevăd nicio problemă.

— Bine. Acum, în ceea ce priveşte publicitatea, vă veţi apuca imediat de asta. Cum am mai spus, doresc să fiu bine cunoscut în oraş. Doresc să se vorbească despre mine în cele mai înalte cercuri financiare, mai ales în cercul lui Samuel Barrows.

Micul detectiv luă un carneţel şi un toc şi se aplecă deasupra pupitrului său.

— Atunci, voi avea nevoie de date despre dumneavoastră.

Jared făcu o grimasă.

— Jared Burk, milionar de pe Coasta de Vest, aflat aici să investesc bani. Asta este tot ce aveţi nevoie să ştiţi.

— Nu înţeleg.

Jared se ridică de pe scaun.

— Nu este nevoie să înţelegeţi. Numele şi datele pe care tocmai vi le-am dat sunt false. Nu vreau ca adevărata mea identitate să fie cunoscută. Dar chiar intenţionez să investesc nişte bani dacă circumstanţele sunt favorabile. Aţi putea să îmi recomandaţi un avocat bun.

Curiozitatea lui Ned fu trezită.

— Atunci, doriţi să fiţi un bărbat misterios?

— Exact.

— Foarte bine.

Ned ocoli biroul ca să îi strângă mâna.

— Vă voi da numele unui avocat peste câteva zile. Unde vă pot găsi?

— M-am cazat la Plaza în această dimineaţă, sub numele de Jared Burk.

Drumul înapoi către hotel fu plăcut. Jared îl pusese pe şofer să facă mai întâi un scurt tur al oraşului. Vremea era răcoroasă, nouăsprezece grade în această zi de început de iunie, caldă pentru locuitorii Bostonului, dar răcoroasă în comparaţie cu vremea din Hawaii. Jared speră că nu avea să fie nevoit să stea aici prea mult timp, mai ales în lunile mai reci.

Trăsura intră în zona Back Bay. Când Jared văzu inscripţia cu Beacon Street, trupul său deveni ţeapăn. Care dintre aceste vile înalte îi aparţinea lui Samuel Barrows? Oricare ar fi fost, Jared avea să fie invitat în acea casă în curând. Avea să facă în scurt timp cunoştinţă cu Samuel Barrows. Şi apoi, cumva, avea să îl distrugă pe acel bărbat, să îl aducă la ruină. Să îl ucidă ar fi fost prea rapid. Jared dorea ca acesta să îşi ducă viaţa ca un bărbat distrus, să afle ce se întâmplase şi de ce.

Jared îşi aminti de prima oară când auzise numele de Samuel Barrows rostit de buzele mamei sale. Avea şapte ani. Viaţa era frumoasă. Locuia la ţară cu mama sa, în vreme ce tatăl lui se ocupa de afaceri în Honolulu, la mulţi kilometri distanţă, vizitându-şi adesea familia.

Jared şi Leonaka abia începeau să înveţe ce era responsabilitatea, fiindu-le îngăduit să ajute la plantarea de trestie-de-zahăr. Dar se grăbeau să se strecoare şi să fugă

la plajă pentru a se întâlni cu Dayna. Plaja era locul lor de joacă, şi plăcile de surf – jucăriile lor. Într-o zi, când Jared se furişase singur până pe plajă, îşi găsise mama acolo, plimbându-se de mână cu un bărbat înalt pe care el nu îl mai văzuse niciodată până atunci. În seara aceea, o întrebase pe mama sa cine era străinul *haole,* iar ea îi spusese. Samuel Barrows, un prieten vechi din Boston, de unde venea mama lui.

O săptămână mai târziu, tatăl lui venise acasă, şi, pentru întâia oară în viaţa sa, Jared îi auzise pe părinţii lui certându-se. Se aflau pe terasa împrejmuită aflată în spatele casei şi nu ştiau că Jared era în curtea din spate, la numai câţiva metri depărtare.

— Cine naiba este bărbatul acesta pe care John Pierce te-a văzut îmbrăţişându-l? începuse Rodney Burkett.

— John?

— Da, vecinul nostru! A venit tocmai în Honolulu doar ca să îmi spună ce a văzut – pe tine şi pe un alt bărbat purtându-vă într-o manieră scandaloasă pe plajă!

— Nu ai niciun motiv să te superi, răspunsese Ranelle cu glas scăzut. Era doar Samuel Barrows, şi ne-am îmbrăţişat numai ca să ne luăm bun-rămas.

— Barrows? Bărbatul cu care ar fi trebuit să te căsătoreşti? Bărbatul care s-a căsătorit, în schimb, cu o moştenitoare, pentru că familia lui avea nevoie de bani?

— Da, ţi-am spus despre el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici?

Urmase o lungă pauză.

— A… a venit după mine. A spus că încă mă iubeşte.

Ceva se sfărâmase de un perete: un pahar sau o vază.

— Încă te iubeşte! Cum rămâne cu bogata lui soţie? A murit în mod convenabil?

— Rodney, ţi-am spus că nu ai niciun motiv să te superi, zisese Ranelle, începând să plângă. Este plecat acum, s-a întors la Boston.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Ranelle. Este un bărbat liber acum?

— Nu, este încă însurat. Dar ar fi părăsit-o dacă eu aş

fi fost liberă, indiferent de consecinţe. Nu există copii în căsătoria aceea, şi familia lui este din nou solvabilă. Dar nu ştia că m-am căsătorit şi că am un fiu.

Cu glas slab şi sfâşiat, Rodney întrebase:

— Ţi-a cerut să mă părăseşti?

— Rodney, încetează! îl rugase Ranelle. Nu are niciun rost. Samuel a plecat – nu se va mai întoarce niciodată.

— Ţi-a cerut asta?

— Da, dorea să merg cu el. A zis că l-ar lua şi pe Jared. Dar poţi vedea că sunt aici. I-am spus nu! începuse să strige isteric Ranelle. A venit cu opt ani prea târziu! Prea târziu!

Atunci, Jared alergase pe plajă, ca să scape de sunetul plânsetului mamei sale. Nu o mai auzise plângând niciodată până atunci şi nu îl auzise niciodată pe tatăl său ridicând glasul cu atâta furie sau cu atâta suferinţă.

După aceea, Ranelle Burkett nu mai fusese niciodată aceeaşi. Fusese întotdeauna o mamă blândă şi iubitoare, devotându-şi viaţa fiului şi soţului ei. Acum, devenise distantă, reţinându-şi dragostea. Nu mai zâmbea sau râdea. Începuse să bea mult şi adesea plângea în tăcere, cu lacrimi lipsite de speranţă.

Timp de doi ani, Jared trăise într-o stare de confuzie. Nu înţelegea de ce mama lui nu îl mai iubea. Nu înţelegea de ce părinţii lui se certau tot timpul. Şi apoi, Ranelle rămăsese însărcinată. La început, Rodney fusese încântat, apoi însă lucrurile deveniseră şi mai rele între ei. Din melancolică, Ranelle devenise înverşunată. Nu dorea noul copil. Rodney stătea departe de casă, dar certurile nu încetaseră. Acum, Ranelle se certa şi cu Akela, care o avertizase să nu mai bea atâta. Jared stătea departe de casă cât se putea de mult.

Când se născuse Malia, Ranelle nu dorise să aibă nimic de-a face cu ea. Îi dăduse copila Akelei, se apucase din nou de băut şi nu era aproape niciodată trează. Jared înţelesese în cele din urmă motivul pentru care mama lui se schimbase. Era încă îndrăgostită de Samuel Barrows. Auzise multe dintre certurile părinţilor săi, dar una anume

explicase multe.

Se întâmplase într-o dimineaţă timpurie, exact după naşterea Maliei, înainte ca Ranelle să apuce să îşi găsească romul. Jared era încă în pat, dar camera lui se afla alături de cea a părinţilor săi, şi vocile lor ridicate îl treziseră.

— Pentru numele lui Dumnezeu, atunci, du-te la el! strigase Rodney. Nu ne mai eşti de folos nici mie, nici copiilor tăi. Nu ai mai fost soţie sau mamă de când nemernicul acela de Barrows a venit aici. Da, mi-ai dăruit un alt copil, dar numai din cauză că te-am siluit.

— Te rog, lasă-mă în pace, Rodney, răspunse Ranelle. Nu pot să fac nimic în legătură cu sentimentele mele.

Vocea tatălui său era plină de suferinţă.

— De ce, Ranelle? Spune-mi doar de ce. Primii noştri opt ani au fost buni. Am fost fericiţi. Cum de am putut fi atât de fericiţi dacă încă îl iubeai?

— Renunţasem la el. Credeam că nu avea să mai existe vreo şansă pentru noi, nu înţelegi? M-am obligat să îl uit. Ar fi trebuit să îl aştept. Întotdeauna avusese de gând să îşi părăsească soţia după câţiva ani, dar eu nu am ştiut asta. Ar fi trebuit să aştept.

— M-ai iubit vreodată, Ranelle?

— Vai, Rodney, zisese Ranelle şi începuse să plângă. Niciodată nu am vrut să te rănesc. Chiar te-am iubit. Dar Samuel a fost prima mea iubire, şi nu mă pot împiedica să îl iubesc în continuare.

— Atunci, du-te la el, zisese Rodney sfâşiat. Îţi voi acorda divorţul.

Ranelle râsese, dar nu era un sunet vesel.

— Este prea târziu! Mi-a scris după ce s-a întors în Boston. Draga lui soţie a născut un copil cât el a fost plecat, la şase luni după ce s-a întors. Acum, nu o va mai părăsi vreodată.

— Ranelle, Ranelle, uită-l! Nu poţi să faci asta? Ai mai făcut-o o dată. Uită-l din nou!

— Cum aş putea, când de data asta ştiu că încă mă doreşte? A dovedit lucrul acesta venind aici să mă caute. El mă iubeşte, şi eu îl iubesc!

— Trebuie să faci ceva, Ranelle. Nu putem continua în felul acesta. Nu mai pot lucra. Şi îl afectează pe Jared. Este retras şi a devenit morocănos. Trebuie să încetezi să mai bei şi să începi să te porţi din nou ca o soţie şi ca o mamă.

— Lasă-mă în pace, Rodney!

— Ranelle, te rog!

— Pleacă! Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Urmase liniştea. Dar Jared aflase de ce viaţa lui fusese dată peste cap.

Şi, când Malia împlinise un an, Ranelle Burkett murise.

Era o noapte furtunoasă, noaptea aceea despre care Jared încă avea coşmaruri. Tatăl lui era în Honolulu, iar Akela le dusese pe Malia şi pe Naneki, care avea doi ani, în vizită la nişte rude din Kahuku, pentru câteva zile. Jared, în vârstă de 11 ani, devenise foarte protector cu mama sa şi nu voia să o lase singură în casă. Doar ei doi se aflau acolo în noaptea aceea.

Jared auzise deschizându-se şi închizându-se uşa verandei, care ducea la plajă, şi se dăduse jos din pat ca să vadă dacă se întorsese Akela. Cum nu găsise pe nimeni în casă, alergase, în camera mamei lui, dar o găsise pustie, în timp ce o sticlă de rom pe jumătate goală zăcea în mijlocul patului.

Se panicase, pentru că mama lui nu părăsea niciodată casa în timpul nopţii. Alergase afară şi coborâse pe plajă, strigând *mamă* iar şi iar. Nu primise niciun răspuns. Pierduse timp căutând de-a lungul malului înainte să o vadă în apă. Dădea rapid din braţe, îndepărtându-se de mai.

Ranelle Burkett nu ştia să înoate. În toţi anii aceia avusese oceanul în spatele curţii, şi, cu toate acestea, nu învăţase niciodată să înoate. Valurile erau înalte din cauza furtunii care se apropia, şi Jared se avântase în valurile de un metru şi jumătate ca să ajungă la ea, dar fusese ca şi cum mâna lui Dumnezeu o luase pur şi simplu pe sus. Noaptea fără lună era prea întunecată. Nu putea să vadă nimic. Lacrimile care îi orbeau ochii îl încurcau şi ele. Dar rămăsese în ocean toată noaptea, căutând, sperând şi rugându-se.

Zorii zilei aduseseră furtuna, dar şi destulă lumină încât să poată vedea ceva. Şi Jared îşi găsise mama, la un kilometru de ţărm, naufragiată pe nisipul rece şi ud. Era moartă.

Trecuseră multe ore până să fie găsiţi, Jared şezând pe nisip privind în gol către ocean, cu capul mamei sale legănat în poala lui. Nu putuse ascunde adevărul, că se sinucisese, pentru că era bine-cunoscut faptul că aceasta nu ştia să înoate şi că nu intra niciodată în apă, nici măcar ca să se bălăcească.

Trecuseră mulţi ani până când Jared încetase să se învinovăţească pentru că nu fusese în stare să o salveze. Îşi dăduse seama că ea nu ar fi făcut altceva decât să încerce din nou. Dorise să moară. Iar Samuel Barrows o împinsese către moarte. Venind în viaţa ei când era prea târziu, o împinsese în ocean. El era responsabil de nefericirea şi de moartea ei, iar Jared avea să se asigure că bărbatul acesta avea să plătească.

Capitolul 5

Vila de pe Beacon Street era luminată şi plină de flori de vară proaspăt tăiate din grădina familiei Barrows. Servitoare îmbrăcate în uniforme negre bătoase şi şorţuri albe distribuiau băuturi oaspeţilor veniţi devreme. Aceasta urma să fie o petrecere protocolară, şi oaspeţii aveau să socializeze în marele hol de primire până când cina avea să fie anunţată.

La etaj, în dormitorul lui Corinne, Florence lucra la coafura ei elaborată, în vreme ce Lauren, verişoara lui Corinne, se plimba de colo-colo prin încăpere în spatele lor, papucii ei cu tocuri micuţe bocănind zgomotos. Aceasta era cea de-a doua petrecere protocolară a sa, şi Lauren era neliniştită în legătură cu impresia pe care avea să o facă.

— Eşti sigură că rochia aceasta de gală este potrivită? întrebă ea pentru a treia oară.

— Culoarea galben te prinde, verişoară. La urma urmei, la vârsta ta, nu doreşti să porţi nimic care să fie mai întunecat, zise Corinne privind-o pe Lauren prin intermediul oglinzii.

— Dar rochia ta este atât de îndrăzneaţă, Cori, doar cu acele bretele subţiri cu paiete să o susţină. Şi mătasea roz este atât de frumoasă! Mama nu m-a lăsat să am o rochie ca asta. Sunt sigură că arăt de modă veche.

— Ah, încetează să te mai agiţi! Sunt un pic mai în vârstă decât tine, îţi aminteşti? remarcă nerăbdătoare Corinne. Dar bănuiesc că uit cum era la 16 ani. Cu adevărat vei fi cea mai frumoasă fată de la petrecere, aşa că încetează să îţi mai faci griji.

Lauren zâmbi.

— Poate că, dacă tu nu vei veni, eu voi fi cea mai frumoasă.

— Nu fi caraghioasă! Şi înfăţişarea nu este totul. Ştii că cei mai mulţi bărbaţi nu vor să se uite de două ori la mine pentru că sunt prea înaltă pentru ei. Femeile mici şi delicate ca tine sunt la modă.

Lauren se îmbujoră şi schimbă subiectul:

— Mă întreb de ce unchiul Samuel nu a dat petrecerea aceasta de 4 Iulie, acum câteva zile. Şi de ce nu ne-a avertizat mai devreme?

— Nu ştiu, dar nici nu îmi pasă, spuse Corinne. O petrecere este o petrecere.

— Bănuiesc că aşa este. Dar aceasta a fost planificată teribil de rapid. Mama a făcut o criză pentru că rochia ei nu a fost terminată la timp şi a fost nevoită să poarte una veche. Care a fost motivul pentru graba aceasta, ştii?

— Este un bărbat pe care tata doreşte să li-l prezinte prietenilor lui. A hotărât să facă asta prin intermediul unei petreceri, ca să îmi facă pe plac. Nu ne-am prea înţeles în ultimul timp.

Florence scoase un *hmm* auzind asta, în timp ce strecură ace cu rubine în părul lui Corinne. Florence Merrill era alături de Corinne de când era copil şi ştia ce se petrecea. Camerista strecură ultimul ac de păr la locul lui,

apoi părăsi încăperea. Corinne cotrobăi prin cutia ei mare de bijuterii.

— Russell va veni? întrebă Lauren.

— Desigur.

— Încă nu ai reuşit să obţii permisiunea tatălui tău de a te căsători cu el?

— Nu. Nu am renunţat încă, dar încep să cred că nu există speranţă. Tata nici măcar nu mai doreşte să discute despre asta. S-ar putea să trebuiască să găsesc pe altcineva destul de curând dacă tata nu dă vreun semn că se răzgândeşte.

— Ai pe cineva în gând?

— Nu. Va fi foarte dificil să găsesc bărbatul care să obţină aprobarea tatălui meu. Doreşte să am un soţ cu voinţă puternică – „Un bărbat pe care să nu îl poţi conduce cu atâta uşurinţă”, acestea au fost cuvintele lui exacte. Dar genul acesta de bărbat mi-ar zădărnici întregul scop.

— Eu tot cred că ar trebui să aştepţi dragostea, oftă Lauren.

— Nu, draga mea, zise Corinne, buza ei ţeapănă arătându-i hotărârea. Căsătoria va fi viaţa mea, aşa că trebuie să am controlul ei. Pot întotdeauna să găsesc dragoste pe de lături.

— Corinne!

— Ei bine, este adevărul. De fapt, intenţionez să am aventuri amoroase discrete. Simt că nu este nimic rău în asta, din moment ce ştiu foarte bine că toţi bărbaţii însuraţi fac acelaşi lucru.

— Nu *toţi* bărbaţii.

— Dar cei mai mulţi. Aşa că eu de ce nu aş face-o?

Lauren clătină din cap cu tristeţe.

— Ai o perspectivă atât de rece asupra vieţii, Corinne.

— Nu, sunt realistă. Ştiu la ce să mă aştept de la o căsătorie şi ştiu cum doresc să fie aceasta. Şi ceea ce nu doresc este un bărbat care să încerce să îşi impună voinţa în defavoarea voinţei mele.

— Lucrul acesta ar fi cu adevărat atât de rău? întrebă Lauren.

Pur şi simplu, nu putea înţelege nevoia verişoarei sale de a deţine controlul în căsătoria ei.

— Pentru mine, da, ar fi. Acum, ajută-mă cu colierul acesta, te rog!

Lauren veni să pună un colier din aur cu rubine în formă de lacrimi în jurul gâtului lui Corinne. O brăţară asortată fu adăugată, şi Corinne alese un inel mic cu rubine în locul celui mare pe care îl purta. Nu îi plăcea să exagereze. Doamnele mai în vârstă purtau multe inele care îţi luau ochii. Lui Corinne îi plăcea să poarte doar câte unul o dată, deşi avea multe dintre care să aleagă. Se hotărî să nu poarte cerceii cu rubine. Acele strălucitoare care îi ţineau la un loc lungul păr auriu-închis erau de ajuns.

— Cine va fi aici în seara asta? întrebă Lauren, agitată din nou acum, când erau gata să coboare.

— Doar mulţimea obişnuită, deşi Edward şi John Manning vor fi aici cu taţii lor, spuse absentă Corinne. Şi Adrian Rankin.

Lauren zâmbi. Aceşti tineri chipeşi făceau parte din grupul lui Corinne de intelectuali şi de artişti.

— Dar bărbatul acesta pentru care tatăl tău dă petrecerea? Este tânăr?

— Petrecerea este pentru mine, îi reaminti Corinne. Doar că tata a hotărât să îmbine afacerile cu plăcerea. Însă, în ceea ce îl priveşte pe domnul Burk, nu am nici cea mai vagă idee. Dar probabil nu este tânăr.

Expresia de pe chipul lui Lauren se schimbă în entuziasm.

— Ai spus Burk?

— Da, cred că tata a zis Jared Burk.

— Vai, dar acesta este bărbatul despre care vorbeşte toată lumea. Nu ai auzit despre el?

— Nu, în ultima vreme nu am participat la evenimentele sociale zilnice.

„Dacă Lauren ar şti motivul pentru care nu am participat la acestea”, îşi zise în sinea ei. Corinne aproape că nu mai ieşea ziua. Îşi petrecea zilele dormind, pentru că se strecura afară în fiecare seară ca să se întâlnească cu

Russell şi cu alţi câţiva prieteni la salonul lor preferat de jocuri de noroc. Probabil că tatăl ei ştia, dar nu venise să îi spună asta în mod direct şi să îi interzică să joace, nici măcar atunci când ultimul club la care fusese îi ceruse acestuia să plătească datoriile fiicei sale.

În ultima vreme, norocul ei se schimbase. Ce să mai chiar săptămâna trecută câştigase o sumă considerabilă. Dar nu era nimic în comparaţie cu ce ar fi putut câştiga dacă ar fi putut să participe la un joc fără limită. Cea mai mare dorinţă a lui Corinne era să nu trebuiască să îşi facă griji în legătură cu datoriile care ar fi putut ajunge la tatăl ei şi să fie în stare să rişte o mie, două mii sau chiar cincizeci de mii pe întoarcerea unei singure cărţi. Dar ziua aceea nu avea să vină până când nu avea să fie căsătorită sau până când nu ajungea la vârsta de 21 de ani. Şi era prea nerăbdătoare ca să aştepte.

— I-am auzit pe taţii noştri vorbind despre domnul Burk, spunea Lauren. Iar prietenele mamei mele nu au bârfit despre nimic altceva.

Interesul lui Corinne fu trezit.

— Ce este atât de fascinant la acest domn Burk?

— Tocmai asta este. Nimeni nu ştie nimic despre el cu excepţia faptului că este îngrozitor de bogat. Nici măcar nu se ştie de unde vine. Oamenii spun că este de undeva din vest, dar nimeni nu ştie cu siguranţă.

— Asta este tot? întrebă dezamăgită Corinne. Doar că este bogat şi vine de undeva din vest?

— Ei bine, se zvoneşte că se află aici pentru a investi câteva dintre milioanele sale.

— Asta ar explica motivul pentru care tatăl meu este interesat de el. Ce alte zvonuri ai mai auzit?

— Doar că azvârle cu banii în jur ca şi cum ar fi o nimica toată. Trebuie să fie plăcut să fii atât de bogat.

— Nu am de unde să ştiu, comentă Corinne cu amărăciune.

Cândva, urma să aibă şi ea bani de risipit, dar nu era drept că trebuia să aştepte.

Părăsiră dormitorul lui Corinne şi se opriră în capătul

scării ca să admire holul intens luminat de dedesubt. Încăperea era plină cu oameni de toate vârstele, îmbrăcaţi elegant. Cei mai mulţi aveau pahare cu băutură în mâini şi formaseră grupuleţe. Ca de obicei, doamnele se aşezaseră pe băncuţele capitonate de lângă pereţi pentru a-i privi pe tineri şi pentru a bârfi fără să fie auzite.

Atrăgătorul tânăr străin îmbrăcat în costum de seară alb ieşea în evidenţă.

— Crezi că el este? întrebă Lauren.

— Nu ştiu, admise Corinne. Nu îi pot vedea chipul.

— Păi, pe cine cunoşti care să fie atât de înalt?

— Bănuiesc că ai dreptate. Cu cine vorbeşte?

Lauren se mută mai spre stânga.

— Este Cynthia Hamil, strigă ea încetişor, întorcându-se lângă Corinne. Ar trebui să vezi faţa ei. Străluceşte, pur şi simplu.

— O ştii pe Cynthia, spuse sec Corinne. Este cea mai fermecătoare atunci când întâlneşte un bărbat nou.

Lauren răspunse cu dezgust:

— Dacă e să mă întrebi pe mine, este un pic prea uşuratică. Şi flirtează într-un mod scandalos.

— Nu este nimic rău în asta, atât timp cât ştii ce faci. Este amuzant. La urma urmelor, nu merge mai departe de câteva sărutări inocente.

— Serios, Corinne!

Corinne zâmbi. Nici ea nu o plăcea cu adevărat pe Cynthia.

— Mai acordă-ţi un an sau doi, verişoară, şi vei vedea că nu este nimic greşit într-un mic flirt.

Dar Lauren nu mai asculta.

— Priveşte! Se întoarce. Şi apoi adăugă cu răsuflarea tăiată: Sfinte Dumnezeule! Ai mai văzut vreodată un bărbat atât de chipeş?

Corinne fu la fel de surprinsă, însă nu de frumuseţea uimitoare a străinului, ci de tinereţea acestuia.

— Dacă îţi place genul acela necizelat, care preferă să stea în aer liber, bănuiesc că nu. Este mai tânăr decât mi-am închipuit că ar fi.

— Da. Tânăr, bogat şi splendid!

— Lauren, sincer! Este doar un alt bărbat.

Lauren nu îşi putea lua ochii de la străin.

— Priveşte cât de bronzat este. Trebuie să îşi fi petrecut cea mai mare parte a vieţii sub un soare fierbinte ca să fie atât de bronzat.

— Nu neapărat. Poate că este străin.

— Un fermier, probabil. Au multe ferme de vite în vest. Sau poate că este căpitanul unui vas sau chiar… chiar pirat! Chiar arată ca un pirat, nu-i aşa?

Corinne începea să fie iritată. Străinul nu era genul ei. Descoperise că toţi bărbaţii cu trupuri superbe şi puternice aveau, în general, o voinţă pe măsură. Nu puteai domina un astfel de bărbat.

— De ce nu mergi să îl întrebi, Lauren? Atunci, poţi înceta să mai presupui şi…

Corinne se opri brusc, şi i se tăie respiraţia. Străinul se uita direct la ea. Privirea lui fixă era magnetică, şi Corinne simţi un fior pe şira spinării. Ochii lui îi penetrară pe ai ei ca şi cum i-ar fi citit gândurile, şi, preţ de o clipă, ea nu se putu mişca şi nu putu să respire.

Reuşi să se întoarcă în cele din urmă cu spatele la el. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Îi făcu semn lui Lauren că era vremea să se alăture petrecerii.

Jared privi cu multă atenţie în timp ce cele două tinere coborâră languros scările pentru a-şi face o intrare grandioasă. Fata mai micuţă, cu păr maroniu şi ten rozaliu, era frumoasă, dar prea tânără. În mod evident timidă, îşi ţinu ochii plecaţi. Cea cu părul blond-închis era splendidă însă, o frumuseţe remarcabilă. Părea foarte sigură pe sine. Înaltă şi impunătoare, era minunat proporţionată, mai ireproşabil decât o statuie perfect cioplită. Mai văzuse vreodată o frumuseţe atât de eterică? Dar trebuia să se îndoiască de o astfel de perfecţiune şi se întrebă dacă nu cumva corsetele erau responsabile de silueta ei ideală.

Era ceva extrem de captivant la fata aceasta – şi nu era doar frumuseţea ei. Exista o trufie la ea, o aroganţă neobişnuită la o femeie. Ar fi fost o provocare să o facă pe

aceasta să toarcă!

Era posibil ca aceasta să fie Corinne Barrows? Se încruntă. Raportul lui Ned Dougherty spunea că aceasta era extrem de frumoasă. Cu cât se uita mai mult la această tânără, cu atât mai mult se gândea la cât de bine s-ar fi potrivit în braţele lui. Jared speră cu fervoare că nu era domnişoara Barrows, pentru că tânăra aceea era inamica lui la fel de mult ca tatăl ei.

Corinne observă cum se schimbară expresiile de pe chipul străinului în timp ce el o privea apropiindu-se. Văzuse apreciere în ochii lui, chiar dorinţă, dar şi altceva. Era ca şi cum acestuia îi plăcea ceea ce vedea, dar nu dorea asta. Lucrul acesta o amuză pe Corinne. Era căsătorit?

— Este bine că ai putut să vii, Cynthia, spuse Corinne când ea şi Lauren ajunseră lângă cuplu. Petrecerea aceasta a fost atât de neaşteptată, încât m-am temut că poate aveai alte planuri şi nu aveai să reuşeşti să ajungi.

— Cât pe ce să nu pot veni, răspunse Cynthia. Apoi însă tata mi-a spus cine avea să fie oaspetele de onoare şi, ei bine… pur şi simplu trebuia să îl întâlnesc.

Cynthia era o femeie micuţă, cu o frumuseţe ca de păpuşică. Corinne îşi imagina că s-ar fi potrivit perfect în Vechiul Sud. Dar Cynthia era, de asemenea, foarte vanitoasă şi nu făcea nimic să îşi ascundă vanitatea.

— Şi l-ai întâlnit?

Cynthia izbucni în râs, un sunet ca un clinchet, care îi zgârie nervii lui Corinne.

— Mă tachinezi, desigur. Serios, Corinne, nu ştiu de ce nu mi-ai spus că e un domn atât de chipeş şi de încântător.

— Cumva, acesta este domnul despre care vorbim? întrebă Corinne făcând cu răceală semn din cap către Jared.

— Ştii că da.

— Păi, vezi tu, nu l-am întâlnit pe domnul Burk.

Fu împietrită de ochii cenuşii glaciali. El părea să o displacă, deşi nu o văzuse niciodată până atunci. Bărbatul îşi mască iute sentimentele şi, cu un zâmbet fix, făcu o plecăciune către ea.

— Nu cred că este nevoie de prezentări, zise cu glas grav Jared Burk. Ne cunoaştem numele unul altuia.

— Asta nu e chiar cuviincios, domnule Burk.

— De când eşti tu cuviincioasă, Corinne? comentă Cynthia, obţinând, în schimb, o privire tăioasă ca un pumnal.

Cynthia îşi reveni rapid.

— Nu o cunoaşteţi pe verişoara lui Corinne, domnule Burk. Aceasta este Lauren Ashburn.

— O plăcere, domnişoară Ashburn.

Jared îi zâmbi, dar ea avu limba legată şi nu putu să îi răspundă, ci doar îl fixă cu privirea.

O servitoare trecu cu o tavă cu băuturi, şi Corinne luă un pahar. Nu îi stătea în fire să se simtă atât de nelalocul ei, dar Jared Burk continuă să o fixeze cu privirea. Deşi acum în ochii lui se vedea doar interes, ea nu putea să nu îşi amintească privirea rece pe care el i-o adresase mai înainte. Era încă năucită de ea şi iritată de faptul că o privase de o prezentare aşa cum se cuvenea.

— Sunteţi la curent cu zvonurile care se învârt în jurul dumneavoastră, domnule Burk? îl întrebă în mod deschis Corinne.

— Dacă există zvonuri, fără îndoială sunt exagerate, răspunse el calm.

— Cele bune sau cele rele?

Când el nu răspunse imediat, Corinne zâmbi pe furiş.

— V-am făcut să vă simţiţi prost, domnule Burk?

Cynthia fu deranjată de atacul evident al lui Corinne, simţind disconfortul lui Jared.

— Corinne, ce te-a apucat?

— Încerc doar să ajung la câteva adevăruri, răspunse cu inocenţă Corinne. Nu am auzit de domnul Burk decât astăzi, dar, fără îndoială, ceea ce am auzit sunt doar zvonuri şi speculaţii.

— Vă asigur că nu mă înconjoară niciun mare mister, domnişoară Barrows, spuse Jared pe un ton prietenos.

— Atunci, nu vă deranjează să răspundeţi la câteva întrebări? se aventură Corinne, fără să îşi mai reţină

asprimea din glas. La urma urmelor, sunteţi oaspete în casa mea şi, cu toate acestea, nu ştiu nimic despre dumneavoastră.

— Absolut deloc – dacă veţi fi la fel de sinceră, contraatacă el.

Cynthia se aşeză între ei înainte ca vreunul să mai spună ceva.

— Încă nu l-am văzut pe Russell. Nu vine?

— Ba da, vine.

— Russell Drayton este logodnicul neoficial al lui Corinne, adăugă Cynthia pentru Jared, apoi îi zâmbi larg lui Corinne. Nici domnul Burk nu este încă însurat.

— Sunteţi unul dintre burlacii aceia neclintiţi, domnule Burk? întrebă Corinne. Sau aţi venit la Boston în căutarea unei soţii – printre alte lucruri?

— Mă aflu aici pentru afaceri, domnişoară Barrows.

— Nu căutaţi o soţie? Păcat, nu-i aşa, Cynthia? Vai, avem unele dintre cele mai rafinate, inteligente şi sofisticate femei din lume aici, în Boston.

— Dacă nu aş şti mai bine, aş jura că tocmai te-ai descris pe tine, Corinne, spuse Cynthia. Nu ai obligaţii de care trebuie să te ocupi – cum ar fi să-ţi saluţi restul oaspeţilor? Nu am dori să te reţinem.

— Da, desigur. Vom mai vorbi, sunt sigură, domnule Burk. Îl văd pe Russell şi chiar trebuie să merg să îl întâmpin, zise calmă Corinne. Nu se putu abţine să nu adauge: Ştii, Cynthia, chiar nu ar trebui să fii atât de bătătoare la ochi. Ai putea să îl faci pe domnul Burk să nu se simtă în largul lui. S-ar putea să nu fie obişnuit cu femei agresive ca tine şi ca mine.

Corinne o lăsă pe Cynthia îmbujorată şi o auzi spunând:

— Ba nu! Dumnezeule, *poate* să fie nepoliticoasă atunci când doreşte.

Corinne zâmbi şi înaintă către partea din faţă a holului. Îl salută pe Russell cu o plăcere exagerată şi îl sărută stăruitor în faţa tuturor, ceea ce îl făcu pe acesta să se simtă deosebit de stânjenit.

— Era necesară acea demonstraţie? şopti el în timp ce merseră braţ la braţ ca să li se alăture celorlalţi oaspeţi.

— A fost pentru tatăl meu, deşi mă îndoiesc că s-a aflat prin preajmă ca să vadă.

— O, ba a văzut, zise Russell printre dinţi, privind direct în ochii lui Samuel Barrows, ce îl fixau cu dezaprobare.

— Aşadar, iată-te, tată, îl întâmpină Corinne. Unde te-ai ascuns? Nu te-am văzut mai devreme.

Braţul lui Samuel se strecură posesiv în jurul taliei fiicei sale.

— Au fost nişte necazuri la şantierul naval. Nimic serios, dar a fost nevoie de implicarea mea. Însă nu m-am gândit că avea să dureze atât de mult timp.

— Ei bine, cel puţin, te-ai întors înainte de cină, îl tachină Corinne. Nu te-aş fi iertat dacă aş fi fost obligată să fiu atât amfitrion, cât şi amfitrioană.

— Te-ai fi descurcat de minune.

— Ştiu, dar nu mi-ar mai fi tăcut gura.

Samuel îl salută băţos pe Russell cu o plecăciune a capului, apoi îl ignoră.

— L-ai întâlnit deja pe Jared Burk, Cori?

— Da, deşi nu pot să spun că îl plac.

— Ah? A zis ceva care să te supere?

— Nu, este doar o senzaţie. Nu pot să explic, dar bărbatul pare… ei bine, periculos.

— Ei, haide, Cori, zise Samuel amuzat. Este interesant, dar nu aş spune periculos.

— De ce îl placi atâta, tată? Nu poţi să ştii prea multe despre el.

— Ca să îţi spun adevărul, nu ştiu. Dar ştiu din surse sigure că se află aici ca să investească o sumă considerabilă. Avocatul său a umblat prin tot oraşul făcând cercetări.

— Şi? Ce legătură are asta cu tine?

— Ne scuzaţi, domnule Drayton? zise scurt Samuel. Conversaţia aceasta a devenit destul de personală.

— Tată, serios! se plânse Corinne.

— Este în regulă, zise Russell. Oricum mi-ar prinde bine ceva de băut.

Corinne fumegă în timp ce Russell se îndepărtă.

— A fost deplasat, tată.

— Bănuiesc că da, dar nu am de gând să mă prefac că îl plac pe Russell Drayton.

— Este evident, dar se va căsători *cu mine,* nu cu tine! se răsti furioasă Corinne. Nu trebuie să îl placi – doar să fii de acord cu el.

— Nu pot face nici asta, nici nu voi mai discuta despre lucrul acesta. Acum, în ceea ce îl priveşte pe domnul Burk…

— La naiba cu domnul Burk! îl întrerupse Corinne cu furie şi se îndepărtă cu paşi mari şi iuţi ca să îl găsească pe Russell.

Petrecerea continuă cu succes fără prea multă atenţie din partea lui Corinne. Cina, servită în sufrageria de protocol, fu superbă. Avură pui fript cu sos glasat de portocală şi trei varietăţi de carne de vită, precum şi o varietate de legume şi sosuri.

Corinne, supărată pe tatăl său, îl ignoră pe acesta pe tot parcursul cinei. Pe domnul Burk, însă, nu îl putu ignora. Îl surprinse adesea fixând-o curios cu privirea şi, în ciuda reacţiei sale iniţiale faţă de el, propria ei privire fu atrasă de el iar şi iar. Începu să se simtă vinovată pentru purtarea ei de mai devreme. La urma urmei, în realitate, nu avusese nicio scuză pentru faptul că fusese atât de nepoliticoasă cu el. Era posibil să fi interpretat în mod greşit privirea aceea pe care el i-o aruncase. Şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convinsă că trebuia să se fi înşelat. Ar fi putut să fie o mulţime de lucruri fără legătură cu ea care să provoace veninul din ochii lui pentru acea unică clipă.

După cină, oaspeţii se adunară în salon pentru a fi întreţinuţi de către un cântăreţ bine-cunoscut, acompaniat la pian de Lauren. Câţiva dintre prietenii lui Samuel Barrows şi Jared Burk nu fură însă prezenţi, întrucât îl însoţiseră pe Samuel în biroul său. Corinne nu se putu împiedica să nu se întrebe ce punea la cale tatăl ei.

Mai târziu, după ce toţi oaspeţii cu excepţia lui Russell

plecaseră, Corinne văzu o ocazie potrivită să vorbească din nou cu tatăl ei. Îl conduse pe Russell la uşă, îi îndură îmbrăţişarea amoroasă şi apoi promise să îl întâlnească în seara următoare la club. Pregătirile pentru petrecere o ţinuseră ocupată pentru cea mai mare parte a săptămânii, şi era nerăbdătoare să îşi încerce din nou norocul.

Acum, când casa era din nou cufundată în tăcere, Corinne traversă alene holul până la uşa închisă a biroului tatălui ei. Lumina care venea pe sub uşă îi arăta că acesta se afla încă acolo. Bănuia că îi datora scuze. Îi părea rău că ratase ocazia de a-l vedea din nou pe domnul Burk înainte ca acesta să plece, pentru că îi datora şi lui nişte scuze. Se simţea din nou ca un copil, cu toate obrăzniciile pe care le făcuse într-o singură seară.

Tocmai când Corinne întinse mâna către clanţă, uşa se deschise, şi tatăl ei şi Jared Burk ieşiră din încăpere. Corinne fu foarte surprinsă, dar bucuroasă să vadă că nu îl ratase totuşi pe Burk.

— Încă trează, Cori? întrebă Samuel. Bun, îl poţi conduce pe domnul Burk.

— Nu este nevoie, spuse Jared.

Corinne ignoră obiecţia acestuia în timp ce tatăl ei intră înapoi în biroul său.

— Haideţi, domnule Burk! Speram să prind câteva minute singură cu dumneavoastră. Permiteţi-mi doar să vă iau lucrurile din garderobă.

Se întoarse într-o clipă cu o pelerină de seară căptuşită cu satin şi cu un joben de mătase.

— Acestea trebuie să fie ale dumneavoastră, zise ea, frecându-şi degetele de satinul moale. Foarte frumoase.

El îi zâmbi în timp ce îşi trase pelerina grea peste umerii largi.

— Suntem singuri, domnişoară Barrows. Ce aveaţi de gând?

Tonul vocii lui implica o mulţime de lucruri, dar ea trecu cu vederea lucrul acesta şi îşi păstră calmul.

— Doream doar să vă spun cât de rău îmi pare pentru purtarea mea de mai devreme. Nu există nicio scuză pentru

care să vă fi adresat întrebări care nu mă priveau absolut deloc.

— A părut, într-adevăr, că m-aţi atacat cu un scop în gând, îşi aminti el. Aş putea să ştiu motivul?

Ea râse şi se îmbujoră în acelaşi timp.

— Bănuiesc că aşa a părut.

— Şi motivul?

— Mă tem că am fost ofensată de felul în care m-aţi privit când m-am apropiat de dumneavoastră pentru întâia oară în seara aceasta – ca şi cum aţi fi dorit să mă strângeţi de gât. De obicei, nu atrag genul acesta de reacţie din partea bărbaţilor.

Jared se încruntă.

— Dacă v-am dat acea impresie, atunci eu sunt cel care trebuie să îşi ceară scuze. Aveam alte lucruri în gând în momentul acela.

— Da, după ce m-am gândit la asta, mi-am dat seama că acesta trebuie să fi fost motivul.

— Am pornit cu stângul, domnişoară Barrows, zise Jared mergând încetişor către uşa de la intrare. Poate ar trebui să o luăm de la început. Mâine, la prânz? Asta dacă al dumneavoastră domn Drayton nu va fi deranjat.

Spuse asta ca pe o provocare, şi Corinne nu putu să reziste.

— Ar fi plăcut să luăm prânzul. Îmi puteţi face o vizită în jurul amiezii.

— La amiază, atunci.

Se opri pentru o clipă şi o privi îndelung, iar Corinne simţi fiori pe braţe. Şi le frecă iute.

— Seară bună, domnişoară Barrows!

Ea înclină uşor capul.

— Domnule Burk.

El plecă, iar ea oftă uşurată. Ceva la bărbatul acela o tulbura, dar nu ştia ce anume. Se scutură de sentimentul acela şi merse din nou către biroul tatălui ei. Îl găsi aşezat încă la pupitrul său, trecând în revistă nişte acte.

— Nu ar trebui să lucrezi după o petrecere, tată, îl certă când intră în încăpere.

— Nu lucrez, draga mea, răspunse Samuel, lăsând jos hârtiile. De fapt, mă uitam peste testamentul bunicii tale.

— Pentru ce? se încruntă Corinne. Asta nu are nimic de-a face cu domnul Burk, nu-i aşa?

— Într-un fel, da. A întrebat de proprietarii firmei de construcţii navale. Verificam doar ca să mă asigur că i-am oferit datele corecte fără a i le da totuşi pe toate.

— Despre ce, mai exact, vorbeşti?

— Ia loc, Cori! După cum ştii, tatăl meu a pus bazele şantierului naval, dar acesta se afla cu un picior în groapă când m-am căsătorit cu mama ta. Banii mamei tale au fost de ajutor, dar bunica ta Daneil a fost cea care a salvat şantierul. A devenit partener cu drepturi depline, însă a lăsat conducerea şantierului în sarcina mea. Mai târziu, când ne-am extins, Elliot a investit, şi acum noi doi îl conducem împreună.

— Ce are asta de-a face cu domnul Burk? Nu ai de gând să îl laşi să investească în firmă, nu-i aşa?

— Ba da, zise cu sinceritate Samuel. Eu şi Elliot ne gândim de mulţi ani să mărim şantierul. Pur şi simplu, nu putem face faţă cererilor.

— Atunci, foloseşte propriii tăi bani, sugeră ea. De ce să aduci pe altcineva în treaba aceasta?

— Luând un alt partener, ne vom mări profiturile: clienţii noştri vor obţine rezultate mai rapide, dar pe noi nu ne va costa nimic.

— Şi unde îl amplasează lucrul acesta pe domnul Burk?

— Va fi un partener tăcut, nu unul activ. La urma urmei, omul nu are de gând să se stabilească aici, în Boston – cel puţin, nu din câte ştiu eu. Va deţine acţiuni în firmă, care îi vor dubla investiţiile în câţiva ani, dar nu va avea niciun fel de control şi foarte puţină putere de decizie. Eu şi Elliot deţinem un număr egal de acţiuni, dar tu eşti acţionarul majoritar, din moment ce bunica ta ţi-a lăsat toate acţiunile ei.

— Atunci, de ce nu iei un investitor pe care îl cunoşti? Unul dintre vechii tăi tovarăşi. De ce domnul Burk?

— Pentru că sunt sigur că nu are de gând să rămână aici. Nu va sta în picioarele noastre, întrebând în mod constant despre afacerile lui. Şi este imposibil ca domnul Burk să obţină vreodată controlul firmei, în cazul în care asta are în minte.

— S-ar putea căsători cu mine, îl necăji Corinne. Asta l-ar face să deţină controlul.

Samuel zâmbi larg.

— Atunci, îl placi? Este un individ foarte interesant.

— Vorbeam doar ipotetic, tată, răspunse iute Corinne, îngrozită.

Se şi vedea căsătorită cu un astfel de bărbat. Acesta ar conduce cu o mână de fier, mai rău decât o făcuse tatăl ei.

— Ei bine, chiar dacă te căsătoreşti cu domnul Burk, el nu ar putea să aibă controlul asupra acţiunilor tale decât dacă eu decid că este de încredere. Şi mă îndoiesc de faptul că voi decide în favoarea lui până în ziua în care voi muri.

— Credeam că, atunci când voi ajunge la vârsta de 21 de ani, eu voi deţine controlul. Spui că nu voi fi?

— Acesta este motivul pentru care mă uitam peste testamentul bunicii tale. Banii vor fi ai tăi când vei deveni majoră sau te vei căsători, dar controlul asupra acţiunilor tale este în continuare lăsat în seama mea, până când eu voi simţi că eşti pregătită să îl preiei. Şi, dacă atunci vei fi căsătorită, va trebui să am încredere şi în soţul tău.

— De ce? Nu înţeleg de ce bunica ţi-a dat această putere. Nici măcar nu te plăcea.

— Ştiu, chicoti Samuel. Ştia că m-am căsătorit cu mama ta pentru banii ei, fapt care era şi încă este o practică obişnuită. Ţine minte însă că am ţinut la Mary. Dar Daneil ştia că voi veghea asupra intereselor tale şi voia să se asigure de asta.

— De ce nu mi-ai spus niciodată despre asta până acum? întrebă Corinne.

— Pentru că nu te afectează cu adevărat pe tine, Corinne, răspunse el cu uşurinţă. Nu ai de gând să participi

la conducerea firmei, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Aşadar, vezi, nu are nicio importanţă. Eu păstrez controlul firmei, dar profiturile din acţiunile tale merg în continuare la tine, aşa cum a fost mereu.

— Nu am văzut niciun strop din profiturile acestea! remarcă ea amărăciune.

— Au mers în fondul tău, dublându-l şi chiar mai mult de la moartea bunicii tale. Vor veni direct la tine când vei fi majoră.

— Sau când mă voi mărita?

— Da.

— Ştii, dacă ai putea pur şi simplu să îmi dai o parte din banii aceia acum, tată, nu m-aş mai grăbi atât de tare să mă căsătoresc, sublinie Corinne.

— Şi să te las să îi pierzi pe toţi? Nu, fata mea. Sper doar că, atunci când, în sfârşit, îţi vei căpăta banii, vei judeca raţional ce vei face cu ei. Cele două sute pe care le primeşti lunar acum vin din fondul tău, dar ce ai de făcut în schimbul lor?

— Cheltuiesc bani pe haine, zise ea în defensivă. Şi pe bijuterii.

— Pe acelea le plăteşti cu banii *mei!* Banii tăi personali îi arunci pe fereastră.

— Conversaţia aceasta a devenit plictisitoare. Noapte bună, tată!

Corinne se ridică băţoasă şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

Capitolul 6

Jared Burk veni în vizită la vila familiei Barrows fix la ora amiezii, dar fu lăsat să aştepte timp de treizeci de minute. Corinne nu o făcu dinadins, aşa cum făcea uneori cu alţi oaspeţi de-ai ei. De fapt, dormise prea mult, uitând să îi spună lui Florence să o trezească devreme.

Când, în cele din urmă, coborî pentru a-l întâmpina, ochii lui Jared arătară că nu era deranjat de aşteptare. Ea purta o rochie simplă, fără volane, elegantă datorită materialului bogat de poplin din mătase. De un verde ca sticla, era cu doar câteva nuanţe mai închisă la culoare decât ochii ei. Gulerul înalt avea panglici de un verde mai închis, cu o broşă împodobită cu diamante. Un inel mare cu diamante şi smaralde era singura ei altă bijuterie.

După câteva cuvinte du bun venit şi obişnuitele complimente din partea lui Jared, plecară cu trăsura închiriată de Jared. Îi îngădui ei să aleagă restaurantul, din moment ce el nu era familiar cu locurile mai bune, iar ea alese o cafenea micuţă în care îi plăcea să meargă adesea. Mâncarea era excelentă şi atmosfera – prietenoasă.

Jared comandă prânzul pentru amândoi, făcând o alegere pe care Corinne o aprobă în tăcere, şi un vin uşor fu servit imediat. După câteva guri, Corinne se relaxă un pic şi îşi cercetă cu îndrăzneală însoţitorul.

Acesta era elegant îmbrăcat într-un costum bleumarin, deschis cât să lase la vedere o vestă din mătase de culoare albastru-deschis cu nasturi de perle. Înfăţişarea lui necizelată, hainele lui scumpe şi întreaga lui apariţie impuneau atenţia. Chipul lui era proaspăt bărbierit, iar ea se întreba cum îşi căpătase acesta acel bronz pronunţat. Corinne simţi invidia celorlalte femei din încăpere, şi asta îi încânta vanitatea.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară Barrows? întrebă în cele din urmă Jared, după ce o lăsase să îl scruteze preţ de câteva momente.

Ea se îmbujoră.

— Nu am avut intenţia să mă holbez. Doar că nu am mai întâlnit pe nimeni atât de bronzat ca dumneavoastră. Trebuie să fie teribil de cald în locul din care veniţi.

— Te obişnuieşti, răspunse el neutru şi apoi schimbă iute subiectul. Trebuie să spun că mă aşteptam ca astăzi să fim însoţiţi de cineva.

Corinne râse.

— De ce? Trăim în vremuri noi, domnule Burk.

Însoţitoarele nu mai sunt la modă.

— Nu toată lumea simte la fel.

— Dumneavoastră, de exemplu?

— Da, recunoscu el. Sincer, sunt surprins de faptul că tatăl dumneavoastră nu insistă să aveţi o însoţitoare.

— Tatăl meu este foarte tolerant în ceea ce mă priveşte. Mi-a dat întotdeauna libertate deplină, aşa că am învăţat să fiu precaută. Evit situaţiile periculoase. Ar trebui să mă tem de ceva din partea dumneavoastră, domnule Burk? întrebă ea cu cochetărie, amuzată de ideile lui învechite.

El zâmbi larg înainte de a răspunde.

— Asta depinde de care vă sunt temerile.

— Adică?

— Unele femei se tem de ceva, altele, nu.

Fu servit prânzul. Deşi Jared nu răspunse în mod direct nici uneia dintre întrebările ei, el îi adresă multe. O întrebă despre Boston, iar ea îi relată cu mândrie o parte din istoria oraşului.

Se relaxă şi se bucură de compania lui. Acesta putea să fie fermecător şi isteţ, şi, atunci când râdea, ochii lui erau mai degrabă albaştri decât cenuşii. Dar, după aceea, pe drumul către casă, fu luată prin surprindere când el începu să îi adreseze din nou întrebări, şi într-o manieră mai personală.

— Mi se pare neobişnuit faptul că logodnicul dumneavoastră nu a avut obiecţii faţă de întâlnirea noastră de astăzi.

— Nu a ştiut despre ea, recunoscu ea. Dar nu ar fi spus nimic nici dacă ar fi ştiut.

— Aveţi de gând să îi spuneţi?

— Prânzul nostru a fost absolut nevinovat, domnule Burk. Şi apoi, nu dau socoteală în faţa lui Russell.

— Dar sunteţi logodită şi vă veţi căsători cu el?

— Nu în mod oficial – adică, nu înainte ca tata să îşi dea acordul.

— Atunci, domnul Drayton nu v-a cerut încă mâna?

Corinne începu să nu se simtă în largul ei.

— Serios, domnule Burk, nu este deloc treaba dumneavoastră.

Trăsura opri pe Beacon Street, dar Jared nu făcu nicio mişcare pentru a deschide uşa.

— Desigur, aveţi dreptate. Doar că mi se pare ciudat că un bărbat care are de gând să se însoare cu dumneavoastră vă îngăduie să vă vedeţi cu alţi bărbaţi.

— Să îmi îngăduie?

Corinne simţi cum se pierde cu firea.

— Nimeni nu îmi *îngăduie* mie nimic. Fac orice am chef, domnule Burk. Russell nu ar îndrăzni să pună restricţii în relaţia noastră.

— Sunteţi foarte independentă, nu-i aşa? comentă el.

— Da, sunt, zise ea cu mândrie. Preţuiesc libertatea pe care am câştigat-o.

— Dar sunteţi dornică să renunţaţi la ea când vă veţi căsători. Trebuie să îl iubiţi foarte mult pe domnul Drayton.

— Bineînţeles că îl iubesc, minţi ea, ştiind cât de insensibilă ar fi părut dacă ar fi admis adevărul. Dar eu şi Russell avem o relaţie foarte plăcută, domnule Burk. Nu voi renunţa la independenţa mea când mă voi căsători cu el.

— Atunci, este un individ… foarte neobişnuit.

— Da, este… foarte diferit de marea majoritate a bărbaţilor.

— Adică este slab, nu-i aşa? întrebă el cu dispreţ.

— Cu siguranţă nu! răspunse ea indignată, întrebându-se de ce îngăduise acestui şir de întrebări să dureze atâta vreme.

— Atunci, vă iubeşte destul încât să vă dăruiască orice doriţi, inclusiv independenţa pe care o preţuiţi atât de mult?

— Cred că îndrăzneala dumneavoastră a mers destul de departe. V-am spus mult mai multe decât aveţi dreptul să ştiţi.

El zâmbi larg.

— Îmi cer scuze, domnişoară Barrows. Dar nu am întâlnit niciodată pe cineva ca dumneavoastră. Consider că ideile dumneavoastră sunt fascinante.

— Acum, mă tachinaţi, şi nu îmi place asta, zise ea cu răceală. Ştiu că nu sunteţi de acord. Oamenii ca dumneavoastră nu sunt niciodată.

— Oamenii ca mine? zise el şi ridică amuzat dintr-o sprânceană. M-aţi plasat într-o categorie, domnişoară Barrows?

Ea îi ignoră întrebarea.

— Prânzul mi-a făcut plăcere, domnule Burk. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Corinne întinse mâna după mâner, dar Jared o opri, aşezându-şi mâna peste a ei. Un curent puternic păru să treacă printre ei. Puterea din degetele lui păru să o sece pe a ei.

Era tulburată. Îl privi întrebătoare.

— Eu… aş vrea să plec acum, zise ea fără vlagă.

Ochii lui albaştri-cenuşii îi cercetară chipul ca şi cum încercau să îi citească gândurile.

— Ştiu. Dar eu aş vrea să vă revăd.

— De ce?

— Pentru că vă plac foarte mult, domnişoară Barrows.

— Mă tem că nu vă pot întoarce complimentul, zise ea cu sinceritate.

— V-am ofensat, şi îmi pare rău. Dar chiar mi-ar plăcea să vă revăd. În seara aceasta, la cină? Şi la teatru, poate?

— Nu, domnule Burk. După petrecerea de aseară, am hotărât ca astăzi să petrec o seară liniştită acasă.

— Atunci, mâine?

— Nu prea văd rostul. Chiar nu avem nimic în comun. Iar Russell ar putea să nu înţeleagă.

— Credeam că nu îi daţi socoteală domnului Drayton?

— Nu îi dau.

— Atunci, vă veţi revedea cu mine?

— Va trebui să mă gândesc la asta, domnule Burk. De data aceasta, nu muşcă momeala. O zi bună.

Atunci, el îi deschise uşa, iar Corinne ieşi în grabă din trăsură, fără să aştepte ca el să o ajute. Nici nu îl aşteptă să o însoţească până la uşă, ci alergă iute pe trepte şi intră în

siguranţa căminului ei fără să se uite înapoi.

Inima îi bubuia nebuneşte când se sprijini de uşă. Nu ştia ce anume o înspăimântase atât de tare la acele câteva ultime momente petrecute în trăsură. Jared Burk o oprise să plece, dar nu acela era motivul. Era oare de vină însuşi Jared Burk? Mai degrabă, atingerea lui, pentru că niciodată nu se simţise atât de secată de voinţă şi de putere ca atunci când degetele lui puternice se închiseseră peste ale ei. Era uimită de propria ei reacţie, pentru că nu i se mai întâmplase niciodată nimic asemănător.

Ce era în neregulă cu ea? Nu era decât un alt bărbat, genul pe care îl evita. Simţise o însuşire periculoasă la el când îl întâlnise pentru întâia oară şi avusese dreptate. O făcuse să îşi piardă stăpânirea de sine chiar şi pentru o clipă, iar lucrul acesta era extrem de periculos.

Jared dăduse să o însoţească pe Corinne până la uşă, dar, înainte chiar ca el să coboare din trăsură, ea era deja înăuntrul vilei impozante şi uşa era închisă. Se aşeză din nou şi apoi observă un săculeţ din mătase verde pe locul din faţa lui. Luă săculeţul, gândindu-se să îl returneze, dar se răzgândi brusc şi îi făcu semn vizitiului să se întoarcă la hotelul lui.

Jared se lăsă pe spate şi privi gânditor la săculeţul de mătase, imaginându-şi-l prins de încheietura aceea subţire. Se încruntă întrebându-se ce anume o făcuse pe Corinne să alerge în casă în felul în care o făcuse, ca şi cum s-ar fi temut de el. Avea motive să se teamă, dar era imposibil ca ea să ştie lucrul acesta. Ah, o momise, ba chiar o enervase, pentru a-i vedea caracterul. Şi funcţionase.

O descifrase cât de cât pe aroganta Corinne Barrows. Ştia că se ofensa cu uşurinţă. Era răsfăţată, şi îi era îngăduită prea multă libertate. Într-o bună zi, lucrul acesta avea să o bage în bucluc, dar asta nu îl privea. Era o persoană rece, sigură de frumuseţea ei şi de efectul pe care aceasta îl avea asupra bărbaţilor.

Nu fusese luată nicio hotărâre încă, dar lui Jared îi mai rămăseseră doar câteva opţiuni dintre toate cele pe care le avusese în vedere. Avea toate datele necesare despre

Samuel Barrows şi unele surprinzătoare despre fiica acestuia. Tot ce rămânea era să decidă ce să facă de acum cu informaţiile pe care le deţinea.

Spera ca investiţia lui în şantierul naval al lui Barrows să îi ofere un anumit control în firmă, destul cât să blocheze decizii majore şi în cele din urmă să distrugă firma. Aceasta era sursa majoră de venit a lui Barrows. Celelalte afaceri ale sale nu valorau nimic, prin comparaţie. Desigur, banii lui Jared aveau să fie şi ei pierduţi atunci când şantierul avea să se prăbuşească, dar nimic nu era mai important decât aducerea la ruină a lui Samuel Barrows. Şantierul naval însemna totul pentru el. Îi devotase cea mai mare parte din viaţa lui. Pentru a-l salva, o izgonise pe femeia care îl iubea. Acum, Barrows avea să piardă toate lucrurile pentru care muncise.

Mânat de curiozitate, Jared deschise săculeţul pe care îl ţinea în mână. Scoase din el o batistă din mătase cu margini de dantelă, câţiva dolari şi o cutie cu pudră. Deschise capacul unei sticluţe de parfum şi mirosi aroma delicată pe care o asocia cu Corinne.

Un obiect îl surprinse: un cuţit micuţ cu o lamă scurtă şi ascuţită, încrustat cu bijuterii! Nu şi-o putu imagina pe sofisticata Corinne folosindu-l vreodată.

Ultimul lucru pe care îl scoase din săculeţ fu o bucată de hârtie pe care era scrisă o adresă. Hârtia era şifonată ca şi cum fusese citită de multe ori. Jared aflase despre această adresă de la Ned Dougherty.

Desigur, se îndoise de afirmaţia lui Dougherty cum că tânăra mergea în locul acesta de două sau trei ori pe săptămână, în toiul nopţii. Dar oare nu se uita la dovadă chiar în clipa aceea, la adresa unei săli de jocuri de noroc particulare din Cambridge, dincolo de râul Charles? Şi nu doar o sală de jocuri de noroc, ci o casă la al cărei etaj domnii îşi aduceau amantele pentru un strop de distracţie. Un pic de noroc la cărţi şi un strop de poftă carnală la etaj.

Părerea lui Jared despre Corinne Barrows se schimbă simţitor. Regrete? Acum, nu urma să mai aibă absolut niciunul dacă se trezea nevoit să se folosească de ea

pentru a-şi duce la îndeplinire planurile.

Capitolul 7

Corinne aruncă o privire către ceasul de pe şemineu şi începu să bată nerăbdătoare din picior. Ora unu noaptea. Îi displăcea profund să fie grăbită.

— Florence, grăbeşte-te, te rog, zise irascibilă Corinne. Russell va veni din clipă în clipă.

— Dacă părul tău nu ar fi aşa mătăsos, ar fi mai uşor să îl aranjez, răspunse netulburată Florence. Şi nu i-ar strica lui Russell Drayton să aştepte puţintel. Oricum, nu ar trebui să fie acolo, afară, adăugă ea dezaprobator.

— Nu te lua de mine în seara asta, ripostă Corinne. Nu am starea de spirit potrivită.

— Nu ai niciodată starea de spirit potrivită să asculţi de vocea raţiunii, îi reaminti Florence, deşi nu obosea niciodată să încerce să o facă să asculte. Te strecori afară în toiul nopţii! Într-una dintre zilele acestea vei regreta aceste mici aventuri, ia aminte la vorbele mele. O doamnă pur şi simplu nu face astfel de lucruri.

Corinne zâmbi poznaş.

— Ai vrea să vii cu mine ca să te asiguri că nu dau de bucluc? Sunt sigură că nu l-ar deranja pe Russell.

Florence păru cu adevărat şocată. Deşi era cu doar cincisprezece ani mai în vârstă decât Corinne, principiile ei erau acelea ale unei generaţii mult mai bătrâne.

— Mă şi văd în casa aceea de jocuri de noroc elegantă. Ce mai, mama mea, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, s-ar întoarce ca să mă bântuie. Iar mama ta probabil se răsuceşte în mormânt de ceva vreme ştiind ce faci.

— Acum, nu încerca să mă faci să mă simt vinovată, pentru că nu funcţionează, mă auzi? se răsti Corinne. Doamne, este o crimă să adaug un strop de distracţie vieţii mele? Jocurile de noroc sunt amuzante, Florence. Sunt

palpitante, încercă ea să-i explice. Şi nu este ca şi cum nu aş şti ce fac. Am învăţat cum să joc şi chiar sunt foarte bună.

— Ştii că ceea ce faci este greşit, altfel nu te-ai strecura din casă, ba chiar pe ieşirea servitorilor. Nici nu ai purta mantia aceea specială ca să te deghizezi, zise ea, pufnind indignată. Lână ieftină pentru săraci, ca şi cum nu ţi-ai permite ceva mai bun.

Corinne se uită la mantia demodată care zăcea la marginea patului ei.

— Nimeni nu mă va recunoaşte în ea.

— Totuşi, vei aduce ocară asupra acestei familii, Corinne Barrows. Va fi un scandal, ţine minte, ba chiar unul peste care nu vei reuşi să treci niciodată, pentru că va fi primul care va atinge numele Barrows.

— Nu voi aduce niciodată scandalul asupra acestei familii!

— Şi cum, mai exact…

— Nu m-ai lăsat să termin, o întrerupse Corinne. De ce crezi că aleg cluburi care sunt atât de îndepărtate? Pentru că acolo nu voi fi recunoscută. În tot timpul în care am fost am văzut doar doi oameni pe care i-am recunoscut.

— Vezi!?

— Dar nu vor răspândi zvonuri despre mine pentru că au propriile lor secrete de ascuns.

— Tatăl tău a aflat, nu-i aşa? îi reaminti Florence. Dumnezeu ştie de ce nu a pus piciorul în prag atunci şi acolo. Am fost sigură că acela avea să fie sfârşitul.

— Ei bine, nu a făcut-o. Bănuiesc că are impresia că voi depăşi faza asta. Şi mă voi opri, de îndată ce voi fi participat la jocul acela unic fără limite la care visez de atâta vreme.

— Eşti obsedată, Cori. Trebuie să te opreşti curând. Pentru unii, jocurile de noroc pot fi o boală. Pur şi simplu, nu pot renunţa niciodată la ele.

— Lucrul acesta nu mi se va întâmpla mie, zise Corinne cu încredere.

Cu ultimul ac de păr la locul lui, fixând o coafură

strânsă sever, şi îmbrăcată în catifea de culoarea lavandei, cu mâneci lungi şi guler înalt, Corinne era gata de plecare. Îşi scoase banii dintr-un sertar încuiat şi apoi îşi căută săculeţul. Când nu îl putu găsi, se încruntă. Cuţitaşul ei preţios se afla în săculeţul acela, şi îi plăcea să îl poarte întotdeauna cu ea, mai ales noaptea.

— Ai văzut săculeţul verde din mătase pe care l-am avut astăzi cu mine, Florence?

— Nu.

— Atunci, probabil l-am lăsat în trăsură. Sunt sigură că îl aveam când am părăsit cafeneaua.

— Nu ai spus prea multe despre ce s-a întâmplat astăzi, remarcă Florence.

— Pentru că nu era nimic de spus. A fost foarte plictisitor.

— Zău?

— Nu mă lua pe mine cu „zău”, zise iritată Corinne, auzind neîncrederea din glasul lui Florence. Dă-mi un alt săculeţ! Şi aşa am întârziat destul.

În curând, mulţumită de deghizarea ei, Corinne merse pe vârfuri prin casă aşa cum o făcuse în nenumărate alte nopţi şi se strecură afară pe ieşirea servitorilor. Şi acolo, aşteptând la distanţă de o stradă, se afla credinciosul Russell, gata pentru escapada din seara aceea.

*

Fumul se aduna spre tavanul încăperii ca o pătură grea de la numeroasele trabucuri, ţigarete şi pipe ale domnilor prezenţi. Fumul nu putea ieşi din încăpere, întrucât ferestrele erau bine închise şi aveau draperii grele. Pentru trecători, casa arăta ca oricare alta, dar pentru cei aflaţi înăuntru era un cuib de distracţii. Aici, puteau fi câştigate sau pierdute averi, şi aventuri amoroase puteau continua în cea mai strictă intimitate.

Corinne nu investigase niciodată părţile superioare ale casei. Se întreba uneori cum era acolo sus, dar nu mersese niciodată. Russell încercase să o facă să urce cu el

de câteva ori – pentru un pahar în intimitate, încercase el să o convingă. Dar ea nu era o naivă. Ştia ce dorea el. Numai că el nu avea puterea de a o face şi pe ea să dorească acel lucru.

Într-o noapte, lui Corinne i se făcuse rău când de la etajul superior se auziseră ţipetele unei fete, însă nimeni dintre cei aflaţi la parter nu schiţase vreo mişcare. Nimeni nu mersese să o scape pe biata fată.

Ei bine, orice se putea întâmpla la etaj, chiar şi vreo crimă, pentru că cele două părţi ale casei erau complet separate. Era o regulă ca două cupluri să nu plece niciodată în acelaşi timp din salonul de jocuri de noroc. În felul acesta, dacă un cuplu dorea să se strecoare la etaj pentru câteva ore înainte de a merge acasă, nimeni nu putea să fie martor.

Corinne putea să înţeleagă logica acelei reguli, dar aceasta o irita, pentru că putea să şi-i imagineze pe bărbaţii aflaţi în camera de jocuri de noroc făcând speculaţii, atunci când ea pleca, dacă mergea sau nu la etaj cu însoţitorul ei. Era o ruşine constantă pentru ea.

Încăperea puternic luminată era plină de mese rotunde. Casa nu furniza dealeri la fiecare masă, dar se descurca de minune să adune bani de la fiecare jucător înaintea fiecărui joc nou. Diferite jocuri de noroc se jucau la mese diferite. Corinne prefera adesea faro, un joc în care fiecare jucător avea pe rând rolul bancherului, sau 21, în care pariurile se încheiau la fiecare douăzeci şi unu de puncte obţinute, învăţase să cântărească bine şansele la cel de-al doilea joc şi era în extaz de fiecare dată când primea doritul as şi o figură care valora dublu şi o făcea să câştige. Însă, deşi se descurca bine la jocul de 21, cel mai mult îi plăceau mesele de pocher. Cu puţină viclenie, putea să joace la cacealma şi să câştige mâna.

Lui Corinne îi plăcea la nebunie să joace la cacealma la pocher. Purta rochii elegante, dar cuminţi, cu scopul precis ca silueta ei să nu atragă atenţia de la chipul ei. Expresiile ei păcăliseră mulţi jucători. Odată ce aceştia se prindeau însă, ea îşi schimba tactica şi îi păcălea din nou.

Nici măcar Russell nu putea să îşi dea seama când juca la cacealma.

În seara aceasta, Corinne se simţea norocoasă. Câştigase deja trei mâini din primele cinci. Ceilalţi jucători aflaţi la masa ei, trei domni şi o tânără îmbrăcată îndrăzneţ, nu arătaseră o pricepere deosebită. Russell mersese să joace 21 de îndată ce se asigurase că bărbaţii de la masa lui Corinne erau interesaţi de jocul de noroc, nu de ea.

— Pocher cu toate cărţile, anunţă dealerul şi împărţi câte cinci cărţi fiecărui jucător.

Domnul aflat lângă Corinne deschise, şi, după ce îşi verifică cărţile şi constată că avea şanse la o chintă, Corinne parie aceeaşi sumă. Un alt jucător parie şi el, şi, când fu rândul ei să tragă, Corinne luă o carte pentru a-şi completa chinta. Nu fu cartea pe care o dorea, dar o uşoară ridicare a pleoapelor dădu de înţeles că era. Cel care deschisese spuse pas, iar Corinne parie suma-limită, apoi se lăsă pe spătar şi aşteptă. Celălalt jucător nu ezită să se retragă, dar cel care deschisese jocul avu nevoie de câteva minute pentru a cugeta înainte de a se retrage, la rându-i.

Corinne lăsă cărţile pe masă şi adună jetoanele. Câştigă destul de multicel în următoarea oră, deşi mai degrabă cu cărţi bune decât jucând la cacealma. Se distra nespus de mult – până când Jared Burk luă loc la masa ei.

Fu uimită să îl vadă şezând acolo, în faţa ei, îmbrăcat în haine negre de seară şi rânjind diabolic. Corinne era ruşinată că el o găsise aici, după ce îi spusese că avea să petreacă o seară liniştită acasă. Oare ce credea el? Acela să fi fost motivul pentru care rânjea?

— Poate că acum norocul meu se va schimba, zise unul dintre jucători.

— Poate, răspunse calm Jared. Dar este greu să o ademeneşti pe Zeiţa Fortuna departe de o… lady.

Corinne îşi simţi obrajii luând foc. Detectase sarcasmul din vocea lui.

— Cinci cărţi pe faţă, anunţă Corinne cu o voce înţepată care nu îi scăpă lui Jared.

Împărţi iute cărţile, punând astfel capăt conversaţiei.

Din momentul acela, Corinne pierdu. Câştigurile ei, până la ultima leţcaie, precum şi banii pe care îi adusese cu ea, fură transferate de partea cealaltă a mesei pe măsură ce orele se scurgeau. Corinne deveni furioasă pe ea însăşi. Indiferent de cât de tare încercă, pur şi simplu nu se putu concentra asupra jocului. Nu îl privi pe Jared, dar putea simţi cum ochii acestuia o batjocoreau. Lucrul acesta o înfurie atât de tare, încât abia dacă mai vedea cărţile pe care le avea în mână şi trebui să i se reamintească nu o dată că era rândul ei să parieze sau să se retragă. Oare ce gândea el?

Picătura care umplu paharul fu faptul că se uita la trei popi aflaţi în mâna ei, ştiind că, în cele din urmă, putea să îl învingă pe Jared, dar nu mai avea jetoanele necesare pentru a paria. Nu voia să îi dea lui Jared Burk satisfacţia de a o vedea semnând o chitanţă pentru o datorie, ca să termine mâna.

— Oricum nu merită să pariez pe mâna aceasta, minţi ea, cu un zâmbet care să îi ascundă frustrarea. Cred că îmi ajunge pentru noaptea aceasta.

Prefăcându-se plictisită, Corinne părăsi masa şi traversă încăperea până la barul lung construit pe perete. Comandă un whisky sec. Nu era obişnuită cu băuturi tari, dar de ce nu? Exista o primă dată pentru toate.

Nu avea nimic mai bun de făcut decât să şadă acolo şi să se îmbete. Russell câştiga şi nu ar fi dorit să plece.

— Aşadar, aşa petreceţi dumneavoastră o seară liniştită acasă, domnişoară Barrows?

Se întoarse şi îl descoperi pe Jared lângă ea, sprijinindu-se îngâmfat de bar şi având într-o pălărie câştigurile din noaptea aceea. Acesta îşi legăna pălăria alene înainte şi înapoi.

— Nu este seară, domnule Burk, zise ea caustic, furia ieşindu-i la suprafaţă. Este aproape dimineaţă.

— Chiar aşa.

Îl privi pieziş, dar el nu se lăsă descurajat.

— Văd că sunteţi supărată pe mine, zise. Însă asta nu mă surprinde. Majoritatea femeilor nu ştiu să piardă.

— Asemenea majorităţii bărbaţilor!

— Adevărat. Avem asta în comun, nu-i aşa? Pentru că eu însumi nu ştiu deloc să pierd.

Ea ştia că el nu se referea numai la jocul de cărţi. Luă o gură din băutura ei, apoi aproape că se sufocă când lichidul ca focul îi arse gâtlejul.

— Aşadar, acum îţi vei îneca necazul? întrebă el în zeflemea. Credeam că ai mai mult entuziasm, Corinne.

Ea se încruntă.

— Nu v-am dat permisiunea să îmi folosiţi numele mic, domnule Burk.

— Nu a sosit vremea să încetăm să mai fim atât de protocolari?

— Nu cred, îi răspunse ea cu aroganţă.

Jared zâmbi. Îşi mută privirea de la ea pentru o clipă, şi ochii îi căzură asupra lui Russell. În mod evident, bărbatul acela era complet idiot, gândi cu dispreţ Jared. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu îşi aducă viitoarea mireasă într-un asemenea loc. Şi apoi să o lase să-şi facă de cap! Zău, oricine putea să o ia de aici, şi Russell Drayton nu ar fi ştiut pentru mult timp.

— Ai dori să te duc acasă? Când Corinne îl privi cu suspiciune, adăugă: Din moment ce logodnicul dumitale are alte ocupaţii.

— Nu, mulţumesc, zise cu răceală Corinne. Nu mă deranjează să îl aştept pe Russell.

— Atunci, poate ai dori un mic împrumut, se oferi el. Ca să poţi continua să joci? Mi-a plăcut cu adevărat compania ta la masa de joc.

— Vreţi să spuneţi că v-a făcut plăcere să îmi câştigaţi banii! răspunse ea cu amărăciune.

El ridică din umeri, apoi zâmbi larg, în timp ce ochii îi dansau.

— Şi asta.

— Nu împrumut niciodată bani când vin aici, domnule Burk. Minţi convingător, dar îşi feri privirea. Îmi stabilesc limite şi mă ţin de ele.

— Vrednic de laudă, zise el sec. De aceea nu porţi

bijuterii în noaptea aceasta? Îţi este teamă că ai putea fi tentată să le foloseşti ca gaj pentru pariuri?

Nu se putu împiedica să nu zâmbească în faţa intuiţiei lui. Bărbatul acesta chiar ştia totul?

— Este adevărat că m-am lăsat un pic dusă de val prima oară când am fost într-un astfel de loc, recunoscu ea. Am pierdut o valoroasă broşă cu diamante pe întoarcerea unei cărţi. De atunci, mi-am lăsat bijuteriile acasă.

— Vorbeşti ca şi cum ai veni aici deseori.

Se simţi lezată de acuzaţia din glasul lui.

— Aşa este, răspunse sfidătoare. Îmi permit să o fac.

— Dar îţi permiţi să se afle?

Corinne se încruntă.

— Este o ameninţare, domnule Burk? Insinuaţi că *dumneavoastră* veţi face cunoscut lucrul acesta?

— Nici măcar nu aş visa să îţi pătez bunul nume, o asigură Jared.

— Dar simţiţi că, venind aici, asta fac? Când el ridică din umeri, continuă furioasă: Nu mă cunoaşte nimeni aici, domnule Burk. Şi, dacă cineva m-ar recunoaşte, nu ar spune nimic, din respect faţă de tatăl meu.

— Dar îţi asumi riscul acesta?

— Vin aici să iau parte la jocuri de noroc. Îmi asum riscuri şi în privinţa aceasta. Şi, oricum, chiar nu este treaba dumneavoastră, nu-i aşa?

Jared acceptă tacit, încuviinţând uşor din cap.

— Nu voi mai spune nimic. Dar tot mă ofer să te conduc acasă. Când ea dădu din nou să refuze, adăugă: Odată ce voi pleca, domnişoară Barrows, vei fi înconjurată de domni care vor dori să cunoască o femeie frumoasă despre care vor presupune că este singură. Nu este deloc necesar să treci prin asta.

— Pot să am grijă de mine, zise ea, şi nasul ei mândru se ridică în aer.

— Iartă-mă. Am presupus doar că nu ai dori genul acela de atenţie. Poate m-am înşelat.

Era incredibil de enervant.

— Nu mă încântă să fiu deranjată, domnule Burk. Simt

doar că ar trebui să îl aştept pe Russell.

— De ce? întrebă el în mod deschis. Nici măcar nu este conştient de faptul că aştepţi. Apoi recunoscu în mod graţios: Deşi sunt sigur că ar veni la tine dacă ar fi conştient de asta.

Ea ştia că nu vorbea serios.

— Prezenţa mea te împiedică să îmi accepţi oferta? sugeră Jared pe un ton moale. Nu te temi să fii din nou singură cu mine, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu!

— Ei bine, atunci?

Corinne privi la paharul ei gol. Se convinsese în sinea ei mai devreme că nu avea niciun motiv pentru care să se teamă de acest bărbat. Aşadar, de ce ezita?

— Foarte bine, zise ea şi zâmbi amiabil. Dacă îmi acordaţi câteva minute pentru a-i spune lui Russell că plec.

— Chiar este nevoie?

— Vai, domnule Burk, îl tachină Corinne. Nu aţi dori ca logodnicul meu să creadă că l-am părăsit, nu? Se aplecă, apropiindu-se de el şi şopti: Ar putea crede că am mers la etaj şi apoi ar crea o scenă grozavă căutându-mă.

Corinne râse uşurel la vederea expresiei de surpriză de pe chipul lui Jared înainte să meargă la masa lui Russell. Jared Burk n-avea decât să creadă ce dorea, că ei oricum nu îi păsa de opinia lui. Şi îi făcuse mare plăcere să îl şocheze, să vadă expresia aceea arogantă părăsind chipul lui preţ de o clipă! Se simţea mult mai bine.

Aşteptă răbdătoare ca Russell să îşi termine mâna înainte de a-i atrage atenţia. El se arătă reticent să părăsească masa, dar veni totuşi până la ea.

— Russell, dragule, nu am vrut să te întrerup şi să te iau de la joc, dar aş da dovadă de nepăsare dacă nu ţi-aş spune că plec.

— Pleci? De ce?

— Mi-am pierdut banii destul de repede.

Russell privi înapoi la propriile sale câştiguri.

— Nu pot pleca acum, Corinne. Am avut prea mare noroc în noaptea aceasta. Dacă mai ai nevoie de bani…

— Nu, Russell, ştii că nu împrumut niciodată de la tine. Şi apoi sunt cam obosită. Şi nu este nevoie să îţi părăseşti jocul. Domnul Burk s-a oferit, cu amabilitate, să mă ducă acasă.

— Burk se află aici? Russell se încruntă şi se uită prin încăpere până îl zări pe Jared aşteptând la bar. Nu îmi place de bărbatul acela, Corinne. Mi se pare genul aventuros – sau mai degrabă ca un mercenar.

— Nu fi ridicol, Russell, îl luă în râs Corinne. Poate dă impresia că este nemilos, dar este absolut inofensiv. Şi foarte curând *va fi* unul dintre partenerii mei. Tata simte că avem nevoie de banii lui, aşa că nu prea pot să fiu nepoliticoasă cu el, nu-i aşa?

Russell privi încă o dată înapoi, la câştigurile sale, cu o strălucire avară în ochii cenuşii.

— Bănuiesc că nu. Dar fii cu băgare de seamă, Corinne.

— Cum adică?

— Ştiu cum flirtezi când ai chef. Nu aş glumi cu Burk dacă aş fi în locul tău.

Ea îi ignoră avertismentele.

— Este strict o relaţie de afaceri, Russell, nimic mai mult.

Trăsura închisă în care se trezi Corinne nu era chiar la fel de mare ca aceea pe care Jared o folosise pentru a o scoate la prânz, nici la fel de confortabilă. Corinne aproape că blestemă cu voce tare când o groapă din drum aproape că o azvârli de pe banchetă.

— Trebuie să îmi cer scuze pentru un asemenea mijloc de transport, rosti Jared din interiorul întunecat. Dar a fost cea mai bună trăsură pe care am putut-o găsi aşa din pripă. Să îţi spun adevărul, nu eram prea sigur că vizitiul va aştepta, aşa cum l-am plătit să o facă.

— Ar trebui să vă gândiţi să vă angajaţi propriul vizitiu, îi sugeră Corinne dintr-un impuls. Asta dacă aveţi de gând să staţi aici mai multă vreme.

— Nu am, răspunse el.

— Aşadar, plănuiţi să vă investiţi banii şi să fugiţi?

— Dacă doreşti să o spui aşa, fără menajamente, da, răspunse Jared, fără să ezite.

— Şi aţi luat deja o decizie în ceea ce priveşte firma noastră? Dacă preferaţi să nu investiţi, aş înţelege.

Jared zâmbi, deşi Corinne nu putu să vadă asta în întuneric.

— Aş face o investiţie bună dacă ar fi aşa?

— Desigur.

Mândria i se strecură în voce.

— Eu însămi am făcut o avere de-a lungul anilor, aşa mi s-a spus.

— Nu ştii?

— Domnule Burk, banii mei se află într-un fond pe care bunica l-a aranjat pentru mine. Conţine banii lăsaţi de ea, plus toate acţiunile pe care le-a deţinut la şantierul naval. Dar tatăl meu deţine controlul asupra lui până când mă voi căsători.

— Cu aprobarea lui?

— Da.

— Înţeleg că nu îţi plac termenii aceştia? întrebă nonşalant Jared. Adică, având în vedere cât de drag îţi este să fii independentă…

— Nu mă deranjează să trebuiască să obţin aprobarea tatălui meu pentru a mă mărita, răspunse Corinne. Ceea ce mă deranjează este că trebuie ca până atunci să îmi aştept banii. Adică, sunt toţi banii aceia care stau acolo, pur şi simplu, iar tata nu îmi dă destul cât să îmi acopere nevoile.

— Mi se pare greu să cred asta.

— Banii mei de cheltuială ar fi suficienţi pentru cele mai multe femei, dar nu şi pentru mine.

— Din cauza jocurilor de noroc?

Lui Corinne i se tăie răsuflarea. Bărbatul ăsta era înfricoşător de perspicace.

— Doresc doar control asupra propriilor mei bani, domnule Burk. Dumneata, nu?

— Ba da, dar, când te vei căsători, tot nu vei avea tu controlul, ci soţul tău.

Corinne râse încetişor.

— Ba nu.

— Nu înţeleg.

— Este foarte simplu, domnule Burk. Vedeţi dumneavoastră, aceasta este una dintre înţelegerile pe care eu şi Russell le avem. Înţelege că nu pot tolera restricţiile. Când mă voi căsători, voi fi liberă.

— Înţeleg.

Şi Jared înţelese, în sfârşit. Ea găsise în Russell Drayton soţul perfect. Perfect pentru ea.

— Dacă nu trebuie decât să te căsătoreşti pentru a obţine ceea ce doreşti, de ce nu ai făcut-o deja? întrebă curios Jared, sperând că ea avea să continue să discute chestiuni personale fără să devină bănuitoare. Domnul Drayton se teme să îl confrunte pe impunătorul dumitale tată?

Corinne putu să vadă chipul lui Jared numai atunci când trăsura trecu pe lângă un felinar stradal şi lumina pătrunse înăuntru. Nu îi putu vedea expresia în clipa aceea, dar el nu părea să o momească.

— Adevărul este că Russell a discutat cu tata despre asta, dar tata l-a refuzat.

— Îmi pare rău.

— Să nu vă fie. Tatăl meu se va răzgândi.

— Nu mi se pare că e un bărbat care se răzgândeşte cu uşurinţă, remarcă Jared.

Jared atinsese un subiect dureros. Şi avea dreptate. Samuel Barrows nu se răzgândea aproape niciodată. Pusese foarte puţine restricţii în viaţa lui Corinne, dar, când o făcea, nu exista nimic pe lume care să îl facă să îşi schimbe hotărârea. „De data aceasta, are să fie altfel”, îşi spuse Corinne în sinea ei. „Pur şi simplu, *are să fie nevoit* să cedeze de data aceasta”.

— Când va vedea cât de hotărâtă sunt în ceea ce priveşte căsătoria aceasta, se va îndupleca, zise ea cu mai multă încredere decât simţea.

— Atunci, poate voi fi invitat la nuntă?

— Dacă veţi fi încă aici, zise Corinne în glumă.

— Că veni vorba, ţi-ai uitat săculeţul astăzi – sau, mai

degrabă, ieri. Dacă aş fi ştiut că aveam să te revăd atât de curând, l-aş fi adus cu mine.

— Mă temeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

Corinne se simţi uşurată.

— Voi trimite mâine pe cineva la hotelul dumneavoastră să îl ia, dacă nu vă deranjează.

— Nu va fi deloc nevoie. Ţi-l voi returna când te voi lua la cină, în seara aceasta.

— Nu am spus că voi lua cina cu dumneata, domnule Burk, răspunse cu îndrăzneală Corinne.

Jared zâmbi cu viclenie.

— Măcar atâta ai putea face, după ce am părăsit un şir perfect de victorii doar ca să te duc acasă.

Corinne râse, în realitate acest schimb de glume făcându-i plăcere.

— Faceţi să pară că sunteţi un martir. Nu v-am cerut serviciile, să ştiţi. De fapt, aţi fost foarte insistent.

— Presupun doar că am o inimă galantă, care nu este în stare să reziste unei domniţe aflate la ananghie.

— Asta eram?

— Nu erai? contraatacă el.

— Foarte bine, voi lua cina cu dumneata în seara aceasta – dacă îmi veţi spune cum de aţi venit la club. Nu este tocmai un loc public.

— Avocatul meu mi-a spus despre el, răspunse relaxat Jared. De fapt, dacă nu ar fi fost cu mine, probabil că nu aş fi intrat.

— Adică vă însoţea şi pur şi simplu l-aţi părăsit?

Trăsura se opri chiar în clipa aceea.

— Mă voi întoarce după el.

Corinne zâmbi.

— Chiar v-aţi dat peste cap doar ca să mă aduceţi acasă, nu-i aşa?

— Mi-a făcut plăcere, zise el cu nonşalanţă şi deschise uşa.

Se asigură că iese primul ca să o ajute să coboare.

Corinne se simţi ciudat de fericită. Bărbatul acesta trecuse prin atâtea doar pentru ea.

El o ţinu de braţ până când ajunseră în faţa uşii casei ei. Zorii se strecurau la orizont, dar Corinne se simţea trează de-a binelea.

— Te voi săruta, Corinne Barrows, spuse pe neaşteptate Jared.

Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, o trase în braţele lui. Fu un sărut blând, dar categoric, iar Corinne nu avu puterea să se împotrivească preţ de mai mult de o clipă. El nu o lipi strâns de el, aşa cum încerca adesea Russell, ci doar o ţinu cu destulă fermitate încât să nu poată evada.

O eliberă.

— Înainte să te repezi la mine pentru că mi-am luat o asemenea libertate, trebuie să ştii că nimic nu m-ar fi putut opri adineauri. Nici tu, nici propria mea voinţă. M-am simţit obligat să te sărut şi nu m-am putut împiedica să o fac.

Corinne zâmbi.

— Mă dezamăgeşti… Jared. Nu m-aş fi aşteptat să îţi ceri scuze.

Şi apoi îl lăsă complet surprins şi încântat de răspunsul ei.

Capitolul 8

Corinne intră în salon mergând agale.

— Aşadar, iată-te, tată! Ce faci aici pe întuneric?

Samuel şedea gârbovit într-un fotoliu mare şi confortabil, cu un coniac în mână.

— Focul dă destulă lumină, şi este mai liniştitor în felul acesta, răspunse el, aruncând o privire meditativă către fiica sa. Eşti gătită toată? Ai planuri pentru seara asta?

Corinne merse să stea lângă şemineu, ridicându-şi puţin fustele ca să îşi încălzească picioarele. Nopţile de septembrie deveneau mult prea reci. Îşi făcu o notiţă în minte să poarte ceva mai călduros mai târziu, în seara

aceea.

— Jared mă duce la un recital. Ar trebui să sosească în curând.

— Jared, aşadar? Samuel ridică dintr-o sprânceană. Nu ştiam că relaţia ta cu domnul Burk a devenit atât de intimă.

— Nu fi caraghios, îl mustră Corinne. Doar că simt că ar fi stupid să îl numesc „domnul Burk” după ce m-a însoţit de mai mult de o duzină de ori în ultimele două luni. Nu incluse multele ocazii în care o dusese la clubul de jocuri de noroc. Ne-am bucurat de cine, prânzuri şi de teatru. Ba chiar m-a dus la balul de la Compton, bal la care tu ai fost prea ocupat să participi. Şi am mers şi în nord, la curse.

— Vai, vai, făcu Samuel, prefăcându-se că nu cunoştea fiecare mişcare a fiicei sale. Ştia totul despre întâlnirile ei cu Burk. Ce s-a întâmplat cu domnul Drayton? Nu se mai află în peisaj?

Corinne se crispă.

— Russell a fost obligat să meargă la New York la mijlocul verii.

— Afaceri… sau plăcere?

— Nici una, se răsti Corinne. Familia mamei lui locuieşte acolo. Bunicul lui este bolnav, şi medicii i-au avertizat că s-ar putea ca acesta să nu îşi mai revină. Russell spune că este cu adevărat foarte bătrân. Oricum, era firesc să meargă.

— Şi, astfel, ţi-ai îndreptat atenţia către domnul Burk, în absenţa lui? întrebă sarcastic Samuel.

— Chiar poţi fi exasperant uneori, tată, comentă Corinne. Russell se va întoarce în orice moment şi va fi soţul meu în cele din urmă. Pur şi simplu, nu văd niciun motiv pentru care să mă închid în casă cât timp el este plecat.

Samuel se încruntă.

— Nu îl duci de nas pe Jared Burk doar pentru că ai nevoie de un însoţitor, nu-i aşa, Cori? Nu este un bărbat cu care să te joci.

— Mi s-a mai spus asta, zise ea. Dar nu, tată. Jared ştie ce simt pentru Russell şi că am de gând să mă mărit cu

el. Ne simţim bine unul în compania celuilalt, atâta tot. Chiar s-a dovedit a fi cu adevărat plăcut.

— Ai avut altă părere când l-ai întâlnit pentru întâia oară, îi reaminti Samuel.

— Primele impresii nu sunt întotdeauna corecte. M-am înşelat în privinţa lui. Recunosc.

— Există vreo şansă să nu fie singurul lucru în privinţa căruia să te înşeli, Cori? se aventură el.

— La ce te referi?

— Eşti sigură că Burk consideră relaţia dintre voi la fel de inocentă cum spui tu că este? întrebă Samuel pe un ton serios.

Corinne îi ignoră neliniştea.

— Bineînţeles. Ah, oi flirta eu cu Jared şi l-oi lua peste picior, dar lucrul acesta adaugă sare şi piper întâlnirilor noastre. Viaţa ar fi din cale-afară de plictisitoare fără un mic flirt. Ştie că nu sunt serioasă.

— Te cunoaşte atât de bine, nu? Tu poţi spune acelaşi lucru? Ai aflat ceva despre el în timpul acestor ieşiri inocente? De unde vine, mai exact? Cine sunt rudele lui? Nu ştii dacă se trage dintr-o familie bună, nu-i aşa?

— L-am întrebat, dar îmi evită întotdeauna întrebările, răspunse Corinne, apoi zâmbi larg. Chiar cred că îi place rolul de bărbat misterios.

— Totuşi, nu eşti curioasă?

— Nu în mod deosebit, dar tu cu siguranţă pari să fii, zise Corinne. De ce nu l-ai întrebat de unde vine?

— Ba l-am întrebat.

— Şi?

— Şi la fel, evită să îmi răspundă. A spus că nu era un lucru important şi că nu are nicio legătură cu negocierile noastre. Şi avea dreptate.

— Ei bine, dacă investeşte alături de tine, vei afla răspunsurile atunci când va părăsi Bostonul. Va fi nevoit să îţi dea o adresă dacă are de gând să îşi primească profiturile.

— Ei bine, atunci ar trebui să mă aştept să aflu în orice clipă.

— De ce?

— A investit în firma noastră săptămâna trecută, răspunse Samuel, amuzat de expresia surprinsă a fiicei sale. Nu ţi-a pomenit despre asta?

— Nu, nu a făcut-o. Nu a suflat o vorbă despre asta, zise Corinne, foarte iritată dintr-odată. De ce nu mi-ai spus mai demult?

— Nu te-am prea văzut în ultima vreme, draga mea. Fie eu lucrez, fie tu eşti de negăsit.

— Aşadar, este partener? zise Corinne, mai degrabă pentru sine decât către tatăl ei.

Nu putea să înţeleagă de ce Jared nu îi spusese nimic despre asta.

— Este partener – şi încă cum! replică Samuel cu un mic chicot. A investit mult mai mult decât am anticipat noi, aproape o jumătate de milion.

Corinne lăsă să îi scape un fluierat uşor.

— Nu aveaţi nevoie de atât de mult pentru a vă extinde, nu-i aşa?

— Nu, dar domnul Burk a insistat. A fost singurul târg la care s-a învoit.

— Iar lucrul acesta i-a oferit mai multe acţiuni decât aveaţi voi de gând să îi daţi, nu-i aşa?

— Da. Acum, deţine la fel de multe acţiuni ca mine şi vărul Elliot. Dacă ar dori să o facă, ar putea să ne contracareze voturile. Ceea ce ar face ca votul tău să fie cel decisiv.

— Dar tu eşti cel care îmi controlează votul.

— Da, aşa este, admise Samuel zâmbind.

Lui Corinne i se opri respiraţia la vederea expresiei viclene din ochii tatălui ei.

— Nu i-ai spus asta, nu-i aşa?

Samuel clătină încetişor din cap, savurându-şi isteţimea în materie de afaceri.

— Va afla la prima reuniune a consiliului – dacă se va afla aici ca să participe.

— Atunci, l-ai înşelat!

— Deloc. Doar am ascuns cu înţelepciune câteva

date. Credeai că nu ştiam că îţi făcea curte? Dacă nu ţi-ar fi acordat atât de multă atenţie, nu aş fi simţit nevoia de a-i ascunde acele lucruri. La cum stau lucrurile, trebuie să iau în calcul toate posibilităţile, şi una dintre acestea este că ar putea avea speranţe să preia controlul firmei. Dacă nu, atunci de ce o investiţie atât de mare?

— Este ridicol, răspunse Corinne. Ce ştie el despre şantiere navale?

— Trebuie să îţi aduc aminte că nu ştim nimic despre el, Cori? Dacă nu ar fi fost atât de secretos, atunci poate că nici eu nu aş fi fost. Dar, oricum, dacă intenţia lui a fost să controleze firma manipulându-te pe tine, atunci îl aşteaptă o mare surpriză – şi este doar ceea ce merită. Iar dacă nu avea nicidecum asemenea planuri, atunci oricum nu va conta.

— Jared nu este atât de diabolic cum insinuezi tu, zise ea cu mânie.

— Nu, probabil că nu este. Dar nu strică să fim precauţi. Iar timpul ne va spune.

— Da, timpul va dovedi că imaginaţia ta a luat-o razna, ripostă ea.

— Îi iei cam mult apărarea, observă Samuel. Nu cumva te-ai păcălit singură în legătură cu sentimentele tale faţă de el, Cori? Este un bărbat foarte atrăgător, genul de care femeile se îndrăgostesc cu uşurinţă.

— Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? îl acuză Corinne, ochii întunecându-i-se dintr-odată şi devenind de culoarea celui mai închis smarald. Pur şi simplu, este genul de bărbat cu care tu ai fi de acord!

— Ei bine, mă îndoiesc că te-ar lăsa să alergi de capul tău aşa cum te-am lăsat eu, chicoti Samuel.

— Poţi să îţi scoţi gândurile de peţitorie din cap chiar în clipa aceasta! se răsti Corinne. Mă voi căsători cu Russell!

— Nu atâta vreme cât am eu un cuvânt de spus! ridică Samuel glasul pe măsură.

Corinne îl privi pieziş. Tatăl ei nu avea să cedeze niciodată, acum putea să vadă asta. Avea să fie nevoită pur

şi simplu să găsească pe altcineva. Dar nu pe Jared Burk, cu siguranţă nu pe el. O, era destul de fermecător, de chipeş şi destul de bogat, şi, atunci când o săruta, aşa cum o făcuse de multe ori, simţea un fior prin tot trupul. Fără niciun fel de efort, el sorbea toată puterea voinţei din ea – şi chiar şi doar din acest motiv nu era potrivit să îi fie soţ.

— Foarte bine, tată, zise cu răceală Corinne. Când Russell se va întoarce, îi voi spune că nu ne mai putem vedea.

— Bun. Atunci, îl vei lua în consideraţie pe Burk? o întrebă el, incapabil să îşi ascundă lucirea de speranţă din ochi.

— Cum poţi măcar să întrebi una ca asta după ce, practic, l-ai acuzat că încearcă să preia controlul şantierului nostru naval?

— Nu am spus deloc aşa ceva. Am zis doar că este o posibilitate – una foarte puţin probabilă.

Ea se uită la el încruntată.

— Totuşi, l-ai lăsa să se însoare cu mine, nu-i aşa?

— Cred că ar fi un soţ bun, da, spuse triumfător Samuel.

— Ei bine, eu nu. Şi, oricum, va pleca, zise ea, ucigând speranţa tatălui ei.

— Unde este? Nu spuneai că va fi aici în curând?

Corinne se uită la ceasul de pe şemineu şi se încruntă.

— Întârzie.

Samuel chicoti.

— Măi să fie, asta este o schimbare. Măcar o dată, cineva te-a făcut să aştepţi.

— Ei bine, va fi ultima oară! răspunse ea bătoasă şi începu să se plimbe înainte şi înapoi. Nu îl voi mai revedea după seara aceasta.

— Doar pentru că a întârziat?

— Nu, ci pentru că nu aş putea să îmi caut viitorul soţ dacă Jared Burk îmi monopolizează timpul.

— Eşti foarte rece, fiica mea, zise dezaprobator Samuel. Îmi este milă de bărbatul care se va căsători în cele din urmă cu tine.

Capitolul 9

Jared întârzie treizeci de minute, lucru care strică starea de spirit a lui Corinne şi mai mult decât o făcuse conversaţia cu tatăl ei. Îl întâmpină cu răceală şi vorbi foarte puţin cu el întreaga seară, exceptând momentul când confirmă cu el promisiunea de a o lua de acasă din nou după miezul nopţii. Jared nu o întrebă care era motivul tăcerii ei, presupunând că era bosumflată din cauza întârzierii lui. Corinne îl lăsă să creadă asta. Avea să îi explice mai târziu, înainte să o aducă acasă de la club.

Corinne nu era cu adevărat supărată pe Jared, ci mai degrabă pe tatăl ei, din cauza încăpăţânării nejustificate a acestuia. Tot timpul acela pierdut cu Russell. Şi acum, avea să îşi piardă timpul căutând un alt bărbat care să se potrivească nevoilor ei. Dar era şi mai de neconceput să aştepte încă doi ani până să îşi primească banii.

Problema aceea nu era de ajuns, mai era şi treaba cu Jared. Nu era nerăbdătoare să îi spună că nu avea să îl mai revadă şi să îi explice motivul. Îi displăcea profund să fie nevoită să rupă o relaţie, să îndure privirile suferinde şi rugăminţile, aşa cum se întâmplase cu William şi cu Charles. Nu avea o inimă atât de rece încât astfel de scene să nu o afecteze, dar era prea hotărâtă pentru a le lăsa să o facă să şovăie.

În ceea ce îl privea pe Jared, nu simţea o prea mare vină, pentru că nu ea iniţiase relaţia dintre ei, aşa cum făcuse cu ceilalţi. El fusese cel care insistase ca ea să îl vadă iar şi iar. Desigur, ea îl folosise ca însoţitor, dar el o folosise ca pe o distracţie pe perioada şederii sale în Boston. Aşa că nu avea niciun drept să se supere atunci când avea să discute mai târziu cu el.

Corinne căpătă o ranchiună şi mai mare împotriva lui Jared după ce ajunseră la club în noaptea aceea. De fiecare dată când o aducea aici, el insista ca ea să joace la masa lui, ca să o poată supraveghea. Şi, de fiecare dată când juca şi el, ea pierdea în favoarea lui. Era exasperant.

Noaptea aceea nu fu cu nimic diferită. Se aflau la club de trei ore. Nu era aglomerat, pentru că era o noapte din timpul săptămânii, şi mulţi dintre jucători merseseră acasă de mult. Doar trei mese mai erau ocupate. Corinne era pe cale să renunţe. Din nou, Jared îi câştigase toţi banii.

— Aceasta va fi ultima mea mână, anunţă Corinne.

— Cred că şi a mea, zise bărbatul că păr nisipiu aflat în stânga lui Corinne.

— Atunci, am putea la fel de bine să renunţăm cu toţii, răspunse singurul jucător care mai rămăsese şi care şedea lângă Jared.

Jared încuviinţă din cap, şi Corinne împărţi cărţile. Avea destule jetoane cât să termine mâna aceasta, atâta vreme cât nu urmau să existe plusări. Se rugă ca măcar de această dată să primească mâna aceea care să îi ofere o victorie sigură. Avea să fie ultima oară când venise aici cu Jared, ultima şansă pe care o avea de a-l învinge… doar o dată, nu cerea decât o singură dată.

Îşi răsfiră cărţile alene şi îşi ţinu răsuflarea când dama, valetul, un nouă şi un opt de treflă apărură pe rând ca să o chinuiască. Trase uşor ultima carte, dar inima i se prăbuşi când văzu treiul de care. Cu toate acestea, mai rămânea o carte de tras şi, deşi nu avea mari speranţe să facă o chintă roială, care ar fi fost cea mai bună mână, era totuşi posibilă o chintă obişnuită, o mână pe care nu puteai să o nesocoteşti.

Jared deschise pariul, şi Corinne şi un alt jucător plătiră. Celălalt jucător luă trei cărţi; Jared ceru două, făcând-o să creadă că el încerca să obţină trei de-un fel. Ea îşi luă singura carte şi aproape că se temu să se uite la ea. Jared parie din nou, suma minimă pentru masa lor – cincizeci de dolari –, iar Corinne ridică cartea trasă de pe masă şi o ţinu în mână. Nici măcar nu clipi în timp ce fixă cu privirea pe zecele de treflă. O chintă în care cea mai mare carte era regina, la doar două cărţi sub o chintă roială, cea mai bună mână posibilă! Nu îi venea să creadă. Era cea mai bună mână pe care o avusese vreodată, şi cu toate astea nu avea niciun ban pentru a paria! Nu avea nici

măcar destul pentru a plăti, din moment ce Jared pariase limita. Se întrebă furioasă dacă nu cumva el o făcuse dinadins, ştiind că ea nu putea să plătească.

— De tine depinde, Corinne, spuse Jared.

Îi adresă o privire glacială şi apoi li se adresă celorlalţi jucători, cu cel mai seducător zâmbet.

— Vă deranjează dacă părăsesc masa pentru o clipă înainte de a încheia mâna aceasta? Ştiu că, de obicei, nu este permis, dar aceea este ultima mână, şi mi-ar plăcea să o duc până la capăt.

— Daţi-i bătaie, zise bărbatul care se retrăsese.

— Nici pentru mine nu contează, zise celălalt bărbat şi îşi azvârli cărţile pe masă. Oricum mă retrag.

Corinne îl privi pieziş pe Jared, provocându-l să se opună.

— Pe *dumneata* te deranjează?

— Nu cred că este nevoie să îl vezi pe proprietar pentru mai mulţi bani, Corinne, când aceasta este ultima mână. De ce nu renunţi şi tu, şi putem să încheiem?

— Aş prefera să merg până la capăt, zise ea înţepată. Sau te temi că e posibil ca, în sfârşit, să te învinge?

El ridică din umeri şi se lăsă pe spătarul scaunului său.

— Foarte bine, voi aştepta. Dar să nu stai prea mult.

Ea părăsi masa, dar se întoarse peste doar câteva minute, dezamăgită. Proprietarul refuzase să îi mai ofere credit.

— Ei bine? întrebă Jared, văzând expresia ei tristă.

Îl privi meditativ.

— Vei accepta să joc pe datorie? Ştii că sunt solvabilă.

Jared aşteptă preţ de câteva clipe înainte de a răspunde:

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce nu creştem limita? Aşa cum spui, eşti solvabilă, şi acum suntem doar noi doi.

Ceilalţi doi jucători plecaseră. Erau singuri, şi acum ea simţi vechiul fior al jocului, fior pe care nu îl mai simţise de când începuse să joace cu Jared. Avea să îl învingă, ba chiar cu o miză mare.

— Cinci mii? sugeră ea.

Observă privirea lui surprinsă şi zâmbi larg. Era o sumă mai mare decât îşi putea permite să plătească fără să apeleze la tatăl ei. Dar nu avea să fie nevoită să facă asta, pentru că avea să câştige mâna aceasta – şi chiar în stil mare.

Jared încuviinţă din cap şi scoase din buzunar hârtie şi un toc.

— Nu mi-ai acceptat pariul, Corinne.

Ea luă hârtia şi scrise o notă promisorie care să acopere pariul lui, precum şi creşterea propusă de ea.

— Şi cinci mii, zise ea cu încredere, mai sigură ca niciodată de mâna câştigătoare.

Jared băgă din nou mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote din care retrase câteva.

— Iată cele cinci mii ale tale.

Tăcu şi numără şi alţi bani.

— Şi încă cinci mii.

Corinne fu încântată. Întinse mâna după hârtie ca să îi egaleze pariul şi să crească din nou, dar Jared o opri.

— Nu voi accepta o altă datorie, Corinne.

— De ce nu?

— Pentru că ştiu la cine va trebui să apelezi ca să onorezi pariul şi nu cred că va fi prea mulţumit.

— Tatăl meu nu va şti niciodată, Jared, pentru că nu am de gând să pierd.

— Acesta este un joc de noroc, Corinne, o avertiză el pe un ton calm. O singură mâna este imbatabilă, şi şansele sunt să nu o ai.

— Te temi că aş putea învinge şansele? îl provocă.

— Eşti chiar atât de sigură pe mâna ta?

— Sunt.

— Atunci, mare păcat, pentru că nu îţi permiţi să plăteşti, zise el pe neaşteptate.

Ea îşi pierdu cumpătul.

— Atunci, de ce ai crescut suma, dacă nu aveai de gând să mă laşi să o acopăr?

El îi ignoră indignarea.

— Tu eşti cea care a lăsat pariul deschis pentru o altă creştere, când ai ridicat miza. De asemenea, ai sugerat o limită de cinci mii. Nu am fost de acord cu mai mult, îi aminti el în trecere.

— Mă refeream pe fiecare miză!

— Ei bine, eu nu.

— Eşti vrednic de dispreţ, Jared Burk, zise ea aprigă. Bine că am hotărât să nu te mai văd vreodată după noaptea aceasta.

— Dar chiar accepţi înfrângerea cu graţie, nu-i aşa? zise el cu ironie.

— Asta nu are nimic de-a face cu hotărârea mea! se răsti ea, expresia fiindu-i furioasă. Aveam de gând să îţi spun pe drumul spre casă. Nu am nimic împotriva ta – cel puţin, până acum, nu aveam! Dar tocmai te-ai dovedit a fi sub nivelul meu. Nu te-aş revedea nici dacă m-ai implora!

O şocă zâmbindu-i.

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, tu chiar te aştepţi să o fac, nu-i aşa? Nu cred că am întâlnit vreodată pe cineva la fel de vanitos ca tine.

Corinne se făcu roşie ca focul, dar îşi îndreptă spinarea şi se ridică de pe scaun cu demnitate.

— Aşadar, acum mă insulţi. Ei bine, nu sunt obligată să mai ascult.

Dădu să plece, dar Jared întinse mâna peste masă şi îi apucă încheietura mâinii.

— Aşază-te, Corinne!

— Nu!

— Aşază-te! ordonă el cu o voce pe care nu o mai auzise la el.

Ea se conformă, dar mai întâi îşi smulse braţul din strânsoarea lui. Apoi aşteptă, cu ochii ca nişte smaralde în flăcări în timp ce îl privea pieziş.

Jared se lăsă pe spate în scaunul lui, băgă mâna într-un alt buzunar şi scoase câteva bucăţi de hârtie albă. Le aruncă pe masă către Corinne şi îi susţinu privirea ucigaşă.

— Din moment ce niciunul din noi nu are nici cea mai mică intenţie de a-l revedea pe celălalt după noaptea

aceasta, poţi onora astea acum.

Ea luă biletele şi fu înspăimântată să îşi vadă chitanţele pentru datoriile către club, în valoare de două mii de dolari, sumă ce acum trebuia plătită lui Jared Burk. Ochii i se întoarseră acuzator către el.

— Cum ai obţinut astea?

— Le-am cumpărat.

— De ce?

— Asta nu contează. Ceea ce contează este că acum le încasez, inclusiv pe cea pe care ai semnat-o cu numai câteva minute mai devreme. Şapte mii, doamnă.

Spuse „doamnă” cu atât de mult dispreţ, încât o făcu să tresară.

— Dacă datoriile mele au fost plătite în întregime aici, de ce nu mi-ar mai fi acordat alt credit în noaptea aceasta?

— Pentru că, atunci când ţi-am cumpărat chitanţele, le-am spus că eşti un risc prea mare, zise el mieros, ca şi cum făcea genul acesta de lucruri în fiecare zi. Nu a fost greu să îi conving, din moment ce nu ai venit să revendici tu însăţi chitanţele.

— Cum îndrăzneşti?

— Credeam că îţi fac o favoare, din moment ce în curând ar fi mers la tatăl tău pentru a fi plătite. Eu le voi deconta de la tine, nu de la tatăl tău.

— Şi, mai exact, cum te aştepţi să îţi plătesc în noaptea aceasta, când ştii al naibii de bine că nu mai am bani la mine?

— Dar ai ceva de vânzare.

— Aşadar, tatăl meu avea dreptate! icni Corinne. Urmăreşti să obţii controlul şantierului naval. Şi când te gândeşti că eu chiar ţi-am luat apărarea!

Jared se încruntă.

— Tatăl tău a spus asta?

— Ba bine că nu. Mi-a zis în seara aceasta că ai putea încerca să mă manipulezi ca să obţii controlul firmei, şi a avut dreptate.

— Acesta este motivul pentru care ai hotărât să nu ne mai vedem?

— Da, minţi ea, folosindu-se de scuza asta în loc să încerce să o explice pe cealaltă.

— Ei bine, tatăl tău s-a înşelat, Corinne. Jared minţi şi el, pe un ton surprinzător de calm. Şi îţi faci ţie însăţi o nedreptate crezând asta.

— Cum adică? întrebă ea cu suspiciune.

— Nu aveam de gând să îţi cumpăr votul. Nu asta doresc de la tine.

— Atunci, ce? Nu am nimic de valoare asupra mea.

Ochii lui Jared erau impenetrabili.

— Te ai pe tine – şi o oră din timpul tău la etaj.

Corinne nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu poţi fi serios.

Când el nu spuse nimic, ea sări în picioare, clocotind de indignare.

— Nu am fost *niciodată* atât de insultată!

— Nu simţi că valorezi şapte mii de dolari? întrebă el calm.

— Nu de valoarea mea este vorba! şuieră ea, ţinându-se de masă ca să îşi împiedice mâinile să tremure. Eşti mizerabil să sugerezi o astfel de modalitate de plată!

— Este singura opţiune pe care o ai.

— Îţi voi da mâine banii, până la ultima leţcaie! Vei fi nevoit să aştepţi doar până atunci.

— Nu am de gând să aştept atât de mult timp.

— Nici eu nu am de gând să fiu de acord cu termenii tăi! se răsti ea sfidătoare. Şi nu poţi face nimic în legătură cu asta, nu-i aşa, domnule Burk?

În ochii lui apăru o lucire malefică, iar asta ar fi trebuit să o avertizeze.

— Dimpotrivă. Voi încasa plata în întregime, fie că eşti de acord, fie că nu.

— Nu ai îndrăzni, zise ea cu fermitate.

Ceilalţi oameni din încăpere aveau să o apere, dacă urma să fie nevoie.

— Este o provocare?

Corinne se clătină când îi întâlni privirea hotărâtă.

— Nu, nu este.

„Dumnezeule, el chiar *ar încerca* să încaseze datoria”, cugetă ea cu teamă. Desigur, cineva l-ar opri, dar asta ar provoca o asemenea scenă, încât nu putea spera ca totul să rămână secret. Zvonurile despre ea s-ar fi răspândit ca vântul prin tot oraşul.

— De ce eziţi, Corinne? În realitate, vei primi şapte mii de dolari pentru o singură oră din timpul tău. Nu îmi imaginez că multe femei ar putea obţine un asemenea preţ. Buzele lui se arcuiră imperceptibil. Sau ai ceva împotrivă să fii plătită pentru ceea ce, de obicei, oferi în mod gratuit?

Ei i se tăie răsuflarea. Oare el chiar gândea atât de rău despre ea? Ei bine, nu o interesa nici cât negru sub unghie opinia lui. Nu avea de gând să cedeze în faţa cerinţelor lui. Dar avea nevoie cu adevărat să iasă din situaţia aceasta, fără să facă vreo scenă.

— Nu meriţi osteneala, zise ea cu o bosumflare amăgitoare. Nici nu mi-ai oferit o şansă prea mare. Îşi coborî privirea către suma de bani aflată în mijlocul mesei şi apoi la cărţile din faţa ei de pe masă şi zâmbi ispititor. Acum, dacă ai face ca datoria mea să fie de douăsprezece mii şi mi-ai permite să plusez, atunci poate aş fi de acord cu termenii tăi.

— Poate?

Zâmbetul ei se lărgi, pentru că ştia că nu putea să piardă.

— Voi fi de acord.

El se aplecă în faţă.

— Pentru a nu exista niciun fel de neînţelegeri de data aceasta, permite-mi să fiu foarte clar. Dacă voi câştiga mâna aceasta, vei merge cu mine la etaj preţ de o oră. Şi nu vorbesc despre o oră de conversaţie, Corinne, ci despre o oră în pat. Este clar?

Ea îşi îndreptă spinarea.

— Nu trebuie să fii atât de vulgar, domnule Burk. Am înţeles la ce te gândeai.

— Atunci, eşti de acord?

— Da, dar tu?

El aprobă din cap, iar ea zâmbi triumfător. Ea îşi

întoarse cărţile cu un gest bombastic şi aşteptă nerăbdătoare expresia lui de înfrângere. Dar aceasta nu îşi făcu apariţia. În schimb, el îi zâmbi larg şi clătină din cap.

— Nu este de ajuns, Corinne.

Ea se holbă, nevenindu-i să creadă, la cărţile pe care el le întoarse. O chintă de culoare, de romb, învingând-o cu o singură carte. Era imposibil.

Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, îi sclipiră ucigător.

— Ai trişat!

— Cum ai putea să dovedeşti? întrebă el în timp ce introduse în buzunar banii şi biletele.

— Ai trişat, nu-i aşa? Când am părăsit masa, ţi-ai schimbat cărţile! îl acuză ea cu furie.

— Repet: cum ai putea să o dovedeşti, Corinne?

— Nu trebuie să o dovedesc – *o ştiu!*

— Asta contează prea puţin. Cărţile spun că eu am câştigat, şi acum vei plăti.

— Nici să nu te gândeşti!

Corinne îşi înhăţă geanta şi alergă afară din încăpere.

Holul întunecat din afara camerei de joc era gol. Scara care ducea sus, la etaj, era în mod convenabil chiar lângă uşa de la intrare, astfel încât cei care nu jucau să se poată strecura sus fără să fie zăriţi. Corinne nu fusese niciodată atât de conştientă de acea scară cum era acum. Se cutremură când trecu pe lângă trepte, auzind râsul strident al unei femei venind de undeva de sus.

Ar fi trebuit să se ascundă acolo sus şi să îl lase pe Jared să o caute în zadar afară, pe stradă? Acela era locul în care el ar presupune că mersese. Dar nu se putea hotărî să urce treptele acelea. Dacă putea să îl convingă pe vizitiul lui Jared să o ducă acasă, atunci l-ar lăsa la club. Varianta aceasta era mai bună.

Corinne deschise uşa de la intrare, doar ca să îi fie trântită în faţă, apăsată de mâna mare a lui Jared. Braţul lui se întindea peste umărul ei, aşa că se întoarse cu faţa către el.

— Voi striga, Jared. Chiar o voi face! Nu mă poţi împiedica să plec de aici!

— Ba da, pot, zise el cu răceală, până când îţi vei fi plătit datoria.

— Nu aş merge cu tine sus nici dacă viaţa mea ar depinde de asta. Vreau să te dai la o parte!

Încercă să îl împingă de lângă uşă, dar nu reuşi să îl urnească. El o lăsă să încerce doar o clipă înainte să o ia pe sus şi să înceapă să urce treptele.

— Nu! ţipă Corinne. Nu, nu voi face asta!

— Nu mai ai de ales, zise el când ajunseră în capătul scării. Acum, ce încăpere preferi, draga mea? Una pe care ai mai ocupat-o înainte? Sau asta te-ar face să te simţi stânjenită?

Stomacul lui Corinne se strânse de teamă. Coridorul lung ce se întindea în faţa ei era foarte întunecat, tapetat în albastru regal închis şi cu o singură lampă aflată în capătul opus împrăştiind cea mai firavă rază de lumină.

— Nu am mai fost niciodată aici sus, şopti Corinne, auzind groaza din propriul ei glas. Trebuie să mă crezi, Jared.

El râse cu cruzime şi înaintă pe coridor către prima uşă deschisă.

— Dar nu te aştepţi să te cred, nu-i aşa?

— Ce am făcut de crezi asta? întrebă ea.

El intră într-o încăpere decorată în întregime în verde, de la covor până la mobilă şi la cearşafurile de pe patul mare. Totul era verde.

Jared închise uşa, dar nu o lăsă încă jos. Ochii lui luciră în lumina slabă în timp ce o privea de sus.

— Camera noastră se asortează cu ochii tăi, spuse în batjocură.

— M-ai tachinat timp de peste două luni, continuă el. Trebuia să plăteşti într-o bună zi. De obicei, nu aştept atât de mult.

— Nu te-am tachinat deloc!

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Negi că ai flirtat în mod scandalos cu mine? Negi faptul că ai răspuns de bunăvoie sărutărilor mele?

— Poate că flirtez un pic, dar asta nu înseamnă nimic,

zise ea în apărarea sa. Credeam că ai înţeles lucrul acesta. Şi nu ţi-am cerut să mă săruţi, nu-i aşa?

— Dar nu ai încercat să mă împiedici nu-i aşa? Un bărbat adevărat nu se va mulţumi doar cu sărutări, doamnă, zise cu dispreţ Jared.

— Cei mai mulţi, da!

— Nu şi acest bărbat, îi zise el cu răceală. Nu când m-ai făcut să aştept mai multe.

O lăsă jos şi se întoarse să încuie uşa. În timp ce el se afla cu spatele la ea, ea îşi deschise iute săculeţul şi scoase cuţitaşul pe care el i-l returnase cu mult timp în urmă. Avea să fie prima oară când îl folosea în afară de dăţile când se antrenase. Se rugă doar să îşi poată aminti tot ceea ce Johnny Bixier o învăţase când era o copilă de doar zece ani.

Jared se întoarse rapid când o auzi scoţând cuţitul din teacă. Râse din toată inima la tabloul pe care ea i-l oferea. Era îmbrăcată în catifea aurie cu nasturi de perle şi margini de dantelă. Părul ei auriu-închis îi era aranjat în vârful capului cu panglici de catifea aurie, câteva bucle scăpându-i pe la tâmple. Ţinea un săculeţ într-o mână şi cuţitul în cealaltă.

— Ce anume ai de gând să faci cu jucăria aceea frumoasă? întrebă el chicotind.

— Îl voi folosi dacă voi fi nevoită să o fac. Dacă te apropii de mine, o voi face.

— Nu ţi-a spus nimeni că te poţi răni jucându-te cu cuţite?

— Se întâmplă să ştiu cum să îl folosesc pe acesta. Dacă trebuie să fie cineva rănit, acela vei fi tu, zise cu mai multă încredere decât simţea. Acum descuie uşa.

El îi ignoră cererea şi se postă în faţa uşii, cu picioarele depărtate înfipte în podea.

— Mă întrebam de ce porţi o armă în săculeţ. Simţi adesea nevoia de a te apăra? Sau doar în faţa mea refuzi să cedezi?

Ea îl privi pieziş.

— Aşadar, te-ai uitat în săculeţul meu înainte să mi-l returnezi? Un gentleman nu ar fi făcut asta.

— Ei bine, amândoi ştim că nu sunt un gentleman, nu-i aşa? răspunse el şi începu să îşi scoată haina.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Mă pregătesc să duc la îndeplinire târgul nostru, răspunse el voios. La urma urmei, ai pariat doar o oră din timpul tău, şi timpul acesta se scurge degeaba.

— Naiba să te ia, nu ai auzit nimic din ce am spus? Nu mă vei atinge. Mai degrabă aş face dragoste cu diavolul decât cu tine!

— Eu şi diavolul ne avem bine, zise calm Jared. Sunt sigur că nu s-ar supăra.

— Te urăsc, Jared Burk!

— Asta nu are nicio importanţă. Acum, fii fată bună şi încetează să te mai porţi ca şi cum nu ai mai fi făcut asta niciodată. Dacă vei coopera, îţi va face la fel de multă plăcere ca şi mie.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Jared îşi aruncă haina spre ea, luând-o prin surprindere. Îi prinse încheietura mâinii înainte ca ea să apuce să prindă haina. O trase cu putere, lipind-o de pieptul său tare, răsucindu-i braţul la spate şi apăsând până când amândoi auziră cuţitul căzând la podea. O privi fix în ochii înspăimântaţi preţ de câteva momente înainte să îşi coboare gura peste a ei în mod sălbatic.

Corinne nu mai fusese niciodată îmbrăţişată atât de strâns. Trupul îi era ca turnat pe al lui. Chiar şi cu durerea din umăr, întrucât el nu îi eliberase braţul, trupul ei fu zdruncinat de acea senzaţie, desfătându-se cu ea.

Jared îi eliberă braţul şi se dădu înapoi.

— Mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu. De ce te prefaci că nu este aşa?

Vorbele lui fură ca o palmă peste faţă, şi Corinne se făcu stacojie. El avea dreptate. Ea nici măcar nu se chinuise să se împotrivească sărutului lui, ci îi răspunsese din toată inima. Ce era în neregulă cu ea?

Îşi frământă mâinile. Dumnezeule, trebuia să îl facă să o creadă!

— Nu pot, Jared. Nu sunt cum se pare că tu crezi că aş

fi. Nu am mai fost niciodată cu un bărbat... jur că nu am mai fost! Poate că fac unele lucruri nebuneşti, dar acesta nu este unul dintre ele.

— Minţi, Corinne. Nu eşti mai virgină decât sunt eu.

— Nu îţi pasă dacă spun adevărul? strigă ea. Eşti atât de hotărât să mă ai, încât refuzi să mă asculţi? Dumnezeule, eşti partenerul tatălui meu... partenerul *meu.* Crezi că mai putem lucra împreună după asta?

— Asta nu are nimic de-a face cu afacerea. Îţi plăteşti datoria, Corinne. Atâta tot.

— La naiba cu sufletul tău înnegrit! îl atacă ea ca o furtună. Nu îţi sunt datoare cu nimic!

Îşi uitase teama.

— Despre asta este vorba, nu-i aşa, Corinne? rânji diabolic. Eşti supărată doar pentru că tu crezi că te-am înşelat.

— Dar ai făcut-o! Însă, fără nicio legătură cu asta, nu am de gând să mă dăruiesc nici unui bărbat înainte să mă căsătoresc.

— Atunci nu ar fi trebuit să fii de acord când eram la parter, răspunse el, întinzând mâinile către nasturii rochiei ei.

Furioasă, Corinne îi lovi mâna, îndepărtându-i-o şi se aplecă pentru a-şi recupera cuţitul, dar Jared îl lovi cu piciorul departe de ea. O ridică şi o aruncă pe pat, fără prea multă blândeţe.

Corinne începu să strige, dar Jared se aruncă peste ea şi îi acoperi gura cu mâna.

— Nu mă face să fiu furios, zise el pe un ton ucigător. Pot fi foarte nemilos când sunt furios.

Îşi folosi mâna liberă ca să îi sfâşie rochia.

— Nu îţi va folosi la nimic să strigi, pentru că nimănui aflat aici nu îi va păsa nici cât negru sub unghie. Părerea celor din acest loc este că, dacă o lady vine aici, nu este o lady. Iar eu sunt de aceeaşi părere. Aşadar, nu îmi mai pune răbdarea la încercare. Este clar?

Când Jared îi descoperi dâmburile ferme ale sânilor, o parte din răceală îi părăsi glasul.

— Eşti cu adevărat frumoasă, murmură el. Nu am văzut niciodată o piele atât de fină şi de albă.

Îşi lăsă capul spre sânii ei şi sărută fiecare vârf pe rând. Stărui acolo timp îndelungat înainte să ridice privirea spre ochii ei mari, plini de lacrimi.

— Nu îţi voi face rău, Corinne, atâta vreme cât nu mi te vei împotrivi, zise el aproape cu tandreţe. Îţi promit asta.

Îşi luă mâna de pe gura ei şi se aplecă să o sărute. O sărută adânc, devastându-i gura cu limba, dar ea nu îi răspunse. Ridică indiferent din umeri.

— Dacă doreşti să fii încăpăţânată, este treaba ta, Corinne. Asta nu mă va opri.

Corinne nu voia să răspundă. Îi era atât de ruşine, încât nu îşi dorea decât să moară. Nu îl putea opri. Dacă ar fi încercat, el ar fi rănit-o, aşa spusese chiar el. Iar el avea să o violeze *oricum,* aşa că de ce să sufere mai mult decât era necesar?

Se rugă ca el să termine rapid. Când el o ridică pentru a-i scoate şi restul de haine, ea nu se împotrivi. Când el îi vorbi cu tandreţe, ea nu auzi. Când mâinile lui puternice o mângâiară cu delicateţe, ea nu simţi decât ruşine.

Lacrimi îi căzură în tăcere în colţurile ochilor strâns închişi. Când o durere ascuţită, sfâşietoare o făcu să tresară, îşi muşcă buzele ca să se împiedice să strige. El îi promisese că nu urma să o rănească, dar ea ştia că nu avea să fie aşa. Florence nu o lăsase să crească fiind total necunoscătoare. Acum, Jared Burk îi răpise inocenţa, inocenţa pe care ea întotdeauna se aşteptase să i-o dăruiască soţului ei. I-o luase cu forţa, cu o putere animalică. Corinne nu cunoscuse niciodată o ură atât de mare ca aceea pe care o simţea acum pentru Jared.

Trupul epuizat al lui Jared deveni foarte greu, iar Corinne bănui că totul se terminase.

— Ai fost plătit în întregime, domnule Burk, zise ea cu un glas inexpresiv. Dacă ai fi amabil să te dai la o parte de pe persoana mea, aş dori să plec.

— Cu siguranţă, eşti o căţea rece, mormăi el, apoi părăsi patul ca să se îmbrace.

— Mi s-a mai spus deja asta în seara aceasta. Nu am nevoie să mi-o spui din nou.

— Ce îţi trebuie este cineva care să te încălzească. Îmi este milă de bărbatul cu care te vei căsători dacă va trebui să suporte o astfel de prestaţie în pat.

— *El* nu va trebui, răspunse încordată Corinne şi se ridică în şezut pe marginea patului, balansându-se puţin. Dacă rămân însărcinată?

El ridică din umeri.

— Şansele sunt să nu rămâi, din moment ce chestia aceasta nu se va mai întâmpla vreodată. Dar este riscul tău, nu al meu. Vine laolaltă cu a fi femeie.

Jared termină cu îmbrăcatul şi ocoli nonşalant patul pentru a ridica rochia ei sfâşiată. Corinne auzi când lui i se tăie respiraţia şi se întoarse să îl privească. Îl văzu cum privea către mijlocul patului, la pata de sânge ce părea neagră pe cearşafurile verzi.

— Ce s-a întâmplat, domnule Burk? întrebă ea cu amărăciune. Pari surprins. Nu ştiai că virginele sângerează?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi erau de un cenuşiu aprins, fără urmă de albastru. O ţintui cu privirea o lungă perioadă.

În cele din urmă, ţâşni către uşă, cu hainele ei strânse puternic în mâinile lui. Se întoarse şi o privi pieziş din partea cealaltă a încăperii.

— Stai aici până când mă voi întoarce, îi ordonă el cu asprime. Mă auzi?

— Unde pleci?

— Rămâi aici, Corinne, răspunse el. Mă voi întoarce înainte de ora prânzului.

— Prânz! icni ea. Acum, este aproape de răsărit. Ştii că trebuie să fiu acasă înainte de răsărit, altfel mi se va sesiza lipsa!

— Voi avea eu grijă de asta.

— Cum?

Dar el era dus. Şi îi luase hainele cu el. Ce lucruri îngrozitoare mai punea la cale?

Capitolul 10

Cu două pături înfăşurate în jurul picioarelor şi o manta grea pe umeri, Jared aştepta nerăbdător în trăsura sa aflată în faţa vilei de cărămidă de pe Beacon Street. Abia răsărise soarele, şi răcoarea nopţii de toamnă îi invada încă oasele. Trebuia să mai treacă ore bune până când soarele avea să alunge frigul infernal.

Avea să treacă încă şi mai multă vreme până când să fie potrivit ca el să îi facă o vizită lui Samuel Barrows. Bătrânul era probabil încă adormit în patul lui cald, neştiind unde se afla fiica sa. Jared avea să îi spună destule lucruri care să işte mânia acestuia fără să înrăutăţească lucrurile trezindu-l din somn.

La naiba! Nimic nu mersese cum trebuia încă din ziua trecută. Şi crezuse că pusese totul la cale perfect. Cu datoriile lui Corinne către club în posesia lui şi relaţia plăcută dintre ei, nu îi rămânea decât să o atragă de partea lui. La urma urmei, Corinne nu era în termeni buni cu tatăl ei în clipa de faţă, nu de când acesta se opusese căsătoriei ei cu Drayton. Ea şi-ar folosi acţiunile deţinute la şantierul naval pentru a vota alături de el, chiar şi numai pentru a-i face în ciudă tatălui ei. Sau cel puţin aşa presupusese Jared.

Dar ea îi spulberase planurile informându-l cu nonşalanţă că nu avea să îl mai vadă vreodată. Şi asta după ce el pierduse două luni dansând şi gudurându-se pe lângă ea! Şi, ca şi cum eşecul lui în ceea ce o privea nu era de ajuns, Samuel Barrows bănuia care erau planurile lui în legătură cu şantierul naval.

Acum, Jared se simţea vinovat – vinovat şi furios. Căţeaua meritase ceea ce primise. Nu ar fi trebuit să se prefacă a fi o femeie cu experienţă. O virgină… o afurisită de virgină! Ea încercase să îi spună, dar el refuzase să o creadă, ceea ce înrăutăţea şi mai tare lucrurile.

Jared nu mai putea să aştepte. Dacă era nevoit să îl

scoată pe Barrows din pat, atunci, păcat, dar avea să o facă. Însă doar câteva minute în plus în faţa acestor reproşuri şi avea să spună la naiba cu toate. Mai exista un plan de acţiune – cel din urmă –, dar cu siguranţă acesta nu îi surâdea. Fie asta, fie renunţa şi pleca acasă. În momentul de faţă, era aproape gata să plece.

Brock deschise uşa la ciocănitul lui Jared, după o aşteptare scurtă. Jared se obişnuise cu majordomul acesta cu faţa acră, dar nu îl mai văzuse niciodată chiar atât de iritat.

— Serios, domnule.

Brock era indignat.

— Aveţi habar ce oră este?

— Bineînţeles, răspunse nerăbdător Jared. Nu m-aş afla aici dacă nu ar fi o chestiune urgentă.

— Dar domnişoara Corinne nu se scoală niciodată atât de devreme, răspunse Brock, aruncând o privire fugară în spate, către scară. Iar camerista dumneaei nu lasă pe nimeni să o deranjeze.

Jared se întrebă dacă nu cumva majordomul presupunea că fata abia se întorsese acasă. Ea spusese că servitorii ei erau la curent cu escapadele ei. Nu puteai ascunde nimic de servitori.

— Nu doresc să o deranjez pe domnişoara Barrows, zise Jared oarecum amuzat. Pe tatăl ei doresc să îl văd.

— Ei bine, domnule, asta este altceva. Foarte nepotrivit la ora aceasta, dar se întâmplă ca domnul Barrows să fie treaz şi să se îmbrace în momentul de faţă. Dacă doriţi să aşteptaţi în birou, îl voi informa de prezenţa dumneavoastră.

Zece minute mai târziu, cu o bine-venită ceaşcă de cafea în mâini, Jared se ridică pentru a-l întâmpina pe Samuel Barrows, care intra în biroul său.

— Înţeleg că există o anume urgenţă, spuse Samuel ocupându-şi locul din spatele marelui pupitru. Nu îmi pot imagina ce ar putea fi, doar dacă nu cumva v-aţi decis să vă încheiaţi şederea aici, în Boston. Aţi venit să ne încheiem afacerea înainte să plecaţi, domnule Burk?

— Asta nu are nimic de-a face cu afacerea, răspunse Jared, întrebându-se cum ar trebui să înceapă.

— Atunci, ce este, cu exactitate, atât de important?

— Am venit în legătură cu fiica dumneavoastră. Jared trecu la subiect. Să vă obţin aprobarea inevitabilei noastre căsătorii.

Samuel îl privi fix pe Jared, nevenindu-i să creadă, înainte să zbiere:

— Sfinte Dumnezeule, tinere! Nu ştiu cum faceţi lucrurile acolo de unde vii, dar aici, de obicei, discutăm aceste probleme la o oră civilizată.

— Veţi înţelege în scurt timp de ce nu puteam aştepta, domnule Barrows. Dar, mai întâi, doresc să ştiu dacă ne veţi da binecuvântarea.

— Te rog, domnule Burk. Nu aşa iute.

Samuel ridică mâna pentru a încetini lucrurile.

— Aveam impresia că fiica mea nu este tocmai atrasă de dumneata. Fără supărare, dar poate că nu eşti conştient de faptul că preferă bărbaţi pe care îi poate domina. M-am înşelat în ceea ce te priveşte? Fiica mea te găseşte uşor de... a... se înţelege cu dumneata?

— Nu.

— Ei bine, de ce ar fi de acord să vă căsătoriţi, atunci?

— Nu am întrebat-o încă.

Samuel nu se putu abţine să nu râdă.

— Dar credeţi că va accepta când o veţi face?

— O va face, cu argumentele potrivite. Şi pot fi foarte convingător.

— Sunt sigur că puteţi fi, dar Corinne nu este uşor de convins. Ştie ce doreşte de la viaţă şi are dorinţa încăpăţânată de a merge până la capăt. Iar dumneata nu eşti tocmai ceea ce caută ea.

— Poate că nu. Jared ridică din umeri. Dar sunt bărbatul pe care îl va lua de soţ.

— Îmi dai senzaţia că mă anunţi, nu că mă întrebi, observă Samuel cu o sprânceană ridicată.

— Aşa este. Aş prefera să am consimţământul dumneavoastră, dar nu va avea o importanţă atât de mare.

Samuel chicoti, ochii săi căprui fiind aprinşi de plăcere.

— Îmi place un bărbat hotărât, domnule Burk. Probabil îmi iubeşti fiica foarte mult.

Jared se încruntă. Sperase să evite acest aspect.

— Ca să fiu cinstit, domnule Barrows, dragostea nu are legătură cu asta. Fiica dumneavoastră este extrem de frumoasă, după cum ştiţi, şi atrăgătoare ca femeie, dar va fi o soţie dificilă. Nu este nevoie să vă spun ce gândire radicală are, pentru că sunt sigur că deja ştiţi. Îşi consideră căsătoria ca fiind biletul ei către libertate. Nu se gândeşte absolut deloc la responsabilităţile implicate. Dar, cu îndrumare, va învăţa.

Instinctele paterne ale lui Samuel se treziră la viaţă. Se ridică ţeapăn, îşi aşeză palmele pe pupitru şi se aplecă înainte cu o lucire furioasă în ochii săi căprui.

— Permite-mi să lămuresc asta, domnule Burk. Nu o iubeşti pe fiica mea şi, în opinia dumitale, nu va fi o soţie bună. Atunci, de ce naiba îmi spui că te vei căsători cu ea?

Jared nu ezită.

— Este o chestiune de onoare, domnule.

— Onoare? Despre ce naiba vorbeşti, mai exact? izbucni Samuel, complet zăpăcit.

— Înainte de a răspunde, permiteţi-mi să vă întreb asta: sunteţi la curent cu înclinaţia fiicei dumneavoastră către jocurile de noroc? Ştiţi că părăseşte casa târziu, aproape în fiecare noapte, pentru a frecventa un stabiliment dezgustător aflat dincolo de râul Charles?

— Ştiu tot ce face fiica mea, inclusiv faptul că i-ai fost însoţitor în aceste aventuri nocturne târzii încă de când acel Drayton a părăsit oraşul.

— Dacă ştiaţi, de ce nu i-aţi pus capăt? întrebă Jared.

— Singurul mod în care aş fi putut face asta ar fi fost să o încui în camera ei. Fata este încăpăţânată şi va face ceea ce doreşte *ea,* nu ce îi spun eu să facă. Am simţit că, în curând, îşi va pierde interesul, încă sunt de această părere.

— Dar între timp nu vă deranjează că este văzută în

locul acela.

— Bineînţeles că mă deranjează. Dar nu o pot împiedica să meargă acolo.

— Chiar ar fi trebuit, domnule Barrows, zise Jared. Locul acela nu este doar o casă de jocuri de noroc. Orice client care merge acolo ştie la ce foloseşte al doilea etaj al casei. Dumneavoastră ştiţi?

— Da. Samuel îşi feri privirea, stânjenit. Da, da, ştiu. Dar Corinne este o fată bună. Nu îmi fac griji în privinţa asta.

— Poate că *dumneavoastră* ştiaţi cât de inocentă era, remarcă sardonic Jared. Dar eu nu. În opinia mea, nicio femeie decentă nu ar merge într-un asemenea loc.

— Ascultă aici!

— Lăsaţi-mă să termin. Acesta nu este singurul motiv pentru care am… presupus anumite lucruri despre ea. În cazul în care nu ştiaţi, fiica dumneavoastră este scandalos de provocatoare. Dă impresia că este versată în toate chestiunile lumeşti. Înţelegeţi ce spun, domnule Barrows? Din cauza purtării ei cochete şi a notorietăţii casei de jocuri de noroc pe care o frecventează, nu am crezut că este inocentă, nici chiar atunci când mi-a jurat că este.

Chipul lui Samuel se făcu de un roşu aprins.

— Ce i-ai făcut fiicei mele?

Jared îşi simţi fiecare muşchi din trup prinzând viaţă. Se pusese într-o poziţie periculoasă. Dar avea să spună adevărul.

— Am câştigat-o pe Corinne la o mână de pocher, într-un joc în care am fost implicaţi doar noi doi. Termenii au fost stabiliţi dinainte. Era hotărâtă să încheie mâna, dar nu avea banii necesari. Aşa că s-a pus pe ea însăşi ca gaj.

— Nu cred asta! izbucni Samuel.

— Era convinsă că va câştiga, domnule Barrows. Altfel, sunt sigur că nu ar fi acceptat termenii. Dar i-a acceptat – şi a pierdut. Şi apoi, a refuzat să îşi onoreze pariul. Dar mă tem că nu m-am simţit destul de galant încât să îi accept refuzul.

— Ce spui, Burk? Dacă tu…

— Am violat-o pe fiica dumneavoastră, îl întrerupse rece Jared. Regret lucrul acesta, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că… am violat-o. Dacă aş fi crezut cât de puţin că e inocentă, lucrul acesta cu siguranţă nu s-ar fi întâmplat. Dar a pariat ea însăşi. Nu am putut să cred că o virgină şi-ar asuma acest risc.

Samuel se prăbuşi în fotoliul său.

— Nu ştiu ce să îţi spun, Burk. Ar trebui să pun să fii aruncat în închisoare, dar necazul este că înţeleg cum s-a putut întâmpla un asemenea lucru. Dumnezeule, fiica mea chiar a fost atât de nesăbuită încât să se pună gaj într-un joc de noroc?

— Da.

— Şi acum, pentru că era într-adevăr virgină, te simţi obligat să te însori cu ea?

— Nu îmi voi asuma întreaga vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar, din cauza inocenţei ei, chiar regret. Mă simt ca un idiot fără margini pentru faptul că am judecat-o atât de greşit. Dar ce-a fost a fost. A plătit pentru greşeala ei. Acum, mă simt obligat de onoare să plătesc pentru a mea. Voi face ceea ce se cuvine faţă de ea, domnule Barrows. De fapt, insist.

— Asta s-a întâmplat azi-noapte?

— Da. Nu este rănită, domnule, zise Jared, anticipându-i întrebarea. Însă nu este tocmai încântată de mine. De fapt, am lăsat-o furioasă la culme.

— Ai lăsat-o? Unde?

— Este încă dincolo de râu, într-un dormitor primitor, probabil dormind în clipa aceasta.

— Nu şi dacă îmi cunosc fiica. Va veni aici intrând ca o furtună dintr-o clipă în alta, cerându-ţi capul pe o tavă.

— Nu cred. Nu prea i-am lăsat de ales dacă să stea sau să plece. Am hainele ei cu mine.

Samuel inspiră adânc. Nu putea să pună totul în spinarea lui Jared pentru cele întâmplate. Corinne avusese partea ei de vină. Cine o cunoştea mai bine decât el? Şi o avertizase să nu se joace cu Burk.

Îşi drese glasul.

— Îţi voi spune sincer, domnule Burk, că, pe bunul Dumnezeu, îmi doresc nespus ca nimic din toate acestea să nu se fi întâmplat. Dar s-au întâmplat, şi, cel puţin, te-ai oferit să faci ceea ce se cuvine faţă de fiica mea.

— Atunci, veţi fi de acord cu căsătoria?

— Voi fi, dacă şi Corinne va fi de acord. Dar, dacă nu - şi, sincer să fiu, mă îndoiesc că va fi –, atunci nu vei fi obligat la nicio despăgubire.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, în circumstanţele date. Dar va fi de acord, zise încrezător Jared.

Samuel se încruntă.

— Dacă te gândeşti să foloseşti forţa pentru a o face să se mărite cu tine, poţi să abandonezi planul acesta chiar în clipa de faţă. Nu voi îngădui ca fiica mea să fie abuzată din nou.

— Nici măcar nu mă gândisem la asta, domnule Barrows, răspunse calm Jared. Vă dau cuvântul meu. Nu o voi maltrata pe Corinne în niciun fel.

— Sper că pot să mă încred în tine că îţi vei ţine cuvântul, replică Samuel cu o privire aspră.

— Puteţi.

— Foarte bine, atunci, ai permisiunea mea de a o cere în căsătorie. Dar, când vorbeşti cu ea, aş aprecia dacă nu ai menţiona faptul că aprob căsătoria. De fapt, ar fi mai bine dacă nu ar şti că sunt la curent cu ceea ce s-a întâmplat. Nu aş dori să îi provoc şi mai multă ruşine.

— Înţeleg, zise Jared jenat. Dar mă tem că am nevoie de una dintre rochiile ei de aici. Cea pe care o purta a fost… deteriorată. Va şti că am fost aici.

Samuel aproape că îşi ieşi din nou din fire.

— Nicio problemă, domnule Burk, zise printre dinţi. Du la reparat rochia pe care o ai cu dumneata. Găseşte o cusătoreasă şi dă-o la reparat, nimic mai simplu. Voi avea grijă ca majordomul meu să uite că ai venit în vizită.

Capitolul 11

Corinne dormea când Jared se întoarse. El nu dorea nimic mai mult decât să doarmă şi el puţin, dar nu putea încă să o facă. Trebuia ca mai întâi să pună la punct lucrurile cu Corinne.

Îi aşează hainele la capătul patului şi rămase în picioare, privind-o de sus. Părul ei auriu se desfăcuse şi zăcea întins pe pernă în valuri moi. Era atât de lung şi de bogat, ca nişte fire de mătase.

Chiar era al naibii de frumoasă. Numai dacă nu ar fi fost fiica lui Barrows... Dar era, şi Jared nu îşi putea îngădui să uite asta. Pentru Jared, ea era doar o unealtă prin care să îşi atingă scopul. Şi, odată ce scopul lui avea să fie dus la îndeplinire, nu avea să o mai revadă pe această frumuseţe sălbatică, cu ochii verzi.

— Corinne, trezeşte-te, zise cu blândeţe Jared şi o scutură uşor. Trebuie să discutăm.

— Pleacă, mormăi ea şi îşi întoarse capul în pernă.

— Haide acum, încercă el să o convingă. Este aproape ora zece.

Ea îl privi pieziş, somnul dispărându-i într-o clipă.

— Tu! Aşadar, până la urmă te-ai întors?

El zâmbi larg.

— Doar nu ai crezut că o să te las aici, pur şi simplu, nu-i aşa?

— Ba da, zise ea cu amărăciune, trăgând cearşaful în sus şi strângându-l cu putere ca să se acopere. Cred că *tu* ai fi în stare de orice!

— Am fost să îţi repar rochia. Şi aveam nevoie de timp să cuget, să iau decizii.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu noaptea trecută. Corinne...

— Nu doresc să discut despre asta! îl întrerupse ea furioasă. Vreau doar să uit!

— Nu este atât de simplu.

— Nu? Dacă ieşi, pur şi simplu, din viaţa mea, te voi uita foarte uşor.

— Şi mie mi-ar plăcea să uit, dar nu pot, răspunse Jared. Ceea ce am făcut este de neiertat.

— Încerci să spui că îţi pare rău? întrebă Corinne sarcastică.

— Da.

— Nu crezi că este un picuţ cam târziu pentru regrete, domnule Burk? Răul este făcut.

— Nu este prea târziu să îmi îndrept greşeala.

— Eşti magician? întrebă ea pe un ton sarcastic. Poţi să îmi redai inocenţa?

— Nu, dar pot să mă asigur că nu vei mai suferi din cauza a ceea ce ţi-am făcut.

— Să mai sufăr? Despre ce vorbeşti? îl întrebă ea. Singura suferinţă de care am parte este să mă aflu în aceeaşi încăpere cu tine!

— Mi-aş dori să te calmezi, Corinne, ca să putem discuta serios.

— De ce ar trebui să fac asta? se răsti ea.

— Pentru că eşti la fel de vinovată ca mine pentru ceea ce s-a întâmplat, zise el cu asprime, apoi îşi coborî glasul înainte să continue: Am greşit Corinne, dar eram furios pe tine pentru că m-ai dus de nas. Nu trebuia să te porţi aşa cum ai făcut-o dacă erai virgină.

Ea îi întoarse spatele, nefiind în stare să îl privească în ochi. Ştia că, parţial, era şi vina ei – *o ştia.* Dar asta nu opri mânia pe care o simţea pentru că fusese folosită într-un mod atât de ticălos.

— Nu era nevoie să mă tratezi ca pe o prostituată, zise ea cu voce stinsă.

Jared se aşeză pe marginea patului, mişcat în mod ciudat de afirmaţia ei demnă de milă. Întinse mâna şi îi întoarse chipul către el.

— Îmi pare atât de rău, Corinne. Jur că nu am vrut niciodată să îţi cauzez atâta durere. Ochii lui îi scrutară adânc pe ai ei. Dacă aş fi crezut că erai inocentă, nu te-aş fi atins. Crezi asta, nu-i aşa?

— Nu ştiu, zise ea slăbită.

Se formară lacrimi, prefăcându-i ochii în lacuri

lucitoare de verde.

— Nu ştiu ce să mai cred despre tine.

— Nu te pot învinovăţi că nu ai încredere în mine acum. Dar jur că nu te voi mai răni vreodată, Corinne.

— Pleacă, pur şi simplu, Jared. Îl împinse. Nu vreau să mai vorbesc cu tine.

Cuvintele ei îl zdruncinară mai mult decât lăsă să se vadă. Erau tocmai cuvintele pe care mama lui i le spusese tatălui său cu atât de mult timp în urmă. Amintirea aceea tăioasă îl şocă profund.

— *Vei vorbi* cu mine, Corinne. Trebuie, pentru binele tău. Apoi, adăugă: Este posibil ca un copil să fi fost conceput noaptea trecută, îţi vei asuma riscul acesta de una singură?

— Unde, mai exact, doreşti să ajungi, Jared? întrebă Corinne cu precauţie. Spune-mi pur şi simplu şi termină cu asta.

— Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Urmă un moment de linişte deplină.

— Chiar aşa?

Râse fără pic de umor.

— Chiar vrei? Spune-mi motivul.

— Vorbesc serios, Corinne.

— Te-am întrebat care este motivul, Jared, zise ea cu răceală. Nu mă iubeşti. Te sacrifici pentru că te simţi vinovat?

— Nu simt că sacrific nimic. Încerc doar să rezolv problema pe care eu am creat-o, răspunse, păstrându-şi tonul calm.

— Ei bine, eu nu văd nicio problemă. Ceea ce a fost făcut a fost făcut. Nu am de gând să mă sinucid din cauza nopţii trecute. Voi supravieţui, poţi fi sigur de asta.

— Şi dacă există un copil?

— Dacă se întâmplă asta, voi renunţa la el, zise ea aspru, având intenţia că vorbele ei să îl doară. Cu siguranţă nu aş păstra un copil de-al tău.

Jared scrâşni din dinţi. Era clar că ea îl ura.

— Nu îţi ofer numai căsătoria, Corinne, ci şi ce vrei tu

de la viaţă. Ştiu că îl iubeşti pe Russell Drayton, dar mai ştiu şi că tatăl tău nu te va lăsa să te căsătoreşti cu el. Dar, dacă te căsătoreşti acum cu mine, nu numai că te vei proteja în cazul unei posibile sarcini, ci vei avea şi ceea ce îţi doreşti. După o perioadă rezonabilă de timp, poţi divorţa de mine şi să îl ai pe Drayton.

Corinne dădu să îi explice că nu putea exista divorţ în familia ei. Nu era acceptabil. Dar curiozitatea îi fusese trezită.

— Cum adică aş avea ceea ce vreau de la viaţă?

— Vrei libertate, nu-i aşa? îi reaminti el. Vrei independenţă.

— Spui că, dacă m-aş căsători cu tine, nu ai încerca să mă controlezi? Nu ai impune niciun fel de regulă şi nu ai încerca să îmi impui restricţii în niciun fel?

— Asta este exact ce spun, răspunse Jared, ştiind că, în sfârşit, o convinsese.

— Şi banii mei? Vei încerca să îi dirijezi?

— Nu am nevoie de banii tăi, Corinne. Poţi face orice doreşti cu ei.

Nu îi venea să creadă că el era gata să îi dea exact ce ea îşi dorea. Suna prea bine ca să fie adevărat. De ce era atât de cooperant?

— Cum pot avea încredere în tine? îl întrebă cu scepticism.

— Voi semna un acord scris, dacă doreşti, se oferi el.

— Înainte de căsătorie?

— Da.

Îşi mută privirea de la el.

— Ceea ce propui este foarte tentant, Jared, admise Corinne după o vreme. Dar mă întreb dacă vei mai dori să te căsătoreşti cu mine după ce vei auzi ultima mea condiţie.

— Ascult.

Jared zâmbi, convins că ieşise învingător.

— Noaptea trecută a fost foarte umilitoare pentru mine. Mi s-a părut că a face dragoste este un lucru din cale-afară de respingător. Dacă aş fi de acord să mă căsătoresc

cu tine, aş fi soţia ta doar de dragul aparenţelor.

— Spui că patul tău îmi va fi interzis?

— Da.

Muşchii din falca lui Jared zvâcniră. De ce era deranjat? Oricum, nu ar putea ajunge să o iubească niciodată. De ce se simţea rănit?

— Nu ţi-ai acordat nicio şansă noaptea trecută, Corinne. A face dragoste poate fi foarte plăcut pentru ambii parteneri atunci când amândoi sunt implicaţi.

— Nu am de gând să te las să dovedeşti asta, Jared, replică ea cu încăpăţânare.

— Foarte bine, zise el. Atâta vreme cât nu vei avea nimic împotrivă dacă îmi voi căuta satisfacerea în altă parte.

Corinne izbucni în râs, spre şi mai marea amărăciune a lui Jared.

— Aş fi surprinsă dacă nu ai face-o. Nu, nu am nimic împotrivă.

Doamne, chiar nu îi păsa nici cât negru sub unghie de el?

— Va trebui totuşi să fie o noapte, noaptea nunţii – pentru a consuma căsătoria.

Corinne cugetă la asta. Încă o noapte ca noaptea trecută. Cum avea să poată? Dar iată tot ce îşi dorea, şi nu peste doi ani. Avea să fie în stare să îndure o singură noapte.

— Sunt de acord, zise ea în cele din urmă. Capeţi un târg al naibii de prost, Jared. Crezi că merită?

Jared se relaxă complet. Ea nu pomenise nici măcar o singură dată despre acţiunile ei de la şantierul naval. Nu ştia cum s-ar fi descurcat dacă ea ar fi adus vorba despre asta.

— Partea mea din acest târg nu este atât de rea, Corinne. Mă voi revanşa şi voi avea conştiinţa curată. Da, merită. Şi apoi, nu va dura chiar atât de mult. Odată ce obţii divorţul, vom merge pe căi separate.

Ochii lui Corinne dansară, plini de amuzament. El credea că ştia de ce era ea atât de fericită, dar nu cunoştea

motivul adevărat.

„Nu va exista niciun divorţ, Jared Burk”, gândi Corinne în sinea ei. „Târgul acesta va exista până când moartea ne va despărţi”. Dar nu avea să îi spună asta chiar acum. Dumnezeule, ce răzbunare magnifică!

Capitolul 12

Anunţurile de căsătorie fură publicate şi data nunţii fu stabilită pentru 10 octombrie, într-o zi de duminică aflată la mai puţin de patru săptămâni. Invitaţiile fură expediate imediat, şi Corinne începu probele pentru rochia ei de nuntă. Zilele îi fură ocupate cu pregătiri şi cumpărături pentru trusoul ei. Cele patru săptămâni trecură rapid.

Nu îl văzu prea des pe Jared în timpul acesta şi avu puţine ocazii să discute cu el. El îi trimisese acordul scris pe care i-l promisese, şi lucrul acesta îndepărtase orice urmă de îndoială.

Tatăl ei nu ştia despre hârtia care îi garanta independenţa. Dacă ar fi ştiut, nu ar fi lăsat-o niciodată să se căsătorească cu Jared. Corinne se întreba uneori care era motivul pentru care tatăl ei fusese de acord cu atâta uşurinţă cu această căsătorie, fără să o întrebe nimic legat de faptul că ea se răzgândise în ceea ce îl privea pe Jared. Dar nu se gândi prea mult la această chestiune.

Pe parcursul ultimei săptămâni agitate de dinainte de nuntă, se întâmplă un singur lucru care o deranjă pe Corinne. Russell se întoarse în Boston. Acesta ştia deja că Jared îl înlocuise, aşa că ea nu fu nevoită să îl anunţe. Dar el ceru explicaţii.

Era mijlocul după-amiezii când Corinne fu informată că Russell o aştepta în salonul de la parter. Îşi proba rochia de mireasă ce fusese livrată chiar în dimineaţa aceea şi se afla într-o stare de spirit bună, pentru că rochia era superbă. Acum, starea ei de spirit se întunecă.

Văzând expresia lui Corinne, Florence întrebă:

— Credeai că nu vei fi nevoită să dai ochii cu bietul om?

— Nu, dar speram că avea să se întâmple după ce deveneam doamna Jared Burk, răspunse Corinne. Acum, ajută-mă să mă schimb, iute!

— Ar fi şi mai rău dacă nu l-ai vedea până după nuntă, spuse Florence în timp ce începu să îi desfacă rochia. Omul se aştepta să se însoare cu tine. Merită să ştie motivul pentru care ai ales, în schimb, pe un altul.

— Ştiu. Dar, cel puţin, dacă eram deja căsătorită, Russell nu ar fi putut să încerce să mă convingă să mă răzgândesc.

Florence clătină din cap.

— Tratezi sentimentele unui bărbat cu prea multă uşurinţă, Cori.

— Russell ştie că nu l-am iubit, zise ea apărându-se.

— Dar *el* te-a iubit.

— De partea cui eşti, Florence? întrebă iritată Corinne.

— De a ta, fata mea. Te ştiu de când te-ai născut. Mama mea ţi-a fost doică, şi apoi eu am avut grijă de tine după ce ea a murit. Ai fost ca o fiică pentru mine.

— Ah, încetează, chicoti Corinne. Nu eşti destul de bătrână ca să îmi fii mamă.

— Sunt destul de-aproape. Şi, când nu voi putea să îţi spun ce gândesc, atunci va fi timpul să plec.

— Nu fi caraghioasă!

— Ei bine, trebuie să asculţi de cineva, Cori. Şi cine altcineva îţi va spune că ceea ce faci este greşit? Nu mi-a păsat niciodată de Russell Drayton, dar te-ai folosit de el. Lucrul acesta este îngrozitor. Acum, te foloseşti de domnul Burk pentru a obţine ceea ce îţi doreşti, dar nu îl iubeşti, aşa cum nu l-ai iubit nici pe Drayton.

— Jared este conştient de lucrul acesta. Căsătoria noastră va fi una de convenienţă.

— Convenienţă doar pentru tine. Cerule, Cori! Mi-ai spus că nici măcar nu veţi împărţi acelaşi dormitor. Cu ce se alege el din căsătoria aceasta?

— Îmi este dator! se răsti Corinne, uitând că Florence

nu ştia de felul în care Jared abuzase de ea.

— Îţi este dator? Îţi este dator cu ce? Ce nu mi-ai spus, Corinne Barrows? întrebă cu asprime Florence.

— Nimic. Zâmbind neliniştită, Corinne luă lucrurile în glumă. Serios, nimic.

Nu îi putea spune lui Florence. Îi era prea ruşine de propriul ei rol în povestea asta. Mai rău, nimeni nu avea să înţeleagă cum putea ea să se mărite cu bărbatul care o violase. Nu, nu putea să explice.

Când coborî, îl găsi pe Russell furios, starea lui de spirit fiind înrăutăţită de faptul că fusese lăsat să aştepte.

— Începeam să cred că îţi este teamă să dai ochii cu mine! aproape ţipă Russell când ea intră în încăpere.

Corinne ignoră acuzaţia şi întrebă blajin:

— Bunicul tău şi-a revenit, Russell?

— A murit.

— Îmi pare rău.

— Sunt sigur, răspunse tăios Russell. Exact aşa cum sunt sigur că îţi pare rău că nu m-ai anunţat că m-ai lăsat pentru altcineva în momentul în care m-am întors cu spatele!

— Nu fi înverşunat, Russell! Ştii că tatăl meu nu ne-ar fi lăsat să ne căsătorim.

— Ai spus că aveai să îl convingi! îi reaminti el, cu ochii albaştri întunecaţi de mânie.

— Am încercat, dar pur şi simplu nu se răzgândeşte.

— Ştii că aş fi aşteptat până când nu mai aveai nevoie de permisiunea lui, zise Russell, cu mai puţină asprime de data aceasta.

— Iar tu ştii că nu aveam nici cea mai mică intenţie să aştept atât de mult.

Enervarea lui Corinne creştea.

— Fii rezonabil, Russell! Nu am pretins niciodată că te iubesc. Am făcut foarte limpede lucrul acesta. Am fost cinstită cu tine încă de la început. Pur şi simplu, nu a mers aşa cum ne-am dorit noi.

— Îl iubeşti pe Burk?

— Nu. Am cu el aceeaşi înţelegere pe care am avut-o

cu tine. Singura diferenţă este că tatăl meu nu l-a refuzat pe Jared. Şi, dacă te consolează cu ceva, Russell, eu şi Jared vom fi căsătoriţi doar de convenienţă.

Russell ridică dintr-o sprânceană.

— Asta nu a fost una dintre înţelegerile noastre.

— Nu, nu a fost.

— De ce ar accepta un bărbat ca Burk astfel de termeni absurzi?

— *Eu* nu cred că sunt absurzi.

Corinne evită indignată întrebarea.

— Cu ce se alege Burk din asta?

— O soţie doar de dragul aparenţelor, minţi Corinne. Acesta fiind lucrul pe care şi-l doreşte.

— Şi asta este tot?

— Da.

Russell se strâmbă batjocoritor.

— Aşadar, se foloseşte de tine exact cum tu te foloseşti de el. El se va distra cu doamnele lui, dar nu va fi nevoit să se teamă că va fi forţat să se căsătorească, din moment ce va avea o soţie legală. Cât de curat. Bărbatul acesta chiar este un bădăran, nu-i aşa?

— Bănuiesc că asta este ce are în minte, admise cu oarecare iritare Corinne.

Nu se gândise la planurile lui Jared.

— Atunci, te vei vedea în continuare cu mine, după ce te căsătoreşti?

Corinne se încruntă.

— Nu ştiu, Russell.

El se grăbi să meargă lângă ea şi o apucă de umeri.

— Nu mă alunga definitiv, Corinne.

— Dacă încă speri că mă voi îndrăgosti de tine, nu o face. Mă îndoiesc că îmi voi pierde vreodată inima, Russell. Atunci, va trebui să depind de altcineva, să am încredere în el. Prefer să mă bazez pe mine însămi. Pe mine pot conta.

— Nu pot renunţa la speranţă, Corinne, nu încă. O trase mai aproape şi îi căută buzele pentru un sărut îndelungat. Nu îmi cere să fac asta.

Lui Corinne îi displăcu profund rugămintea din glasul

lui şi privirea lui suferindă. Bărbaţii slabi erau cei care nu puteau renunţa în mod graţios.

— Bănuiesc că am putea să rămânem prieteni, sugeră ea vioaie. Dar chiar nu te pot revedea decât după ce mă voi căsători.

— Foarte bine, Corinne. Orice spui tu, fu el de acord cu înfocare.

Îi era atât de caracteristic lui Russell să se plece în faţa oricărei dorinţe pe care ea o avea. Chiar era mare păcat că tatăl ei îl refuzase. Cel puţin, pe Russell îl plăcea. Nu putea spune chiar acelaşi lucru despre Jared Burk.

Capitolul 13

Ziua de 10 octombrie începu cu o ploaie ceţoasă care se înteţi şi se transformă într-o furtună cu tunete şi fulgere până la mijlocul după-amiezii. De la fereastra dormitorului ei, Corinne privi nefericită afară, la strada scăldată de ploaie. Pâraie de apă se scurgeau de-a lungul rigolelor. Parcul de dincolo de stradă era inundat.

Corinne aruncă o privire peste umăr către Florence şi întrebă posomorâtă:

— Nu se presupune că este ghinion să plouă în ziua nunţii tale?

Florence căuta prin măsuţa de toaletă agrafele cu perle ale lui Corinne. Se întoarse şi scoase un zgomot de dezaprobare.

— Ei, hai, astea nu sunt decât prostii superstiţioase. Şi apoi, mie mi se pare că se potoleşte. Soarele ar putea să strălucească înainte de ora patru.

Corinne se mai uită încă o dată la peisajul oferit de parcul mohorât.

— Ba nu, oftă ea şi se întoarse cu spatele către

fereastră. Şi probabil că părul meu va fi distrus în drum către trăsură şi înapoi. Ca să nu mai pomenesc despre rochia mea.

— Poate că ar trebui să mergem la biserică mai devreme şi să te îmbrăcăm acolo, sugeră Florence.

— Da, poate, răspunse în mod automat Corinne, gândurile lunecându-i deja către alte probleme.

Din momentul în care se trezise în dimineaţa aceea, fusese asaltată de îndoieli. Se întoarse pe neaşteptate către camerista ei, cu ochii mari şi plini de teamă.

— Vai, Florence, în ce m-am băgat?

— Nu te uita la mine ca şi cum aş avea răspunsuri, zise cu austeritate Florence. Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai devreme, fata mea.

— Nu îl cunosc pe bărbatul acesta cu care mă căsătoresc, continuă Corinne. Dumnezeule, încă nu ştiu nici măcar de unde vine!

— Are importanţă?

— Nici nu ştiu unde vom locui. Este imposibil să stau cu el la hotel.

— Simt sigură că a făcut unele planuri, Cori, încercă Florence să o liniştească.

— Ar face bine să nu fi făcut una ca asta. Nu fără aprobarea mea! se răsti ea copilăreşte. Şi, dacă crede că voi părăsi Bostonul ca să merg să locuiesc acolo de unde vine el, ei bine…

— Nu ştiu de ce nu ai discutat cu el despre aceste lucruri. La ce te gândeai?

— Nu mi-a dat prin cap până acum, recunoscu Corinne, apoi strigă într-un acces de panică: Ah, Florence, nu mă voi căsători cu el! Nu pot!

— Asta ar da naştere unui scandal – unul care ar pune pe foc întregul Boston. Corinne Barrows nu îşi face apariţia la biserică!

— Dar…

— Niciun dar. Florence o întrerupse, deşi cu blândeţe. Eşti doar agitată, Cori. Li se întâmplă tuturor mireselor. Căsătoria aceasta este ce ţi-ai dorit. Şi capeţi un diavol

grozav şi frumos ca soţ.

— Diavol i se potriveşte.

— Din cât l-am văzut eu pe Jared Burk, acesta nu este nimic altceva decât o pisicuţă. E un cuceritor.

— Ei bine, eu i-am văzut o altă faţă, Florence. Parcă ar fi doi bărbaţi complet diferiţi.

— Despre ce vorbeşti?

— Nimic, răspunse iute Corinne. Trebuie să fie emoţiile. Poate că sunt doar îngrijorată în legătură cu seara aceasta şi cu ce se va întâmpla după petrecere.

— A, treaba aceea va merge ca unsă, chicoti Florence. Ştii despre ce este vorba foarte bine, pentru că ţi-am spus eu însămi, din moment ce biata ta mamă nu se afla în preajmă pentru a o face. Nu că ar fi făcut-o, cu educaţia pe care o avea. Dumnezeule, dar tu nu eşti deloc precum mama ta.

— Îmi amintesc atât de puţine lucruri despre ea, cugetă Corinne, simţind cum se relaxa treptat. Doar că ea şi tata nu s-au înţeles niciodată bine cu adevărat.

— Ei bine, căsătoria lor a fost una de convenienţă, exact aşa cum va fi şi a ta.

— Ştiu, zise Corinne şi aruncă o privire fugară către ceas. Mai bine am pleca dacă mă voi îmbrăca la biserică. Merg să îl anunţ pe tata cât timp tu îmi pregăteşti lucrurile. Şi nu uita colierul de perle al bunicii mele. Se va potrivi atât de bine cu toată dantela aceea albă de pe rochia mea.

— Ştiu, ştiu, zise Florence. Te simţi mai bine acum?

— Da. Nu ştiu ce m-a apucat, dar acum simt bine. Haide să încheiem odată cu nunta aceasta!

*

Opri în capătul străzii, la câteva case depărtare de biserică, se afla o trăsură de modă veche, cu două iepe vioaie înhămate la ea. Trăsura era goală şi cu partea din spate către biserică, dar un vizitiu cu o manta greoaie şedea sus, pe capră, întorcându-se să se uite către biserică de fiecare dată când auzea o trăsură trăgând alături.

Tunetele se auzeau adesea şi fulgerele luminau cerul acoperit de nori întunecaţi. Ploaia cădea în rafale, dar vizitiul nu căută adăpostul oferit de interiorul trăsurii.

Aşteptă şi tot aşteptă o anumită trăsură – şi pe ocupantul care avea să coboare din ea. O puşcă nouă-nouţă era strânsă bine în mâinile lui, ascunsă sub manta.

*

Jared era într-o stare de spirit foarte proastă. Călătorise până la biserică alături de Willis Sherman, avocatul pe care Dougherty i-l recomandase. Sherman avea să fie cavalerul lui de onoare şi şezuse vizavi de el în trăsură. Jared îşi ascunse agitaţia în faţa lui Sherman.

Ce naiba făcea, căsătorindu-se cu fiica lui Barrows?! De fiecare dată când se uita la ea, îşi amintea de tatăl ei şi de cât de mult el îl ura pe acesta. Dar nu avea să dureze mult, se linişti în sinea lui. De îndată ce avea să folosească acţiunile lui Corinne pentru a distruge firma, ea avea să divorţeze de el. Dar cât timp avea să îi ia? Şi merita să se însoare cu ea pentru asta?

Investise deja atât de mult timp. Plecase de acasă în urmă cu cinci luni. Dar cel puţin nimeni de acasă nu avea să ştie că se căsătorise şi divorţase în timpul călătoriei lui pe continent. Îşi dori ca lucrurile să se fi încheiat şi să se fi aflat pe drumul către casă chiar în clipa aceea.

Trăsura opri, şi Jared aşteptă ca aprozii să aducă umbrelele înainte să coboare. „O zi minunată pentru o nuntă”, se gândi el mohorât. Pe neaşteptate, un tunet trosni ca un foc de armă, şi trecură câteva secunde până ca Jared să îşi dea seama că fusese într-adevăr un foc de armă. Şi descoperi curând o gaură în trăsură, în locul în care glonţul lovise la doar câţiva centimetri de el. Jared privi cum o trăsură înainta rapid de-a lungul străzii.

— Un tunet cu un sunet tare ciudat, remarcă Willis Sherman urmându-l pe Jared către biserică.

— Da, aşa este, răspunse Jared, fără să mai adauge nimic.

Instinctul îi spunea să urmărească trăsura care dispărea în depărtare. Dar Corinne nu ar fi tolerat niciodată să fie părăsită în faţa altarului. Era uimit, nu atât din cauză că ar fi putut să fie ucis, ci pentru că nu îşi putea da seama de ce ar fi încercat cineva să îl împuşte. Nu avea niciun duşman aici, în Boston. Nu avea niciun sens.

Din acest motiv, trase concluzia că focul acela de armă nu fusese menit pentru el. Probabil fusese un nebun care o luase razna.

— Haide, înainte să ne facem fleaşcă, îl îndemnă Willis. Toarnă cu găleata, şi umbrelele acestea nu sunt de niciun ajutor.

Jared încuviinţă din cap şi urcă în grabă treptele către biserică. Uită de focul de armă. În clipa de faţă, trebuia să se căsătorească.

Câteva minute mai târziu, Samuel şi Corinne Barrows o urmară încetişor pe Lauren, domnişoara de onoare, către altar. Jared stătea în picioare la altar, aşteptând cu o expresie nerăbdătoare care o nelinişti şi mai mult pe Corinne.

Era superb îmbrăcat în pantaloni negri şi o haină albă de gală cu revere negre de catifea. Era extrem de chipeş. Corinne nu se putu împiedica să nu se simtă un pic mândră din pricina aceasta. Lauren era fericită şi, de asemenea, invidioasă. Iar Cynthia refuzase să vină la nuntă. Avusese speranţe atât de mari în ceea ce îl privea pe Jared şi nici măcar nu vorbea cu Corinne. Nici Russell nu venise. Dar mulţi alţii din mulţimea ei de prieteni şi dintre prietenii tatălui ei se aflau aici pentru a-i ura de bine. Oaspeţii erau îmbrăcaţi elegant şi colorat.

Tatăl ei îi strânse braţul pentru a o linişti, dar prezenţa lui nu o ajută cu nimic în faţa panicii. Mâinile ei transpirau. Inima îi bubuia cu atâta furie, încât o putea auzi pe deasupra muzicii şi a ploii furtunoase de afară.

Când Jared îi luă mâna, ştiu că acesta îi putea simţi umezeala rece a palmei. Avea astfel să ştie cât de înspăimântată era. Când el îi zâmbi, ea se îmbujoră, şi chipul i se făcu roz aprins sub văl. Nu avea de unde să ştie

că el o admira fără să dorească lucrul acesta, în rochia de mătase albă acoperită de dantelă şi voal asortat lung până la tivul rochiei, era mai frumoasă decât orice persoană pe care o văzuse el vreodată. „Ce ironie bizară a naturii”, cugetă Jared, „ca o persoană atât de lipsită de inimă precum Corinne Barrows să arate atât de mult ca un înger”. Părul ei auriu-închis era ridicat în creştetul capului şi prins cu perle, apoi acoperit de voal. Purta flori de toamnă din Noua Anglie, crizantemele în nuanţe de roşu aprins şi portocaliu accentuându-i perfect părul frumos. Jared se scuturã din reverie când preotul începu slujba. Bătrânul sfrijit, îmbrăcat în veşmânt alb, începu slujba tradiţională de nuntă, dar Jared îi acordă foarte puţină atenţie, iar Corinne abia auzi ce se rostea. Tocmai îşi dăduse seama că era complet singură şi că era probabil să rămână astfel. După ziua aceasta, tatăl ei nu avea să mai joace un rol aşa important în viaţa ei, iar Jared promisese să nu intervină deloc în viaţa ei. Semnase o hârtie prin care acceptase lucrul acesta. De fapt, ea îl obligase să afirme că nu îi păsa de ea nici cât negru sub unghie. Şi aşa era. De astăzi înainte, nu avea pe nimeni altcineva pe care să se bazeze, în afară de ea însăşi.

— Acum, vă declar soţ şi soţie.

Lui Corinne i se tăie răsuflarea. Nu putea să fugă acum. Se terminase. Spusese da fără ca măcar să îşi fi dat seama. Rămase paralizată în timp ce Jared îi ridică voalul şi îi atinse buzele reci cu ale lui.

— Zâmbeşte, doamnă Burk, îi şopti el când îi luă braţul ca să o însoţească de-a lungul coridorului. Se presupune că este o ocazie fericită.

Ea îşi fixă un zâmbet pe buze de dragul oaspeţilor şi fu în curând pierdută într-un vârtej de felicitări. Fu trecută de la un bărbat la altul pentru tradiţionalul sărut al miresei. În cele din urmă, Jared o conduse prin mulţime şi apoi afară din biserică. Fugiră până la trăsura care aştepta şi care avea să îi ducă la studioul fotografului, apoi la petrecerea de la ea de acasă.

Călătorind cu trăsura şi evitând ochii lui Jared, Corinne

continuă să îşi repete în sinea ei: „Este gata, este gata”. Îşi avea certificatul de căsătorie, pe care îl semnase fără ca măcar să se uite la el. Iar acasă avea documentul care avea să îl oblige pe Jared să îşi onoreze promisiunea faţă de ea. Totul avea să fie în regulă. Trebuia doar să treacă de noaptea aceea.

Şezu pe parcursul şedinţei fotografice cu o aparenţă de calm. Jared nu mai părea nerăbdător. Fotografiile fură făcute rapid, apoi ei plecară. Nu îşi adresară unul altuia mai mult de o duzină de vorbe.

Când sosiră la vila familiei Barrows, petrecerea era în toi. Fură din nou bombardaţi cu urări de bine din partea unei mulţimi triumfătoare. Petrecerea era veselă. Samuel Barrows comandase cele mai bune delicatese străine şi cea mai scumpă şampanie. Societatea bostoniană putea întotdeauna să se relaxeze la o petrecere de nuntă. Fură făcute toasturi frecvente, şi Corinne se regăsi arareori fără un pahar în mână. Dar, mult mai curând decât se aşteptase ea, Jared sugeră că era vremea să plece. Corinne refuză iar şi iar, însă, în cele din ură, Jared o încolţi lângă scară.

— Mergi sus şi te schimbă, Corinne.

În glasul lui se simţea o notă hotărâtă, dar ea nu era încă nici pe departe destul de beată încât să meargă cu el.

— Nu rămânem aici peste noapte?

— Sub acoperişul tatălui tău? Nu prea cred, răspunse el ironic. Ne vom petrece scurta lună de miere la hotelul la care sunt cazat.

— Nu încă, Jared. Este prea devreme.

El o apucă de cot, şi strânsoarea lui fu nejustificat de nemiloasă.

— Ştiu ce încerci să faci, Corinne, dar nu va funcţiona. Noaptea aceasta este a mea, şi am de gând ca amândoi să ne bucurăm de ea.

— Tu poţi să te bucuri de ea cât doreşti, dar eu cu siguranţă nu o voi face! şuieră ea, furioasă că el îi descoperise planul.

— Nu aş fi prea sigur de asta, zise el cu un zâmbet diavolesc care o făcu să se cutremure.

— Nu doresc să plec încă, Jared.

Încercă să facă pe bosumflata, dar nu funcţionă.

— Te voi duce sus eu însumi, Corinne, dacă sunt nevoit, o avertiză. Şi, dacă nu cobori înapoi în douăzeci de minute, atunci…

— Foarte bine!

Îi aruncă o privire încruntată înainte să urce la etaj valvârtej.

Florence o aştepta. Pe pat erau întinse o rochie şi o pelerină vişinii.

— Tocmai ţi-am scos hainele. Nu credeam că vei urca atât de curând.

— Nici eu! răspunse mânioasă Corinne.

— Celelalte lucruri de care vei avea nevoie au fost deja trimise la hotelul unde este cazat.

— La ordinele cui?

— Domnul Burk s-a îngrijit.

— Ştiai despre asta?

— Haide, Cori! Nu credeai cu adevărat că aveai să îţi petreci noaptea nunţii în propria casă, nu-i aşa? o mustră Florence.

— Pur şi simplu, nu îmi place ca lucrurile să fie aranjate pentru mine fără ca eu să ştiu.

— Ei bine, dacă ţi-ai fi acordat timp să discuţi despre lucrurile acestea cu soţul tău înainte de ziua de azi, nu ai fi fost surprinsă.

— Soţul meu? Da, ei bine, că veni vorba despre *el,* mai bine ne-am grăbi. A avut tupeul să mă ameninţe că va urca aici şi mă va lua pe sus dacă stau prea mult.

Florence chicoti.

— Este nerăbdător, care vasăzică?

— Va avea parte de unica lui noapte… dar asta este tot ce va primi vreodată!

Călătoria până la hotel decurse într-o linişte deplină. Corinne simţea doar o mică ameţeală după toată şampania pe care o consumase, dar şi aceasta dispărea încetişor din cauza mâniei şi, trebuia să recunoască, a fricii. Sperase să nu fie conştientă nici măcar un minut în timpul chinului, dar

Jared îi zădărnicise planul.

Apartamentul pe care îl ocupa la hotel era mare şi luxos, unul dintre cele mai bune pe care hotelul le oferea. Era o sufragerie în vişiniu şi auriu, cu un balcon cu vedere la oraş şi un dormitor ascuns în spatele unei uşi duble. Fixă cu o privire bănuitoare uşile acelea în timp ce Jared îi luă pelerina şi o aruncă pe o sofa. Apoi, ea văzu pe masă o frapieră în care se răcea o sticlă de şampanie.

Zâmbi, făcând semn cu capul către sticlă.

— Încă nu am închinat unul în cinstea celuilalt.

— Haide să nu fim ipocriţi, Corinne!

— Pentru numele lui Dumnezeu! se răsti ea. Un pahar în plus nu o să mă dea gata!

El merse la ea şi îi ridică bărbia, privind-o îndelung în ochii verzi.

— Foarte bine, dacă mergi să te schimbi, voi umple paharele.

Îşi întoarse privirea de la el.

— Nu mai poate să aştepte un pic?

— Nu.

— Te rog, Jared.

O apucă de umeri şi o întoarse cu forţa să îl privească din nou.

— Reţinerea nu făcea parte din înţelegerea noastră, Corinne, zise el cu o voce surprinzător de blândă. De ce îmi porţi pică în această noapte unică? Nu te voi mai răni, ţi-am promis asta.

Ea ştia că se purta absurd. Ceruse atât de multe, pe când el nu ceruse în schimb decât asta.

— Îmi pare rău, spuse slab Corinne, coborându-şi ochii. Bănuiesc că pur şi simplu îmi este… teamă.

El o trase în braţele lui şi o ţinu cu blândeţe preţ de câteva momente bune înainte de a vorbi.

— Ştiu. Dar nu ai niciun motiv pentru care să îţi fie frică de mine. Îi ridică faţa şi o sărută cu gingăşie. În noaptea aceasta nu va fi ca data trecută, Corinne. Nu sunt supărat pe tine şi promit să nu mă pierd cu firea, aşa că nu ai niciun motiv să te temi.

Vorbi cu atâta delicateţe, încât ea aproape că îl crezu. Aproape, îşi aminti de senzaţiile care obişnuiau să îi invadeze trupul când o săruta mai demult. Poate că, la urma urmei, ar putea să se bucure de noaptea acesta.

— Nu voi sta mult, zise ea timidă şi merse în dormitor.

Jared zâmbi când ea închise uşile în urma ei. Cât de uşor îi era să o manipuleze pe Corinne atunci când depunea efortul necesar. Avea să îi ofere ceva de neuitat în noaptea aceasta, ceva care să o facă să îşi dorească să nu fi cerut dormitoare separate.

Corinne îşi găsi valiza de călătorie deschisă la capul patului. Îşi scoase neglijeul şi halatul pe care le adusese pentru această noapte. Halatul era dintr-o dantelă delicată verde ca lămâia peste o mătase de culoarea smaraldului. Nu era deosebit de frumos, dar era totuşi provocator, cu liniile sale mulate şi decolteul adânc. Avea mâneci de mătase lungi şi diafane, iar spatele era la fel de decoltat ca partea din faţă. Nasturi de perle se întindeau de la tiv până la decolteu.

Se schimbă în halat şi apoi începu să îşi scoată agrafele din păr. Nu era încă gata când Jared intră în încăpere cu două pahare de şampanie echilibrate cu măiestrie într-o mână în timp ce deschise uşa. Îşi scosese haina şi lavaliera, şi cămaşa lui albă cu guler era deschisă până în talie, lăsând la vedere un piept cu păr negru cârlionţat.

— Continuă cu ce făceai, zise el în timp ce îi înmână unul din paharele cu picior înalt. Ochii lui o măsurară apreciativ înainte de a continua să vorbească: Voiam doar să pornesc focul pentru a încălzi camera aceasta. Vremea din Boston este un pic mai rece decât cea cu care sunt eu obişnuit.

Corinne luă o gură de şampanie, apoi aşeză paharul jos şi începu să îşi pieptene părul. Îl privi pe ascuns când el se îndreptă către şemineu. Aşadar, el era obişnuit cu un climat cald. Desigur, cu bronzul acela accentuat.

— De unde, mai exact, vii, Jared? Văzu cum spinarea lui se îndreptă când întrebarea ajunse la urechile lui. Nu ar

fi timpul să încetezi să mai eviţi întrebarea aceasta?

— Pur şi simplu, nu are importanţă, răspunse el, fără a se întoarce cu faţa către ea.

Ea zâmbi seducător.

— Poate că nu, dar cu toate acestea, satisfă-mi curiozitatea.

— Am fost crescut pe o insulă din Pacific, Corinne.

Fu cu adevărat surprinsă. De ce presupusese că el venea din vest?

— Cum se numeşte?

— Oahu, zise el sincer, omiţând numele lanţului de insule.

— Nu am auzit niciodată de ea.

— Nici nu mă gândeam că ai auzit, răspunse el în timp ce focul începu să trosnească. Se întoarse către ea, zâmbind larg. Acum, ajunge cu întrebările.

— Încă una? Una singură? zise ea linguşindu-se.

El ridică din umeri şi începu să îşi scoată cămaşa.

— Dă-i drumul!

Corinne se răsuci iute, stânjenită să îl vadă dezbrăcându-se.

— Cu ce te ocupi acolo?

— Construiesc case.

Fu din nou surprinsă. Nu şi-l imaginase ca fiind constructor. Fermier sau miner, da, chiar şi parior – se descurca atât de bine la jocurile de noroc. Dar cu siguranţă nu constructor. Părea atât de lipsit de provocări, atât de necaracteristic.

— Ai o afacere acolo?

— Da.

— Şi ai de gând să te întorci la ea?

— Credeam că aveai să îmi mai adresezi o singură întrebare, îi reaminti el.

— Ai de gând să te întorci, Jared? insistă ea.

El oftă.

— În cele din urmă.

Ea se întoarse în timp ce el îşi scoase şi restul hainelor.

Chiar aveau să ducă vieţi separate, cugetă Corinne. Separate de mii de kilometri, pentru că ea nu avea de gând să locuiască pe cine ştie ce insulă necunoscută. Dar nu mai avu timp să se gândească la asta, întrucât Jared veni în spatele ei, şi buzele lui găsiră fineţea cefei ei.

Corinne se lipi de el, bucurându-se de senzaţia minunată pe care el i-o oferea. Când gura lui se mută pe zona sensibilă a urechii ei, trupul i se încinse de plăcere. Nu protestă când degetele lui îi deschiseră nasturii până la talie, şi halatul căzu la picioarele ei.

Căldura dată de foc ajunse la ei, dar Corinne simţea un alt fel de fierbinţeală când Jared o întoarse în braţele lui şi o sărută înfometat. Tresări când bărbăţia lui tare îi apăsă trupul, dar ezită doar o clipă înainte de a se întoarce cu faţa către el, de a-şi ridica braţele în jurul gâtului lui şi de a răspunde cu abandonare sărutului lui.

Corinne nu mai simţise niciodată astfel de senzaţii tulburătoare ca acum, când trupul îi era lipit de trupul lui. Chiar fu dezamăgită când el o eliberă. El îi luă o mână şi îşi apăsă buzele pe ea, ochii lui albaştri-cenuşii privind profund în ai ei. Apoi, o duse către patul mare şi o împinse uşurel pe el. Ea îl văzu pentru întâia oară în întregime şi fu uimită de privelişte. Toată puterea şi forţa lui se aflau acolo, la vedere, în picioarele lui lungi, în muşchii tari de pe pieptul şi braţele lui, în graţia lui animalică. Era un bărbat superb, robust şi dur, şi era încântată să îl privească.

Când îl surprinse zâmbindu-i larg, se îmbujoră toată. Oare el îi văzuse admiraţia?

— Nu… nu am avut intenţia să mă holbez, se bâlbâi ea şi deveni şi mai stânjenită.

— Nu ai mai văzut niciodată un bărbat până acum? o întrebă cu blândeţe.

— Nu.

— Dar trebuie să mă fi văzut când…

— Nu, nu te-am văzut, recunoscu ea iute. Mi-am ţinut ochii închişi.

Doamne, deşi el o avusese o dată, ea era încă virgină. Jared râse cu blândeţe şi se întinse alături de ea.

— Eşti atât de inocentă, Kolina, atât de inocentă, zise el în timp ce depuse sărutări delicate pe chipul ei. Şi atât de frumoasă, atât de minunat de fină şi de senzuală.

Ochii lui se mutară alene de la valurile părului ei auriu pe întreaga lungime a trupului ei suplu. Mâna îi urmă, apoi buzele. Corinne începu să uite de stânjeneală în timp ce simţi cum fiecare parte a fiinţei ei era explorată şi degustată. Mai făcuse el asta până atunci? Dar nu, nu avea să se gândească la data trecută. Acum, totul era diferit.

Când el îi depărtă picioarele şi se mută deasupra ei, ea era gata pentru el. Buzele lui le căutară din nou pe ale ei înainte ca el să o pătrundă, şi sărutul o făcu să tremure.

— Ştii cât de mult te doresc, Corinne?

Îl privi în ochii albaştri-cenuşii, înceţoşaţi şi pe jumătate închişi şi ştiu.

— Da.

— Şi mă doreşti şi tu?

Nu simţi nicio ruşine când îi răspunse:

— O, da, Jared.

— Acum?

— Da, acum!

Îşi înfipse degetele în părul lui negru des şi îi trase buzele către ale ei, sărutându-l cu o pasiune pe care nu ştiuse că o poseda. În acelaşi timp, vârful organului lui îi căută intrarea, o găsi şi alunecă fără obstacole înăuntrul ei, mai adânc, până când ea îl simţi în întregime pulsând în trupul ei. Fu minunat de tandru la început, mişcându-se înăuntrul ei încet, dându-i timp să savureze din plin fiecare nouă senzaţie. Ea fu cea care crescu tempoul când un extaz dulce îi traversă dintr-odată întreaga fiinţă. Îi întâmpină fiecare împingere cu o furie sălbatică, simţind că aceasta trebuia să fie culmea extazului, dar urmă şi mai mult, şi îşi ţinu răsuflarea când senzaţiile se intensificară. Mult prea curând, acele împingeri finale o aruncară în cel mai glorios extaz imaginabil.

După un oarecare timp, Corinne pluti înapoi la realitate. Când se gândea că privise cu groază acea magnifică experienţă! Ce nesăbuită fusese! Dar Florence nu

îi spusese niciodată că avea să fie *astfel!* Şi, sfinte Dumnezeule, îl făcuse pe Jared să promită că nu avea să se mai întâmple vreodată!

Corinne deschise ochii şi privi îndelung în ochii lui Jared. Acesta arăta, de fapt, la fel de uimit ca ea.

— Întotdeauna este aşa? întrebă ea ca prin vis, trecându-şi degetele prin părul lui.

Se simţea atât de bine, încât nu dorea să se mai mişte vreodată.

— Nu, iubito, răspunse el cu glas răguşit. Depinde de parteneri, dacă pasiunea lor este deopotrivă.

— A noastră a fost, nu-i aşa? întrebă ea, zâmbind larg.

Buzele lui i le atinseră pe ale ei cu o infinită delicateţe.

— Absolut, aprobă el.

Jared nu voi să admită că nu fusese niciodată atât de plăcut pentru el. Nu îi venea să creadă ce se petrecuse. Nu avusese niciodată până atunci o femeie care să se abandoneze cu atâta pasiune. O, fuseseră întâlniri sălbatice ale trupurilor, dar niciuna atât de satisfăcătoare. De ce trebuia să fie tocmai această femeie cea care îi făcea sângele să fiarbă şi care avea puterea de a-l face să o dorească din nou, chiar şi acum?

— Ah, Jared! Îşi cuibări chipul la gâtul lui şi îl auzi gemând. Mi-a plăcut la nebunie. Ţie?

El îi cuprinse chipul în mâinile lui şi îi zâmbi larg.

— Cauţi să primeşti complimente?

— Bănuiesc că da, chicoti ea.

— Ai fost magnifică, Kolina, dar sigur ştii asta.

— Kolina? Ai mai spus asta. Ce înseamnă?

— Numele tău în limba mea.

— O, zise ea, dezamăgită.

Sperase să fie un alint.

Jared începu să o sărute din nou. Poate că nu avea să fie nevoită să îi spună cât de nesăbuită fusese când insistase să aibă dormitoare separate. Poate că el ştia şi nu avea să o facă să aducă vorba de asta. Şi, când el începu să se mişte înăuntrul ei, fu sigură că şi el ar dori asta iar şi iar.

Capitolul 14

— Eşti trează, Corinne?

Se rostogoli sub cearşafuri, pe jumătate adormită, şi găsi locul de lângă ea gol. Cercetă cu privirea încăperea până când îl văzu pe Jared stând în picioare lângă şemineu. Îşi pusese pe el un halat negru şi ţinea în mână un pahar de şampanie.

Corinne se încruntă.

— Nu dormi în noaptea asta?

— Un bărbat nu se căsătoreşte în fiecare zi, răspunse el în treacăt. Sunt prea tensionat ca să pot dormi încă.

Ea zâmbi poznaş.

— Ai vrea să…

— Nu pot face mai mult de-atât într-un timp atât de scurt, Corinne.

— Te-am epuizat? îl tachină.

— Pentru moment, da.

— Ei bine, vino înapoi în pat, şi te voi face să te simţi altfel.

— Dumnezeule, eşti nesăţioasă! exclamă el nevenindu-i să creadă şi clătină din cap. Dar în clipa aceasta vreau să discutăm.

— Eu nu, se bosumflă ea şi se întoarse pe burtă.

Jared merse agale până la pat şi se aşeză alături de ea.

— Fă-mi pe plac, zise el şi îşi trecu o mână peste posteriorul ei. Când are loc următoarea întâlnire de consiliu, Corinne?

— De ce naiba ai dori să ştii asta acum? întrebă ea în pernă, fără să se uite la el.

— Este o problemă care mă preocupă.

— Nu ştiu, Jared. Nu am fost niciodată la şedinţe.

— De ce nu?

Mâna îi urcă pe spinarea ei şi apoi coborî până pe

coapsele ei.

— Eşti principalul acţionar. Nu te interesează deloc firma?

— De ce ar trebui? Oricum, tatăl meu nu m-ar lăsa să îmi folosesc votul.

— Dar acum eşti căsătorită, îi reaminti el. Nu îţi mai controlează fondul fiduciar.

— Banii mei nu, dar are în continuare controlul asupra acţiunilor mele la firmă. Va avea controlul acţiunilor mele până când va simţi că sunt în stare să le preiau.

— Dar acum ai un soţ care poate avea grijă de acţiunile tale în locul tău.

— Tatăl meu va trebui să aibă încredere completă în tine, Jared, înainte să îţi dea acţiunile mele.

Mâna lui Jared încetă să se mişte.

— Eşti soţia mea. Voturile noastre ar trebui să fie aceleaşi.

Ea se întoarse să se uite la el.

— De ce faci din ţânţar armăsar, Jared? Tatăl meu ştie ce este cel mai bine pentru firmă. Nu va folosi cum nu trebuie votul meu.

— Dar asta îi conferă controlul asupra firmei.

— Ar trebui să deţină acest control. La urma urmei, familia lui a pus bazele şantierului naval. De ce îţi faci griji? Vei avea un profit frumos de pe urma investiţiei tale. Firma nu va da faliment.

— Dacă i-ai spune tatălui tău că eşti gata să îţi asumi responsabilitatea pentru acţiunile tale?

Corinne izbucni în râs.

— Nu m-ar crede. Ştie că nu vreau să îmi bat capul.

— Dar dacă ai încerca…

— Jared, ar şti că a fost ideea ta, zise ea cu seriozitate. S-ar întoarce la presupunerea lui absurdă cum că urmăreşti să preiei controlul asupra firmei. Dar nu este cazul, nu-i aşa?

El se ridică ţeapăn.

— Bineînţeles că nu, zise abia stăpânindu-şi glasul şi dădu să iasă din încăpere.

— Unde te duci?

— Am de scris o scrisoare. Culcă-te, Corinne!

Jared avu nevoie de tot efortul pentru a închide uşa dormitorului în linişte. Rămase pironit acolo, atât de plin de furie, încât piciorul paharului său de şampanie se frânse în două. Sângele îi curse nestânjenit din palmă. Dădu să arunce cu paharul de perete, dar se opri la timp şi îl lăsă să cadă fără sunet pe podeaua acoperită de covor.

La naiba cu Barrows! Nemernicul acela viclean şi bănuitor! De ce ţinuse secrete lucrurile acelea? Jared se căsătorise cu Corinne *degeaba!* Avusese îndoieli înainte de nuntă... ar fi trebuit să acţioneze cum îi dictase instinctul. Acum...

Se aşeză la masa de scris şi începu o scrisoare. Nimic nu mersese cum trebuia în această călătorie a lui, dar nu avea să plece acasă fără să îl anunţe pe Barrows care fusese motivul venirii sale. Bărbatul nu avea să îi simtă din plin mânia, dar nu avea să uite niciodată întâlnirea lor.

Două ore trecură înainte să termine scrisoarea către Samuel Barrows şi scrise şi o notă pentru ziare. Mânia nu i se domolise. Privi către dormitor şi nu simţi nici cea mai mică tresărire de milă pentru femeia aflată acolo. Ea urma să aibă cel mai mult de suferit de pe urma a ceea ce avea el să facă, dar Barrows avea să simtă şi el ruşinea ei. Ea era unica slăbiciune a tatălui ei. Ce o rănea pe ea îl rănea pe el.

Jared intră în dormitor şi merse în linişte până la pat. Focul nu se stinsese, şi el putu să vadă foarte limpede silueta adormită a lui Corinne. Chipul i se înmuie când privi frumuseţea ei delicată şi valurile părului ei auriu. Dădu să întindă mâna să o atingă, dar se opri.

Deveni din nou furios. Nu avea să regrete absolut deloc, la naiba! Ea avea să îşi revină, în cele din urmă. Era rezistentă.

Obligându-se să nu o privească din nou pe Corinne, Jared se îmbrăcă şi îşi strânse iute lucrurile, apoi părăsi hotelul. Se opri la sediul ziarului şi aranjă ca anunţul lui să fie publicat în dimineaţa următoare şi tipărit în fiecare zi timp de o lună. Apoi merse direct în Beacon Street, ultima

lui oprire înainte să ia trenul către vest.

Era ora trei dimineaţa când majordomul răspunse la uşa familiei Barrows şi spuse sec:

— O altă problemă urgentă, domnule?

Jared nu se lăsă descumpănit.

— Nu m-aş afla aici în noaptea nunţii mele dacă nu ar fi aşa.

Brock îşi îndreptă spinarea.

— Da, domnule. Îl voi trezi de îndată pe domnul Barrows.

— Voi aştepta în biroul său, zise Jared şi traversă holul întunecat.

În mai puţin de zece minute, Samuel Barrows năvăli în încăpere purtând halat şi papuci, cu părul ciufulit în timpul somnului. Dar era treaz de-a binelea şi supărat.

Jared îi văzu reţinerea temătoare de a întreba ce se întâmplase.

— Înainte să vă pierdeţi timpul cu întrebări, nu este nimic în neregulă cu Corinne. Doarme liniştită şi nu ştie că mă aflu aici.

— Atunci, de ce…

— Ia loc, Barrows, îl întrerupse cu răceală Jared. De data aceasta, eu voi adresa întrebările, şi în mod deosebit una. De ce naiba nu mi-ai spus că tu deţii controlul acţiunilor pe care Corinne le are la şantierul naval şi că vei avea acest control şi după ce ea se căsătoreşte?

Samuel nu fu doar luat prin surprindere de întrebare, ci şi un pic zdruncinat de tonul glacial al lui Jared.

— Nu avea legătură cu tranzacţiile noastre.

— În opinia ta! Şi ai simţit în continuare că aceste fapte nu aveau nicio legătură nici chiar după ce m-am oferit să mă căsătoresc cu fiica ta?

— *Este* acesta motivul pentru care te-ai căsătorit cu ea, Burk?

Samuel începu să se enerveze. De ce nu îşi dăduse seama că era ceva necurat în legătură cu acea căsătorie?

— Pentru a obţine controlul asupra firmei?

— Da! Şi numele meu nu este Burk, ci Burkett.

— Burkett? De ce ai folosi un nume fals? Nu înţeleg nimic din toate astea. Te-ai căsătorit cu o femeie extrem de bogată. Ai putea să cumperi o jumătate de duzină de şantiere navale.

— Nu o doresc nici pe ea şi nu vreau nici banii ei – nu mi i-am dorit niciodată, zise Jared plin de venin. Şi ai fi putut să o scuteşti de multă suferinţă şi umilinţă dacă nu ai fi crezut potrivit să ascunzi lucrurile acelea de mine atunci când am făcut investiţia.

— De ce eşti atât de obsedat de acest şantier naval? De ce îl doreşti cu atâta înverşunare?

— Nu îl doresc, Barrows! Doream să îl *distrug,* să îl aduc la faliment – atât pe el, cât şi pe tine!

— La naiba, nu ai nicio noimă!

Jared aruncă scrisoarea pe pupitrul lui Samuel.

— Citeşte-o! Dacă sunt nevoit să rostesc cu voce tare ce se află scris acolo, îmi voi pierde ultima fărâmă de control care mi-a rămas şi te voi ucide! spuse Jared cu o voce letal de calmă. Acum, citeşte-o!

Samuel se holbă cu stupoare la Jared. Nu mai fusese niciodată ameninţat. Şi în acest tânăr exista o furie latentă care cerea să fie eliberată! Erau foarte multe lucruri pe care nu le înţelegea.

Fără să mai ezite, Samuel luă scrisoarea şi o citi iute. Când termină, scrisoarea căzu pe pupitrul lui, iar el se aşeză preţ de câteva minute, privind pierdut înainte. Apoi ochii lui îi întâlniră pe ai lui Jared.

— Chiar este adevărat? Ranelle este moartă? Şi de atâta timp? Când Jared nu îi răspunse, continuă: în toţi anii aceştia, m-am gândit la ea ca fiind în viaţă. Aşteptam ziua în care Corinne avea să se căsătorească şi să plece de acasă înainte să… Aveam de gând să încerc din nou, Jared, să o conving pe mama ta să plece cu mine.

— Adică, să îi distrugi *din nou* viaţa? spuse Jared cu vocea aceea mortal de liniştită. Ai făcut o treabă temeinică de prima dată!

— Am iubit-o pe mama ta.

— Nu se poate, răspunse Jared cu dispreţ amarnic.

Dacă ai fi iubit-o, nimic nu te-ar fi împiedicat să te căsătoreşti cu ea!

— Nu înţele…

— Am spus *nimic!* Ştiu despre obligaţiile familiei tale, despre aşa-numita ta datorie de a salva afacerea familiei. Ei bine, ai salvat-o, nu-i aşa? Pe socoteala mamei mele.

— Îmi pare rău, fiule.

— Nu sunt fiul tău! Poate că, dacă aş fi fost – şi aproape că îmi doresc să fi fost atunci poate că mama mea ar fi fost încă în viaţă. Te-a iubit atât de mult, încât nu a putut suporta viaţa fără tine. A devenit o beţivă. Ai citit asta în scrisoare, nu-i aşa? O beţivă! Era singurul mod în care putea să uite că încă o doreai!

— Nu am ştiut.

— Bineînţeles că nu ai ştiut, spuse batjocoritor Jared. După ce ai sfâşiat lumea mamei mele, te-ai întors, pur şi simplu, la soţia şi la fiica ta. Nu ţi-a păsat de ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Hawaii, cum a afectat-o vizita ta pe mama mea. Nu i-a mai păsat de mine sau de tatăl meu. Nu am mai existat pentru ea. Iar tatăl meu aproape că a fost distrus de asta. A iubit-o, înţelegi? Fusese a lui timp de opt ani, până când te-ai hotărât să ne distrugi viaţa.

— Niciodată nu am avut de gând asta.

— Încă nu ţi-am spus cum a murit, Barrows. Nu ai întrebat. Nu doreşti să ştii? întrebă necruţător Jared, începând să retrăiască acel coşmar. Cum Samuel nu spuse nimic, continuă: A intrat în ocean într-o noapte şi şi-a luat viaţa. Am văzut-o dispărând sub valuri, dar nu am putut să ajung la ea la timp. Nu am putut să o găsesc până dimineaţa, când, în cele din urmă, am văzut locul în care trupul ei umflat fusese aruncat de apă pe plajă.

— Cu siguranţă a fost un accident, Jared!

— Ţi-ar plăcea să crezi asta, nu-i aşa? Dar, vezi tu, mama nu ştia să înoate, nu învăţase niciodată. Nu se apropia niciodată de apă, nici măcar să îşi vâre picioarele.

După o lungă tăcere, Samuel şopti:

— Şi mă învinovăţeşti pe mine pentru toate astea.

— Doream să ştii motivul pentru care am venit aici. Îmi propusesem să te aduc la ruină, Barrows, dar am eşuat. Te-aş ucide în clipa aceasta, dar cred că am suferit deja destul din cauza ta.

— Aşa că te-ai folosit de fiica mea să te răzbuni pe mine. Cum rămâne cu ea? Este soţia ta, şi trebuie să îţi aduc aminte că la mijloc era o chestiune de onoare?

Jared râse cu amărăciune.

— Nu este nicio urmă de onoare în mine. Nu ţi-ai dat seama de asta până acum? Iar fiica ta a căpătat ce a cerut.

— Nu ai pic de conştiinţă?

— Tu ai? întrebă Jared. Unde era conştiinţa ta când i-ai scris mamei mele să îi spui despre fiica ta nou-născută şi că era mai bine că se hotărâse să nu meargă cu tine?

— Chiar a luat hotărârea aceea, Jared.

— Da, a luat-o şi a regretat. Ne-a învinovăţit pe mine şi pe tatăl meu pentru că s-a simţit obligată să rămână cu noi. Dar nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, Barrows, dacă ai fi stat departe de viaţa ei. Ce drept ai avut să o cauţi după atâta amar de vreme? Chiar te-ai aşteptat ca ea să îşi arunce la gunoi viaţa pe care şi-o clădise şi să fugă cu tine?

— Dar m-am aşteptat să o găsesc liberă.

— Însă nu a fost aşa, şi, cu toate astea, i-ai cerut să plece cu tine. Tu ai ucis-o pe mama. În mod indirect, dar adevărul este că ar fi în viaţă dacă nu ai fi apărut tu. Sper ca asta să te apese pentru totdeauna. Cel puţin, aşa venirea mea aici nu va fi o pierdere totală.

— Jared, te rog, începu Samuel. Trebuie să crezi că eu…

— Nu! îl întrerupse tăios Jared. Nimic din ce ai putea să spui nu ar diminua ura pe care o am faţă de tine.

— Şi acum?

— Plec acasă. Şantierul tău este din nou în siguranţă. Dar cel puţin nu îţi las familia nevătămată, zise Jared cu un rânjet feroce. Fiica ta nu îţi va permite să uiţi de întâlnirea noastră.

— Ce vrei să spui?

— Corinne nu va fi prea fericită de dimineaţă. Nici tu, de altfel. Şi, dacă crezi că poţi să te răzbuni încercând să anulezi târgul nostru, nu o face. Mi-ar face mare plăcere să te târăsc la tribunal. Aşadar, îmi aştept profitul în mod regulat şi îmi voi păstra avocatul de aici ca să se îngrijească de interesele mele. Nu te-am putut distruge, Barrows, dar voi face bani de pe urma ta.

— Nu îţi port pică, Jared.

— De dimineaţă, o vei face. Chiar este păcat că fiica ta trebuie să sufere pentru ceea ce tu ai făcut înainte ca ea să se fi născut măcar. Poţi să îi spui că îmi pare rău pentru asta. Dar probabil nu va avea nicio importanţă.

Spunând acestea, Jared ieşi mânios din încăpere, fără nicio altă vorbă sau vreo privire în urmă. Nu aşteptă să fie condus.

Samuel auzi trăsura îndepărtându-se. Multe emoţii îi întunecau mintea în timp ce şedea în fotoliul său, dar cel mai de seamă era suferinţa. Prima şi unica lui dragoste era moartă. Dumnezeu să îl ajute, cum putea să trăiască de acum cu asta şi cu faptul că el era responsabil?

Capitolul 15

Furtuna se potoli luni dimineaţă şi, până la mijlocul zilei, toate urmele ei dispărură, cu excepţia câtorva bălţoace ici şi colo. Cerul era strălucitor. Bostonul era plăcut de cald pentru luna octombrie. Oraşul sclipea. Dar, în zona Back Bay a oraşului, pe Beacon Street, starea de spirit nu era chiar atât de veselă.

Corinne venise singură acasă la prânz. Faptul că îşi petrecuse întreaga dimineaţă stând în apartamentul gol din hotelul în care se cazase Jared o făcuse să fie mai degrabă nedumerită decât mânioasă. Aşteptase ore bune înainte să coboare la recepţie ca să întrebe dacă el lăsase un mesaj. Aşa aflase că Jared părăsise hotelul în toiul nopţii, fără nicio explicaţie.

Acasă, aflase că tatăl ei se încuiase singur în biroul său încă de când domnul Burk îi făcuse o vizită în creierii nopţii. Ce se petrecea?

Îl găsi pe Samuel aplecat deasupra pupitrului, cu capul pe braţele încrucişate. Lângă el se afla o sticlă goală de alcool.

— Tată?

Samuel ridică mahmur capul. Lui Corinne i se tăie răsuflarea la vederea chipului încercănat. Nu îl văzuse niciodată să arate atât de bătrân.

— Eşti bolnav, tată?

— Doar obosit, Cori, răspunse el, trecându-şi o mână tremurătoare prin păr. Te aşteptam. Credeam că vei veni mai devreme.

— Atunci, ştii că m-am trezit singură de dimineaţă. El unde este, tată?

— A plecat, Corinne. Nu îţi vei mai revedea vreodată soţul… dacă este soţul tău. Hristoase, e posibil ca această căsătorie să nici nu fie legală!

— Eşti beat? întrebă Corinne.

— Mi-aş dori să fi fost beat, dar, din nefericire, nu sunt. Am băut o sticlă întreagă, însă nu a fost deloc de ajutor. Nimic nu va îneca adevărul.

— Ce adevăr? Cum adică *dacă* este soţul meu? Îşi întinse săculeţul. Am certificatul chiar aici.

— Te-ai uitat la el?

Corinne se încruntă şi scoase iute documentul din săculeţ. Când văzu numele scris alături de al ei, inspiră adânc.

— Burkett? A folosit un nume fals pentru asta!

— Nu, oftă Samuel, deşi sperase ca numele Burk să apară pe document. Se pare că, la urma urmei, căsătoria ta este legală. Jared Burkett este numele lui real.

— Ce înseamnă toate astea, tată? Cu cine naiba m-am căsătorit?

— Cu un tânăr atât de plin de ură, încât a venit aici doar ca să mă distrugă. A crezut că a eşuat, dar nu este aşa. Dumnezeu să mă ajute… nu a eşuat.

Tatăl ei era aproape în lacrimi, şi lucrul acesta îi sfâşie inima lui Corinne.

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut când a venit aici azi-noapte?

— Nu a făcut nimic în afară de a-mi spune adevărul, adevărul de care am fost, din fericire, neştiutor timp de nouăsprezece ani. Samuel împinse scrisoarea şifonată pe pupitru. Poftim! Asta explică cea mai mare parte. Ai dreptul să ştii motivul pentru care te-a folosit ca să mă rănească.

Corinne citi scrisoarea, spinarea devenindu-i din ce în ce mai ţeapănă, pe măsură ce înainta.

— Spune că i-ai ucis mama, icni ea, cu ochii verzi larg deschişi. Ce vrea să zică?

— Frumoasa mea Ranelle şi-a luat viaţa. Dumnezeule, dacă aş fi ştiut ce avea să îi facă faptul că m-am dus în Hawaii!

— Ai iubit-o? întrebă încet Corinne.

— A fost prima mea dragoste, iar eu, a ei. Ne aşteptam să ne căsătorim. Nu exista nici urmă de îndoială în mintea noastră. Apoi însă, afurisitul de şantier era aproape de ruină, şi familia mea m-a îndemnat să mă căsătoresc pentru bani, ca să îl salvez. Dumnezeule, dacă nu aş fi simţit că era iresponsabilitatea mea să o fac... Dar am simţit asta şi m-am căsătorit, în schimb, cu mama ta. Ranelle a fugit în Hawaii, înainte să apuc să îi spun să mă aştepte. Au trecut mulţi ani înainte să aflu unde se dusese. Eu şi mama ta nu ne-am înţeles niciodată bine şi nu aveam niciun copil. Am simţit că era timpul potrivit pentru a merge la Ranelle, să o implor să se întoarcă la mine.

— Ai fi divorţat de mama? întrebă surprinsă Corinne.

— Da. Eu şi Ranelle ne aparţineam unul altuia... eram făcuţi unul pentru celălalt. Dar nu am visat niciodată că şi ea se căsătorise şi că ar fi putut să aibă un copil.

— Jared?

Samuel încuviinţă din cap.

— Dar, chiar şi după ce am aflat asta, tot am rugat-o să plece cu mine. Nu ar fi trebuit niciodată să o las să afle cât de mult o doream încă. Nu a suportat să trăiască ştiind

asta, odată ce eu am plecat din Hawaii. Nu a fost niciodată o femeie puternică.

— Dar nu a plecat cu tine… *Ea* a luat hotărârea aceea, îi reaminti Corinne.

— Ai putea să îl rupi pe fiul tău în vârstă de şapte ani de tatăl pe care îl adoră sau să îl părăseşti pe acel fiu? Ai putea cu atâta uşurinţă să frângi inima unui bărbat care te adoră şi care crede că şi tu îl iubeşti la fel de mult? Ranelle nu a putut. Dar a regretat decizia aceea. Şi apoi, am dezamăgit-o încă o dată. Înainte ca Ranelle să apuce să îmi scrie, i-am scris să îi spun că voi rămâne alături de soţia mea, din moment ce îmi dăruise o fiică. I-am spus că era mai bine că făcuse alegerea pe care o făcuse. Asta a distrus-o complet pe Ranelle, deşi eu nu am ştiut asta până acum.

— Eu sunt de vină, spuse cu tristeţe Corinne. Dacă nu m-aş fi născut…

— Nu! Nu a avut nimic de-a face cu tine. Eu am fost destul de idiot încât să cred că, în sfârşit, puteam avea ceea ce îmi doream cel mai mult: unica dragoste a vieţii mele. Dar viaţa îşi văzuse de drum, nu mai eram aceiaşi oameni. Era prea târziu pentru noi. Dacă mi-aş fi dat seama de asta înainte de a încerca să recuceresc trecutul… Nu ar fi trebuit să merg în Hawaii.

— Pot înţelege de ce Jared ar putea să te învinovăţească, dar se înşală. Şi nici tu nu poţi să te învinovăţeşti. Nu ai fi putut să ştii ce avea să se întâmple.

— El mă învinovăţeşte atât de mult, încât a venit aici să mă distrugă. Nu am întâlnit niciodată pe cineva atât de plin de ură.

— Aşadar, s-a folosit de mine ca să ajungă la tine. Ridică din umeri ca şi cum ei nu îi mai păsa. Dar mi-a dăruit ceea ce doream, şi, dacă crede că voi divorţa de el pentru că m-a părăsit, se înşală. Va trebui pur şi simplu să ascundem faptul ca a plecat – cel puţin, pentru o vreme. Şi apoi, pentru a explica absenţa lui continuă, putem spune că a trebuit să plece cu afaceri. În cele din urmă, voi spune că a murit.

— Corinne, oftă Samuel. Jared Burkett căuta răzbunarea. Deşi nu a reuşit să mă ruineze din punct de vedere financiar, a avut totuşi parte de răzbunare. Jared a dat o lovitură finală înainte de a pleca. Poftim!

Îi împinse ziarul de dimineaţă.

Corinne luă ziarul precaută, teama ce o rodea crescând. În colţul jos din dreapta al celei de a zecea pagini se afla un anunţ scris cu litere negre groase. Părea să sară la ea din pagină.

DECLARAŢIE DE ABANDON

Jared Burk confirmă prin prezenta că noua lui mireasă, cunoscută în trecut drept Corinne Barrows, din Beacon Street, s-a dovedit a fi o soţie nesatisfăcătoare. În acest temei, a părăsit-o.

Amorţeala nu dură decât un moment. Apoi Corinne se ridică în picioare şi începu să sfâşie ziarul.

— Cum îndrăzneşte?! strigă, furia dezlănţuindu-i-se în întregime. Şi cum de îndrăzneşte ziarul acela să tipărească un anunţ atât de grosolan? Îl voi da în judecată!

— Asta ar fi şi mai jenant pentru tine, Corinne, spuse încetişor Samuel. Iar răul a fost deja făcut. Va trebui, pur şi simplu, să înfruntăm asta.

— Va plăti pentru asta! Dumnezeule, a făcut să pară ca şi cum eu… eu… Lacrimile îi zvâcniră în ochi. Este o minciună! Nu am fost nesatisfăcătoare… nu am fost!

— Corinne, draga mea, nimeni nu va crede altminteri.

— Nu o vor face? A plecat – asta este adevărat – şi s-a asigurat că toată lumea va şti că m-a părăsit!

— Dacă este o consolare, Cori, Jared mi-a spus înainte să plece că îi pare rău că a fost nevoit să se folosească de tine ca să mă rănească pe mine. Cred că regretă cu adevărat asta.

— Îi pare rău? zise ea furioasă. Cum pot da eu ochii cu oamenii? Nu voi mai fi în stare să părăsesc casa aceasta fără să mor de ruşine.

— Nu va dura pentru totdeauna, Cori. Bârfa are cursul ei, apoi este uitată. Poate ar fi mai bine dacă ai pleca pentru o vreme. Pot începe procedurile de divorţ cât timp eşti plecată.

— Divorţ? Şi să aduc un scandal şi mai mare asupra acestei familii? Ea îl privi pieziş. Nu! Nu va fi niciun divorţ.

— Dar cu siguranţă…

— Nu! Asta este ceea ce Jared doreşte. Mai degrabă mor decât să îi dau acelei potăi vrednice de dispreţ ce îşi doreşte. Lasă-l să se întrebe de ce nu primeşte actele de divorţ. Sper să înnebunească întrebându-se. Sper să găsească pe cineva de care să se îndrăgostească şi cu care să vrea să se căsătorească. Nu o va putea face, pentru că eu nu îl voi elibera. Crede-mă, Jared Burk va plăti pentru asta – într-un fel sau altul.

Capitolul 16

Mânia lui Corinne fusese doar de paradă, o mască pentru a ţine ascunsă suferinţa îngrozitoare pe care o simţea cu adevărat. Din dimineaţa aceea, refuză chiar şi numai să se gândească la noaptea nunţii sale. Nu îşi îngădui să îşi amintească nimic despre Jared, cu excepţia lucrurilor care nu îi plăceau la el. Se ascunse, refuzând să iasă sau să primească pe cineva.

Florence fu prima care văzu schimbările care aveau loc în Corinne, iar Samuel deveni şi el neliniştit. Era palidă, nu avea nici urmă din vechiul ei umor şi nu era interesată de nimic. Ceea ce îl neliniştea cel mai mult pe tatăl ei era neobişnuita ei tăcere. Nu se contrazicea niciodată, nu participa la conversaţiile din timpul meselor şi nu oferea nimic mai mult decât un „noapte bună” sau un „bună dimineaţa”. Samuel începu să se îngrijoreze. Aceasta nu era Corinne!

Prins de neliniştea provocată de fiica lui, uită de propria tristeţe. Nimic din ceea ce făcea sau spunea el nu o

ajuta. Nu se aşteptase ca ea să îşi îngroape capul ruşinată pentru atâta vreme. Tot continua să o îndemne să călătorească, dar ea nici nu voia să audă.

— Laşii fug, spunea Corinne şi refuza să mai discute.

Samuel se rugă pentru ceva care să o zdruncine pe fiica lui şi să o scoată din starea de letargie. Rugăciunile îi fură curând ascultate.

— Plec în Hawaii, tată, anunţă Corinne la o lună după nuntă.

Tocmai se aşezaseră la masa de prânz, dar lui Samuel îi dispăru într-o clipă pofta de mâncare.

— Nu voi permite asta.

— Nu fi absurd, spuse cu mult calm Corinne. Vocea ei era neobişnuit de lipsită de expresie. Ştii că nu mă poţi împiedica să merg. Şi tu ai fost cel care a sugerat să plec pentru o vreme.

— Nu în Hawaii!

— De ce nu?

— Jared Burkett a dovedit deja cât de nemilos poate fi, îi aminti cu asprime Samuel. Nu vreau să îţi mai intersectezi vreodată drumul cu al lui.

— Nu fi caraghios, răspunse ea într-o doară. Este soţul meu, nu-i aşa?

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Nu îi pasă de tine nici cât negru sub unghie, Cori.

— Cu toate acestea, voi pleca, tată. În tonul ei se simţea hotărârea. Cred că această călătorie îmi va face bine. Iar Florence a fost deja de acord să vină cu mine.

Samuel se lăsă pe spătarul fotoliului şi clătină din cap.

— De ce nu renunţi? Uită de Jared Burkett! Sunt sigur că el a uitat de tine.

— Nu s-a încheiat, spuse cu răceală Corinne. Jared a dorit să se răzbune pe tine, dar m-a rănit pe mine. Nu îi făcusem niciodată nimic, ca să merit ce mi-a făcut. *El* crede în răzbunare. Ei bine, a făcut din mine o adeptă a răzbunării – cred în ea până în adâncul sufletului.

— Corinne, nu poţi să îţi încrucişezi sabia cu un astfel de bărbat, o avertiză Samuel. Este imposibil să câştigi. Nu

luptă corect.

— Nici eu nu am de gând să lupt corect. Şi nu îmi este frică de el.

— Ei bine, ar trebui să îţi fie.

— Încetează să îţi mai faci griji, zise ea ca să îl liniştească. Nu voi face nimic nesăbuit.

— Mai exact, *ce* anume ai de gând să faci? întrebă Samuel. Trebuie să ai ceva în minte, altfel nu ai fi atât de hotărâtă.

Corinne râse – un râs răutăcios, pe care tatăl ei nu îl mai auzise până atunci.

— Da, am ceva în minte. Îl voi lăsa pe Jared Burkett să guste din propriul său medicament. Vom vedea dacă îi face plăcere să înfrunte un scandal pe teritoriul *lui.*

— Ce scandal?

— Scandalul unei soţii promiscue.

— Corinne!

— Ah, linişteşte-te, tată, spuse ea zâmbind larg. Nu voi avea cu adevărat o mulţime de amanţi. Doar voi da această impresie. Prietenii lui Jared vor crede că sunt o stricată şi că Jared nu este destul de bărbat să îmi facă faţă. Mie nu îmi pasă ce cred ei despre mine, dar lui Jared îi va păsa. Îl voi umili, aşa cum el m-a umilit pe mine, în faţa tuturor prietenilor lui.

— Crezi că Jared va sta deoparte şi te va lăsa să îl faci de râs? Crezi că nu te va opri?

— Nu poate, răspunse încrezătoare Corinne. Nu poate spune absolut nimic legat de acţiunile mele. M-am asigurat de asta înainte de a mă căsători cu el.

*

În ziua aceea, mai târziu, cu noua ei stare de spirit şi plină de încredere, fu de acord să îl vadă pe Russell când acesta îi făcu o vizită.

— Nemernicul merită să fie biciuit! afirmă vehement Russell după ce Corinne îi explică totul. Cum îndrăzneşte să te defăimeze?!

— Ai încercat să mă avertizezi în legătură cu el, spuse mărinimoasă Corinne. Ar fi trebuit să te ascult.

Corinne continuă, explicându-i planurile ei cu foarte mare încântare. Iar Russell o surprinse.

— Voi merge cu tine, Corinne, anunţă el.

— De ce ai dori să faci asta? întrebă Corinne, surprinsă. Nu merg într-o călătorie de plăcere. Merg în Hawaii cu un scop clar în minte.

— Ştiu. Dar ai nevoie de un însoţitor. Nu poţi să îi ţii piept singură lui Burkett.

— Tata pare să creadă acelaşi lucru.

Corinne începea să se enerveze.

— Mi-aş dori ca toată lumea să înceteze să mă trateze ca pe un copil. Pot să am grijă de mine şi asta am de gând.

— Nici nu credeam altfel, Corinne, răspunse iute Russell. Nu ar strica să mă ai alături, continuă el. Ţi-aş putea da o mână de ajutor cu planul tău.

Ea cugetă iute.

— Foarte bine, Russell. Atâta vreme cât înţelegi că nu am de gând să îmi fac niciun amant adevărat pentru mult timp de acum înainte. Totul va fi o prefăcătorie.

— Nu te voi grăbi, Corinne.

— Vreau să îmi promiţi asta, zise ea categoric.

— Îţi promit.

— Încă o condiţie, zise ea pe un ton mai vesel. Mă laşi pe mine să îţi plătesc cheltuielile.

— Lucrul acesta este ridicol, zise Russell, ştiind foarte bine că ea avea să insiste.

Şi slavă Domnului pentru asta, pentru că i-ar fi displăcut profund să fie nevoit să împrumute şi mai mulţi bani acum, când datoriile lui erau deja atât de mari.

— Ştiu că abia aştepţi să îţi cheltuieşti toţi banii ăia, dar nici nu vreau să aud. Nici eu nu vin tocmai de la azilul săracilor, minţi el neconvingător.

— Ştiu asta, dar insist. Va fi ca şi cum te-aş angaja să îmi fii însoţitor, explică ea.

— Nu!

— Am spus că insist, Russell. Nu îţi voi fi datoare

pentru faptul că mă ajuţi. Nu am de gând să mă simt vreodată obligată faţă de cineva. Sentimentul acela distruge oamenii.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu contează, se răsti ea. Fie îţi plătesc eu drumul, fie poţi să o laşi baltă şi să nu mă însoţeşti.

— Bine, bine, oftă el precaut. Dacă acesta este singurul mod în care vei fi de acord, atunci fie.

— Bun, zise Corinne, fără să ştie cât de bine o manipulase Russell. Şi aminteşte-ţi că nu eu ţi-am cerut să vii cu mine. Tu te-ai oferit. Acum, mai bine ai da fuguţa şi ţi-ai pune treburile în ordine. Vom pleca poimâine.

— Atât de curând?

— Nu văd niciun motiv pentru care să amânăm, răspunse Corinne. Cu cât mă răzbun mai iute pe Jared Burkett, cu atât mai repede îmi pot recâştiga mândria.

Capitolul 17

Samuel Barrows nu încetă să dea glas dezaprobării sale faţă de decizia fiicei lui. Încercă să o facă să se răzgândească, chiar şi în gară, dar ştia că nu o putea împiedica. Totuşi, o puse să promită că avea să-i scrie frecvent.

— Şi, dacă intri în orice fel de problemă, vii acasă imediat.

— Aşa voi face, tată.

Lui Russell îi spuse:

— Ar fi trebuit să te las să te căsătoreşti cu ea, Drayton. Pe bunul Dumnezeu, îmi doresc să te fi lăsat.

— Sper că vă veţi aminti asta, domnule, după ce o voi convinge pe Corinne să divorţeze de Burkett.

— Da, ei bine, zise Samuel, fără să îşi ia vreun angajament, mă bucur foarte mult că mergi cu ea. Ţineţi-o departe de necazuri, da? li se adresă el lui Russell şi lui Florence în acelaşi timp.

Russell răspunse pentru amândoi.

— Dacă este posibil.

Corinne fu mulţumită de faptul că nu văzuse pe nimeni cunoscut pe drumul către gară. Era întâia oară când părăsea casa din dimineaţa aceea teribilă de după nunta ei. Când urmă să se întoarcă, nu avea să îi pese de ceea ce credeau oamenii. Urma să aibă satisfacţia de a şti că era chit cu Jared şi că, poate, avea chiar să îl întreacă. După aceea, putea înfrunta orice.

Călătoria de-a lungul ţării nu fu neplăcută. Cu un sfert de secol în urmă, ar fi fost dificilă. Dar, cu finalizarea căii ferate Union Pacific, în 1869, călătoria dură doar o săptămână. Corinne, Russell şi Florence petrecură o altă săptămână în San Francisco, aşteptând un vas.

San Francisco era o metropolă plină de viaţă, atât de diferită de Bostonul liniştit şi ordonat, chiar şi pentru o fată crescută la oraş. Celor trei le plăcu la nebunie locul zgomotos şi plin de culoare. Corinne se întrebă cum fusese în timpul goanei după aur. Câţi ajunseseră bogaţi? câţi muriseră încercând? Acela fusese un timp al aventurilor, când orice era posibil.

Într-o casă de jocuri de noroc elegantă, care se adresa doar celor foarte bogaţi, Corinne jucă, în sfârşit, jocul fără limită la care visase atâta vreme. Câştigă cinci mii de dolari. Dar nu părea să mai conteze pentru ea. Jared îi distrusese entuziasmul, se gândi ea. El devenise obsesia ei.

Oriunde mergea şi orice făcea, Jared părea să fie întotdeauna alături de ea. Pe măsură ce zilele o aduceau mai aproape de Hawaii, Jared îi umplea mintea din ce în ce mai mult. Nu ar fi fost atât de deranjant, numai că începu să îşi amintească noaptea nunţii lor. Nu o putea uita, deşi jurase să îşi şteargă din minte întreaga noapte.

De îndată ce se îmbarcară, căzu la pat din cauza răului de mare şi puse şi asta în cârca lui Jared. Încă un motiv de furie împotriva lui.

Petrecu toate cele trei săptămâni cât dură traversarea Pacificului zăcând în pat. Pierdu din greutate. Se simţi îngrozitor. Şi, în tot timpul acesta, îl blestemă pe Jared

pentru fiecare moment de suferinţă. Când vasul acostă în cele din urmă în Honolulu, era aproape prea slăbită ca să se poată da jos din pat, dar, cu o dorinţă uriaşă de a atinge pământul şi, cu ajutorul lui Florence, îşi croi drumul afară din cabină şi apoi pe punte.

Corinne fu surprinsă în mod plăcut. Era 12 decembrie, vreme de zăpadă şi de ger cumplit în Boston, dar aici erau brize oceanice plăcute, soare şi un anumit parfum în aer.

— Îl simţi şi tu? întrebă Florence. Sunt flori, desigur. Am aflat foarte multe lucruri despre Hawaii cât timp tu ai zăcut. Aici, vizitatorii sunt întâmpinaţi cu ghirlande. Pare să fie o tradiţie – şi una frumoasă.

— Ghirlande?

— Coroniţe din flori tăiate pe care să le porţi în jurul gâtului. Aici nu suntem în Boston, draga mea. Aici, florile cresc pe tot parcursul anului. Acum, suntem la tropice, zise Florence, făcându-şi deja vânt cu o batistă din dantelă. Bănuiesc că ne va lua ceva vreme să ne obişnuim cu căldura.

— Mie îmi place.

— Nu ţi-ar plăcea dacă ar fi vară, răspunse Florence. Mi s-a spus că poate fi insuportabil de cald pentru *malihini* pe timpul verii. Bine că vom fi plecaţi până atunci.

— *Malihini?*

— Aşa îi numesc Hawaiienii pe nou-veniţi, îi explică Florence, cu o urmă de mândrie.

— Vai de mine, dar eşti bine informată! Corinne zâmbi larg. Trebuie să îmi spui mai multe.

Pe Florence nu o deranjă tonul de tachinare al lui Corinne.

— Nu strică să ştii câte ceva despre locul în care mergi. Erau destui pasageri care au mai fost aici. Iar căpitanul ştia foarte multe.

— Ai dreptate, mărturisi Corinne. Ar fi trebuit să îmi aloc ceva timp pentru a afla câte ceva despre Hawaii. La urma urmei, aş fi putut citi cât timp am zăcut în pat, în loc să îmi gem suferinţa către pereţii goi.

— Poţi face asta în timp ce-ţi recuperezi forţele. Asta

va lua câteva săptămâni.

— Ei bine, cu cât ne instalăm mai curând, cu atât mai repede îmi pot reveni. Unde este Russell?

— A plecat să se ocupe de bagajele noastre. A spus că ne va aştepta pe doc, cu o trăsură.

Înaintară printre mulţimea de oameni aflaţi pe doc şi fură întâmpinaţi cu *aloha* de către Hawaiieni prietenoşi care purtau haine vesele înflorate şi aveau ghirlande pentru fiecare pasager. Alţi locuitori vindeau fructe proaspete de pe insulă. Un grup de muzicieni cânta, în vreme ce fete de prin partea locurilor, de o frumuseţe întunecată, în saronguri colorate, dansau pentru nou-veniţi.

Corinne primi două ghirlande din flori de plumeria. Îi mulţumi celui care i le dădu cu un zâmbet, dar mirosul florilor era dulceag, iar ea îşi simţi din nou stomacul întorcându-i-se pe dos.

— Trebuie să iau loc, Florence, zise ea, apucând braţul femeii mai în vârstă.

— Vino!

Florence o conduse către o ladă aflată la umbră.

— Aşteaptă aici! Îţi voi aduce câteva fructe din cele pe care le vând oamenii aceia. Este o minune şi că poţi să mergi, la cât de puţin ai mâncat în ultima vreme.

Se înapoie într-o clipă cu o bucată mare de ananas înfăşurată într-o frunză *de ti* şi cu un coşuleţ cu banane, nuci de cocos şi guave.

— Ce fel de fruct este acela? întrebă prevăzătoare Corinne.

— Nici eu nu l-am mai văzut, dar este crescut aici. Încearcă ananasul acesta. Se zice că nimic nu este la fel de delicios.

Corinne duse fructul galben la buze, dar îi veni să verse când îi simţi mirosul.

— Ia-l de aici!

— Ce s-a întâmplat, Cori?

— Ia-l de-aici, pur şi simplu, gemu Corinne, devenind albă ca hârtia. Am crezut că greaţa aceasta va dispărea odată ce voi coborî de pe vas, dar încă nu a trecut.

— Corinne… eşti sigură că nu este… altceva? întrebă ezitând Florence. Nu ar trebui să îţi fie rău acum. De fapt, medicul de pe vas mi-a spus că nu ar fi trebuit să îţi fie rău deloc. Oamenilor nu li se face rău într-o călătorie lină ca aceea pe care am avut-o.

— Ce insinuezi?

— Că ai putea fi însărcinată.

Corinne reuşi să râdă pe înfundate.

— Nu fi ridicolă. Aş şti, nu-i aşa?

— Oare, preocupată cum ai fost de Jared Burkett? Când a fost ultima oară când ai avut curgerea lunară? întrebă ea la obiect.

Corinne nu putu să răspundă. Nu îşi amintea să o fi avut în ultimul timp.

— Ah, nu ştiu, zise ea cu nerăbdare.

— Gândeşte-te!

O făcu, şi singura dată pe care şi-o putu aminti fu cândva înainte ca Jared să o fi violat. Ochii ei verzi se lărgiră şi se întunecară aproape instantaneu.

— Nu!

— Nu are niciun rost să negi, Cori. Cu siguranţă, a fost un diavol viril.

— Nu îi voi avea copilul! Dumnezeule, cât îmi va mai ruina viaţa?

— Nu prea poţi face nimic în legătură cu faptul că eşti însărcinată. Copilul deja creşte.

— Ei bine, nu îl voi păstra!

— Asta depinde de tine, zise Florence cu o dezaprobare rece. Dar, în momentul de faţă, trebuie să hotărâm unde îl vei naşte. Nu mai poţi merge înainte cu planul acela absurd al tău, nu când sarcina va fi curând vizibilă. Poate ar trebui să ne gândim să ne întoarcem chiar acum acasă.

Corinne se strâmbă la gândul acela.

— Aş muri înainte să urc din nou pe un vas atât de curând. Nu, vom rămâne aici. Nu voi renunţa la planul meu. Doar că va trebui amânat pentru o vreme.

Capitolul 18

Corinne se întinsese la umbră pe veranda mare cu vedere la oraşul plin de viaţă numit Honolulu. Sorbea dintr-o limonadă şi se încrunta de fiecare dată când pruncul se mişca înăuntrul ei. Un carneţel se odihnea în poala ei pentru scrisoarea pe care nu avea, de fapt, chef să o scrie. Nu prea avea chef de nimic în afară de a-şi plânge de milă.

Florence plecase la piaţă, iar Russell era dus undeva, să se distreze. Corinne îşi detesta cu amărăciune detenţia ei forţată, dar ea însăşi făcuse alegerea de a nu fi văzută de nimeni în condiţia de faţă. Nu putea să îşi asume riscul ca Jared să afle. El nu avea să ştie de copil, urma ea să se asigure de asta.

Dragă tată,

Nu s-a schimbat nimic de ultima oară când ţi-am scris. Locuim în continuare în casa pe care am închiriat-o aici, în dealurile din Punchbowl. Flori noi de vară sunt pretutindeni, făcând locul să fie foarte frumos. De fapt, chiar nu poţi să în imaginezi multitudinea de culori pe care le am chiar în clipa aceasta în propria mea grădină. Am avut eu însămi grijă de ea şi învăţ despre toate plantele şi florile exotice de aici. Asta ar trebui să în vorbească despre cât de palpitantă este viaţa mea.

Vremea este mult mai caldă decât cea cu care suntem noi, cei din Noua Anglie, obişnuiţi. Se pare că eu o resimt mai rău decât ceilalţi, din cauza condiţiei mele. Dar, aflându-ne atât de sus pe munte, avem brize răcoroase, mai ales seara. Şi, Dumnezeule, cum aştept acele brize!

Starea mea de sănătate este excelentă, aşa îmi spune medicul meu, şi voi naşte peste o lună. În ceea ce priveşte întrebarea ta din scrisoarea trecută: nu, nu m-am răzgândit în legătură cu copilul.

Nu ar face decât să îmi amintească de Jared, şi vreau

să uit complet de el odată ce voi pleca de aici. Instinctele acelea materne pe care mi-ai spus că ar trebui să le am pur şi simplu nu există. Urăsc acest copil exact la fel de mult pe cât îl urăsc pe Jared. Şi nu, el nu va şti niciodată despre copil. Aceasta este o mică satisfacţie în plus pe care o voi avea!

Dumnezeule, cât de insensibilă părea! Dar şi pentru asta dădea vina tot pe Jared. El îi făcuse cunoştinţă cu ura, iar ura îi mâncase orice urmă de compasiune pe care poate o avusese cândva.

Voi merge înainte cu planurile mele, de îndată ce îmi voi recăpăta forma. Nu am devenit prea dizgraţioasă, aşa că nu ar trebui să dureze mult timp.

Jared este aici, în oraş. Russell a aflat pentru mine unde locuieşte şi unde lucrează. Construieşte un hotel în zona mai puţin populată a plajei din Waikiki. În mod evident, şi-a văzut mai departe de viaţa lui, fără un gând la ce mi-a făcut mie. Nu are nici cea mai mică idee că mă aflu aici. Nu am fost văzută în public de când am sosit. Florence şi Russell ies, dar Jared nu o cunoaşte pe Florence, iar Russell s-a ţinut departe de Jared – cel puţin, aşa mă asigură el.

Îndur cu greu aşteptarea, fără să am nimic de făcut. Ştii că nu sunt o persoană răbdătoare. M-am băgat în toată încurcătura asta pentru că abia aşteptam să pun mâinile pe fondul meu fiduciar. Că veni vorba, banii pe care i-am adus cu mine sunt puşi deoparte în siguranţă, într-o bancă locală, aşa că nu era nevoie să faci atâta caz de suma mare de bani pe care am dorit să o iau cu mine.

Îţi voi scrie din nou în curând, tată. Cu toate acestea, să nu te aştepţi la un raport amănunţit al naşterii copilului. Nici măcar nu îl voi privi. Este cel mai bine ca niciunul din noi să nu ştie cum arată pruncul, nici măcar ce sex va avea. Oricum nu mă gândesc la el ca la copilul meu. Este al lui Jared şi doar al lui. Am fost informată de către medicul meu că Hawaiienii iubesc toţi copiii.

A găsit deja o casă bună pentru copil, aşa că nu trebuie să în faci griji.

Te iubesc, tată, şi sper că mă poţi ierta pentru că îţi abandonez nepotul. Pur şi simplu, nu aş putea îndura să îl păstrez.

Te rog să înţelegi.

Fiica ta devotată,

Corinne Barrows Burkett

Tatălui ei nu avea să îi placă această scrisoare. Dar, de altfel, nu îi plăcuse niciuna dintre scrisorile pe care ea le trimisese acasă, întotdeauna păruse atât de amărâtă şi de dură. Rece, o numea el. Jared o numise la fel. Poate că era. Dar era puternică. Nu era uşor să fii femeie.

Corinne îşi sigilă scrisoarea şi o duse în casă. Florence avea să o pună la poştă. Casa era atât de liniştită. Până şi severa bucătăreasă nemţoaică pe care o angajaseră plecase în după-amiaza aceea.

Fără nimeni cu care să vorbească, Corinne deveni neliniştită şi merse afară să lucreze în grădină. După cam o oră, trăsura urcă pe dealul abrupt, şi Florence îşi făcu apariţia cu coşuri cu carne proaspătă şi legume. O găsi pe Corinne tunzând tufişurile de hibiscus care formau un gard în jurul curţii, tufişuri verzi dese cu flori imense ca de hârtie de culoare galbenă şi roşie.

Florence se încruntă.

— Uită-te la tine, Cori! Te prăjeşti la soare.

Corinne îşi şterse sudoarea care îi curgea pe frunte cu o mână murdară.

— Nu am nimic mai bun de făcut.

— Când este atât de cald, ai putea măcar să lucrezi la umbră, fata mea. Este o minune că nu leşini în căldura asta. Acum, haide, vino cu mine să îţi pregătesc o baie rece!

O ajută pe Corinne să se ridice şi să urce cele câteva trepte din faţa casei. Faţada era mărginită de o verandă, şi ferigi şi flori în ghivece atârnau de grinzi şi erau aşezate de-a lungul balustradelor. Palmieri tineri creşteau la colţurile

casei, atât în faţă, cât şi în spate. O asemenea abundenţă de parfumuri şi culori făcea veranda un loc numai bun pentru relaxare.

— Aşteaptă aici, Cori, cât timp eu pun deoparte coşurile acestea şi îţi pregătesc baia.

— Nu ştiu de ce te las să mă dădăceşti aşa, se plânse Corinne, apoi zâmbi obosită. Dar o baie lungă răcoroasă sună, într-adevăr, bine. M-a necăjit din nou spatele.

— Dacă nu aş şti, aş crede că sarcina ta este mai înaintată, remarcă Florence, trăgând cu ochiul la pântecele mare al lui Corinne aflat sub o rochie Hawaiiană ca un cort, numită *muumuu.*

— Nu fi caraghioasă!

Corinne folosi replica pe care o folosea întotdeauna când cineva se apropia de adevăr.

Florence clătină din cap şi merse în casă. Corinne se aşeză cu stângăcie într-unul dintre fotoliile de ratan aflate pe verandă. Era posibil, se gândi ea îmbufnată, mângâinduşi pântecul. Într-adevăr, putea să nască în orice zi. Dar, deşi lucrul acesta ar fi pus capăt aşteptării ei, nu dorea ca asta să se întâmple. Atunci, ar fi fost nevoită să îi spună lui Florence despre prima oară când ea şi Jared fuseseră împreună, iar ea prefera să păstreze asta pentru sine.

O briză tulbură plantele de pe verandă şi aduse parfumul ameţitor al gardeniilor din tufişurile din faţa casei. Corinne inspiră adânc mirosul care devenise preferatul ei, apoi însă îşi ţinu răsuflarea când simţi din nou o durere ascuţită în spinare. „Prea multe aplecări”, se gândi ea furioasă. Ar fi trebuit să se gândească. Nici măcar nu mai putea să lucreze în curte fără ca pruncul să îi provoace disconfort.

Cât de mult îl detesta. Copilul nu îi adusese decât necazuri, chiar de la zămislirea lui. Corinne se simţi învinsă, gata să cadă la pat şi să nu se mai ridice.

— Vino, Cori! Florence deschise uşa de la intrare. Cada este plină.

Corinne dădu să se ridice, dar nu putu şi căzu înapoi furioasă.

— Va trebui să mă ajuţi. Nici măcar nu mă mai pot ridica de pe un fotoliu.

Florence chicoti şi luă mâna lui Corinne ca să o ajute să se ridice.

— Te simţi îngrozitor, nu-i aşa, draga mea? Păcat că *el* nu a putut să fie aici, ca să ia parte la ce a făcut şi să îţi asculte toate plângerile.

— Dacă ar fi aici în clipa asta, cred că i-aş tăia gâtul cu bucurie!

— Haide, haide! A fost nevoie de amândoi ca să faceţi copilul. Ai vrut să te căsătoreşti cu el, îţi aminteşti?

— Nu-mi aminti. Nu ştiam că doar se folosea de mine ca să se răzbune pe tata. Şi, la naiba, nu era nevoie să facă ce a făcut înainte să plece! Nici nu trebuia să mă lase însărcinată!

— Haide, Cori, medicul te-a avertizat să nu te superi. Şi am discutat despre asta iar şi iar. Ştii că eu sunt de părere că ar fi trebuit să laşi lucrurile aşa cum erau. Nimic bun nu poate rezulta din răzbunare.

— Satisfacţia poate rezulta din ea, zise cu încăpăţânare Corinne.

Apoi, dintr-odată, icni şi se aplecă de la mijloc din cauza durerii.

— Ce este? întrebă Florence, şi ochii ei căprui se lărgiră. Vai, Dumnezeule, nu se naşte prematur, nu-i aşa?

— Nu, zise Corinne după ce spasmul trecu. Mă tem că este la timp. Aveai dreptate că sarcina mea este mai înaintată.

— Ştiam eu că îmi ascunzi ceva atunci, înainte de nuntă. Nu este de mirare că v-aţi grăbit aşa tare.

— Florence, te rog! gemu Corinne. Îţi voi explica mai târziu. În clipa asta, doar du-mă în pat. Spatele mă omoară.

— Ah, Dumnezeule, va fi una dintre *acele* naşteri, mormăi Florence ca pentru sine.

— Poftim?

— Nimic, scumpo. Haide! Te voi duce în camera ta, apoi voi merge să chem medicul.

— Nu! strigă Corinne. Nu poţi să mă părăseşti!

— În regulă, Cori, în neregulă, zise împăciuitoare Florence. Avem oricum o groază de timp. Când se întoarce bucătăreasa, o voi trimite după medic.

*

Optsprezece ore mai târziu, Corinne se lupta împotriva stării de conştienţă. Îşi amintea încă mult prea bine durerea aceea îngrozitoare care îi sfâşiase trupul. Voia doar să doarmă, acum, că totul luase sfârşit, şi să uite agonia. Dar plânsetul acela groaznic nu o lăsa.

— Poftim, doamnă Drayton.

Corinne îşi ţinu ochii închişi. Ştia că doctorul Bryson vorbea cu ea, pentru că ea preluase numele lui Russell de dragul aparenţelor. La urma urmei, acesta locuia în aceeaşi casă cu ea. De ce nu putea medicul să o lase în pace acum? O chinuise în ultimele ore, spunându-i ce să facă şi încercând să o convingă să se relaxeze, când ea ştia că nu putea. El continuase să îi spună că nu era încă vremea, când ea ştia că avea să moară dacă agonia nu înceta.

Doctorul Bryson se plânsese că era cea mai dificilă pacientă pe care o avusese vreodată, după care ea îi spusese să se ducă naibii. Fusese şocat de limbajul ei, pentru că ea îl blestemase pe Jared cu toate numele detestabile pe care le culesese pe când era copil şi Auzita şantierul naval. Numele lui Jared venise pe buzele ei de fiecare dată când presiunea devenea insuportabilă. Dumnezeule, urechile lui probabil că ţiuiau. Ea nu îşi dorea decât ca Jared să fi putut să fie de faţă ca să primească personal blestemele ei.

— Doamnă Drayton, vă rog!

Îşi deschise ochii.

— Nu puteţi să mă lăsaţi în pace acum? Vreau doar să dorm.

— Nu am încheiat încă.

— Eu da!

Doctorul Bryson oftă. Era un omuleţ în jur de 50 de ani, cu păr rar şi ochelari mari ce tot cădeau pe nasul său

lung. Chiar ajunsese la capătul răbdării.

— Mai trebuie să tai cordonul ombilical. Va trebui să vă ţineţi copilul pentru o clipă.

— Nu!

— Sunteţi cea mai antipatică femeie pe care am întâlnit-o vreodată, o muştrului el. Acum, încetaţi să mai fiţi absurdă!

— Lăsaţi-o pe Florence să îl ţină, zise Corinne cu încăpăţânare, evitând să se uite la pruncul care urla. Ştiţi că nu doresc să îl văd. V-am spus dinainte.

— Camerista dumitale s-a dus după apă curată.

— Ei bine, aşteaptă până se întoarce!

— Vreţi să riscaţi o infecţie? întrebă el cu asprime. Acum, ţineţi-vă copilul!

Nu îi oferi ocazia să refuze din nou, ci puse copilul lângă ea, în îndoitura braţului. Corinne îşi întoarse iute privirea, ca să nu îl vadă. Nu dorea nicio amintire, nicio imagine a lui pe care să o poarte în minte.

— Grăbiţi-vă, da? zise cu amărăciune Corinne în timp ce copilul continuă să urle.

Păru să ţipe şi mai tare când cordonul fu tăiat, şi lui Corinne i se tăie respiraţia. Doctorul Bryson zâmbi.

— Relaxaţi-vă, doamnă Drayton.

— L-aţi rănit?

— Nu.

— Ei bine, atunci luaţi-l înapoi.

— Încă nu. Mai avem încă de terminat. Acum, împingeţi, zise el şi îi apăsă abdomenul.

Placenta alunecă din ea cu doar un mic disconfort. Pruncul încă urla.

— Acum, luaţi copilul de aici? se rugă ea.

— Tot mai trebuie să aşteptăm apa, ca să spălăm sângele de pe micuţ.

— Sânge! icni ea şi se întoarse în mod automat către copil.

— Nu este sângele lui, doamnă Drayton, o linişti medicul. Nu, este un băiat frumos şi sănătos.

Acum, Corinne nu îşi mai putea lua ochii de la el.

Dăduse viaţă acestei făpturi mici! Suferise şi îndurase cea mai sfâşietoare durere imaginabilă pentru ca pruncul să poată trăi. Un băieţel!

— Este îngrozitor de urât, nu-i aşa? nu se putu abţine să întrebe Corinne.

Doctorul Bryson râse din toată inima.

— Aceasta este prima părere sinceră pe care am primit-o vreodată de la o proaspătă mamă. Dar garantez că va arăta mai bine odată ce va fi curat.

— De ce nu încetează să plângă?

— Tocmai a fost scos din casa lui plăcută, caldă şi hrănitoare din ultimele nouă luni. Este de înţeles că este supărat în legătură cu asta şi că i-ar prinde bine puţină alinare.

— Eu... eu nu...

— Tot ce îi trebuie este sânul dumitale, doamnă Drayton.

— Nu aş putea! zise ea iute.

— Ei bine, este alegerea dumitale. Bănuiesc că nu îi va face rău să îl lăsăm să plângă pentru o vreme. Voi merge să văd de ce întârzie cu apa.

— Aşteptaţi!

Dar doctorul Bryson închise uşa cu hotărâre. O găsi pe Florence în bucătărie, şezând la masă cu o jumătate de pahar de whisky în faţă.

— Aveţi un pahar în plus? o întrebă.

Florence ridică îngrijorată privirea către el, aproape temându-se să îi adreseze întrebarea.

— A funcţionat?

— Încă nu pot să mă pronunţ. Îi vom da încă un pic de timp, dar apoi trebuie să curăţ copilul. Nu îmi place să nu îi spăl imediat.

Florence se ridică şi luă încă un pahar, pe care îl umplu.

— Dumnezeule, mă rog să fi făcut ceea ce trebuie. Dar pur şi simplu nu puteam îndura să o văd cum îşi dă copilul. Ştiam că avea să îi pară rău când urma să fie prea târziu.

— Dacă nu aş fi fost de acord cu dumneata, nu aş fi mers până la capăt cu farsa asta.

— Nu vrea să asculte de vocea raţiunii. Dacă faptul că e singură cu el nu reuşeşte, atunci nimic nu o va face.

— Ei bine, va trebui să aşteptăm şi să vedem. Oricum, unde este tatăl?

— A, a plecat să se îmbete, răspunse Florence, referindu-se la Russell. Cu siguranţă, a avut o idee bună, adăugă ea, ridicându-şi paharul.

I se destăinuise doctorului Bryson şi avea încredere în el, dar nu atât de mult încât să nege presupusa căsătorie a lui Corinne cu Russell. Medicul se încrunta şi aşa destul la Corinne fără ca Florence să înrăutăţească lucrurile şi mai tare spunându-i acestuia adevărul. Iar Russell Drayton nu se îmbăta din cauza emoţiilor. Sărbătorea faptul că, în sfârşit, se terminase. Presupusese să pruncul venise prematur şi, după ce Corinne îi explicase lui Florence despre noaptea în care copilul fusese conceput, Florence îl lăsase să creadă asta. Adevărul era că Russell nu se gândea niciodată la copil şi nici nu îi păsa.

Dumnezeule, lui Florence nu îi plăcea de bărbatul acela. Russell părea cumva diferit de fiecare dată când Corinne nu se afla în apropiere. Era ca şi cum ar fi fost doi bărbaţi într-unul. Dar nu putea spune cu exactitate ce anume o deranja la el.

Doctorul Bryson îşi termină băutura.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem acolo.

— Dar credeţi că a avut destul timp, doctore? întrebă Florence cu o încruntare nesigură. Poate că faptul că vede copilul şi îl ţine în braţe nu o va face să se răzgândească. Este o fată atât de încăpăţânată.

— Încăpăţânată este puţin spus, domnişoară Merrill! Nu am întâlnit niciodată o tânără atât de arţăgoasă şi de impulsivă.

Florence zâmbi larg.

— Este un pic iute la mânie şi are foarte puţină răbdare.

— Ca să o spunem cu blândeţe, mormăi doctorul

Bryson. Ei bine, haide cu apa aia!

Când intrară în camera lui Corinne, o găsiră în şezut, sprijinită de perne şi privind admirativ către copilul din braţele ei. Când ridică privirea, nu fu nici urmă de mânie în ochii ei verzi ca lămâia necoaptă.

— Nu faceţi gălăgie, şopti Corinne. Doarme.

Florence aşează cădiţa cu apă pe o masă şi veni lângă pat.

— Va trebui să îl luăm, draga mea, pentru baie.

— De ce a durat aşa mult? întrebă Corinne, deşi glasul ei nu fu aspru.

— Mă tem că este vina mea. Am tot vărsat apa, minţi Florence. Cerule, ai fost în travaliu timp de optsprezece ore, Cori. Încă nu am avut un moment de odihnă. Sunt epuizată şi nu mi-am putut opri mâinile din tremurat.

— Russell de ce nu te-a ajutat?

— A fost plecat toată noaptea. Soarele este sus pe cer, dar el încă nu s-a întors.

— Îmi pare rău, răspunse Corinne. Nu ştiam că avea să ne părăsească în felul acesta.

Doctorul Bryson chicoti.

— În general, aşa se întâmplă cu toţi taţii, doamnă Drayton. Foarte puţini dintre ei rămân în preajmă pentru naştere.

Corinne se întrebă dacă Jared ar fi stat. Dar nu avea niciun rost să se gândească la asta. Ce mai, Jared nici măcar nu ştia că avea un fiu. „Un fiu!” se gândi ea uimită.

Privi foarte atentă cum doctorul Bryson luă copilul şi îl duse în partea cealaltă a încăperii. Urletele reîncepură când îl spălară. Când terminară, fu înfăşurat într-o păturică, şi Florence dădu să iasă din încăpere cu el.

— Unde îl duci? întrebă Corinne.

— Deocamdată, o să îl pun în camera de alături, răspunse Florence. Familia care îl va lua nu a fost încă anunţată.

— Mă voi ocupa eu de asta după-amiază, se oferi medicul. Ai nevoie de odihnă acum. Cu toţii avem. Voi trece mâine pe aici, doamnă Drayton, ca să văd cum vă simţiţi.

Corinne încercă să lase epuizarea nopţii să preia controlul, dar, deşi trupul ei era dornic, mintea ei nu voia să se odihnească. Putea să audă plânsetul depărtat al copilului, şi sunetul păru să o atragă. Aveau de gând să îl lase să mie în halul ăla?

Care era problema cu ea? Nu ar fi trebuit să îi pese. Acela era copilul lui Jared, şi îl ura. Ce îi păsa ei că el plângea până când i se făcea rău? Copilul avea să dispară în curând, şi ea nu avea să îl mai revadă.

Corinne închise ochii ca pentru a bloca sunetul, dorindu-şi ca acesta să se oprească. Dar imaginea copilului odihnindu-se în braţele ei o obseda. Încetase să mai plângă când îi oferise sânul. Adormise imediat, ca şi cum acela fusese singurul lucru pe care şi-l dorise. Avusese încredere în ea, se bazase pe ea să îi ofere alinare.

Plânsul păru să devină mai strident, răsunând în mintea ei până când ea nu mai putu să suporte. Se împotrivi dorinţei stăruitoare de a merge la el.

— Florence! strigă cu disperare Corinne. Florence, fă-l să înceteze!

Nu veni niciun răspuns, şi plânsetele continuară. Corinne se încruntă. Nu, nu putea să îl revadă. Trebuia să şi-l scoată din minte.

— Ah, încetează, copilule! Te rog, încetează să mai plângi!

Se înecă luptându-se cu lacrimile care stăteau să se reverse. Coborî uşurel din pat. Tot trupul o durea. Avea doar să se asigure că nu era nimic în neregulă cu el, apoi putea să doarmă şi ea.

Fu extrem de inconfortabil să se deplaseze, dar, încetişor, reuşi. Copilul fusese dus în camera goală de lângă camera ei. Şi nu era nimeni cu el. Copilul se afla în mijlocul patului, sprijinit de perne de o parte şi de cealaltă.

Corinne îşi coborî privirea asupra lui. Chiar arăta un pic mai bine acum, când fusese curăţat. Dar era roşu-vineţiu de la atâta plâns.

— Linişteşte-te, zise cu blândeţe Corinne şi atinse cu degetele părul negru pufos de pe capul lui. Trebuie să

încetezi cu asta, auzi?

Asta nu funcţionă. Îi desfăcu păturile să vadă dacă îl rănea ceva, dar nu găsi nimic. Bietele lui picioruşe erau ţepene din cauza efortului pe care îl făcea ca să fie auzit. Nu plângea, ci striga din toată inima şi în acelaşi timp i-o frângea pe a ei.

— Te rog, nu mai plânge! Nu pot să suport.

Corinne îl luă în braţe şi încercă să îl liniştească, dar el continuă să ţipe. Nu avea să funcţioneze nimic? Îl puse din nou pe pat şi mută o pernă ca să se poată întinde lângă el. Renunţând, deschise partea din faţă a cămăşii de noapte şi îl trase blând către ea. Când obrazul lui îi atinse sânul, căută în jur cu disperare până când gura lui mică se fixă pe sfârcul ei. Dură ceva vreme până când respiraţia lui se linişti, dar, la fel ca mai înainte, se relaxă şi adormi mulţumit.

Corinne nu îşi mai putu reţine lacrimile.

— O, Dumnezeule, nu! suspină, durerea sfâşiindu-i inima. De ce mi-ai făcut asta?!

Puţin mai târziu, Florence aruncă o privire înăuntru şi îi găsi pe mamă şi pe fiu dormind amândoi liniştiţi. Zâmbi şi închise uşa foarte uşor.

Capitolul 19

Corinne se examină cu un ochi critic în oglinda lungă, cu ramă de lemn de mahon. Rochia ei era albastră, dintr-un poplin din bumbac delicat cu margini din dantelă albă – foarte drăguţă şi cu stil. Purta o umbrelă de soare albastră. Şi părul auriu şi-l aranjase tot în noul stil: pieptănat strâns în părţi către spate şi prins într-un coc în vârful capului, cu un breton cârlionţat pe frunte şi pe tâmple. Nu îi plăcea severitatea neplăcută a acelui stil. Era destinat pentru păr mai scurt, nu pentru şuviţele lungi şi dese pe care ezita să le tundă. Dar era drăguţ.

Corinne avea o garderobă complet nouă. Gata cu

acele rochii numite *muumuu,* care arătau ca nişte corturi. Trebuia să dea impresia că abia sosise de pe continent, şi nu putea face asta purtând haine de pe insulă.

— Arăţi foarte frumos, draga mea, remarcă Florence când intră în încăpere cu un coş cu flori proaspăt tăiate. Dar de ce încerci din nou acele rochii?

Corinne ignoră întrebarea şi se întoarse ca să se vadă în oglindă din diferite unghiuri.

— Am reuşit, Florence, zise ea radiind. După două luni istovitoare de exerciţii fizice, mi-am recuperat vechea siluetă. Rochiile noi au fost făcute după măsura uneia vechi, şi acum îmi vin perfect.

— Nu este prea strânsă la piept?

Corinne se încruntă, nedumerită.

— Nu, dar ar trebui să fie, nu-i aşa?

Florence chicoti.

— Poţi să îmi mulţumeşti pentru asta. I-am spus cusătoresei să lărgească partea aceea. Bine că m-am gândit la asta, nu?

Corinne nu se putu abţine să nu zâmbească.

— O altă mostră din felul în care iei lucrurile în propriile mâini? Ca trucul acela pe care tu şi doctorul Bryson l-aţi pus la cale?

— Nu voi nega.

— Ah, Florence, ce m-aş face fără tine?

Corinne îşi îmbrăţişă vechea prietenă, un lucru pe care rareori îl făcea.

— Nu ţi-ar fi nici pe departe atât de bine, asta este clar.

Corinne râse, încântată peste poate.

— Ştii, nu am decât bustul mărit şi două mici vergeturi care să arate prin ce am trecut. Ţi-am mulţumit că ai insistat să mă dau atâta cu ulei de cocos ca să îmi ajute pielea să se întindă fără să lase urme? Doar două vergeturi!

— Ei bine, nu doar asta poţi să arăţi, zise încetişor Florence.

— Nu. Niciodată nu îţi voi putea mulţumi îndeajuns

pentru asta.

Cele două femei se priviră în ochi. Se înţeleseră una pe alta, cea fără copil şi cea care devenise de curând mamă.

Amândouă auziră plânsetul în acelaşi timp.

— Vrei să merg eu? se oferi Florence.

— Nu, zise Corinne şi zâmbi larg. Pun pariu că ai crezut că, atunci când urma să îmi vină mintea la cap şi mă hotărâm să-l păstrez, aveai să îi porţi de grijă tot timpul. Ei bine, poţi să dai o mână de ajutor, dar mă bucur de el prea mult ca să renunţ în întregime la îngrijirea lui.

— Nu se cade, mormăi Florence. Ce să mai, mama ta nu s-a sinchisit niciodată de tine, în afară de momentele în care se lăuda cu tine în faţa prietenelor sale. O femeie de sorgintea ta are o doică la îndemână, care să se ocupe de schimbat, îmbăiat şi hrănit.

— Eu nu sunt mama mea, răspunse Corinne. Se întâmplă să îmi placă toate aceste lucruri mărunte. Ce pot să fac dacă nu mă satur de el?

Florence izbucni în râs.

— Nimic, bănuiesc. Dar tot spun că nu se cade.

— Eşti geloasă, pur şi simplu. Zău, cred că îl iubeşti la fel de mult ca mine, spuse Corinne. Atunci, haide, vom merge amândouă! Oricum adoră atenţia.

Intrară amândouă în camera alăturată celei a lui Corinne, care fusese transformată în cameră pentru copil. Soarele dimineţii cădea pe podeaua acoperită cu modele de la ferestrele deschise. O briză delicată mişca păsările sculptate ce atârnau deasupra coşului pentru copii, făcând ca plânsul să înceteze.

Corinne zâmbi către Michael Samuel Burkett.

— Este fascinat de acele păsări pe care le-ai găsit la anticariat. Chiar începe să observe lucrurile.

— Medicul ţi-a spus că nu era nimic în neregulă cu ochii lui, răspunse Florence, zâmbindu-i larg lui Michael, care se întorsese auzind vocile lor. Copiii nu văd atât de bine la început. Şi mă bucur să observ că ochii lui s-au schimbat din albastrul acela tulbure în verdele-gălbui al

ochilor tăi. Dumnezeule, o să fie un diavol chipeş când va creşte, exact ca…

— Nu, o întrerupse Corinne. Nu va semăna cu *el* absolut deloc!

— Dacă spui tu, draga mea.

— Da, aşa spun eu, replică ea cu hotărâre. Michael va fi deosebit. Ştiu că este.

— Ei bine, în momentul de faţă, acest tânăr deosebit are nevoie să fie schimbat, răspunse Florence şi începu să desfacă scutecul.

— A mai lăsat doctorul Bryson alifie din aceea pentru iritaţia copilului?

— Nu, a spus că o să treacă azi pe aici ca să o aducă. Totuşi, nu ai de ce să îţi faci griji. Iritaţia nu pare să îl deranjeze deloc pe Michael.

— Nu îmi place. Poate că ar trebui să instalez aici un ventilator de tavan.

— Îţi faci prea multe griji, Cori, o mustră Florence. Michael s-a născut în climatul acesta. Căldura înăbuşitoare probabil nu îl deranjează nici măcar pe jumătate din cât ne deranjează pe mine şi pe tine. Uită-te la el! Este cât se poate de sănătos.

— Ştiu. Numai că vreau să rămână astfel, răspunse Corinne şi îl luă pe Michael din coşuleţ.

Zâmbi către mica lui faţă dolofană, toată dragostea din lume fiind reflectată în ochii ei. Era micul ei înger. Se cutremura când se gândea cât de aproape fusese să renunţe la el. Nu avea să se ierte niciodată pentru gândurile îngrozitoare pe care le avusese în legătură cu el atunci când îl purta în pântece. Nu putea să se gândească decât că probabil fusese un pic nebună.

Michael nu mai era fiul lui Jared, pentru a fi aruncat fără nicio grijă. Era fiul ei şi numai al ei. Nu visase niciodată că cineva putea să fie atât de important pentru ea.

— Îţi este foame, scumpule? îl cocoloşi Corinne. Cred că ar trebui să te hrănesc din nou înainte să plec. După aceea, poţi dormi toată după-amiaza, şi nici măcar nu îmi vei simţi lipsa.

— Să pleci? întrebă Florence ridicând dintr-o sprânceană.

Corinne merse la balansoarul acoperit cu perne, aflat lângă fereastră, şi îşi deschise partea din faţă a rochiei ca să îl alăpteze pe Michael.

— A venit timpul, Florence. Russell mi-a spus că trebuie să sosească un vas în dimineaţa aceasta, mai târziu. Coborâm în port cu câteva bagaje, şi apoi vom merge cu trăsura de acolo la hotelul Royal Monarch, ca şi cum abia aş fi sosit de pe continent. Voi închiria o cameră acolo, ca doamna Jared Burkett.

Florence clătină din cap.

— Aşadar, ai de gând să duci treaba asta până la capăt? Speram că ai să uiţi de toate.

— Doar pentru că inima mi s-a înmuiat nu înseamnă că am uitat motivul pentru care am venit aici. Nu l-am uitat nici măcar preţ de un minut.

Florence devenise înţelegătoare faţă de furia lui Corinne odată ce aflase de viol. Dar de atunci avusese timp să cugete şi considera că era o idee bună să lase lucrurile aşa cum erau.

— Michael este destul de mare cât să poată călători, Cori. De ce nu mergem, în schimb, acasă? sugeră ea. Tatăl tău moare de nerăbdare să îşi vadă nepotul.

— Ştiu, dar poate să mai aştepte câteva luni. Nu merg acasă până când nu voi fi răzbunată.

— La naiba, ce bătaie de cap! Corinne, vei da de bucluc dacă te joci cu bărbatul acela!

Corinne fu surprinsă şi un pic amuzată.

— Nu îţi stă în fire să foloseşti un limbaj vulgar, Florence, observă ea.

— Oamenii capătă obiceiurile celor care trăiesc în jurul lor, zise Florence ţâfnoasă. Nu voi pricepe niciodată ce a fost în mintea tatălui tău de te-a lăsat să alergi ca o sălbatică pe şantierul naval când erai o copilă. Unele vorbe pe care le-ai învăţat…

— Era bucuros că arătam interes.

— Interes care nu a durat. Dar te-a transformat într-o

doamnă din cale-afară de lipsită de eleganţă, Corinne Barrows.

— Corinne Burkett, îi aminti ea. Şi apoi, nu înjur în mod intenţionat. Se întâmplă doar atunci când mă înfurii.

— Adică mai tot timpul.

— Ascultă, am fost respingătoare în aceste ultime două luni? întrebă cu un zâmbet Corinne.

— Nu, dar vei fi de îndată ce vei da din nou peste *el,* zise cu subînţeles Florence.

— Ba nu. Nu este nevoie să îl văd pe Jared pentru a-l face de râs. S-ar putea să nu mă întâlnesc cu el deloc, şi asta va fi la fel de bine. Dar, dacă îl întâlnesc, de ce ar trebui să mă pierd cu firea? Nu poate face nimic pentru a mă opri. Nu poate face pe soţul indignat, nu când el m-a părăsit. De data aceasta, eu am avantajul.

— Nu îmi place treaba asta, Cori, o avertiză Florence. Pe mine m-a păcălit destul de bine cu farmecul lui, iar pe tine şi mai mult. Se pare că uiţi cât de nemilos a fost.

— Încetează să mai încerci să mă convingi să renunţ, Florence, spuse cu hotărâre Corinne, cu ochii ei verzi plini de duritate. Nimic nu s-a schimbat. Nu voi merge acasă până când nu voi fi făcut ceea ce am venit să fac.

— Cum rămâne cu Michael? întrebă Florence cu năduf. Plănuieşti să îl ţii ascuns într-o cameră de hotel sufocantă în vreme ce tu defilezi prin oraş?

— Bineînţeles că nu. Tu şi copilul veţi rămâne aici. Eu doar mă voi caza la hotel pentru că este un loc public şi trebuie să fiu văzută în public. Îmi voi petrece cea mai mare parte a timpului aici, deşi nimeni nu va şti.

— Şi dacă Jared te urmăreşte până aici şi îl descoperă pe Michael? Atunci, ce vei face?

Corinne se încruntă.

— Este puţin probabil ca asta să se întâmple, Florence. Dar, dacă se întâmplă, soluţia este simplă. Vom spune pur şi simplu că este fiul tău şi că staţi aici, la Punchbowl, pentru că este mai răcoare şi ai avut dificultăţi în a te acomoda la căldură.

— Nici măcar nu sunt căsătorită! icni Florence.

— Cine poate să spună că nu ai devenit văduvă de curând, doamnă Merrill? zise Corinne. Şi că Michael nu a fost născut în Boston, înainte să plecăm? La urma urmei, spunem că am sosit abia astăzi. Şi putem spune că Michael este cu o lună mai în vârstă decât este cu adevărat.

— Complici prea tare lucrurile, Cori. De ce să minţim în legătură cu vârsta lui?

— Pentru ca Jared să nu poată suspecta nimic dacă se întâmplă să îl descopere pe Michael. Doctorul Bryson este singurul de aici care ştie că Michael este al meu şi că a fost născut pe 14 iunie. Iar bunul medic mă cunoaşte ca doamna Drayton. Mă îndoiesc că îl cunoaşte pe Jared sau că va face legătura între mine şi în curând notoria doamnă Jared Burkett.

— Nu-mi place nimic din toate astea, Cori. Ştii că nu îmi plac minciunile. Nu am putut niciodată să spun una convingător.

— Probabil nu va trebui să minţi deloc. Voi fi cu băgare de seamă când vin şi plec de aici. Şi, în eventualitatea puţin probabilă că Jared mă va urmări până aici, nu suntem obligate să îl lăsăm să intre. Aşadar, nu există nimic pentru care să ne facem griji.

— Aşa spui tu, comentă Florence. Dar mă tem că asta nu îmi linişteşte mintea absolut deloc. Absolut deloc.

Capitolul 20

Jared se sprijini cu spatele de trunchiul unui cocotier mare şi privi îndelung peste ocean. Îşi coborî privirea la valurile care se spărgeau pe plaja Waikiki. În spatele lui, se afla hotelul pe care îl construia. Deşi era mândru să contribuie la dezvoltarea insulei lui, Jared era în acelaşi timp trist. Vechiul stil de viaţă lua sfârşit.

— Treaba merge bine, nu, Ialeka?

Jared privi către Leonaka, care stătea pe o bancă sub palmieri, descojind un mango şi azvârlind bucăţi mari din

fructul zemos în gură. Leonaka Naihe se trăgea din Leimomi Naihe, la fel ca Jared, dar Leo era Hawaiianul mai adevărat dintre ei doi, pierzându-şi puritatea liniei de sânge cu numai o generaţie în urmă, când tatăl lui îşi luase o soţie japoneză. Arăta a Hawaiian pur, pentru că era un uriaş cu pielea neagră care se înălţa mult peste Jared, cu păr negru cărbune şi ochi negri.

Crescuseră împreună pe malul nordic, merseseră împreună la şcoală şi acum lucrau împreună. Leo era cel mai bun maistru al lui Jared, precum şi cel mai apropiat prieten al său şi văr îndepărtat.

— Da, treaba merge bine, zise Jared şi zâmbi larg. Nici nu ştiu de ce mă mai deranjez să vin până aici. Te ocupi de toate atât de bine.

— Şefu' de succes nu are nevoie munceşte, îl tachină Leo în pidgin, deşi vorbea o engleză perfectă. Zace la soare toată ziulica cu o *wahină* frumuşică. Nicio grijă pen' nimicuţa.

— Sugerezi să mă retrag înainte să împlinesc 30 de ani?

— Ne descurcăm foarte bine fără tine, şefu'. Mai bine te bucuri de viaţă cât eşti tânăr, nu?

— Îţi mulţumesc mult, Leo. Este plăcut să ştiu că este nevoie de mine.

Izbucniră amândoi în râs. Apoi, schimbarea bruscă din expresia lui Leonaka îl alarmă pe Jared.

— Uite cine îţi face o vizită, zise serios Leo, făcând semn cu capul către hotel. Trebuie să fie ceva foarte important ca să îl îndepărteze pe unchiul tău de Fort Street.

Jared urmări privirea lui Leo. Edmond Burkett mergea ţintă către ei, cu paşi mari.

— Am o bănuială cu privire la motivul pentru care se află aici.

— Şi eu, zise Leonaka, încruntându-se. Voiam eu însumi să discut cu tine despre asta, dar, din moment ce nu ai adus vorba, nu am îndrăznit să îmi vâr nasul. Presupun că unchiul tău are mai mult curaj.

— Îndrăzneală, vrei să spui, zise cu răceală Jared.

Când ajunse lângă ei, Edmond transpira abundent din cauza căldurii de la amiază şi respira cu dificultate. Efortul de a se târî prin nisip îl epuizase. Se prăbuşi pe celălalt capăt al băncii, lângă Leonaka, şi începu să îşi facă vânt cu pălăria.

Leonaka se ridică fără să bage în seamă prezenţa lui Edmond.

— Cred că mai bine duc oamenii din nou la muncă.

— Da, zise scurt Jared şi îl privi îndepărtându-se.

— Ţi-am trimis mesaje în ultimele două săptămâni, Jared, începu Edmond, trecând peste amabilităţi. De ce le-ai ignorat?

— Am fost ocupat.

— Prea ocupat pentru a-mi acorda câteva minute?

Jared se ridică ţeapăn în faţa unchiului său.

— Da. Şi regret că ai venit până aici degeaba, pentru că nici acum nu pot să îţi acord vreun pic de timp. Am de lucru.

Edmond deveni nervos.

— Nu poţi să te prefaci că nu ştii de ce mă aflu aici. Vreau să ştiu ce ai de gând să faci în legătură cu soţia ta!

— Nimic, răspunse cu calm Jared. Mai voiai să discutăm despre ceva?

Edmond se holbă la el, nevenindu-i să creadă.

— Nimic? Nimic?

— Auzul dumitale este excelent, unchiule, spuse sarcastic Jared.

Edmond se încruntă.

— Poate că nu eşti la curent cu ceea ce face.

— Nu e aşa, unchiule. Ştiu totul despre indiscreţiile ei. Pot să îţi spun numele fiecăruia dintre amanţii pe care i-a avut în cele şase săptămâni de când a sosit. Ştiu exact ce face. Diferenţa este că ştiu şi din ce motiv.

— Dumnezeule, Jared! Cum poţi să o laşi să continue să îşi etaleze infidelitatea? Lucrul acesta nu te deranjează?

— Dacă te referi la faptul că este o curvă… nu, asta nu mă deranjează. Nu va mai fi soţia mea pentru prea mult timp. Probabil va divorţa de mine de îndată ce va obosi de

jocul ăsta şi se va întoarce acasă.

— Nu înţeleg nimic din toate astea, zise Edmond clătinând din cap. Nici măcar nu ai avut decenţa să îmi spui că te-ai căsătorit.

— După cum am spus, nu va mai dura multă vreme.

— A trebuit să aflu de la prieteni, şi asta nu a fost tot ce au avut să îmi spună, continuă Edmond ca şi cum nu fusese întrerupt. Nu mi-a venit să cred. Am mers să o văd, să îi cer să înceteze să se mai dea drept doamna Jared Burkett.

— Ai văzut-o pe Corinne?

Jared deveni interesat.

— Da, am văzut-o, răspunse Edmond cu dezgust. O haimana! Cu faţa pictată. Chiar şi după ce a aflat cine sunt şi mi-a arătat actele de căsătorie, a avut neobrăzarea să se dea la mine! Vai, sunt destul de bătrân cât să-i fiu tată, ca să nu mai pomenesc despre faptul că sunt unchiul tău! Cum ai putut să te căsătoreşti cu o asemenea creatură?

Ochii lui Jared se făcură cenuşii.

— Motivul pentru care m-am căsătorit cu ea nu este important.

— Poate că ţie nu îţi pasă dacă numele îţi este târât prin mocirlă. Dar şi eu sunt un Burkett, şi la fel şi sora ta. Te-ai gândit la cum se va simţi Malia să aibă o curvă drept cumnată? Toată afurisita de insulă ştie despre asta. Trebuie să pui capăt acestui lucru!

— De când eşti atât de îngrijorat în legătură cu Malia? întrebă Jared cu voce glacială.

— Ştiu cum se va simţi atunci când treaba aceasta o să ajungă la urechile ei. Noroc că este la ţară acum. Probabil nu va voi să mai plece de acolo odată ce va auzi.

— Este de ajuns! spuse Jared cu furie.

— Atunci, fă ceva în legătură cu asta! Răul a fost făcut, dar nu este nevoie să continue. Problemele politice de pe insula asta ajung la punctul culminant. Am putea avea în curând o revoluţie. Cel puţin, asta îi va face pe oameni să uite de soţia ta.

— Ţi-am spus să nu menţionezi niciodată revoluţia în

faţa mea. Ştii că mă opun răsturnării reginei.

— Spun doar că soţia aceea scandaloasă a ta nu va rămâne subiect de conversaţie prea multă vreme odată ce va fi plecată.

— Ce sugerezi? Să o trimit acasă cu vaporul, fie că vrea, fie că nu?

— Da. Şi să o plăteşti să plece, dacă este nevoie. Ba chiar te voi ajuta, dacă preţul ei este prea mare pentru tine.

— Este mai bogată decât mine şi tine laolaltă, unchiule, răspunse Jared, privind cu atenţie reacţia unchiului său.

Edmond fu surprins, dar nu se dădu bătut.

— La naiba, Jared, trebuie să faci ceva! O laşi pe femeia aceea să te facă de râsul curcilor şi să îţi distrugă numele.

— În regulă, unchiule, oftă Jared, întorcându-se să privească jos, către plajă, la structura ca un castel a hotelului Royal Monarch, unde stătea Corinne. Mă voi îngriji de asta.

Aceasta era cea de-a doua discuţie pe care o avusese în legătură cu soţia lui de la sosirea neaşteptată a acesteia. Prima fusese cu Dayna, femeia cu care ar fi trebuit să se căsătorească. Aceasta cunoştea acum toate detaliile sordide ale căsătoriei. În mod curios, Dayna îl acuzase de curând că ar fi fost gelos, ceea ce era absurd. Nu îi păsa de Corinne. Dayna nu putea să priceapă asta?

— Îi vei pune capăt în curând? insistă unchiul său.

Jared avea gura strânsă într-o linie subţire.

— Da, în curând.

Capitolul 21

Corinne era plictisită. Prefăcătoria continuă şi călătoriile lungi de la Punchbowl la Waikiki şi înapoi o făceau să fie tot timpul iritată. Farsa o ţinea departe de Michael mult prea mult, ceea ce îi displăcea profund.

Da, era vremea să plece acasă. Acţiunea ei pur şi simplu nu fusese satisfăcătoare. Dacă Jared ar fi reacţionat în vreun fel, dacă i-ar fi arătat că purtarea ei avusese un oarecare efect asupra lui, s-ar fi simţit ca şi cum ar fi realizat ceva. Dar nu îl văzuse nici măcar o dată. Poate că el nu dădea doi bani pe ce credeau oamenii.

— Cred că s-ar putea să îmi fie dor de insula aceasta, Russell, remarcă Corinne în timp ce mai turnă nişte ceai chinezesc într-o ceaşcă micuţă. Trebuie să recunoşti, este plăcut să ai vară tot anul şi fructe proaspete oricând doreşti.

Se aflau într-un restaurant din Oraşul Chinezesc, o parte aglomerată din Honolulu, nu departe de Punchbowl. Era o experienţă exotică, mâncau porc *chow mein,* ou *fu yung,* tăieţei de orez şi o mulţime de alte mâncăruri delicioase. Felurile de mâncare continuau să vină, şapte feluri diferite în total, destul cât să hrănească zece oameni înfometaţi. Corinne fu îngrozită de risipă, dar apucă să guste din fiecare fel de mâncare.

— Aşadar, te-ai hotărât în cele din urmă să renunţi şi să mergi acasă? întrebă Russell.

— Da. Ar trebui să îl iau pe Michael de aici înainte să se obişnuiască prea tare cu clima caldă şi să aibă probleme în a se adapta în Boston.

— Michael, zise sec Russell. Tot ce faci acum pare să se învârtă în jurul lui. Când nu îţi joci rolul din mica ta piesă de teatru, te joci cu copilul acela, îl alăptezi, îi faci baie. Abia dacă te mai văd dacă nu este rândul meu să îţi fiu amant în ziua respectivă.

— Nu fi grosolan, Russell!

— Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost adevărat... dacă aş fi fost cu adevărat amantul tău, răspunse el cu amărăciune. Dar singurul pe care îl laşi să se apropie de tine este copilul acela afurisit.

— Russell!

— Îmi pare rău, Corinne, zise el iute, luându-i mâna între ale lui, nu am vorbit serios, sunt doar deprimat. Am tot pierdut la luptele de cocoşi din Kalihi, şi zăpuşeala

aceasta este destul să aducă pe oricine la limită.

Corinne oftă.

— Ştiu. De ce nu te ocupi să ne găseşti un vas pentru mâine?

— Eşti atât de nerăbdătoare să pleci?

— Tu nu? Au trecut zece luni.

— Credeam doar că mai întâi vei aranja lucrurile cu Burkett. Nici măcar nu l-ai văzut.

— De ce aş face-o?

— Cum rămâne cu divorţul?

— Russell, ţi-am spus. Nu va fi niciun divorţ. Jared va continua să fie soţul meu absent, chiar dacă nu ne vom revedea vreodată. Se întâmplă să îmi placă aranjamentul actual.

— Asta unde mă lasă pe mine?

— Unde anume doreşti să ajungi, Russell? întrebă Corinne, lăsând jos furculiţa şi sprijinindu-se de spătar.

— Te doresc de soţie, Corinne. Mâinile lui o strânseră pe a ei şi mai tare. Vreau *ca eu* să fiu soţul tău, nu canalia aia care nu dă doi bani pe tine.

Corinne oftă.

— Lucrul acesta este imposibil acum. Ţi-am mai spus. Nu ţi-am făcut niciodată niciun fel de promisiune, Russell. Nu te iubesc şi mi-aş dori să încetezi să te aştepţi ca sentimentele mele să se schimbe. Nu vreau pe nimeni în afară de Michael.

Ochii lui Russell se întunecară.

— Poate că nu ai fi simţit asta dacă nu ai fi născut copilul, zise el mânios. Mă întreb ce ar face soţul tău dacă ar şti că are un fiu.

Chipul lui Corinne păli. Nu îl mai auzise niciodată pe Russell vorbind cu atâta cruzime. De ce părea atât de înverşunat?

— Mă ameninţi, Russell?

— Sunt doar curios, atâta tot, zise el şi ridică din umeri. Crezi că ar încerca să îţi ia băiatul?

Ochii verzi ai lui Corinne se întunecară şi aruncară scântei.

— Dacă i-ai spune, Russell, zise ea în şoaptă, probabil că te-aş ucide.

— Leoaica apărându-şi puiul, ha? zise el în derâdere. Apoi ochii săi negri se măriră, plini de surprindere. Ei bine... leul tocmai a intrat în bârlog.

— Poftim?

— Absentul tău soţ nu mai este absent.

Corinne îşi simţi inima cum începe să bubuie. Nu avu puterea să se întoarcă şi să se uite. Se uită pieziş la Russell.

— Dacă îndrăzneşti să rosteşti o singură vorbă despre...

— Linişteşte-te, Corinne! Russell zâmbi călduros şi îi sărută palma. Te tachinam doar. Nu mă cunoşti mai bine de-atât?

— Începeam să am îndoieli, zise ea cu oarecare uşurare. Ne-a văzut?

— Nu numai asta, draga mea, ci se şi îndreaptă încoace, răspunse calm Russell.

Corinne îşi ţinu răsuflarea. Cum ar fi trebuit să se comporte? Din nu se ştie ce motiv, vechea ei supărare pe Jared nu voia să iasă la suprafaţă. Într-adevăr, se trezi făcându-şi griji în legătură cu mânia *lui,* cu ce avea *el* să facă.

Când auzi paşii ce înaintau alene oprindu-se în spatele ei, îi veni să fugă.

— Domnule Drayton, spuse Jared, lungind vorbele. Sunt sigur că te bucuri de compania soţiei mele, dar te-ar deranja dacă aş împrumuta-o pentru câteva minute?

Russell nu schiţă nicio mişcare. Răspunse încrezut:

— Dar mă deranjează, domnule Burkett. Nu cred că soţiei dumitale i-ar plăcea să fie *împrumutată,* cum zici dumneata.

Jared îşi aşeză palmele pe masă şi se aplecă spre Russell.

— Permite-mi să formulez altfel, zise el pe un ton periculos de calm. Dacă nu pleci, te voi da afară personal şi te voi bate până îţi vei pierde cunoştinţa.

Russell se ridică plin de indignare. Nu era chiar la fel

de înalt ca Jared şi era ridicol de slab în comparaţie cu acesta, dar nu păru absolut deloc intimidat.

Corinne se ridică şi ea.

— Russell, te rog! Oricum, am terminat aici. Aşteaptă-mă în trăsură. Sunt sigură că orice ar avea să îmi spună Jared nu va dura decât câteva minute.

Russell o privi îndelung pe Corinne. Băgă rapid mâna în buzunar şi aruncă banii pe masă pentru nota de plată. Apoi ieşi furios din restaurant, fără niciun alt cuvânt.

Corinne se aşeză din nou, conştientă de ochii aţintiţi asupra mesei ei. În cele din urmă, îl privi pe Jared. Între ei păru să ia naştere o scânteie. Nu putu să îşi ia ochii dintr-ai lui.

— Arăţi bine, Corinne. Jared sparse tăcerea şi se aşeză în faţa ei. Unchiul meu avea dreptate însă. Machiajul acela pe care îl porţi este strigător la cer. Nu ţi-a spus nimeni că nu este nevoie să arăţi ca o curvă ca să fii una?

Ea se aşteptase la asemenea cuvinte, dar tot o usturară.

— Ţi-ai lăsat barbă, remarcă ea cu o replică jalnică, băgând de seamă că şi tenul lui era mai închis. Nu te prinde.

— Nu ţi-am cerut părerea.

— Nici eu nu ţi-am cerut-o pe a ta! replică ea înfierbântată, vechea mânie revenind cu o viteză surprinzătoare.

— Ce se întâmplă, Corinne? întrebă el. Îţi face plăcere să fii curvă, dar nu îţi place să ţi se spună astfel? Asta este?

Corinne îşi schimbă atitudinea cu dificultate.

— Pe mine nu mă deranjează, Jared, zise. Dar pe tine? Nu îţi place să se ştie că soţia ta este o curvă?

— Este de ajuns, Corinne.

— A fost umilitor, Jared? Spune-mi cum te-ai simţit. Te-ai simţit măcar un strop cum m-am simţit eu când ţi-ai lăsat anunţul acela la ziar? Un pic ruşinat, Jared? Ca un prost?

— Aşadar, purtarea ta aici a fost cu totul intenţionată?

— Da, jigodie! şuieră ea, lăsând acum să iasă la iveală

întreaga sa mânie. Nu eşti singurul care înţelege ce înseamnă răzbunarea!

Jared îşi coborî gânditor privirea înspre masă.

— Nu ai zice că acum suntem chit? Eu ţi-am jucat o festă urâtă, iar tu ai plătit cu aceeaşi monedă.

— Dacă suntem sau nu chit este discutabil. Nici nu am putut să ies din casă în Boston, din cauza umilinţei. Dar văd că tu nu ai avut problema asta. Poate că nu îţi pasă de opinia publică?

— Îmi pasă, Corinne.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru stropul ăsta de satisfacţie, zise ea cu răceală.

— Dă-mi voie să închei. Îmi pasă, dar nu îi voi permite să mă afecteze, îi zise el. Dar, din moment ce tu dai atâta importanţă opiniei publice, cum de te-ai putut înjosi aici doar ca să îţi reglezi conturile cu mine?

— Nu îmi pasă de ce cred oamenii aceştia, răspunse ea. Nu locuiesc aici. Bârfa de aici nu mă va urmări în Boston.

— Aş putea să am eu grijă de asta, o încercă el.

Ea îl privi încruntată.

— Dacă vrei o luptă fără sfârşit, îţi voi face pe plac.

Umerii lui Jared părură să cadă un pic.

— Nu, vreau doar să o văd pe aceasta luând sfârşit. Am făcut destul rău, Corinne. Vreau ca tu să pui capăt şi să pleci.

— *Tu* vrei? Ea râse batjocoritor. Nu dau doi bani pe ceea ce vrei *tu,* Jared. Poate *că eu* nu vreau încă să plec. Poate se întâmplă să îmi placă aici. La urma urmei, m-am simţit minunat.

— Curvăsărind? zise el dispreţuitor.

— Da. Ea zâmbi larg. *Tu* mi-ai arătat cât de plăcută poate fi dragostea. Dar am descoperit că orice bărbat este bun.

Ochii lui Jared erau cenuşii ca oţelul.

— Vei pleca de aici, Corinne, chiar dacă va trebui să…

Ea se ridică mânioasă.

— Să nu *îndrăzneşti* să mă ameninţi! Ai pierdut orice

drept atunci când m-ai tratat în halul în care ai făcut-o. Nu ţi-am făcut niciodată rău, Jared. Nu eşti deloc în poziţia de a-mi cere ceva – niciodată.

Jared privi lung în urma siluetei ei care se îndepărta, o furie ucigătoare crescând înăuntrul lui. Care era motivul pentru care ea făcea asta? Chiar avea de gând să rămână aici?

Trecură câteva minute înainte ca Jared să se hotărască să îi urmeze pe Corinne şi pe amantul ei preferat. Ceilalţi bărbaţi fuseseră doar aventuri de o noapte, dar Russell era un tovarăş de pat obişnuit de-al lui Corinne. Jared se întrebă ce părere avea Drayton despre faptul că o împărţea pe Corinne cu alţi bărbaţi. Ce fel de bărbat iubea o curvă?

Trăsura lui Jared o urmări pe a lor. Era gata să îi ajungă din urmă, când îl surprinseră, întorcând către Punchbowl, în loc să continue către Waikiki şi hotelul lui Corinne. Jared îşi încetini trăsura şi continuă să îi urmărească de la distanţă. Se opriră pe un deal cu vedere la oraş, şi el privi cum Corinne şi Russell intrară într-o casă de-acolo.

Jared se linişti şi aşteptă, întrebându-se pe cine vizitau. Cum minutele deveniră ore, îi deveni clar. Nu fusese în stare să afle unde stătea Drayton. Acum, ştia. Corinne nu numai că îşi flutura aventurile în public, ci se bucura de ele şi în intimitate. Oare femeia asta nu dormea niciodată singură?

Către miezul nopţii, Jared privi cum luminile se stinseră în partea din faţă a casei. Nu ar fi putut să spună de ce aşteptase atât de mult timp, în speranţa că ei aveau să plece. De ce, la naiba, de ce simţea nevoia să intre acolo şi să îl ucidă pe Drayton? Lui Jared nu îi păsa cu cine se culca Corinne. Oare lăsa ca lucrul acesta să îl afecteze doar pentru că ea îi purta numele?

Jared se întoarse în oraş cu un singur gând în minte: Corinne trebuia să plece din Hawaii. Nu avea să o mai caute din nou. N-avea decât să vină ea la el. Când asta avea să se întâmple, el ştia exact ce să facă.

Capitolul 22

Corinne se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Ploaia îi intra în cameră prin ferestrele deschise. Sări din pat şi goni către camera lui Michael. Dar ferestrele camerei lui fuseseră închise împotriva ploii torenţiale, în mod evident de către Florence.

Michael dormea încă, aşa că ea închise încetişor uşa şi merse alene înapoi în camera ei. Îşi închise ferestrele, apoi îşi apăsă palmele pe tâmple şi făcu o grimasă din cauza durerii care îi făcea capul să zvâcnească.

Prea puţin somn şi prea multe gânduri îngrijorătoare – de aceea o durea capul. De ce permisese întâlnirii ei cu Jared să o supere atât de tare?

Uitase cât de frumos era. Stătuse lungită, trează, o mare parte din noapte, amintindu-şi de atingerea lui, de noaptea nunţii lor şi de plăcerea nebună pe care el i-o dăruise. Cel mai neliniştitor dintre toate era că ştia că, dacă el ar fi intrat în camera ei în noaptea trecută, l-ar fi întâmpinat cu braţele deschise.

Florence ciocăni la uşă şi vâri capul înăuntru.

— Eşti trează? Bun. Intră în încăpere fără să aştepte permisiunea. Voiam să stau de vorbă cu tine înainte ca Michael să se trezească şi să îţi ceară întreaga atenţie.

— Da.

— Poate îmi vei spune ce s-a întâmplat între tine şi Russell aseară?

— La ce te referi?

— Ştii la ce mă refer. Aţi venit acasă şi v-aţi dus fiecare în camera lui fără o singură vorbă civilizată către mine. V-aţi certat?

— Nu sunt tocmai sigură. Corinne ridică din umeri. Vezi tu, l-am întâlnit pe Jared.

Florence se încruntă şi trase adânc aer în piept.

— Şi?

— Cu siguranţă, nu a fost foarte plăcut. Jared şi Russell aproape au ajuns la pumni. Dar, din fericire, l-am convins pe Russell să plece.

— Ei bine, nu te opri, zise cu nerăbdare Florence. V-aţi certat tu şi soţul tău?

— Da, şi mă tem că m-am pierdut cu firea.

— Mă temeam că aşa avea să se întâmple.

— Ei bine, ce ar trebui să simt faţă de Jared după tot ce mi-a făcut? Iar noaptea trecută m-a numit curvă.

— La ce te aşteptai, draga mea? Înadins ai făcut pe toată lumea să creadă că eşti o – Florence se bâlbâi şi se înroşi, nefiind în stare să rostească acel cuvânt – o femeie imorală, făcu ea un compromis. Te gândeai că el nu va crede acelaşi lucru?

— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la ce ar crede el despre mine, ci numai că el urma să fie umilit de ce aveau să creadă ceilalţi, admise Corinne, cu ochii tulburaţi.

— Te deranjează, nu-i aşa?

Bărbia lui Corinne se ridică deodată, cu încăpăţânare.

— De ce ar trebui? Nu îl voi mai vedea vreodată, aşa că opinia lui nu este importantă. *Eu* ştiu adevărul despre mine însămi, şi asta este tot ce contează.

— Atunci, de ce ţi-ai ieşit din fire? întrebă Florence, cu o privire înţeleaptă în ochii ei căprui.

Corinne îşi muşcă buza.

— Bănuiesc că am fost enervată de înverşunarea lui. Şi surprinsă. Nu avea niciun drept să mă condamne după tot ce a făcut. Nu am făcut decât să îi răspund cu aceeaşi monedă. *El* a fost cel care a început toată treaba. El m-a folosit pentru răzbunare, apoi m-a lăsat să fac faţă ruşinii de a fi părăsită. Ticălosul m-a subestimat dacă a crezut că l-aş lăsa să scape cu asta!

— Cori, îţi ieşi din nou din fire, o avertiză Florence. Dacă nu cobori vocea, îl vei trezi pe Michael.

— Ah, Jared mă înfurie atât de tare! zise ea cu exasperare. A avut neobrăzarea să îmi ceară să renunţ şi să plec de aici. Nu m-a rugat, ci mi-a cerut! Nu a zis că i-ar

părea rău pentru ce a făcut. Niciun cuvânt de scuză. Doar m-a criticat pentru ceea ce am făcut – pentru ce crede el că am făcut.

— Ei bine, sper că i-ai spus că vei pleca, răspunse Florence.

— Nu! se răsti Corinne. Nu i-aş da o asemenea satisfacţie. I-am spus că îmi place aici.

— Cori, toate au o limită.

— Ştiu, răspunse Corinne cu glas supus. Mă hotărâsem deja să plec. De fapt, voi elibera camera de hotel astăzi şi îmi voi retrage banii de la bancă. Doar că eram prea furioasă ca să îi spun asta lui Jared. Lasă-l să se simtă prost încă puţin, cât aşteptăm un vas.

— Slavă Cerului că ţi-a venit mintea la cap! exclamă Florence.

Corinne zâmbi.

— În afară de faptul că m-am plictisit de toată treaba asta, pur şi simplu nu mai pot face faţă prefăcătoriei, recunoscu ea în cele din urmă. Tot dau peste bărbaţii pe care i-am dus în apartamentul acela din hotel, iar ei mă bat la cap să îmi duc la capăt promisiunile. Nu îi mai pot amâna.

— Dumnezeu ştie că a fost un plan periculos de la bun început, îi reaminti Florence. Ai fi putut să te trezeşti cu un derbedeu înflăcărat care să nu fie dornic să aştepte. Atunci, ce ai fi făcut, draga mea?

— Aş fi strigat după ajutor, ce altceva? Corinne râse, apoi adăugă: Nu mi-am făcut niciodată griji pentru asta, Florence. Totul a mers ca uns. Treceam prin hol cu domnul zilei, îl duceam în camera mea şi îl copleşeam cu vin, îi evitam avansurile şi apoi mă scuzam. Am promis întotdeauna că data viitoare avea să îşi găsească cele mai nebuneşti plăceri. Serios, a fost atât de uşor. Fiecare bărbat a plecat cu un zâmbet de anticipare şi oricine l-a văzut plecând a presupus că acesta obţinuse deja ceea ce-şi dorise. Cum bărbaţii sunt bărbaţi, niciunul dintre ei nu ar recunoaşte că a fost învins.

— Cum bărbaţii sunt bărbaţi, ai noroc că ai reuşit să o

scoţi la capăt, îi spuse cu asprime Florence.

— Ei bine, am reuşit, zise îngâmfată Corinne. Acum, pot merge acasă. Sper doar că voi putea să îi evit pe acei bărbaţi de care m-am folosit când voi elibera astăzi camera de la hotel. Chiar am rămas fără scuze pentru a evita o a doua întâlnire.

— Să merg cu tine?

— Nu, trebuie să ai grijă de Michael. Nu am de gând să permit să fie văzut de nimeni. Seamănă prea mult cu Jared, şi nu pot să îmi asum riscul ca vreuna dintre persoanele care îl văd să tragă concluzia corectă în ceea ce îl priveşte şi să împrăştie zvonul că Jared are un fiu. Dacă dau peste vreunul dintre aşa-numiţii mei amanţi, va trebui doar să sper că nişte scuze suplimentare vor fi de ajuns.

— Cel puţin ia-l pe Russell cu tine, sugeră Florence. Atunci, nu va exista nicio problemă.

— Russell mă va lăsa la hotel. Apoi însă, aş vrea ca el să meargă şi să caute un vas. Acum, că m-am hotărât să plec, vreau să termin cu toate rapid. Mă voi ascunde aici până când ridicăm ancora. Gata cu parada! Gata cu asumarea riscului de a-l vedea din nou pe Jared! O dată a fost de ajuns.

Florence privi îndeaproape expresia lui Corinne.

— Te înspăimântă, nu-i aşa?

— Când este mânios, da, recunoscu ea cu ciudă. Dar doar din cauză că este atât de al naibii de imprevizibil.

Florence înţelese un pic prea limpede.

— L-ai subestimat la început. Ar fi trebuit să îţi aminteşti de asta înainte să vii aici. Fă bine să înveţi din greşelile trecutului!

Corinne căzu pe gânduri. Avea un motiv întemeiat să se teamă de Jared? Rosti în tăcere o rugăciune ca furia acelui bărbat să rămână latentă până după ce vasul lor avea să ridice ancora.

*

Tânărul slujitor Hawaiian în cămaşă înflorată şi

pantaloni albi largi chemă o trăsură care aştepta şi puse înăuntru cele câteva lucruri ale lui Corinne. Evită timid să se uite la frumoasa *wahine* care bătea din picior nerăbdătoare. Ştia cine era – tot hotelul vorbea despre ea. Dar tânărul nu credea nici jumătate dintre lucrurile care se spuneau despre femeia care avea întotdeauna un zâmbet de mulţumire pentru el de fiecare dată când o ajuta.

Îl cunoştea şi pe soţul ei, îl văzuse în dimineaţa aceasta, când venise la hotel. Aşa că ştia de ce doamna cu o încântătoare piele albă nu zâmbea acum şi de ce din ochii ei de culoare verde-închis ţâşneau scântei. De ce trebuise să fie el cel care stătea degeaba în hol când directorul ordonase ca bagajele ei să fie duse afară? Într-un fel, se simţea personal responsabil pentru mânia ei.

Corinne şedea ţeapănă pe marginea banchetei din trăsura închisă. Mâinile ei i se încleştau şi i se descleştau în mod repetat în poală. Era complet pierdută.

Traversase holul vast al hotelului la care era cazată, aglomerat astăzi din cale-afară din cauza ploii. Agitaţia pe care o provocă o amuză: femei care se dădeau la o parte din calea ei ca şi cum ar fi fost bolnavă şi bărbaţi care încercau să îi atragă atenţia. Se afla pe drumul către apartamentul ei pentru a împacheta cele câteva lucruri pe care le păstra acolo, când directorul hotelului o oprise.

Înainte să apuce să îi spună acestuia să îi pregătească nota de plată, el o informase cu voce scăzută că apartamentul ei nu mai era disponibil. Ochii verzi ai lui Corinne se lărgiseră din ce în ce mai tare, cu fiecare cuvânt pe care îl rostea directorul. Acesta îi explicase că bagajul ei fusese deja făcut şi o aştepta, că nota de plată fusese achitată integral şi că nu mai era bine-venită la Royal Monarch.

— Şi care este motivul pentru toate acestea? întrebase ea, provocându-l pe omuleţul laş să îi spună că activităţile ei scandaloase justificau această acţiune.

Răspunsul lui fusese ultimul lucru pe care să aştepta să îl audă:

— Soţul dumitale m-a ameninţat că îmi va frânge

gâtul dacă vă permit să mai staţi aici chiar şi pentru o singură zi.

Acum, Corinne privea încruntată pe fereastra trăsurii la ploaia torenţială, fără să vadă cu adevărat palmierii care se unduiau aliniaţi pe străzi sau casele masive. Ajunsese să privească încântată abundenţa de culori de pretutindeni şi fiecare casă cu propria ei grădină – cu flori şi plante pretutindeni, încadrând case şi alei, acoperind verande şi atârnând de marginile acoperişurilor. Culori vesele erau peste tot, dar astăzi Corinne nu vedea nimic.

Nu fu conştientă de faptul că ajunseseră în centrul oraşului Honolulu decât când trăsura opri în faţa băncii, destinaţia pe care i-o dăduse vizitiului. Ochii îi fulgerau încă atunci când se apropie de un casier şi fu prea preocupată să observe surpriza de pe chipul bărbatului când îi dădu acestuia carnetul ei bancar şi îşi ceru banii.

— Trebuie să fie o greşeală, doamnă Burkett.

Funcţionarul de vârstă mijlocie cu ochelari cu rame aurii avea acum întreaga ei atenţie. O numise doamna Burkett. Cum de ştia acesta că era căsătorită? Deschisese contul ca domnişoara Corinne Burkett.

— Ce greşeală? întrebă cu îngrijorare crescândă. Am venit să îmi retrag banii.

Privirea surprinsă a bărbatului se transformă într-una de consternare.

— Dar nu mai avem banii dumneavoastră, doamnă Burkett. Au fost retraşi azi-dimineaţă.

— De către cine? întrebă ea, deşi nu era nevoie să întrebe. Ştia.

— Păi, de către domnul Burkett, explică bărbatul.

Corinne încercă să se controleze. Arătă cu un deget tremurător către carnetul ei de bancă.

— Vedeţi numele lui pe carnetul acela alături de al meu? Cum aţi îndrăznit să îi daţi lui banii mei?!

— Este soţul dumneavoastră, zise cu glas jalnic bărbatul.

— De unde ştii asta?

Acum, bietul bărbat începu să transpire.

— Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de cuvântul dumnealui. Îl cunoaştem foarte bine pe domnul Burkett. Este unul dintre competitorii noştri. El şi unchiul său deţin o firmă de economii şi împrumuturi pe Fort Street.

— Nu dau doi bani pe ce deţine! izbucni ea, fără să îi mai pese de atenţia pe care o atrăgea. Nu aveaţi niciun drept să îi daţi banii mei!

— Dacă nu este soţul dumneavoastră, atunci am comis, într-adevăr, o greşeală şi vă asigur că vom face apel la lege. Dar, dacă domnul Burkett este soţul dumneavoastră, atunci banii dumneavoastră sunt şi ai lui şi are dreptul să îi retragă.

Corinne se întoarse brusc şi ieşi ca o furtună din bancă.

— Du-mă înapoi în Waikiki, şi repede! strigă ea la vizitiul Hawaiian.

— Hotelu' de la care tocmai aţi venit?

— Nu. Se construieşte unul nou pe plajă. Ştii unde se află?

— Ba bin' că nu, doamnă, zise el şi zâmbi larg. Am un văr lucrează acolo. Destul de lucru, zice el. Mult timp până hotelu' ăla termină.

Ea îi ignoră comentariile şi se urcă din nou în trăsură, pentru drumul lung înapoi. La câteva străzi după hotelul care o evacuase se afla scheletul unui hotel aflat în construcţie. Când trăsura ei opri acolo, era deja după-amiază târziu. Ploaia se oprise şi ieşise soarele. Dar efectele ploii încă se simţeau, şi Corinne fu nevoită să îşi târască picioarele prin nisipul ud ca să ajungă la clădire.

Corinne se opri ca să se uite prin jur după Jared, dar nu îl văzu. Un Hawaiian monstruos de înalt, cu o construcţie atletică zveltă, părea să fie la conducere. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de înalt, şi aproape şovăi să îl abordeze şi să îl întrerupă din lucru. Deveni şi mai şovăitoare când veniră către ea fluierături şi remarci obscene. Toţi muncitorii se opriră din lucru şi o priviră apropiindu-se.

Hawaiianul înalt se întoarse să vadă ce îi distrăgea pe

oamenii lui şi se încruntă când o văzu pe Corinne. Băgă de seamă rochia ei din mătase arămie, umbrela de soare asortată deschisă ca să blocheze soarele, părul auriu-închis de sub o pălărie stilată şi nuanţa palidă a pielii ei. O *malehine,* pierdută probabil, şi una uimitor de frumoasă pe deasupra.

Merse către ea şi îi blocă iute calea.

— Este o zonă interzisă, domnişoară.

Corinne fu nevoită să ridice capul ca să privească în ochii negri ai Hawaiianului.

— Îl caut pe domnul Burkett – domnul Jared Burkett. Este aici?

Hawaiianul fu un pic surprins.

— Jared nu a venit azi-dimineaţă. Eu sunt Leonaka Naihe, şeful de şantier. Poate vă pot fi eu de ajutor.

Corinne îşi arătă dezamăgirea.

— Numai dacă puteţi să îmi spuneţi unde să îmi găsesc soţul, domnule Naihe.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Doamna Burkett?

— Din nefericire, da, răspunse ea cu amărăciune. Ştiţi unde se află?

— Aţi putea să încercaţi la biroul lui de pe Merchant Street. Sau la casa lui de pe…

— Da, ştiu unde este casa lui, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Mulţumesc.

Leonaka o privi îndepărtându-se şi fluieră încetişor. Aşadar, aceea era soţia promiscuă a lui Ialeka. De ce nu o adusese acesta cu el acasă când se întorsese de pe continent? Şi de ce venise ea aici ca să îşi fluture amanţii în faţa lui? Leonaka voia să ştie ce se petrecea. Dar pur şi simplu nu avea curaj să întrebe.

Capitolul 23

Văpaia roşie-portocalie a soarelui care apunea lumina

cerul pe partea adăpostită de vânt a insulei când trăsura lui Corinne ieşi de pe Beretania Street şi intră pe aleea privată a casei mari şi impresionante a lui Jared. Mersese deja la biroul lui, doar ca să i se spună de către un funcţionar oriental că tocmai îl ratase. Ea era cu nervii extrem de încordaţi.

Sânii ei, umflaţi de lapte, deveniseră foarte dureroşi. Îşi apăsă palmele pe ei ca să împiedice laptele să picure, aşa cum se întâmpla uneori când trecea atât de mult timp fără să îl alăpteze pe Michael. Din fericire, purta o legătură strânsă, dar nu voia să îşi asume niciun risc, aşa că apăsă cu mai multă putere, ca să fie sigură că scurgerea se oprea înaintea ca ea să iasă din trăsură.

Pentru a cincea oară în ziua aceea, îi ceru vizitiului să o aştepte. Dacă Jared nu era acasă, avea să fie nevoită să renunţe pentru ziua de azi. O durea atât de tare, încât aproape că se gândea să facă oricum asta. Dar nevoia ei de a-şi vărsa mânia era mai mare decât durerea de sâni şi decât epuizarea. Oricum, Florence îl hrănise pe Michael până acum.

Înainte să apuce să bată în uşa de la intrarea casei lui Jared, uşa se deschise, şi Corinne privi lung în ochii albaştri-cenuşii ai soţului ei. El o privi cu un licăr triumfător. O arcuire uşor batjocoritoare a buzelor lui o înfurie dincolo de orice prudenţă, şi făcu un pas mai aproape de el, ridicând mâna să îl lovească.

Jared îi prinse încheietura mâinii şi i-o ţinu într-o strânsoare de fier.

— Nu aş încerca asta din nou dacă aş fi în locul tău, zise el cu glas profund. S-ar putea să lovesc şi eu.

Corinne încercă să îşi elibereze mâna, dar el o trase în casă şi închise uşa înainte de a-i da drumul. Se întoarse să se uite la el. Avea atâtea nume de ocară pe care să i le arunce în faţă, încât nu ştia de unde să înceapă.

Jared izbucni în râs.

— Mă aşteptam să te văd mult mai devreme astăzi. Nu ai putut să mă găseşti?

Nu îi aşteptă răspunsul, ci trecu pe lângă ea, mergând

până la un bar lung din camera de zi, şi îşi turnă un pahar înalt de punci, apoi adăugă o cantitate generoasă de rom. Era îmbrăcat în pantaloni de culoare crem şi o cămaşă albă, deschisă până la jumătatea pieptului. Atitudinea lui nepăsătoare o făcu pe Corinne lividă.

— Javră! şuieră ea, înaintând în încăpere.

Jared chicoti.

— Eşti cea mai potrivită să jigneşti pe cineva spunându-i vorbe de ocară, soţie dragă.

— Eşti vrednic de dispreţ! exclamă ea cu răsuflarea întretăiată, chipul devenindu-i din ce în ce mai roşu pe măsură ce căută cu privirea un lucru pe care să îl arunce în el.

Avea nevoie să îl lovească, să îl rănească! Dar Jared îi anticipă intenţia când ea ochi o vază cu flori aflată pe o masă din apropiere.

— O, nu, zise el cu avertizare în glas. Fie te porţi cum trebuie, fie voi fi obligat să te leg.

Corinne îi ignoră ameninţarea şi azvârli vaza către capul lui. Flori şi apă erau presărate de-a lungul încăperii, dar vasul rezistent se lovi inofensiv de peretele din spatele lui Jared. Ea nu văzu furia de pe chipul lui când porni după ea. Era prea ocupată să caute o altă armă.

Înainte să apuce să pună mâna pe o plantă dintr-un ghiveci aflat într-un colţ al unei ferestre, Jared o prinse din spate. O aruncă pe sofa şi rămase în picioare, cu mâinile în şolduri, privind de sus la silueta ei întinsă, provocând-o în tăcere să se ridice.

— Ar trebui să te pun să cureţi dezastrul ăsta, la naiba cu ochii tăi verzi! mârâi el la ea. Ascultă, tu ai venit la mine de data asta. Dacă eşti gata să vorbeşti, fă-o! Altfel te voi încuia într-o cameră de la etaj până când vei hotărî că poţi să te porţi decent.

— Nu poţi face asta!

— Când vei învăţa că pot şi că voi face orice, mai puţin crimă? Ar fi trebuit să îţi fi dat seama de asta până acum.

„Nemernicul chiar ar face-o”, se gândi ea furioasă. Se

ridică în şezut, îşi netezi rochia, apoi îşi aranjă pălăria, care i se înclinase pe o parte a capului.

Jared merse din nou la bar.

— Ai dori ceva de băut? Îi oferi, în timp ce îşi ridică băutura lui şi se sprijini cu spatele de bar. Chiar ar fi trebuit să mă fi ascultat aseară, Corinne. Ai fi putut evita asta.

— Ce ai făcut cu banii mei, Jared? întrebă ea pe un ton calm.

— Sunt în contul meu.

— Unde?

— Asta nu contează, din moment ce m-am asigurat că nu poţi retrage bani din contul acela, răspunse el mieros.

Fu peste puterile lui Corinne să îşi împiedice furia din glas.

— Nu aveai niciun drept să faci asta. Mi-ai *furat* banii!

— Ce este al tău este al meu. Sau ai uitat că eşti soţia mea? o chinui el.

— Ai jurat că nu te vei atinge de banii mei!

El ridică din umeri.

— Ei bine, am minţit. Ar fi trebuit să îţi aminteşti că nu joc întotdeauna cinstit, Corinne.

— Dar tu ar fi trebuit să îţi aminteşti de actele semnate care se află în posesia mea şi care precizează că nu îţi vei exercita în niciun moment dorinţa asupra mea şi că nu vei interveni în nimic din ceea ce fac. Tocmai asta ai făcut astăzi.

— Şi?

— Şi? Nu putea să-i înţeleagă calmul. Dacă crezi că nu te voi da în judecată pentru asta, atunci nu mă cunoşti deloc, Jared Burkett!

— O, cred că te cunosc destul de bine. El zâmbi larg. Eşti exact ca mine. Nu suporţi să laşi pe cineva să te conducă.

— Jared, eu…

— Hârtia aceea ridicolă pe care m-ai pus să o semnez nu valorează nimic aici.

— Poftim? spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Caută-ţi un avocat şi convinge-te singură! Eşti în

Hawaii, Corinne, şi, deşi aproape explodăm de americani, iar aceştia au uneltit ani buni să ne pună sub guvernarea Statelor Unite, suntem încă un regat suveran, cu legi complet diferite.

Blestemate fie toate! De ce nu se gândise ea la asta?

Dintr-odată, înţelese sensul vorbelor lui şi se cutremură. Amploarea puterii lui asupra ei era înfricoşătoare. Probabil că el putea să îi facă orice dorea, şi legea l-ar proteja, pentru că era soţul ei.

Jared privi îndeaproape expresiile care se succedau pe chipul ei şi zâmbi larg.

— Acum înţelegi, nu-i aşa?

O controla. Dumnezeule, cât îl ura!

— Înţeleg, Jared, zise Corinne cu răceală în timp ce se ridică şi îşi înălţă mândră bărbia. Înţeleg că eşti dincolo de dispreţ. Păstrează-mi banii dacă îi doreşti atât de tare. Încă am destui bani lichizi şi bijuterii care să îmi ajungă până când tatăl meu va putea să îmi mai trimită.

Jared oftă.

— Nu ai înţeles nimic, Corinne. Nu doresc banii tăi. Nu i-am dorit niciodată. Vreau să pleci de pe insula aceasta. De îndată ce te vei hotărî să renunţi şi să pleci, îţi vei recăpăta banii.

De ce nu putea ea să îi spună că acesta era lucrul pe care dorea să-l facă? De ce trebuia să simtă o asemenea sfidare?

— Nu mă voi lăsa obligată să plec, Jared, zise ea cu încăpăţânare. Nu voi permite să fiu obligată să fac nimic.

Ochii lui Jared se întunecară, devenind cenuşii şi sumbri.

— Păcat, pentru că mi-a ajuns curvăsăria ta prin oraş, oricare ar fi motivele tale. Vei ieşi din circulaţie, Corinne, într-un fel sau altul.

— Iar tu te duci la naiba! ţipă ea furioasă.

Dându-şi seama că nu avea niciun control asupra furiei sale, se răsuci şi ieşi alergând din casă.

„Dacă îşi imaginează că mă poate ţine sub papuc, şi-a pierdut minţile”, se gândi ea mânioasă în vreme ce alerga

de-a lungul aleii din faţa casei. „Nu poate el să îmi spună ce să fac! Nu poate!”

Înainte ca ea să ajungă la trăsura care o aştepta, Jared o prinse din urmă şi o întoarse cu faţa către el. Corinne era încă prea mânioasă ca să fie speriată şi se zbătu să scape, pierzându-şi astfel umbrela de soare şi săculeţul.

— Dă-mi drumul! ţipă ea, lovindu-l în piept cu mâna liberă.

— Vei sta aici, Corinne, până când voi hotărî ce să fac cu tine, zise el cu răceală.

— O voi face când vei fi în iad!

Corinne încercă să îl lovească, dar nu reuşi decât să îşi piardă un pantof. Pălăria îi căzu şi părul ei auriu i se revărsă pe faţă, orbind-o pentru un moment. În clipa următoare, se trezi aruncată peste umărul lui Jared, cu minunatul ei păr lung atârnând şi fiind târât pe pământ. Sânii ei se loviseră cu putere de spinarea lui tare, şi durerea resimţită în umflăturile sensibile fu sfâşietoare.

— Ajutor! strigă ea pe neaşteptate cât o ţinură plămânii. Ajutaţi-mă!

— Taci din gură, Corinne, înainte să îţi dau cu adevărat un motiv pentru care să strigi, şuieră Jared. Nimeni nu îţi va veni în ajutor.

Către vizitiul care stătea privind cu amuzament scena, Jared porunci:

— Dacă soţia mea a lăsat ceva în trăsura ta, adu-l înăuntru, şi te voi plăti pentru deranj. Nu va mai avea nevoie de serviciile tale.

Jared porni înapoi către casă. Corinne îşi înfipse dinţii în el. Auzi icnetul lui de durere, şi satisfacţia ei fu atât de mare, încât nu îi păsă de ce avea el să facă – până când el o aruncă pe podea.

Căzu înăuntru, în imediata apropiere a uşii, lovindu-se la umăr. Jared stătea deasupra ei cu o mână apăsată pe rană, cu ochii mocnind de furie.

— Afurisită vulpe însetată de sânge ce eşti! Ar trebui să te ciomăgesc pentru asta!

— Dă-i drumul, strigă ea sfidătoare! Nu contează. Deja eşti de cea mai joasă speţă, bestie dezgustătoare! Dă-i drumul şi bate-mă! Vezi cât de mult te pot urî în plus!

Dar, când Jared întinse mâna, ea se chirci. El îi apucă încheietura mâinii şi o ridică smucind-o în picioare, apoi o târî în sus pe scări.

Ea se trase înapoi cu toată puterea când văzu sângele care îmbiba spatele cămăşii lui în locul în care îl muşcase. El avea să o bată pentru asta, ştia că da. Chiar era la mila lui doar pentru că o bucată de hârtie spunea că era soţia lui? Putea să îi facă orice dorea şi să scape? Răspunsul era îngrozitor.

La capătul scării, se afla un coridor lung. Jared deschise uşa celei de-a doua încăperi la care ajunse şi o împinse înăuntru, apoi trânti uşa, închizând-o, şi o încuie pe din afară.

Corinne dădu cu pumnii în uşă.

— Nu poţi face asta, Jared! urlă ea şi lovi din nou în uşă.

Dar el o făcuse. Îl auzi îndepărtându-se. Răsucindu-se, privi la încăperea în care se afla. Trecură câteva momente până să se calmeze. Găsi o lampă şi o aprinse.

Era o încăpere mare, în aparenţă masculină, aranjată în nuanţe de albastru-închis şi maroniu, cu piele de căprioară, piele şi brocarduri grele. Dormitorul lui Jared? Cercetă mai departe, purtând lampa cu ea. Într-un şifonier mare descoperi garderoba unui bărbat: costume, cămăşi, halate, plus pantofi şi cizme. O altă uşă ducea la o baie în cel mai nou stil, cu o cadă sculptată în marmură şi o chiuvetă cu robinete de cristal.

Îşi surprinse reflexia în oglinda care acoperea un perete întreg şi i se tăie răsuflarea când îşi văzu starea răvăşită. Rochia îi era îngrozitor de şifonată, îşi pierduse doi dintre nasturii de sus ai corsajului, părul i se revărsase pe umeri într-un dezastru încâlcit şi purta un singur pantof.

Durerea din sânii ei devenise insuportabilă, şi presiunea pe care Corinne o aplicase pentru a opri curgerea nu mai era de ajutor. Merse înapoi în baie împleticindu-se şi

încuie uşa pe dinăuntru.

Fiecare mişcare făcea ca sânii ei să zvâcnească, şi îşi scoase încetişor partea de sus a rochiei şi o lăsă să îi atârne din talie. Cu atenţie, îşi stoarse laptele din sâni. „Ce risipă”, se gândi ea cu amărăciune. Ar trebui să fie acasă cu Michael, hrănindu-l din abundenţa aceasta de lapte.

Procesul fu lung şi obositor, dar, în cele din urmă, găsi un strop de alinare, deşi nu de ajuns. Încă avea nevoie de Michael. Până dimineaţă, urma să aibă nevoie de el cu disperare.

Corinne îşi legă din nou strâns sânii şi îşi aranja rochia, apoi merse înapoi în dormitor, luând lampa cu ea. Acum, era întuneric beznă afară. O briză rece pătrundea prin fereastra deschisă. Merse să stea acolo şi lăsă aerul parfumat să o împrospăteze. Pe strada din faţa ei treceau trăsuri pline cu oameni necunoscuţi care nu aveau habar de necazul ei. Dintr-odată, simţi că i se face rău de teamă şi epuizare.

Trecură ore. Corinne şedea într-un fotoliu confortabil de lângă fereastră şi aştepta. Durerea pe care o avusese în dimineaţa aceea revenise. Stomacul îi chiorăia, şi umărul o durea. Cu cât aştepta mai mult, cu atât uita de teama ei. Mânia îi crescu până când fu gata să explodeze.

Când, în cele din urmă, uşa se deschise, Corinne făcu tot ce îi stătu în putere să nu se repeadă la Jared şi să îi scoată ochii. Acesta rămase acolo, cu o tavă cu mâncare în mâini, pantoful ei pierdut sub braţ şi o expresie de necitit pe chip.

— Îţi este foame?

Nu îi răspunse, dar el îi aduse oricum tava.

— Aş fi venit mai devreme, dar am avut dificultăţi în a-i explica dezastrul din sufragerie lui Soon Ho. Ea nu arătă niciun fel de curiozitate, dar el oricum îi explică: Soon Ho are grijă de mine aici. El găteşte şi face curăţenie în casă. Este cu adevărat remarcabil.

Corinne rămase tăcută, clocotind. Îi urmări fiecare mişcare cu ochii mijiţi. După ce puse tava jos şi îi aruncă pantoful pe podea lângă pat, el se întoarse cu faţa către ea,

încruntându-se sever.

— Ai de gând să şezi acolo, ucigându-mă din priviri, sau vei veni să mănânci?

Neaşteptatul ei hohot de râs profund şi gutural îl călcă pe nervi.

— Pe Dumnezeu, mi-aş dori ca ochii mei să poată ucide.

— Sunt sigur că aşa este, zise el scurt şi merse să aprindă o altă lampă.

Corinne îi fixă spinarea cu privirea, observând că el îşi schimbase cămaşa. Văzu, de asemenea, conturul vag al unui bandaj pe dedesubt. Spera ca rana să îl doară. Ba, şi mai bine, spera să i se infecteze. Poate avea să moară de septicemie. Gândul acesta aduse un zâmbet strâmb pe buzele ei.

Jared merse agale la masa din lemn de cireş şi culese nişte fructe dintr-un bol aflat pe tavă. Corinne se încruntă. Acum, avea să o ignore?

— Ştii că nu poţi să mă ţii cu adevărat aici, Jared, zise ea pe un ton calm şi pragmatic.

— Da, ştiu, răspunse el cu răceală. Dar nu te vei supăra dacă rămâi aici pentru o singură noapte, nu-i aşa?

— Ce rost are dacă pot pleca mâine-dimineaţă?

— Nu vei pleca dimineaţă. Sunt de acord că nu te pot ţine aici, în casa aceasta. Ar trebui să stai încuiată la nesfârşit în camera aceasta. Mâine-dimineaţă, vom pleca la ţară.

— La ţară? întrebă ea neliniştită. Adică, de partea cealaltă a insulei?

— Da. Pot cel puţin să te las acolo fără să îmi fac grijă că vei mai stârni alt scandal. Este destul de departe de Honolulu încât să te ţină ferită de buclucuri.

— Nu voi merge!

— Nu îţi dau de ales, Corinne, zise calm Jared.

Ea începu din nou să se panicheze. El o ducea departe de copilul ei!

— Uite ce este, Jared!

Încercă să ţină deoparte teama din glasul ei, dar el i-o

putu vedea în ochi.

— Te-am minţit seara trecută când am spus că îmi place aici. Deja hotărâsem să plec. Doar că eram prea furioasă ca să recunosc. Ba chiar Russell a mers astăzi în port să caute un vas. Mă voi urca pe primul care ridică ancora.

— Este prea târziu pentru asta, Corinne.

Veni şi rămase în picioare în faţa ei, cu privirea impenetrabilă.

— Ai avut şansa de a pleca, dar ai refuzat-o.

— Ce vrei să spui?

Îi zâmbi de sus.

— Am hotărât că, până la urmă, vreau să rămâi.

— De ce?

— Ai venit aici ca să mă faci de râs şi ai reuşit, zise el, tonul lui devenind aspru, propria lui mânie ieşind, în sfârşit, la iveală. Nu m-a deranjat să fiu cunoscut ca bietul soţ înşelat, pentru că nu mi-a păsat de tine nici cât negru sub unghie de la bun început. Dar, când s-a spus că nu sunt destul de bărbat ca să îi fac faţă soţiei mele, ei bine, asta mi-a displăcut total. Şi singura modalitate de a întoarce bârfa în favoarea mea este să arăt că mi-am asumat răspunderea educaţiei tale.

— Chiar crezi că oamenii vor crede că m-ai iertat? întrebă ea, gândind iute.

— Un bărbat nu ar putea niciodată să ierte o soţie care a curvăsărit atât de mult ca tine, zise el cu cruzime, încântat să o vadă tresărind. Dar asta nu are nicio legătură.

— Atunci, ce?

Îşi puse mâinile de fiecare parte a scaunului ei şi se aplecă deasupra ei, blocând-o acolo.

— Îmi porţi numele. Ar fi trebuit să fi remediat asta. Dar, din moment ce nu ai făcut-o, vei fi o soţie-model de acum înainte.

— Eşti nebun! şuieră ea, cu foc verde în ochi. Nu voi face niciodată ceea ce doreşti, Jared. Eram chit, dar tu înclini din nou balanţa. Să nu crezi că nu te voi face să plăteşti pentru asta! Îţi promit că o voi face!

El râse şi merse către uşă.

— Vom vedea cât rău poţi face izolată la ţară.

— Nu mă vei duce acolo!

— Dacă voi fi nevoit să te leg şi să îţi pun căluş în gură pe durata întregii zile de călătorie, o voi face, o avertiză el şi închise uşa, încuind-o din nou.

Capitolul 24

Jared ridică sticla de rom şi luă o gură lungă. Băuse jumătate din sticlă de când o lăsase pe Corinne în camera lui. Dar asta nu îl ajutase să înăbuşe loviturile în uşă care aveau loc la etaj, pe care încerca să le ignore cu disperare. Când naiba avea ea să se liniştească?

Se aşeză la pupitrul lui, cu tocul în mână, încercând să compună o scrisoare pentru Leonaka, în care să îi explice despre soţia lui şi să îi spună că avea să fie plecat pentru câteva zile. Vorbele potrivite refuzau să vină. Erau prea multe de spus.

Bagajul lui Corinne care se aflase în trăsură fusese aşezat în colţul încăperii, alături de lucrurile pe care ea le scăpase în curte. Ochii lui Jared continuau să lunece către colţul acela. O valiză mare, una mică şi o singură cutie de pălării era tot bagajul ei. Nu păreau să fie de ajuns. Pur şi simplu nu şi-o putea imagina pe cocheta lui soţie călătorind cu atât de puţine lucruri.

Luă o altă gură din rom şi reveni la scrisoare. Soon Ho avea să o livreze dimineaţă. În cele din urmă, reuşi doar un bilet scurt prin care îl lăsa pe Leonaka responsabil câtă vreme era el plecat. Nu spuse nimic despre soţia lui.

O oră mai târziu, sticla era goală, iar Jared se învârtea în încăpere ca un animal frustrat. La etaj, loviturile în uşă încetaseră. Oare ea dormea?

Bagajul ei îi atrăgea încă atenţia şi îi stârnea curiozitatea. În cele din urmă, merse să îi cerceteze conţinutul şi fu chiar şi mai nedumerit decât până atunci

când găsi doar două rochii şi câteva desuuri în valiza mare, pudre, rujuri şi parfumuri în valiza mai mică şi doar o singură pălărie în cutia pentru pălării. Unde erau bijuteriile pe care ea le menţionase mai devreme? Sau rochia pe care o purtase seara trecută?

Ştia răspunsul. Aceste lucruri veniseră de la hotel, de aceea le avea cu ea. Restul hainelor ei erau probabil în casa aceea din Punchbowl, unde stătea Drayton. Aşadar, era evident faptul că ea petrecea foarte mult timp acolo. Cumva, gândul că ea trăia cu bărbatul pe care părea să îl iubească era mai rău decât faptul că se culca cu nenumăraţi străini în camera ei de la hotel. Dar, nici să moară, Jared nu îşi putea explica de ce simţea astfel.

Jared ridică privirea către tavan, ştiind că ea era exact deasupra lui. Pentru o clipă, se gândi să urce acolo şi să îşi facă de cap cu ea. Ei nu i-ar fi plăcut asta. Arătase întregii insule că prefera orice bărbat cu excepţia celui pe care îl luase de soţ. Porni către scară, apoi se opri brusc.

Ce era în neregulă cu el? Corinne era ultima femeie pe care o dorea. Îşi folosise trupul ca să se răzbune pe el şi permisese dinadins altor bărbaţi să o aibă, nu pentru că îi dorea, ci doar ca să fie chit. Nu avea să o atingă, oricât de afurisit de atrăgătoare putea să fie. Ea nu însemna nimic pentru el.

— Atunci, de ce nu o las, pur şi simplu, să plece şi să termin cu toate? se întrebă el cu voce tare.

Jared merse din nou în camera de zi şi luă o altă sticlă de rom, apoi se prăbuşi pe sofa. După ce sorbi câteva înghiţituri fără să se gândească, îşi şterse buzele, şi ochii lui se întoarseră din nou către cele câteva lucruri ale lui Corinne. Ar fi avut nevoie de mai multe haine decât acelea ca să se descurce. Trebuia doar să treacă pe la casa lui Drayton în drum spre ţară. Oricum nu îi plăcea ideea de a lăsa lucrurile soţiei sale cu amantul acestuia. Dar asta avea să dea naştere unei probleme, pentru că, fără îndoială, Corinne avea să îl strige pe Drayton în ajutor.

Ei bine, cel puţin, putea să rezolve problema aceasta. Era încă destul de devreme. Avea să meargă acum la casa

lui Drayton.

Jared îşi luă jacheta şi părăsi casa. Era ora zece şi jumătate când opri în faţa casei cu un singur etaj. Prin ferestrele cu perdele putea să vadă lumină, aşa că ştia că Drayton era acolo.

Buzele lui Jared se ridicară uşor, într-un zâmbet răutăcios. Nu conştientizase câtă plăcere avea să îi facă această întâlnire. Înaintă un pic nesigur pe aleea din faţa verandei, regretând cantitatea de alcool pe care o consumase. Dar, chiar şi în starea lui de ebrietate, putea să îl facă fărâme pe Drayton. Spera doar să nu fi băut atât de mult încât să nu fie în stare să îşi amintească seara aceasta. S-ar putea să fie o seară plăcută.

Înainte să bată cu pumnii în uşă, Jared auzi dinăuntru plânsetul unui copil. Se dădu înapoi, nedumerit. Oare era atât de beat încât venise la casa greşită? Se întoarse în curte şi se uită din nou la casă, apoi la celelalte aflate pe aceeaşi stradă. Nu, la naiba, nu greşise. Merse din nou cu paşi mari până pe verandă şi bubui în uşă.

Trecură câteva minute. Plânsul încetase, şi Jared hotărî că trebuia să fi fost imaginaţia lui. Bătu din nou în uşă, şi aceasta se deschise, dar numai atât cât îngăduia un lanţ de uşă.

Jared îşi miji ochii când o văzu pe micuţa femeie care îl privea prin crăpătura uşii. Avea sub un metru şaizeci, păr maroniu cârlionţat şi ochi căprui. Nu era cu mult mai în vârstă decât el şi cu siguranţă nu arăta ca o menajeră. Oare Drayton avea mai mult de o amantă?

— Unde este Drayton?

Tonul lui fu destul de agresiv încât să facă ochii femeii să se lărgească, dar aceasta se simţea, în mod limpede, în siguranţă în spatele uşii cu lanţ, pentru că răspunse îndrăzneţ:

— Nu este aici, şi nici Corinne nu este. Aşa că puteţi să plecaţi, pur şi simplu, domnule Burkett. Nu sunteţi bine-venit aici.

Dădu să închidă, însă Jared îşi vârî piciorul încălţat cu cizmă în crăpătura uşii.

— Mă cunoaşteţi?

— Bineînţeles că vă cunosc. Eram în biserică în ziua nefericită în care v-aţi căsătorit cu Cori a mea.

— Cum adică Cori *a dumneavoastră*? întrebă el.

— Am avut grijă de Corinne de când avea cinci ani. Sunt camerista ei, Florence Merrill.

Jared râse din toată inima la presupunerea prostească pe care o făcuse mai devreme, apoi însă îl trăsni un gând.

— Pentru numele lui Hades, ce cauţi dumneata aici?

— Nu este deloc treaba dumitale, răspunse ea acru.

— Deschide uşa, Florence Merrill! Vocea lui devenise profundă. Vreau să îţi vorbesc.

— O, nu. Clătină încăpăţânată din cap. Corinne nu te-ar vrea în casa ei când ea nu este aici.

Muşchii lui Jared se încordară, şi sprâncenele lui se uniră în mod periculos.

— Credeam că aceasta este casa lui Drayton. Vrei să spui că a trăit pe spinarea soţiei mele?

— Ea i-a plătit drumul, da. A insistat să facă asta, îi explică iute Florence. Lui Corinne nu îi place să fie datoare nimănui.

— Şi soţia mea a plătit şi pentru ceilalţi amanţi ai ei? întrebă cu dispreţ Jared.

— Ştiţi *de ce* a venit aici, domnule Burkett. A simţit că are un motiv întemeiat…

— Să nu îndrăzneşti să o aperi pe curva aceea în faţa mea! o întrerupse Jared cu îndârjire. Acum, deschide imediat uşa asta afurisită, înainte să o dărâm!

— Nu, reuşi să spună Florence, deşi timorată. Nu aveţi niciun drept…

— Pe naiba n-am! mârâi el şi se dădu înapoi ca să dea o lovitură cu piciorul în uşă.

Lanţul de la uşă se rupse cu uşurinţă, şi uşa se lovi de perete. Florence se dăduse la o parte. Îngrozită, îl privi pe Jared păşind în casă şi începând să privească în jur.

— Aşadar, acesta este cuibuşorul dragostei, ha? remarcă el înţepător. Nu chiar la fel de luxos ca hotelul Royal Monarch. De fapt, este de-a dreptul ca acasă. Îşi

întoarse ochii cenuşii de gheaţă către femeia înspăimântată. Niciun comentariu, Florence Merrill?

— Eu... v-am spus că sunt singură, domnule Burkett, se bâlbâi ea. Ce căutaţi aici?

— Doresc lucrurile lui Corinne, pe toate. Poţi să începi să le strângi chiar în clipa aceasta.

— Nu aş putea! spuse ea cu răsuflarea tăiată. Chiar nu aş putea. Corinne va fi furioasă. Ea...

— ...Va fi recunoscătoare, încheie el în locul ei. Vezi dumneata, Corinne este cu mine. Şi va rămâne cu mine o perioadă nedeterminată de timp.

— Nu! Nu vă cred! răspunse Florence. Cori nu ar fi de acord cu asta niciodată!

Jared râse batjocoritor.

— Ai atât de multă dreptate. De fapt, este cu totul împotrivă. Dar ce vrea ea nu are importanţă. Sunt soţul ei şi am luat eu decizia pentru ea.

Florence se îngrozi. Bărbatul ăsta nu era în toate minţile! Acum, înţelegea ea de ce Corinne nu venise acasă.

— Unde se află Corinne acum?

— Este în casa mea din oraş.

— Sunteţi sigur că va fi acolo când vă veţi întoarce? întrebă cu neîncredere Florence.

— O cunoşti bine, nu-i aşa? chicoti Jared, deşi fără prea mult umor. M-am asigurat că va fi acolo. Este încuiată în camera mea.

— Domnule Burkett!

— Nu te mai deranja să îmi spui cât de nemilos mă consideri, zise el cu răceală. Era necesar – şi este doar pentru noaptea aceasta. Mâine-dimineaţă o voi duce la casa mea de pe plajă, pe partea cealaltă a insulei, unde nu voi fi nevoit să îmi fac griji în legătură cu ea. Dintr-odată, se uită gânditor la Florence. Bănuiesc că ar trebui să mă ofer să te iau cu mine, de dragul lui Corinne. Sunt sigur că i-ar plăcea să aibă o prietenă cu ea. Sunt femei acolo, dar mă îndoiesc că o vor îndrăgi pe temperamentala mea soţie.

Florence se trezi în încurcătură. Dacă ar fi fost de acord, Jared l-ar fi văzut pe Michael. Copilul dormea în

momentul de faţă şi nu atrăgea atenţia asupra lui. Oare Corinne ar fi dorit ca ea să îşi asume riscul de a-l lăsa pe soţul ei să vadă copilul? Ar fi putut să folosească povestea pe care o puseseră la cale mai devreme.

Jared vorbi din nou văzând că ea nu acceptă numaidecât.

— Dacă ai prefera să nu o însoţeşti pe Corinne, ţi-aş putea plăti drumul înapoi pe continent.

— Poate că ar fi mai bine, spuse Florence fără tragere de inimă, rugându-se să fi luat decizia corectă.

Jared ridică din umeri.

— De dumneata depinde, domnişoară Merrill.

— Doamna Merrill, minţi ea, în cazul în care avea nevoie de povestea pe care o inventaseră. Şi, dacă luaţi loc şi aşteptaţi, voi strânge lucrurile lui Corinne.

Merse în dormitorul lui Corinne, o încruntare adâncă încreţindu-i fruntea. Dumnezeule, de ce fusese decizia aceasta lăsată în seama ei? Dacă ar fi putut ca mai înainte să discute cu Corinne! Detesta gândul de a o lăsa pe Corinne în urmă, cu unicul bărbat pe care aceasta îl ura mai presus de toate. Dar aceasta fusese atât de neclintită în dorinţa ei de a nu-l lăsa pe Jared să îşi vadă fiul.

Florence scoase gentile de voiaj şi începu să golească masa de lucru a lui Corinne. Era un lucru pe care nu îl luase în consideraţie. Putea Corinne să suporte să fie despărţită de Michael pentru atâta vreme? Oare ar fi preferat să îşi asume riscul decât să fie departe de el? Mai exact, cât timp avea Jared de gând să o ţină pe soţia lui?

Jared îşi făcu apariţia în pragul uşii.

— Va trebui să te grăbeşti, doamnă Merrill, zise el nerăbdător. Este o călătorie a naibii de lungă până la Sunset Beach şi am nevoie măcar de puţin somn în noaptea asta.

— Ia ceva timp să fac bagajele, răspunse indignată Florence. Cori are destul de multe lucruri aici.

— Pot să văd asta, replică el scurt, privind prin încăpere.

Merse până la şifonierul deschis, şi ochii îi căzură pe

hainele Hawaiiene de acolo. Scoase o rochie *muumuu* şi râse din toată inima.

— Nu mi-o pot imagina pe eleganta mea soţie în chestia asta. Chiar o poartă?

Ochii lui Florence se lărgiră neliniştiţi.

— Cori a cumpărat câteva rochii din acelea dintr-un impuls, pentru că arătau atât de confortabile. Spuse primul lucru la care se putu gândi. Dar nu le-a purtat niciodată.

Ştia că nu era necesar să mintă, dar simţea că trebuia să ţină secret tot ce era legat de Michael. Începea să intre în panică.

— Soţiei mele chiar îi place să irosească bani, nu-i aşa? Pe haine... pe amanţi, zise cu dispreţ Jared. Va lua o veşnicie să împachetezi toate rochiile acestea. Se dădu înapoi, încruntându-se. Există o cale mai uşoară, zise el, apoi apucă toate rochiile în braţe şi dădu să iasă din încăpere.

— Domnule Burkett! spuse Florence cu răsuflarea tăiată, alergând după el. Rochiile acelea vor fi distruse şi costă o avere!

— Câteva cute nu distrug o rochie, doamnă Merrill, strigă el peste umăr în timp ce înaintă către uşă. Ţi-am spus că mă grăbesc. Acum, termină de împachetat restul lucrurilor soţiei mele.

Extrem de iritată, Florence se întoarse şi merse înapoi în dormitorul lui Corinne. Bărbatul ăsta era imposibil. Cum avea să poată Corinne să reziste cu un asemenea soţ tiranic? Avea să fie tot timpul nervoasă, şi Florence ştia mult prea bine că tânăra făcea lucruri nebuneşti când era scoasă din sărite.

Nu ar fi trebuit să fi venit aici. Florence o avertizase pe Cori de nenumărate ori că nimic bun nu avea să iasă din planul ei scandalos.

Jared îşi făcu din nou apariţia în prag.

— Nu ai terminat încă?

Exasperarea şi nervozitatea o făcură să strige:

— Atunci, fă-o dumneata! Dar staţi să vedeţi ce va crede Corinne despre dezastrul pe care îl faceţi cu lucrurile

ei!

Glasul ei ridicat îl trezi pe Michael, aflat în camera alăturată. Florence se albi la faţă când îl auzi plângând. Acum, aveau să înceapă minciunile. Nu avea de ales.

Jared păru uluit când ea se întoarse cu ochii acuzatori către el.

— Acum, uitaţi ce m-aţi făcut să fac, zise ea cu reproş şi ieşi în grabă din încăpere şi merse în camera copilului.

Florence îl luă iute în braţe pe Michael şi îl alină la pieptul ei. Jared o urmase în încăpere şi rămase în picioare, privind-o preţ de câteva momente înainte să vorbească:

— Al cui copil este?

Florence îl privi bănuitoare. Glasul lui fusese periculos de jos. Ochii lui erau mijiţi, întunecaţi şi ameninţători. Îşi fixă privirea asupra lui Michael. Acesta continuă să plângă, fără să acorde vreun pic de atenţie dramei care avea loc în jurul lui.

— Al meu, desigur, răspunse ea iute, ţinând chipul lui Michael întors de la Jared. Al cui altcuiva ar putea să fie?

Expresia lui Jared nu se schimbă. Dumnezeule, la ce se gândea?

— Vrei să îmi spui că soţia mea te-a adus tocmai aici cu un nou-născut?

— Michael este mai în vârstă decât pare, domnule Burkett, zise în defensivă Florence. Era destul de mare să călătorească atunci când am venit. Altfel nu l-aş fi adus.

— Şi soţul dumitale nu a avut nicio obiecţie? întrebă el neîncrezător.

— Eu… sunt văduvă, explică ea, fiindu-i dificil să scoată minciuna. Şi nu am familie. Cori… Corinne nu a vrut să ne ia cu ea, Michael fiind atât de mic. Dar eu am insistat. Nu aveam de gând să o las să vină tocmai până aici fără mine. Ea este tot ce am – pe lângă Michael.

— Mi se pare foarte dificil să înghit asta, doamnă Merrill, zise cu răceală Jared. Corinne ar fi trebuit să aibă mai multă minte şi să nu ia un nou-născut într-o călătorie lungă. După cum arată, fiul dumitale nu putea să fie decât abia născut. Şi nici dumneata nu puteai să te afli în condiţia

de a călători. Cum de a putut Corinne să fie atât de nesăbuită?

— V-am spus că Michael este mic pentru vârsta lui, domnule Burkett. Are cinci luni. Avea… avea două luni când am părăsit Bostonul. Era destul de în vârstă pentru a călători.

Florence ştia că nu părea convingătoare. Pur şi simplu, nu se pricepea deloc la minciuni. „Te rog, fă-l să mă creadă”, se rugă ea în tăcere.

— Ei bine, schimbă-l, hrăneşte-l sau fă ceva, zise cu asprime Jared când plânsetele lui Michael continuară. Nu suport să aud un copil plângând.

Ieşi cu paşi mari din încăpere, şi Florence respiră uşurată. Îl puse pe Michael înapoi în coşuleţul lui şi începu să îl schimbe. Ştia că probabil acestuia îi era foame. Îl hrănise cu legume pasate, dar copilul nu primise bine laptele de vacă pe care fusese obligată să i-l dea. Avea nevoie de mama lui. Acum, că Jared ştia despre el şi, aparent, îi crezuse povestea, nu mai exista niciun motiv pentru ca ea şi Michael să se întoarcă în Boston fără Corinne.

După ce îl făcu pe Michael să tacă, merse înapoi în dormitorul lui Corinne. Îl găsi pe Jared împachetând restul lucrurilor lui Corinne fără prea multă grijă, doar deşertând conţinutul sertarelor în genţi.

Când Jared o observă pe Florence la uşă, mârâi:

— Încă alte câteva afurisite de genţi, şi mâine va trebui să aduc cu mine o căruţă!

— Probabil că oricum va trebui să faceţi asta, domnule Burkett, răspunse Florence. Pentru că m-am răzgândit în legătură cu întoarcerea în Boston. După ce am văzut cât de arţăgos şi de neplăcut sunteţi, nu am de gând să o las pe Cori a mea singură în grija dumitale.

— Sunt arţăgos, ai? se încruntă Jared.

— Cu siguranţă, îl asigură ea, hotărâtă să nu se dea bătută.

Jared arătă, în sfârşit, un zâmbet.

— Ei bine, nu sta acolo degeaba, femeie. Apucă-te de

treabă dacă dumneata şi micuţul veniţi cu mine.

După puţin peste o oră, trăsura deschisă era plină de haine, cufere şi genţi. Nu mai era loc pentru Florence, aşa că Jared o ajută să urce pe locul vizitiului, lângă el. Ea ţinu copilul în poală.

Michael dormise în timp ce lucrurile din camera lui fuseseră împachetate, dar acum era treaz şi gângurea, fascinat de cerul înstelat de deasupra lui. Jared se aplecă să îl privească, deşi nu putea să îl vadă clar în întuneric.

Clătină din cap în timp ce începură să coboare dealul.

— Tot nu îmi vine să cred că soţia mea ar călători cu un copil, remarcă el într-o doară. Copiii cer răbdare, şi asta e ceva ce Corinne nu are.

— Aţi fi surprins, domnule Burkett, răspunse Florence, ascunzându-şi zâmbetul. Cori are chiar mai multă răbdare decât mine atunci când vine vorba despre Michael. Ţine foarte mult la el. Apoi, reducând cu isteţime orice viitoare bănuială pe care el ar fi putut să o aibă, zise: Vai, uneori ai crede că *ea* este mama lui, nu eu.

Florence fu şocată de ea însăşi. Minciuna asta fusese lucrul perfect pe care să îl spună. Şi îi venise cu atâta uşurinţă. Ce se întâmpla cu ea?

Capitolul 25

Se apropiau zorile, iar cerul de un cenuşiu sumbru se lumina din ce în ce mai tare. Dar casa era încă întunecată, iar Jared avea cu el o lampă, alături de un schimb de haine pentru soţia lui, când intră în dormitorul său, încuind în linişte uşa pe dinăuntru. Corinne dormea încă.

Merse până la pat şi aşternu pe el hainele lui Corinne, apoi ridică lampa ca să lumineze mai bine. Îşi aminti de ultima oară când privise silueta ei adormită, în noaptea nunţii lor. Cât timp trecuse? Îşi aminti data şi fu şocat. În ziua următoare avea să se împlinească un an. Oare ea avea

să îşi amintească?

Jared se gândise adesea la noaptea aceea înainte de sosirea lui Corinne în Hawaii. Stăruise asupra frumuseţii acelei nopţi, asupra frumuseţii ei, asupra răspunsului ei surprinzător faţă de el şi asupra pasiunii ei sălbatice care o înflăcărase şi pe a lui. În timpul acelor momente minunate, uitase motivul pentru care se căsătorise cu ea. Pentru timpul acela scurt, fusese o căsătorie adevărată.

Dar ura prinsese rădăcini prima înăuntrul lui. Aşadar, fusese nevoit să o lase în urmă şi se străduise cu disperare să uite acele momente minunate.

Corinne se mişcă şi zâmbi în somn, făcându-l pe Jared să se întrebe ce visa. Părul ei superb era împrăştiat în spatele ei. Auriul şi arămiul scânteiară în lumina lămpii. Arăta atât de inocentă, atât de copilăroasă. Dar el, desigur, ştia mai bine. Totuşi, avu un impuls aproape irezistibil de a întinde mâna să o atingă, să simtă textura mătăsoasă a pielii ei. Buzele lui ardeau să le guste pe ale ei, amintindu-şi dulceaţa lor.

Raţiunea lui Jared reveni, şi, cu o încruntare întunecată, acesta merse cu paşi mari în baie şi lăsă apa rece să curgă în cada adâncă. Făcu destul zgomot încât să o trezească pe Corinne, apoi veni la uşă să vadă dacă reuşise. Ea tocmai se ridicase în capul oaselor în pat şi privea în jur, dezorientată.

Jared era furios pe sine pentru slăbiciunea căruia aproape îi căzuse pradă şi îşi îndreptă mânia asupra ei.

— Îmbracă-te! se auzi strigând. Vreau să fim pe drum până la răsărit!

Corinne întoarse ochii speriaţi în direcţia lui Jared, dar nu văzu decât uşa băii închizându-se cu putere. Când porni către uşa închisă, ochii ei se schimbară dintr-un verde-gălbui în smarald strălucitor. Inspirând adânc, îşi stăpâni furia. Nu era bine să îl mânie pe Jared. Trebuia să se întoarcă la Michael, dar nu îi putea spune lui Jared despre copil. Cumva, trebuia să îl convingă să o lase să plece. Fusese deja separată de fiul ei pentru aproape o întreagă zi.

Avea să discute cu Jared, să încerce să îl convingă. Nu îşi putea permite să îl mai mânie. Acum, era în joc Michael, nu mândria ei.

— Trebuie să fii rezonabil, Jared, se aventură Corinne, strigând prin uşă şi forţând o notă de implorare în glasul ei. Am o cameristă pe insula asta. Nu pot să dispar şi să o abandonez.

Jared ieşi din baie purtând nişte pantaloni albi care îi veneau turnaţi pe coapsele puternice. Îşi punea pe el o cămaşă de culoare crem şi nu se sinchisi să o privească atunci când îi răspunse:

— Camerista ta este aici, Corinne. Aşadar, nu vor exista opriri pe drum.

Ochii lui Corinne se măriră, iar chipul ei deveni alb ca hârtia. Florence aici? Dumnezeule mare, unde era Michael? Oare Jared îl văzuse?

— Cum? reuşi ea să şoptească.

— Am luat-o aseară, împreună cu restul lucrurilor pe care le păstrai în ascunzătoarea ta pentru iubiţi. Biata femeie, odată ce am adus-o aici, a petrecut jumătate din noapte îndreptând dezastrul pe care l-am făcut cu hainele tale. Soon Ho încarcă acum o căruţă – o afurisită de greutate în plus care să încetinească mult călătoria. Chiar eşti o belea cu mult mai mare decât mă aşteptam. O cameristă şi un copil! Nu înţeleg cum de ai convins-o să navigheze până în Hawaii cu un prunc aşa mic. Acum, grăbeşte-te şi pregăteşte-te, Corinne! Am chiar mai puţină răbdare decât de obicei în dimineaţa aceasta.

Corinne se întoarse cu spatele ca el să nu vadă uşurarea de pe chipul ei. Florence reuşise! Îşi amintise de povestea lor şi se ţinuse de ea! Michael al ei era în siguranţă… şi era aici! Doar pentru o clipă, Corinne aproape îşi dori să îl poată îmbrăţişa pe Jared. Îl avea din nou pe Michael!

Când Corinne şi Jared se apropiară de trăsură, ea o văzu pe Florence aşezată deja şi cu coşuleţul copilului pe banchetă, lângă ea.

— Va trebui să pui o cuvertură peste pătuţul acela

dacă nu vrei ca micuţul să facă insolaţie, îi menţionă Jared lui Florence când urcă pe locul vizitiului.

— De ce nu poţi pur şi simplu să ridici plafonul trăsurii? întrebă Corinne. Sau este în regulă dacă noi facem insolaţie?

— Nu am destulă încredere în tine încât să ridic plafonul trăsurii, soţie dragă, îi spuse el cu răceală. Te vreau acolo unde te pot vedea.

— Aşadar, eu şi Florence ar trebui să suferim pur şi simplu în arşiţă?

— Folosiţi-vă de pălăriile acelea de pe banchetă. La asta servesc.

Ea o lăsă aşa, abia aşteptând ca el să fie ocupat cu mânatul cailor ca ea să poată vorbi cu Florence. Florence era la fel de nerăbdătoare. De îndată ce intrară pe Beretania Street, se aplecă înspre Corinne.

— Eşti bine? şopti ea.

— Da, da, dar ce s-a întâmplat cu Michael? Ce i-ai spus lui Jared?

Florence zâmbi în mod liniştitor.

— Povestea aceea pe care am născocit-o.

— A crezut-o?

— Da, sunt sigură că da. A fost surprins doar că ai aduce un copil cu tine.

— Slavă Domnului, zise Corinne. Ah, Florence! Am fost disperată cât am fost despărţită de tine şi de Michael. Jared a fost o bestie.

— Nu a fost deloc plăcut noaptea trecută, dă-mi voie să îţi spun, zise Florence ţâfnoasă.

— Russell era acolo?

— Nu, era plecat să te caute. Va avea o mare surpriză când se va întoarce şi va găsi casa goală.

— Dar spune-mi tot ce i-ai zis lui Jared despre Michael. Nu pot să îmi asum riscul de a contrazice ceva.

— O voi face, Cori, numai că haide să nu riscăm ca el să ne audă acum. Îţi voi spune de îndată ce vom prinde un moment singure.

Înaintară alene pe străzile oraşului, care erau

aglomerate chiar şi la ora aceea matinală. Dar, de îndată ce trecură prin Kalihi şi o luară către Aiea, traficul se împuţină. Apoi Michael începu să se agite, nemaifiind mulţumit să lase călătoria cu trăsura să îl adoarmă.

Florence umblă în coşul copilului. Soon Ho pregătise şi împachetase o sticlă cu apă îndulcită.

— Nu l-am hrănit azi-dimineaţă, mărturisi Florence. Ştiam că vei avea dureri. Dar nu am ştiut că vom fi într-o trăsură deschisă. Apa aceasta ar trebui să îi ajungă deocamdată.

— Nu, dă-mi-l, ceru Corinne.

— Cori, nu poţi! spuse Florence cu răsuflarea întretăiată. Jared te va vedea! El şi toţi cei pe lângă care vom trece pe drum.

— Eu şi Jared stăm spate în spate, răspunse Corinne în şoaptă. Şi voi folosi pătura lui Michael pentru a ascunde ce fac. Dar nu mai pot suporta durerea aceasta. Trebuie să îl alăptez.

— Foarte bine, zise Florence, fără tragere de inimă. I-l dădu pe Michael. Sper doar ca soţul tău să nu se întoarcă şi să vadă ce faci.

Capitolul 26

Stelele sclipeau pe un cer negru-albăstrui când trăsura ieşi, în sfârşit, de pe drumul către plajă. Cotiră pe o alee nisipoasă care ducea la o casă lungă cu un singur etaj aflată departe de drum.

Corinne era epuizată şi ştia că şi Florence era. Arşiţa le sufocase în cea mai mare parte a zilei. Erau deplorabil de murdare, din cauza prafului roşu care se aşezase pe ele în timp ce trecuseră prin kilometri întregi de plantaţii de trestie.

Odată ce trecuseră de capătul maiestuosului lanţ montan Koolau şi începuseră să înainteze pe partea expusă vântului a muntelui, priveliştea devenise fascinantă, făcând ca restul călătoriei să fie tolerabil. Peisajul era aproape ca o junglă şi grozav de frumos pe partea muntoasă a drumului. De partea cealaltă trecuseră pe lângă golfuri, oceanul fiind mereu prezent. Uneori, drumul îşi schimba direcţia către linia ţărmului. Apoi venise apusul cu toate culorile lui splendide, şi Corinne fusese vrăjită. Se minunase şi uitase pentru scurtă vreme motivul pentru care se afla în trăsură.

Acum, se aflau la destinaţie, şi Corinne privi lung la casa albă, scăldată în lumina lunii. Fu uşurată să descopere că nu era coliba la care se aşteptase. Casa era lată în partea din faţă şi aşezată pe stâlpi înalţi deasupra pământului. Pini înalţi, amplasaţi aproape unul de altul, formau ziduri de ambele părţi ale casei de la drum şi tocmai până la plaja din spatele ei. Un singur loc era deschis între pini, în partea din faţă a casei, în stânga. Acest spaţiu ducea la un mic grajd aflat de partea cealaltă a copacilor.

Imensa curte lungă din faţă era o grădină. Pretutindeni creşteau flori: în jurul copacilor din curte, de-a lungul aleilor şi împrejurul casei. Parfumurile ajungeau la ea prin aerul cald sărat – aroma de fructe şi ghimbir, de flori în culori estompate de alb, galben şi roşu. Gardenia creştea din abundenţă. Erau copaci de plumeria în plină floare şi un magnific copac *colvillea racemosa* cu mugurii săi roşii-portocalii acoperind pământul de dedesubt. Cocotieri impunători înconjurau drumul ca un gard uriaş, legănându-se în briza oceanului.

Corinne întinse mâna în partea cealaltă a trăsurii şi scutură cu blândeţe umărul lui Florence, în vreme ce Jared coborî de pe locul vizitiului.

— Am ajuns.

Florence se trezi speriată.

— Michael?

— Încă doarme, răspunse Corinne.

Michael fusese un scump toată ziua, din moment ce

reuşise să îl hrănească, şi nu fusese deloc agitat din cauza căldurii şi a prafului. Corinne reuşise să îl alăpteze de trei ori, şi durerea din sânii ei dispăruse complet.

— Nu ar fi trebuit să îl lăsăm să doarmă atât de mult astăzi, zise Florence ridicându-se în capul oaselor şi frecându-şi ochii obosită, uitând de prezenţa lui Jared. Acum, te va ţine trează jumătate din noapte.

Corinne aproape că se înecă. Se uită panicată la Jared, dar acesta părea să nu fi auzit. Privea casa şi zâmbea larg. Corinne îi urmări privirea şi văzu uşa de la intrare deschizându-se încetişor. Cineva se uita afară, ţinând o lampă sus, în aer, încercând să vadă cine erau vizitatorii.

Pe neaşteptate, uşa se deschise larg, şi lampa fu aşezată pe verandă. Corinne privi cu gura căscată cum o femeie cu talie de mamut veni rostogolindu-se pe treptele verandei şi, în ciuda dimensiunii sale, păru să zboare către ei. Jared o întâmpină la jumătatea drumului, şi Corinne privi uimită cum el o ridică în braţe pe uriaşa femeie şi o învârti în aer.

— Ialeka, pune-mă jos! porunci cu asprime femeia, apoi râse şi încercă să scape din îmbrăţişarea lui de urs. Îţi rupi spinarea ridicând-o pe bătrâna aceasta.

Jared chicoti şi o lăsă jos.

— În ziua în care nu te voi mai putea ridica în braţe, voi fi un om bătrân, mătuşică Akela.

Ea îl strânse la piept, apoi îl împinse brusc, ca şi cum demonstraţia de afecţiune o stingherea. Se dădu în spate şi îşi încrucişă braţele peste un piept la fel de uriaş.

— Aş vrea să ştiu de ce nu trimis vorbă că vii, zise femeia, având din nou acea notă aspră în glas. Şi de ce nu venit mai devreme, ha?

— Am fost ocupat, mătuşică.

— Prea ocupat să vii acas după ce întorci de pe continent? întrebă ea morocănoasă, apoi îşi aruncă braţele în aer. *Auwe!* Malia mânioasă ca o albină zgândărită. Aşteaptă să te vadă!

Jared zâmbi strâmb.

— Unde este Malia?

— Unde crezi ora asta din noapte? spuse Akela, ca şi cum răspunsul era evident. Doarme.

— Ei bine, nu o trezi în noaptea asta. Sunt prea obosit ca să fac faţă vreunei crize de nervi. Încălzeşte doar nişte apă pentru vreo două băi şi apoi poţi să mergi şi tu la culcare.

— Cum adică vreo două? întrebă ea, privind bănuitoare către trăsură.

— Soţia mea şi camerista ei sunt cu mine, explică Jared fără tragere de inimă. Cum dezvăluirea nu păru să o surprindă, el se strâmbă. Ştii deja?

Femeia încuviinţă din cap, mormăind:

— Acum ştii *şi tu* de ce Malia aşa supărată. Nici Naneki nu prea bucuroasă. Bine că stă la Kahuku, vizitează verii mei.

Jared gemu. Nu se gândise la Naneki. Cum putuse să uite că amanta lui era servitoare chiar în casa în care o aducea pe soţia lui? Oare Corinne chiar îi afecta gândirea atât de mult?

— Ce cară *wahine* cu ea?

Jared văzu că Florence şi Corinne coborâseră din trăsură. Florence ţinea coşuleţul copilului în braţe.

— Este un copil…

— Un *keiki?* se miră Akela şi alergă în faţă fără să aştepte ca Jared să continue.

Corinne se alarmă când uriaşa femeie Hawaiiană alergă către ele şi se opri lângă o Florence îngrozită, pentru a cerceta coşuleţul. Când introduse mâna în el şi încercă să îl ia în braţe pe Michael, Corinne aproape se năpusti asupra ei.

Florence anticipă mişcarea lui Corinne şi păşi înaintea ei.

— Vă rog, doamnă, doarme, spuse iute Florence.

— El nu adormit.

Akela respinse protestul lui Florence. Întinse din nou mâinile după Michael, de data aceasta ridicându-l din coşuleţ. Florence şi Corinne rămaseră înmărmurite când văzură lacrimi în ochii ei. Privea lung la copil.

— Aştept mult timp să ţin în braţe *keiki* lui Ialeka.

Jared veni în spatele ei, cu chipul sumbru.

— Copilul nu este al meu, mătuşică. Este al cameristei soţiei mele.

Akela se uită la Jared, apoi îşi coborî din nou privirea asupra lui Michael. Apoi clătină din cap cu subînţeles şi, împotriva protestelor din partea lui Florence, îl purtă pe Michael până la veranda din faţă şi se aşeză pe o treaptă, examinându-l pe Michael cu un ochi critic în lumina lămpii.

Cu toţii o urmară pe masiva femeie pe verandă, şi inima lui Corinne bătu nebuneşte. Îi venea să îl smulgă pe Michael de lângă ea. Totuşi, nu putea face asta. Nici nu putu să spună ceva, nu cu Jared stând fix acolo, lângă ea, cu uluire în ochi. Avea să fie nevoită să o lase pe Florence să vorbească în locul ei şi să spere că aceasta avea să intervină cât mai curând.

Akela se încruntă. *Keiki* pe care îl ţinea la piept în braţele ei era imaginea leită a *keiki*lui pe care Ranelle, cu ajutorul ei, îl născuse cu douăzeci şi opt de ani în urmă. Numai ochii erau diferiţi, şi se uită la cele două *haole wahine* şi văzu ochii mamei, iar mama nu era *wahine* de la care îl luase pe *keiki.* Mama era cealaltă, cea frumoasă, cu păr auriu şi chip neliniştit.

Îl privi acuzatoare pe Jared.

— De ce negi acest *keiki?* Crezi păcăleşti mătuşica Akela?

Jared o ţintui cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Corinne o ciupi pe Florence să spună iute ceva.

— Serios, domnule Burkett. Insinuările acestei femei sunt insultătoare, zise ea indignată şi se aplecă să îl ia pe Michael de la bătrână.

Akela se ridică, înălţându-se deasupra lui Florence, şi o privi pieziş.

— De ce tu spui acest *keiki* al tău?

Lui Florence i se tăie răsuflarea.

— Pentru că este! Acum, dă-mi-l!

— Dă-i băiatul, mătuşică, îi ceru Jared cu voce rece.

Nu ştiu ce ai în cap, dar te înşeli.

— Nu! *Tu* înşeli! Îl străpunse cu ochi negri, apoi arătă cu un deget denunţător către Corinne. Aceea este mama, nu aceasta!

Jared se întoarse către Corinne. Aceasta fu hipnotizată de bănuiala crescândă din ochii lui. Chipul lui era o mască a furiei, iar ea se răzvrăti la gândul că el ar putea să o creadă pe această bătrână.

— Să nu îndrăzneşti să te uiţi la mine în halul acela! zise ea pe un ton ofensat.

— Corinne, dacă…

— Este ridicol! îl întrerupse, apoi coborî vocea: Dacă te vei gândi la asta, Jared, vei vedea cât de ridicolă este toată treaba asta. Copilul acela este prea mare ca să fie al tău. Dacă aş avea un copil, cu siguranţă nu l-aş renega. Mi-aş dori ca Michael să fi fost al meu. Am ajutat-o pe Florence să aibă grijă de el şi chiar am ajuns să îl iubesc foarte mult.

Jared oftă, trecându-şi mâinile prin păr.

— Are dreptate, mătuşico. Ar fi imposibil ca băieţelul să fie al meu. Mâine facem abia un an de când ne-am căsătorit. Icnetul lui Corinne atrase din nou privirea lui Jared asupra ei. Nu ţi-ai amintit de asta, nu-i aşa?

Corinne îşi îndreptă spinarea.

— De ce ar trebui? Ziua aceea nu este o amintire prea plăcută pentru mine.

Jared simţi cum îi creşte mânia. Oare ea chiar putuse să uite noaptea nunţii lor, noaptea aceea care bântuise fiecare vis de-al lui încă de-atunci?

Jared văzu că toate se uitau la el, surprinse. Era furia lui atât de evidentă? Era nevoit să se înfrâneze. Până atunci, nu îşi lăsase niciodată sentimentele să fie atât de transparente.

Ce se întâmpla cu el?

— Mergeţi în casă, le spuse el.

Apoi merse să descarce bagajele şi să se îngrijească de cai, în vreme ce Akela le conduse pe femei înăuntru. Casa era întunecată şi liniştită. Akela duse lampa de pe verandă printr-o cameră de zi spaţioasă din centrul casei.

Canapele capitonate, mese din lemn de santal, ghivece cu palmieri şi un pian dominau încăperea. Uşi din mărgele se aflau de o parte şi de cealaltă, şi Akela trecu prin cea din partea dreaptă, care dădea într-un coridor îngust care ducea la trei încăperi.

— Tu dormi aici, îi spuse ea în şoaptă lui Florence, deschizând uşa din mijloc.

Intră şi aprinse o lampă aflată pe masa de lucru înaltă. Încăperea nu era mare. Era ciudat de lungă şi de îngustă, dar părea confortabilă, cu un pat mic, un scaun şi un pupitru lipite de un perete. Covoare ţesute acopereau podeaua, şi existau un şifonier mare şi chiar şi o baie separată la capătul încăperii.

— Foarte frumos, remarcă Florence.

— Şştttt, şopti Akela. Malia doarme camera alăturată. Nu trezi pe ea, sau este necazuri.

— Ei bine, voi fi cât pot de tăcută, răspunse Florence, dar Akela părăsea deja încăperea, făcându-i semn lui Corinne că ar trebui să o urmeze.

— Nu îmi place femeia aceea, şopti Corinne când se aplecă să îl sărute pe Michael de noapte bună.

— Este foarte ageră la minte, dacă mă întrebi pe mine, răspunse Florence. Dar acum pleacă. Eu şi Michael vom fi bine.

Corinne o părăsi pe Florence şi o găsi pe Akela aşteptând nerăbdătoare la capătul coridorului. O urmă într-un dormitor mult mai mare din partea din faţă a casei. Odată ce o lampă de porţelan fu aprinsă pe o noptieră, Akela dădu să iasă.

— Cine este Malia? întrebă Corinne, dar Akela îi ignoră întrebarea.

Femeia uriaşă se opri la uşă şi o privi gânditoare pe Corinne.

— Ştiu tu minţi despre *keiki,* dar oricum suntem prietene, pentru că dai un fiu lui Ialeka al meu şi asta este bine. Într-o bună zi, el află şi este fericit.

Lui Corinne îi luă un moment să răspundă cu indignare:

— Michael nu este al meu!

Dar Akela închisese uşa în urma ei. Corinne începu să se plimbe înainte şi înapoi. Femeia aceea avea să strice totul dacă insista.

Când Akela reveni după scurt timp cu apă caldă pentru o baie, Corinne o ignoră. Se prefăcu a fi interesată de încăperea care avea să fie a ei, observând că era lungă, ca a lui Florence, dar mult mai lată. Un pat mare cu stâlpi de lemn se afla la mijlocul peretelui stâng, acoperit de o cuvertură matlasată din mătase roz. Dulapuri înalte stăteau de o parte şi de alta a uşii, şi în capătul celălalt al încăperii era o altă uşă, care ducea la baie. În partea dreaptă a băii era o fereastră, cu un mare fotoliu capitonat în faţa ei, plus un scăunel asortat tapiţat cu brocard verde-închis, împodobit exagerat cu argintiu. Încă două ferestre cu perdele din dantelă roz dădeau spre curtea din faţă, cu toate florile ei. Între ele se afla un fotoliu extensibil cu o măsuţă de cafea din lemn de mahon cu formă ciudată în faţa lui.

Corinne merse până la dulapul de lângă pat, observând poze în rame din argint. Erau două: una a unui bărbat cu o femeie şi o alta a unei fetiţe cu păr lung negru prins în codiţe şi cu un zâmbet poznaş. Corinne privi îndelung prima poză, întrebându-se dacă cei doi erau părinţii lui Jared. Femeia era uimitoare, cu păr negru mătăsos şi ochi albaştri-cenuşii exact că ai lui Jared. Era aceasta femeia pe care propriul ei tată o iubise?

— Baia ta gata, zise Akela, trezind-o din visare.

Corinne se întoarse să îi mulţumească, dar femeia cu păr grizonant prins într-un coc strâns era deja ieşită din încăpere. Corinne nu mai pierdu timpul. Baia aceea fierbinte o ademenea. Ba Akela o şi parfumase cu un parfum delicat de santal, iar Corinne fu recunoscătoare, hotărând că până la urmă s-ar putea să o placă pe masiva femeie Hawaiiană. Se dezbrăcă rapid şi se băgă în cada spaţioasă, apoi se lăsă pe spate şi se relaxă pentru întâia oară în ziua aceea, lăsând toate problemele să plutească departe, odată cu aburii parfumaţi.

O bufnitură ce veni din dormitor îi spulberă pacea, şi Corinne sări ca arsă. Când niciun alt sunet nu se mai auzi, îşi dădu seama că Jared îi adusese bagajul în cameră. Se relaxă din nou şi nu se grăbi, nedorind să iasă din cadă nici după ce apa se răcise. Dar îi era deja dificil să îşi ţină ochii deschişi.

Corinne deschise cu grijă uşa băii, cu un prosop mare înfăşurat în jurul ei, dar nu se afla nimeni în încăpere. Bagajul era acolo, şi deschise câteva valize înainte să găsească o cămaşă de noapte şi un halat. Apoi îşi căută peria şi, după câteva perieri rapide, se urcă în pat.

Se lăsă să cadă pe pernele moi din puf de gâscă şi pe cearşaful fin şi oftă, apoi suspină. Lampa ardea încă de partea cealaltă a patului. Întinse mâna să o stingă, dar se opri când uşa dormitorului se deschise.

Jared stătea în picioare acolo, în pragul uşii, aproape exact aşa cum îl văzuse în dimineaţa aceea, cu picioarele goale şi purtând doar pantaloni, cu un prosop înfăşurat în jurul gâtului. Se bărbierise şi arăta mai mult ca Jared pe care îl întâlnise ea prima oară.

— Ce doreşti, Jared?

Buzele lui se arcuiră imperceptibil.

— Absolut nimic, draga mea.

— Atunci, de ce te afli aici?

— Se întâmplă ca aceasta să fie camera mea.

Închise uşa şi veni către ea. Corinne se ridică în capul oaselor, ţinând cuverturile sus, până la gât.

— *Eu* am fost condusă în camera aceasta.

— Desigur. Eşti soţia mea.

— Nu voi împărţi aceeaşi cameră cu tine! şuieră ea. Acum, ieşi de aici!

— Noaptea trecută, am renunţat la patul meu pentru tine, zise el pe un ton rece, ocolind pe partea cealaltă a patului. Nu am de gând să o fac din nou.

— Nu da vina pe mine pentru asta, naiba să te ia! replică ea aprig, foc verde pâlpâind în ochii ei. Nu am cerut să dorm acolo. Nici nu vreau să fiu aici. Dacă îţi vrei patul, eşti bine-venit să îl iei. Lunecă pe podea şi apucă halatul pe

care îl lăsase la capul patului. Voi dormi în altă parte.

— Mă tem că lucrul acesta nu este posibil, Corinne, răspunse el. Nu există nicio altă cameră liberă.

Ea porni către uşă.

— Atunci, voi dormi cu Florence, aruncă ea cu aroganţă peste umăr.

Jared sări în urma ei şi o prinse de un braţ. Strânsoarea lui fu ca de menghină când o întoarse cu faţa către el.

— Nu mergi nicăieri, zise el cu asprime şi o împinse înapoi în cameră. Acum, treci în pat!

Corinne se împiedică. Părul ei dezlegat îi căzu pe faţă. Când reuşi să şi-l dea peste umeri şi să se uite din nou la el, răspunsul mânios pe care era gata să i-l dea muri pe buzele ei. Îşi aruncase prosopul şi începea să îşi scoată pantalonii.

— Nu! spuse ea cu respiraţia întretăiată şi cu chipul golit de sânge. Nu te apropia de mine, Jared!

El se opri, privind-o cu uimire. Apoi, pe neaşteptate, îşi dădu capul pe spate şi râse profund.

— Vorbesc serios, Jared! zise Corinne, glasul devenindu-i isteric.

— Nu dorm cu hainele pe mine, Corinne. Nu am făcut-o niciodată, îi explică el, încă râzând. Şi tot ce aveam de gând să fac era să dorm.

Corinne îşi simţi obrajii aprinzându-i-se de ruşine.

— Atunci, vei dormi singur. Smulse cuvertura de pe pat. Eu voi folosi fotoliul extensibil, mulţumesc!

Jared se trezi rapid, privind-o cum păşeşte cu paşi apăsaţi, îndepărtându-se de pat în maniera ei arogantă. Ochii lui se îngustară şi deveniră cenuşii ca furtuna.

— Singurul lucru de care poţi fi sigură este că nu te voi atinge, zise el, cu vocea plină de dispreţ. Trupul tău a fost folosit un pic prea mult pentru a mă interesa.

O auzi trăgând adânc aer în piept şi simţi o plăcere perversă. Ea îşi îndreptă spinarea şi merse către fotoliu.

Naiba să o ia că era atât de frumoasă! Fusese împietrit când intrase în încăpere şi o văzuse acolo, în pat, atât de atrăgătoare şi atât de al naibii de ispititoare. Şi apoi

ochii ei sclipiseră de mânie, şi devenise şi mai frumoasă, magnifică în furia ei. Dar el avea controlul asupra lui însuşi. Nu avea să îi permită să îl facă să simtă nimic.

Era doar poftă carnală, dar tot se detesta pentru faptul că simţea acea poftă şi era hotărât să nu o lase să ştie că încă putea să îi facă sângele să clocotească.

Stinse lampa şi îşi smulse pantalonii de pe el, apoi se lăsă greu pe pat. Deşi era atât de obosit, trecu multă vreme până să adoarmă.

Capitolul 27

După ce se trezi, în dimineaţa următoare, Jared se îmbrăcă rapid. Corinne dormea încă, întinsă pe spate, cu un braţ căzut pe podea şi cu celălalt peste frunte. Lungul ei păr auriu atârna şi el pe podea peste capătul fotoliului extensibil, iar cuvertura de mătase pe care o folosise fusese împinsă la picioare, lăsând la vedere forme zvelte sub cămaşa ei de noapte.

Jared rămase privind-o pentru o clipă, cu o expresie dură pe chipul său împietrit. Dar petrecuse jumătate din noapte gândindu-se la ea. Acum, trebuia să şi-o scoată din minte. Trebuia să o înfrunte pe Malia.

Malia era numele Hawaiian pentru Marie, nume pe care nu era strigată niciodată. Trecuseră opt luni de când o văzuse ultima oară pe sora lui mai mică. Dar, în realitate, era mai bine de un an de când îi acordase cu adevărat atenţie. Lucrul acesta nu îi stătea în fire lui Jared, pentru că o iubea pe Malia mai mult decât pe oricine altcineva pe lume. De la moartea mamei lor, veghease asupra ei, îşi făcuse griji pentru ea şi se ocupase de ea ca şi cum i-ar fi fost mamă, nu frate.

Dar ultimul an fusese un chin pentru Jared, şi trebuia să admită că grijile unei fete de 18 ani, ca Malia, se retrăseseră în colţul îndepărtat al minţii lui.

Malia se întorsese aici în februarie, furioasă pe Jared

pentru că o ignora. Şi, după spusele Akelei, acum era în toane şi mai rele. Nu putea să o condamne. Fuseseră întotdeauna atât de apropiaţi, Jared luând asupra lui sarcina de a se revanşa pentru pierderea mamei lor. Faptul că el nu îi spusese despre căsătoria lui trebuie să fi fost un şoc pentru ea. Nici nu voia să ia în calcul că era posibil ca ea să fi auzit detaliile sordide legate de soţia lui. Nimeni nu ar spune o astfel de bârfă unei fete de 18 ani.

Corinne începu să se mişte, şi Jared plecă iute, închizând uşa în linişte. Auzi voci în bucătărie şi ştiu că Malia lua micul dejun acolo. Sufrageria formală era întotdeauna ignorată, cu excepţia ocaziilor când aveau oaspeţi, pentru că el şi Malia preferau amândoi atmosfera caldă a bucătăriei şi prezenţa volubilă a Akelei.

Ochii lui Corinne se deschiseră exact în clipa în care Jared părăsi încăperea. Dispoziţia i se îmbunătăţi când auzi uşa închizându-se. Acum, el avea să se întoarcă în Honolulu. Iar ea avea de gând să plece imediat după ce pleca el. Nu o putea ţine izolată aici, la ţară. Avea să găsească o modalitate de a ajunge înapoi în oraş, chiar dacă trebuia să angajeze pe cineva care să o ducă. Încă îşi avea bijuteriile şi o mică sumă de bani lichizi. Nu, nu avea să stea aici multă vreme.

Plânsetul slab al lui Michael venind din camera alăturată îi pătrunse în gânduri. Corinne se ridică, crispându-se din cauza nodurilor care i se puseseră la ceafă şi la spate, dar traversă rapid încăperea şi scoase o rochie de zi roz cu alb dintr-unul dintre cuferele ei. Îmbrăcată, cu o panglică simplă care îi lega părul lung, îşi părăsi încăperea şi ciocăni uşurel la uşa lui Florence, apoi intră.

Florence îşi ridică privirea de la coşul copilului, care fusese aşezat la picioarele patului ei. Corinne i se alătură, zâmbindu-i fiului său.

— Tocmai s-a trezit?

Florence chicoti.

— Este treaz de câteva ore bune şi stă pur şi simplu acolo, gângurind de unul singur. Dar bănuiesc că până la urmă s-a hotărât că îi este foame.

— Haide, iubitule! Corinne îl luă în braţe şi îşi cuibări obrazul lângă al lui. Mama te va hrăni.

— Atunci, mai bine m-ai lăsa să încui uşa mai întâi, îi sugeră Florence.

Corinne clătină din cap.

— Nu este nevoie. Jared a plecat deja.

— Dar acea Akela este încă aici, îi reaminti Florence în timp ce se îndreptă cu paşi mari către uşă. Nu are niciun rost să riscăm. Mă depăşeşte cum a putut să fie atât de sigură că Michael este al tău şi al lui Jared.

— Trebuie să-l fi ştiut pe Jared de când era prunc. Asemănarea există. Şi tu, şi eu am observat că Michael are prea multe dintre trăsăturile lui Jared.

— Ei bine, este un lucru bun că Jared nu s-a uitat bine la Michael în lumină puternică.

— Ah, încetează să îţi mai faci griji, Florence! Voi găsi o cale să plecăm de aici astăzi. Sper că eşti în stare să faci călătoria aceea lungă înapoi în oraş.

— Mai exact, cum ne vei scoate de aici, dacă pot să întreb?

— Încă nu ştiu, dar o voi face, răspunse Corinne. Aşa că nu te mai deranja să desfaci bagajele.

După ce Michael fu sătul şi gângurea mulţumit în coşul lui, Corinne şi Florence dădură să iasă din cameră. Se opriră brusc când auziră voci ridicate.

— Credeam că ai spus că soţul tău a plecat, comentă Florence.

— Aşa am crezut.

Corinne îşi muşcă buza, întrebându-se dacă ar trebui să stea departe din calea lui. Vocea lui profundă părea teribil de mânioasă. Dar la cine striga? Oare Akela îl bătea din nou la cap în legătură cu Michael?

— Haide, zise Corinne fără tragere de inimă. Mai bine am merge să vedem ce este cu toată tevatura asta.

*

Jared o fixa cu privirea pe sora sa, strângând cu

putere capătul mesei lungi din bucătărie. Bărbia mică a Maliei era înălţată cu încăpăţânare, iar el tresări din cauza acuzării din izbitorii ei ochi albaştri. Singurul lucru pe care el îl crezuse imposibil era, într-adevăr, posibil. Ea ştia totul.

Aştepta răspunsul la întrebarea pe care i-o adresase, dar acesta nu venea.

— Repet, Malia! Cine ţi-a spus?

— Nu are importanţă cum am aflat! răspunse ea aprig. Dar acum, ştiu de ce nu te-ai deranjat să îmi spui că te căsătoriseşi. Îţi era prea ruşine!

— Am întrebat *cine!* strigă el, lovind cu pumnul în masă şi făcând farfuriile să zăngănească.

Malia tresări, dar îşi păstră bărbia împinsă înainte. Răspunse cu irascibilitate:

— Vecinul nostru, John Pierce. A simţit că aveam dreptul să ştiu, având în vedere că toată lumea vorbeşte despre familia mea.

Jared să lăsă pe spate, ochii căpătându-i un licăr de oţel. John Pierce! Trebuia să fi ghicit. Netrebnicul umbla după pământul lor de când putea Jared să îşi amintească, pentru că pământul lui se învecina cu al lor de fiecare parte, şi acesta îl dorea pe tot. Dar tatăl lui Jared refuzase să vândă, şi Jared făcuse acelaşi lucru. Mânat de ciudă, John Pierce dăduse fuga la Rodney Burkett cu ani în urmă cu povestea cum că o văzuse pe Ranelle pe plajă cu un alt bărbat. Acum, o făcuse din nou, stârnind din nou necaz.

— Cum ai putut să te căsătoreşti cu o astfel de femeie, Jared?

Întrebarea Maliei îi întrerupse gândurile. Suferinţa din ochii ei îl înfurie.

— La naiba, nu este deloc treaba ta!

Ei i se tăie răsuflarea, şi ochii i se lărgiră.

— Cum poţi spune asta? strigă. Când te-ai căsătorit cu ea, a devenit cumnata mea. Crezi că îmi place să am o curvă drept…

Akela se răsuci de la tejgheaua unde măcina poi într-o pastă fină.

— Malia, ai grijă cum vorbeşti! o mustră ea.

— Păi, este adevărat! strigă Malia. Nu-i aşa, Jared? Poţi să negi asta?

Când el nu putu, îl privi pieziş.

— De ce nu ai împiedicat-o? Toată lumea ştia ce făcea. Nu pot să cred că *tu* nu ştiai!

— Este de-ajuns, Malia, zise Jared, încercând cu disperare să calmeze furia ce ardea înăuntrul lui.

Corinne era cauza pentru toată situaţia aceasta.

— Dar cum ai putut să o laşi să te facă de râs în halul ăsta? continuă ea, îndărătnică. Tu, care nu laşi pe nimeni să te ducă de nas. Ei bine, acum, toată lumea râde de tine! De noi toţi!

— Ajunge, Malia, o avertiză Akela.

Malia se ridică, privindu-i pe amândoi încruntată.

— Încă nu am terminat! Ştii ce mi-ai făcut, Jared? Acum, nu mai pot părăsi casa asta. Aş muri de ruşine dacă aş merge în oraş pentru sezonul de iarnă. Şi ştii că urăsc locul acesta când vin furtunile.

— *Auwe!* Akela îşi aruncă braţele grele în aer. Malia, faci pe *mine* ruşinată că te porţi aşa egoist. Cum crezi fratele tău simte, ei? Crezi lui place ce s-a întâmplat?

— Ar fi putut să îi pună capăt!

— Nu înţelegi cum stau lucrurile între mine şi Corinne, răspunse Jared.

Cum i-ar fi putut spune surorii sale că nu îşi împiedicase soţia să curvăsărească din cauza mândriei lui? Nu o putea lăsa pe Corinne să afle că lucrul acesta era important pentru el. Ce dezastru făcuse cu viaţa lui!

— Mi-am auzit pomenit numele?

Corinne stătea în pragul uşii, arătând ca un înger în rochia ei roz cu alb. Expresia ei era senină, iar ochii ei luminoşi, verzi ca lămâia crudă, inocenţi. Jared văzu surprinderea şocată a surorii sale. Presupusese că Akela o avertizase în legătură cu prezenţa lui Corinne în casă.

Se întoarse către femeia voluminoasă, dar aceasta ridică din umeri.

— Nu treaba mea să îi spun, zise ea, citindu-i gândurile.

— *Aceea* este soţia ta? întrebă Malia.

Se aşteptase la o femeie uşuratică boită, nu la doamna uluitor de frumoasă cum părea să fie Corinne.

— Şi cine ar putea fi aceasta, Jared? întrebă Corinne intrând în încăpere şi lăsând-o pe Florence nervoasă în pragul uşii.

Florence avea motive întemeiate să se aştepte la necazuri, pentru că recunoscuse nota agresivă din glasul lui Corinne. Ca, de altfel, şi Jared.

— Corinne, aceasta este sora mea, Malia.

— Sora ta!

Jared fu aproape amuzat de surprinderea arătată de Corinne, până când îi văzu ochii întunecându-se şi căpătând o nuanţă adâncă de smarald. Rotiţele minţii ei părură să se învârtă acum cu furie, pentru că ea se uită la Malia şi apoi din nou la Jared.

— Este mai tânără decât mine, nu-i aşa, Jared?

Acum, fu rândul lui să fie derutat. Ce naiba avea asta de-a face cu ea?

— Cu vreo doi ani, da, răspunse el precaut, nefiind în stare să îşi dea seama unde voia ea să ajungă până când fu prea târziu.

— Bestie! şuieră Corinne. L-ai minţit pe tatăl meu doar ca să îl faci să sufere!

Lui Jared i se tăie răsuflarea. Dintr-odată, ştiu la ce concluzii sărise ea.

— Taci din gură, Corinne! o avertiză, cu încheieturile degetelor de la mâini albe din cauza forţei cu care strângea masa.

— Nu o voi face până când nu vei arde în iad! strigă cu furie Corinne. Spune-mi, cum ar fi putut mama ta să o aibă pe *ea* dacă zăcea cu inima frântă? Nu cred că s-a sinucis din cauza tatălui meu. A fost un accident, nu-i aşa?

Jared păli. Corinne urmări privirea agonizantă a acestuia şi văzu groaza de pe chipul fetei. Îşi ţinu răsuflarea când fata izbucni în lacrimi şi ieşi fugind din încăpere.

Ce făcuse? Se temea să îl privească din nou pe Jared, dar el o obligă când degetele lui îi muşcară umerii.

— Îmi vine să te ucid pentru asta! zise el într-o şoaptă mortală, strânsoarea lui devenind dureroasă. Malia nu ştia, naiba să te ia! I s-a spus că moartea mamei noastre a fost un accident!

— Îmi… îmi pare rău, Jared, se bâlbâi Corinne, mai înspăimântată de el ca oricând.

— Îţi pare rău! îi spuse el printre dinţi, împingând-o de lângă el. Ai avut de gând să răneşti şi ai reuşit. La naiba, sper să fii satisfăcută!

Ieşi ca o furtună din cameră, ca să o urmeze pe sora sa, lăsând-o pe Corinne zdruncinată. Florence merse degrabă la ea şi îşi puse un braţ în jurul umerilor ei.

— Nu te teme, Cori! Ştiu că nu ai avut de gând să o răneşti pe fată.

— De ce nu am putut să îmi opresc limba răutăcioasă? Am meritat tot ce a spus el – şi chiar mai mult. Se întoarse către Akela. Chiar îmi pare rău.

Bătrâna se încruntă.

— Rău lucru făcut tu, Kolina, dar înţeleg acum.

— Înţelegi?

— Tatăl tău cel pe care Ranelle iubit prea mult. Ialeka îl urăşte. Acum, ştiu de ce mers el pe continent, de ce căsătorit cu tine. Te-a rănit, nu? Apoi, tu venit aici ca să îl răneşti. *Auwe!* Rău lucru ura. Îşi clătină capul cu păr cenuşiu. Mai bună dragostea.

— Lucrul acesta este imposibil, răspunse deprimată Corinne, cu privirea plecată.

Akela clătină din nou din cap.

— Gândeşte-te la *keiki* şi vezi dragostea mai bună.

Corinne îşi îndreptă spinarea în semn de apărare, dar Florence o îndemnă să iasă din bucătărie înainte ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai mult. Petrecu restul zilei cu Michael şi Florence în dormitorul acestora. Akela le aduse mâncare, oprindu-se să îi acorde atenţie lui Michael pentru o vreme. În mod înţelept, nu mai spuse nimic despre el sau despre Jared şi sora lui.

Corinne ştia că durase ore bune până când Jared reuşise să o calmeze pe fată, pentru că auziseră cu toţii

suspinele sfâşietoare care veneau din curtea interioară. Ah, dacă nu ar fi dat buzna în bucătărie în dimineaţa aceea. La naiba cu accesele ei de mânie!

Jared nu plecase în ziua aceea, şi era prea târziu pentru ca el să plece acum. Îi era groază să dea din nou ochii cu el, mai ales singură. Dar, odată cu căderea nopţii, se îngrozi şi mai tare la gândul că el ar putea veni să o caute.

Îi ură noapte bună lui Florence şi merse şovăind către camera lui Jared. El se afla deja acolo, stând lângă fereastra îndepărtată, privind afară, cu braţele sprijinite de o parte şi de alta a ferestrei. Era atât de cufundat în gânduri, încât nu o auzi intrând, iar ea fu nevoită să îşi dreagă glasul. Pentru că el se afla în umbre, nu putu să îi vadă expresia când se întoarse să se uite la ea.

— Dacă te-ai răzgândit în ceea ce priveşte dormitul meu în camera aceasta, eu voi…

— Intră, Corinne, zise el. Eşti soţia mea, şi camera aceasta este la fel de mult a ta precum este a mea. Ţi-am mai spus, nu există alte încăperi. Şi nu voi accepta să îţi deranjezi camerista doar pentru că noi doi am prefera să nu împărţim aceeaşi cameră.

— Nu ar fi deranjată.

— Eu sunt.

Vocea lui nu fu aspră. De fapt, părea incredibil de obosit.

— Ei bine, nu voi mai dormi din nou pe fotoliul acela extensibil, îl avertiză ea. Am gâtul încă înţepenit de azi-noapte.

— Cum doreşti.

— Nu vei…

Corinne se opri în mijlocul propoziţiei şi îşi muşcă buza.

— Nu, răspunse el.

Corinne închise uşa şi traversă încăperea până la pat, unde Akela îi lăsase cămaşa de noapte. O luă şi merse către baie, dar se opri înainte să ajungă acolo şi se întoarse alene către Jared.

— Îmi… îmi pare cu adevărat rău pentru ce s-a întâmplat azi-dimineaţă, zise ea, recunoscătoare pentru faptul că el era întors cu spatele către ea. Nu aş răni-o niciodată în mod intenţionat, Jared. Nu aveam de unde să ştiu că nu era conştientă de circumstanţele morţii mamei voastre.

— Ştiu, murmură el, fără să se întoarcă spre ea. S-a terminat, aşa că uită de treaba asta.

„Cum aş putea?” vru ea să spună. Dar intră încetişor în baie şi închise uşa în tăcere. Se schimbă în puţina lumină dată de lună, care pătrundea prin rândul de ferestre înguste aflate pe peretele băii. Când reveni în dormitor, Jared era încă la fereastră, privind afară, în curtea din faţă şi la coastele stâncoase ale muntelui aflat de partea cealaltă a drumului.

Se băgă în pat, dar ezită înainte să îl întrebe:

— Te deranjează dacă sting lumina?

— N-ai decât. Eu voi mai sta treaz o vreme.

Somnul nu avea cum să vină. Şi, într-adevăr, trecu multă vreme până când Jared să îşi părăsească în sfârşit locul de la fereastră şi să se bage în pat. Corinne se prefăcu adormită când îl auzi scoţându-şi hainele. Când îl simţi urcându-se în pat, trupul îi înţepeni.

Era aproape, atât de aproape, încât nu se putea abţine să nu se gândească la noaptea nunţii lor din urmă cu exact un an. Nu urma să mai aibă niciodată plăcerea aceea captivantă, nu avea să îi mai cunoască niciodată braţele puternice care o strânseseră atât de aproape, nici buzele lui atingându-le pe ale ei, înfrângându-i voinţa. Niciodată părea ceva atât de îndelungat, când, în clipa aceea, îşi dorea ca acele mâini puternice să o mângâie, dorea să simtă întregul lui trup aşezat deasupra ei. De ce distruseseră ce ar fi putut să fie?

Simţi patul mişcându-se din nou şi îşi dădu seama că el o privea, îşi păstră ochii închişi şi îşi ţinu răsuflarea.

— Îmi pare rău, Kolina, şopti el încetişor şi se retrase în partea îndepărtată a patului.

Pentru ce îi părea rău? Dar ştia că el presupusese că

dormea. Credea că ea nu îl auzise, altfel nu ar fi rostit niciodată acele cuvinte. Avea ea să afle vreodată pentru ce anume îi părea lui rău? Îi părea rău că o întâlnise? Lacrimi i se adunară cu furie în ochi, iar ea nu ştia de ce.

Capitolul 28

Corinne se trezi şi îl găsi pe Jared cu pieptul lipit de spinarea ei şi cu un braţ aruncat peste ea, posesiv. Primul ei impuls fu să se dea jos din pat, dar îşi dădu seama că asta l-ar trezi, ba chiar ar atrage mânia lui. Zăcu nemişcată, delectându-se de senzaţia dată de trupul lui lipit de al ei.

Fu tulburată de apropierea lui, simţindu-i respiraţia caldă pe ceafă, greutatea braţului lui peste al ei şi mâna lui atârnând pe sânul ei. Simţi emoţia crescând înăuntrul ei ca un lucru viu. Curajoasă, se lipi şi mai tare de el, şi ochii ei se lărgiră când îi simţi umflătura moale pe fesele ei. Uitase că era complet gol. Propria ei cămaşă de noapte era ridicată în jurul taliei ei.

Senzaţia incitantă dată de trupul lui fu aproape mai mult decât putea să îndure. Uită tot ce se petrecuse vreodată între ei, totul mai puţin felul în care el făcuse dragoste cu ea în noaptea nunţii lor, noaptea în care îi înflăcărase pasiunea. Dorea din nou asta, dorea să îi stârnească dorinţa şi să îl facă să o posede din nou. Dar putea ea să facă asta? Avea el să îşi uite ura destul cât să îşi satisfacă dorinţele – şi pe ale ei? Da, admise că avea nevoie de Jared.

Dilema pasională a lui Corinne fu în zadar, pentru că în clipa aceea uşa dormitorului se deschise şi o fată Hawaiiană tânără şi foarte atrăgătoare, cu pielea de un auriu-deschis, dădu buzna peste ei.

— Ialeka! Văd trăsura ta şi…

Fata se opri, ochii ei negri lărgindu-se când văzu scena de pe pat. Jared se trezise instantaneu, iar Corinne putu să simtă încordarea trupului lui înainte de a se dezlipi

de ea bolborosind un blestem.

Fata ieşi alergând din încăpere cu un plânset sugrumat înainte ca Jared să urle:

— Naneki!

Corinne privi cu şoc, nevenindu-i să creadă cum Jared îşi trase pantalonii pe el şi, fără să arunce o singură privire în direcţia ei, ieşi în fugă după fată. Privi îndelung la spaţiul gol al uşii şi îşi simţi chipul înfierbântându-se din cauza furiei care puse pe neaşteptate stăpânire pe ea. Fata aia era amanta lui Jared! Nimic altceva nu putea să explice familiaritatea acesteia cu încăperea lui sau reacţia ei faţă de prezenţa lui Corinne.

— Să îl ia naiba!

Corinne îşi înhăţă halatul şi merse după ei. Jared o ajunsese pe fată în curtea din spate, chiar lângă verandă. Corinne rămase pe prima treaptă a scării care ducea la curtea interioară. Îi putea vedea limpede prin uşa cu plasă, Jared ţinând-o pe fată de braţ şi obligând-o să îl asculte chiar dacă aceasta încerca să scape.

Corinne era lângă salonul principal, delimitat de rafturi zăbrelite pe care erau aranjate tot felul de vaze colorate din cristal şi porţelan. Bucătăria era chiar în faţă, şi Akela îşi făcu apariţia la uşa de acolo.

— Dă pace, Kolina!

Corinne se întoarse străfulgerând-o cu ochii de smarald.

— Este soţul *meu!*

Akela încuviinţă din cap.

— Dar eu nu avut ocazia spus Naneki tu aici. Ea rănită. Lasă Ialeka explică.

— De fapt, ce caută ea aici? întrebă Corinne, cu pumnii strânşi cu mânie.

— Ea trăieşte aici, lucrează aici. Ea plecată ieri, abia venit acum. Naneki *keiki* meu adoptat, explică Akela.

— Ea *locuieşte* aici? Şi el m-a adus…

Corinne fu atât de sufocată de mânie, încât nu reuşi să încheie. Ignoră mâna Akelei, care o oprea, coborî treptele şi traversă încăperea. Dar se opri înainte să

deschidă uşa care ducea la curtea interioară şi să îşi dezvăluie prezenţa.

— De ce tu adus pe ea aici? plângea Naneki. Cum tu poţi iertat la ea pentru ce făcut ţie?

— Nu am iertat-o pentru nimic, Naneki, zise nerăbdător Jared. Şi am adus-o aici ca să pun capăt curvăsăriei ei.

— Dar dormi cu ea!

— Doar dorm, la naiba! Nimic altceva!

— Ei bine, eu nu stau aici cu ea, zise sfidătoare Naneki. Te împart cu Dayna, dar nu cu *haole* asta!

„Cine o fi această Dayna?" se întrebă Corinne. O altă amantă a lui Jared? Corinne dădu să se întoarcă din drum, dar atenţia îi fu atrasă de o fetiţă Hawaiiană care veni în fugă pe după casă şi se îndreptă către Jared.

— Tati! strigă fetiţa şi zbură în braţele întinse ale lui Jared.

Lui Corinne i se tăie răsuflarea privindu-l pe Jared cum îmbrăţişează copila. Dar Naneki o smulse furioasă din braţele lui.

— Vino, Noelani, zise ea cu asprime. Mergem înapoi acasă la mătuşica.

Corinne deschise uşa.

— Nu este nevoie să plecaţi din cauza mea, toarse ea mieros, întrebându-se cum reuşise să îşi păstreze un asemenea control.

Naneki se uită la Corinne cu ostilitate înainte să plece ţeapănă, în vreme ce micuţa Noelani îi făcu cu mâna inocent peste umăr. Fetiţa cu păr şi ochi negri şi piele aurie era întruchiparea mamei sale. Dar Jared avea şi el frumuseţea aceea întunecată. Era aceasta cu adevărat fiica lui?

— Aşadar, ai o fiică, Jared, spuse ea zâmbind. Ce bine pentru tine! Mă întreb de ce nu ai menţionat-o niciodată până acum.

— Pentru că Noelani nu este a mea, Corinne, zise el categoric şi începu să meargă înapoi către casă.

— Dar Naneki *este* amanta ta, nu-i aşa? spuse ea cu

glasul ridicat.

Jared se întoarse către ea şi zise cu răceală:

— A fost amanta mea înainte să mă căsătoresc cu tine. Dar mă tem că eu nu am găsit deloc timp pentru ea de când m-am întors de pe continent.

— Te aştepţi să cred asta?

— Geloasă? zise el sarcastic.

— Bineînţeles că nu!

— Bun, pentru că nu ar trebui. Nu poţi să îmi porţi pică pentru o singură amantă, zise el pe un ton necruţător. Nu când tu te dăruieşti oricărui bărbat care îşi face apariţia.

Ea icni şi îşi ridică mâna ca să îl plesnească, dar el îi prinse încheietura mâinii şi o ţinu ferm. Ochii îi erau ca două fante cenuşii reci când îşi coborî privirea asupra ei.

— Adevărul doare, draga mea? întrebă el lipsit de milă, sporindu-şi strânsoarea. Curvele trebuie să fie obişnuite cu insultele, căci acestea vin odată cu meseria. Chiar ar fi trebuit să te gândeşti la asta.

— M-aş *oferi* cu bucurie oricui în afară de tine! spuse ea printre dinţi, dorind cu furie să îl rănească la rândul ei.

El păli şi, împingând-o la o parte din calea lui, intră furios în casă.

Corinne se întoarse cu spatele, străduindu-se să îşi controleze lacrimile. De ce trebuia ca *întotdeauna* să se rănească unul pe celălalt? Ar fi preferat ca el să o fi lovit decât să îi spună ce îi spusese cu atâta venin în glas. Preţ de o clipă, fu cât pe ce să îi spună adevărul, tot adevărul. Dar se gândi că el nu ar face decât să râdă de ea, dispreţuind-o încă o dată.

Făcuse o treabă prea bună când crease iluzia că era o curvă. Nimeni nu avea să creadă contrariul acum – cu excepţia aşa-numiţilor ei amanţi. Aceştia ştiau, dar nu aveau să spună niciodată! Totul era atât de absurd!

Deprimată, Corinne culese o gardenie din tufişurile care creşteau de-a lungul zidului din piatră vulcanică înalt de un metru ce înconjura curtea interioară. Inspiră adânc parfumul catifelatei flori albe, apoi şi-o puse după ureche şi începu să meargă prin curtea din spate către plajă. Curtea

era lungă şi nici pe departe atât de cultivată precum grădina din faţă. Erau bananieri, pomi de guava, lici, lămâi şi lămâi verzi şi doi uriaşi copaci de mango care aruncau umbre mari asupra ierbii luxuriante. Uriaşul copac de mango din stânga avea un leagăn în el, şi Corinne se opri acolo în loc să meargă pe plajă.

Sunetul valurilor care loveau ţărmul era liniştitor. Nu putea să vadă albastrul-închis al oceanului, pentru că plaja se înclina descendent dincolo de curte, dar ştia că acesta era foarte aproape. Era atâta pace aici. Ar fi dumnezeiesc să stea în leagănul acesta şi să privească apusul, să aibă pe cineva iubit alături de ea, care să o tragă aproape şi să împărtăşească frumuseţea şi minunile naturii şi dragostea unuia faţă de celălalt.

Pe neaşteptate, se simţi atât de singură şi de confuză. De ce o răniseră atât de tare remarcile usturătoare ale lui Jared? Nu ar trebui să îi pese de ceea ce credea el despre ea. El recunoscuse că Naneki era amanta lui – şi, din nu se ştie ce motiv, şi asta duruse. Şi fetiţa care îl strigase tată. Corinne nu crezu nici pentru un minut că nu era copilul lui Jared. Jared ar fi trebuit să se căsătorească cu Naneki, chiar şi numai de dragul fiicei lui. În schimb, venise pe continent şi se căsătorise cu ea, ca să se răzbune pe tatăl ei.

Ostenise de toate. Era obosită să se lupte cu el şi să încerce să înţeleagă ce se întâmplase cu unica lor noapte de dragoste. Voia doar să meargă acasă. Nici măcar nu ar încerca să recupereze banii pe care Jared îi luase de la ea. Să îi păstreze, ea nu avea nevoie de ei.

O uşă care se trânti în faţa casei îi atrase atenţia lui Corinne. Se răsuci în leagăn tocmai la timp să îl vadă pe Jared mergând din casă până la peretele de pini şi îndreptându-se către grajd. Câteva minute mai târziu, auzi un cal îndepărtându-se la galop. Aşadar, plecase. Fără măcar un rămas-bun. În loc să se simtă uşurată, simţi lacrimile adunându-se din nou.

Capitolul 29

Corinne şedea singură la masa din bucătărie, sorbind din ceaiul chinezesc pe care Akela îl făcuse mai devreme. Era 1 noiembrie, fix trei săptămâni după ziua în care Jared plecase înapoi în oraş. Eforturile ei de a se întoarce în Honolulu fuseseră zădărnicite iar şi iar.

Aflase destul de iute că grajdurile îi erau interzise. *Kapu,* Hawaiianul uriaş care avea grijă de cei câţiva cai, strigase la ea în ziua în care se dusese acolo. Jared ceruse clar să nu i se îngăduie să folosească trăsura şi nici măcar un cal. Şi, de fiecare dată când se strecurase în grajd ca să încerce totuşi să ia un cal, fusese descoperită de marele Hawaiian şi avuseseră un alt schimb de strigăte pe care niciunul din ei nu le înţelegea, pentru că el abia dacă vorbea o boabă de engleză, iar ea înţelegea numai câteva cuvinte Hawaiiene.

Corinne avusese o singură altă ocazie de a scăpa, atunci când venise cineva să le livreze gheaţă, aşa cum o făcea în mod periodic, îi ceruse iute să o ducă până în cel mai apropiat oraş, vârându-i în mâini puţinii bani pe care îi avea. Dar Akela auzise şi îl avertizase pe om că Jared avea să vină după el cu o bâtă dacă îi ducea undeva *wahine male.* Bietul bărbat făcuse ochii mari şi îşi luase tălpăşiţa cât putuse de iute.

— Kolina nu pleacă, îi spusese Akela după aceea. Ialeka zice aşa.

Corinne se mâniase pe ea, dar imensa femeie doar cloncănise dezaprobator şi se îndepărtase. Asta fusese cu mai bine de o săptămână în urmă. Corinne nu putea să o mituiască pe Akela. Aceasta fusese alături de Jared de când acesta era un prunc. Akela nu şi-ar fi vândut niciodată loialitatea.

— De ce te-ai căsătorit cu Jared?

Lui Corinne i se tăie răsuflarea la intruziunea neaşteptată în gândurile ei. Ridică privirea şi o văzu pe Malia stând în picioare de partea cealaltă a mesei. Era

întâia oară când fata îi vorbise în trei săptămâni – de fapt, întâia oară când se apropiase de ea. Întotdeauna părăsise încăperea de fiecare dată când intra Corinne şi îşi lua toate mesele în camera ei, evitând-o pe Corinne.

— Ei?

Corinne nu putea să o învinovăţească pe fată pentru ura ei.

— Au existat mai multe motive pentru care eu şi Jared ne-am căsătorit, răspunse ea, sperând ca fata să nu o bată la cap.

— Îl iubeşti?

— Nu.

— El te-a iubit?

— Nu, cu siguranţă nu.

Corinne auzi amărăciunea strecurându-se în propria voce.

— Atunci, de ce?

Corinne se simţi de parcă ar fi fost pusă cu spatele la zid.

— Chiar nu este treaba ta.

Malia îşi odihni mâinile pe spătarul unui scaun şi se aplecă înainte.

— Este fratele meu, zise ea, aproape rugător. L-am întrebat de ce s-a căsătorit cu tine, dar a spus acelaşi lucru pe care tocmai l-ai zis şi tu. Acum, îţi cer să mă ajuţi să înţeleg.

Corinne îşi coborî ochii de la expresia rugătoare de pe chipul Maliei. Încercă să se pună în locul acestei tinere şi înţelese cât de îngrozitor de derutată trebuia să fie aceasta.

— Fratele tău mi-a promis să îmi dea ce doream de la o căsătorie – niciun soţ.

— Cum adică?

— Nu trebuia să se amestece în nimic din ceea ce făceam. Trebuia să ducem vieţi separate.

— Dacă nu doreai să trăieşti cu el, atunci de ce ai venit aici?

— Nu cred că ai dori cu adevărat să afli răspunsul la asta, spuse Corinne pe un ton aspru. Nu ar fi în favoarea

fratelui tău.

— Fratele meu nu a făcut nimic greşit, în afară de a te alege pe tine drept soţie! sări Malia în apărarea lui Jared, redevenind rapid ostilă.

Mânia lui Corinne fu egală cu a Maliei.

— Jared nu este exemplul de virtute pe care îl crezi tu, draga mea. A minţit în legătură cu motivul lui de a se căsători cu mine. A pretins că era o chestiune de onoare. Vezi tu, dragul tău frate m-a violat. S-a oferit să îmi salveze reputaţia prin căsătorie.

— Minţi!

— Întreabă-l şi vezi dacă poate să nege. Aceasta a fost scuza lui pentru a se căsători cu mine, Malia. Dar a fost doar *o scuză,* pentru că fratele tău nu are pic de conştiinţă. Adevăratul motiv pentru care s-a căsătorit cu mine a fost acesta: a crezut că, în calitate de soţ al meu, va putea să controleze acţiunile pe care le deţineam la şantierul naval al tatălui meu. Dorea să îl aducă pe tatăl meu la ruină. A aflat prea târziu că nu îi revenea dreptul de a controla acţiunile mele. Asta a fost, probabil, o lovitură îngrozitoare.

— Tatăl tău este…

Malia nu reuşi să încheie.

— Ţi-a explicat Jared cum stau lucrurile cu tatăl meu? Sau ţi-a spus doar partea lui din poveste?

— Mi-a… mi-a spus că mama a murit… că mama mea s-a sinucis pentru că nu a putut să trăiască fără Samuel Barrows, spuse Malia cu inima frântă.

— Da, l-a iubit pe tatăl meu, iar el a iubit-o pe ea. Nu a fost destul de puternică să continue să trăiască fără el. Dar tatăl meu nu a ştiut niciodată cât de tare a afectat-o despărţirea lor. În toţi anii aceia, a crezut că era în viaţă şi fericită cu viaţa ei. A fost distrus când Jared i-a spus ce s-a întâmplat, pentru că încă o iubea. Aminteşte-ţi, iniţial ea a fost cea care l-a gonit de aici pe tatăl meu.

— Dar Jared a spus că el este de vină!

— Nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru slăbiciunile altuia, răspunse Corinne. Totuşi, Jared nu a văzut niciodată lucrurile în felul acesta. De aceea a mers pe

continent şi de aceea s-a căsătorit cu mine – pentru răzbunare. M-a folosit, Malia, când nu îi făcusem nimic pentru a atrage un asemenea tratament.

— Atunci, acesta este motivul pentru care ai venit aici? întrebă Malia. Şi tu doreai răzbunare?

— Sună ca şi cum nu ai crede că aveam vreun motiv, Malia, zise încet Corinne.

— Nu aveai! Ai obţinut ceea ce doreai. Jared a venit acasă… te-a lăsat să duci viaţa separată pe care o doreai.

— Da, m-a lăsat, dar asta nu este totul. Vezi tu, m-a părăsit în mod public, Malia, chiar a doua zi după ce ne-am căsătorit şi a aflat că nu mă poate folosi pentru a-l aduce la ruină pe tatăl meu. În schimb, m-a distrus pe mine, cu un anunţ oficial în toate ziarele cum că soţia lui s-a dovedit a fi nesatisfăcătoare şi că o părăsea. Nu era adevărat. Fratele tău nu mi-a găsit niciun cusur. A dorit doar să mă rănească. Şi, dacă tu crezi că ai fost umilită de ceea ce am făcut eu, gândeşte-te cum m-am simţit eu după anunţul public.

— Nu te cred! Spui toate astea doar pentru că Jared nu este aici, ca să nege! Şi nimic nu ar putea să justifice ceea ce ai făcut… Nimic!

Corinne îşi pierdu răbdarea cu fata.

— Nu am făcut nimic de care să îmi fie ruşine. Am creat un scandal, dar totul a fost doar un teatru.

— Ce spui? întrebă Malia. Toată lumea ştie că te-ai culcat cu o mulţime de bărbaţi!

— Toată lumea *crede* că am făcut-o! răspunse furioasă Corinne, fără să îi mai pese de lucrurile pe care le dezvăluia. Am întreţinut bărbaţi în apartamentul din hotelul în care am fost cazată, dar nu în dormitorul meu. Ne era nevoie să merg atât de departe ca să îl umilesc pe Jared, nu când oamenii sar cu atâta uşurinţă la cea mai greşită concluzie. Totul a fost o farsă, Malia. Singurul bărbat care m-a atins vreodată este fratele tău!

Malia îşi îndreptă spinarea.

— Nu ar fi trebuit să vin la tine pentru a căuta adevărul.

Corinne se ridică, iar în ochii ei se citea exasperarea.

— Iar eu ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să îţi spun adevărul. Este mai uşor să crezi că sunt o curvă, nu-i aşa? Poţi să continui să crezi asta, pentru că nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce crezi.

— Eşti… eşti îngrozitoare! strigă Malia.

Ieşi în fugă din cameră, înlăcrimată.

Corinne se prăbuşi înapoi pe scaunul ei. O rănise din nou pe fată. De ce naiba nu putea să îşi ţină în frâu mânia? Îi spusese Maliei că fratele ei era un mitocan şi încercase să se facă pe ea însăşi să pară fără vină, când ştia că nu era aşa.

Corinne aruncă o privire afară pe fereastră, la norii de furtună care se adunau. Cerul era la fel de întunecat ca starea ei de spirit.

Capitolul 30

Jared stătea în picioare la fereastra din biroul unchiului său, privind în jos la strada aglomerată de dedesubt, dar fără să o vadă cu adevărat. Asculta stânjenit în vreme ce Edmond îşi dojenea tânărul asistent, Marvin Colby, pentru o greşeală reală sau închipuită. Edmond Burkett găsea întotdeauna pricină. Era o minune că lucra cineva pentru el. Tânăra domnişoară Dearing îşi dăduse demisia de mult, o sclivisită doamnă Long luându-i locul.

— Nu îţi voi mai tolera absurdităţile, Colby, spunea Edmond. Ştii că aprobarea finală a tuturor împrumuturilor este făcută de mine!

— Dar nu eraţi aici, domnule, iar omul avea nevoie cu disperare de bani ieri. Era un împrumut mic şi avea garanţii suficiente.

— Aceasta nu este deloc o scuză pentru a ignora regulamentul acestei companii, regulamentul *meu!* Şi aceasta este ultima boacănă pe care o vei mai face aici, Colby. Eşti concediat.

— Sunteţi exagerat, domnule Burkett, zise Marvin

Colby, îndrăznind să îşi scoată la iveală nemulţumirea.

— Ieşi!

După ce uşa se închise, Jared se întoarse cu faţa către unchiul său.

— Nu crezi că ai fost un pic cam aspru cu el?

— Nu ştii cum stau lucrurile, Jared, aşa că să nu îndrăzneşti să te bagi.

Jared oftă. Avea şi aşa destule probleme. Şi învăţase de multă vreme că nu avea niciun rost să se contrazică cu unchiul său în legătură cu nimic din ce ţinea de afacere.

— Mai exact, de ce ai trimis după mine, unchiule? întrebă nerăbdător Jared.

— Nu fi atât de defensiv, băiete, spuse Edmond, acum prietenos. Mă gândeam că am putea să luăm prânzul împreună. Este un restaurant nou pe King Street care serveşte nişte creveţi cantonezi excelenţi.

— M-ai chemat aici ca să mă inviţi să iau prânzul cu tine? întrebă Jared, nevenindu-i să creadă. Nu am timp pentru prânzuri tacticoase, unchiule.

— Aiureli, îl luă în derâdere Edmond. Se întâmplă să ştiu că treaba cu hotelul merge ca unsă. Şi mi-ai spus de nenumărate ori că nu ai putea găsi un *luna* mai bun decât prietenul tău Leonaka Naihe. Lasă-l să facă treaba pentru care îl plăteşti! Probabil obţine rezultate mai bune din partea muncitorilor locali decât tine, din moment ce el însuşi este de prin partea locului.

— Se întâmplă să îmi placă munca, spuse bătos Jared. Am nevoie de muncă.

— Vrei să spui că te pierzi în ea, răspunse insinuant Edmond. Asta nu va face ca problemele tale să dispară. De fapt, nu ar trebui să mai ai nicio problemă căreia să îi ţii piept. Ai gestionat situaţia cu soţia ta în mod admirabil. Ţi-am spus că bârfa va muri dacă vei pune capăt aventurilor ei excentrice. A fost uitată din cauza revoluţiei iminente.

— Unchiule!

— Faptul acesta nu va dispărea dacă îl ignori, Edmond. Va fi o altă revoluţie, şi asta în curând. Numai că aceasta va avea mai multe rezultate decât revoluţia din

1887, care ne-a câştigat constituţia. De data aceasta, regina va fi răsturnată. Nimeni nu este mulţumit cu domnia lui Liliuokalani. Este prea irascibilă şi doreşte prea multă putere.

— Ea *este* regina, îi reaminti Jared. Vechii monarhi au avut putere absolută. Regina Liliuokalani nu doreşte decât o revenire la vechile obiceiuri.

— Este prea târziu pentru asta. Prea multe interese străine sunt implicate aici, în Hawaii.

— Prea multe interese hapsâne, vrei să spui.

— Poţi să negi că anexarea la Statele Unite ar aduce beneficii acestor insule? Şi mai bine America decât o altă putere străină ca Marea Britanie sau China.

— Hawaiienii ar trebui să îşi guverneze propriile insule, unchiule, spuse cu exasperare Jared. Mereu am fost de părerea asta, şi nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc. Aceste insule au aparţinut Hawaiienilor, dar *haoles* le-au luat bucată cu bucată.

— Faptul că ai un strop de Hawaiian în tine te influenţează, Jared, zise cu asprime Edmond.

— Pur şi simplu, nu pot tolera ca o rasă să fie distrusă din cauza lăcomiei şi pentru beneficiul alteia.

— Sfinte Dumnezeule, omule! Nu vorbesc despre război! Cu siguranţă, nu se va ajunge la asta. Va fi o revoluţie rapidă.

— Vorbesc despre o cultură care este pe moarte. Mai mult de jumătate dintre Hawaiieni şi-au pierdut viaţa din cauza unor boli străine, iar restul se înrudesc prin căsătorie şi uită de vechile obiceiuri. Numărul rămas de Hawaiieni puri este foarte mic. Au fost deposedaţi de convingerile lor şi de pământuri, şi acum le-ai lua şi ultima fărâmiţă de mândrie.

— Poţi să aprobi ce face regina? Nimic nu se mai înfăptuieşte la palat. Nu face decât să se lupte cu consilierii ei ministeriali. Legislatura este complet blocată din cauza partidelor din opoziţie. Au fost forţate demisii. Regina nu mai ascunde faptul că doreşte să scape de constituţia actuală pentru care am luptat din greu cu toţii. Doreşte să

proclame una nouă, care i-ar acorda putere nelimitată şi ar da dreptul la vot numai Hawaiienilor şi străinilor căsătoriţi cu Hawaiieni. Chiar poţi încuraja o astfel de purtare tiranică?

— Poate că exagerează un pic, dar cu siguranţă nu o pot învinovăţi pentru faptul că încearcă. Regimul ei a fost o bătaie de joc. Poartă titlul de regină, dar a fost jefuită de puterea ei de către interesele străine cărora le ţii tu partea. Ei au luat deciziile ani întregi. Poţi să o învinovăţeşti pentru faptul că doreşte ca poporul ei să îşi conducă propriile insule?

— Insulele au prosperat datorită străinilor! spuse defensiv Edmond.

— În defavoarea Hawaiienilor, cărora nu le-a mai rămas nimic! răspunse furios Jared. Acum *pau!* Nu mai vreau să aud discuţii despre o revoluţie.

— Jared, aşteaptă!

Dar Jared era deja la jumătatea drumului spre ieşire. Dacă Edmond voia să discute politică, trebuia să găsească pe altcineva cu care să facă asta.

Pe drumul înapoi către biroul lui aflat pe Merchant Street, Jared observă în sfârşit furtuna care mocnea deasupra. Deveni neliniştit. Judecând după vântul puternic, ştia că aceasta avea să fie una dintre furtunile care aduceau distrugeri majore. Şi partea insulei care se afla în direcţia vântului suferea întotdeauna cel mai tare. Pe ţărmul nordic, valurile devastatoare pătrundeau în case şi inundau drumurile. Copaci căzuţi şi acoperişuri zburate erau la ordinea zilei în timpul unor astfel de furtuni.

Maliei îi fusese întotdeauna frică de furtună. Dar lui Corinne? Ea nu avea cum să ştie că era în siguranţă acolo unde se afla. Valurile puteau să ajungă în curte, ba chiar să inunde curtea interioară, aşa cum se întâmpla de multe ori, dar urma să fie în siguranţă. Numai că ea nu avea să ştie lucrul acesta. Akela urma să o asigure de asta, dar avea Corinne să creadă că furtuna de iarnă nu dura mult timp şi că soarele avea să strălucească din nou a doua zi? Sau avea să se sperie de un fenomen natural care se întâlnea

adesea în anotimpul ploios de iarnă?

Jared îşi întoarse trăsura către Beretania şi îşi biciui caii să meargă înainte. Simţi pe neaşteptate o dorinţă iraţională de a-şi proteja şi alina soţia. Ştia că era un lucru absurd, dar, cu toate astea, se îndreptă în mod nechibzuit către casă. Înşeuă iute un cal şi o porni din nou la drum cu o grabă crescândă care se învecina cu panica.

Jared merse extrem de repede până ajunse la Wahiawa. Acolo schimbă caii, dar, înainte să pornească din nou la drum, putu să vadă cum ploaia se apropia în averse puternice. Trecu peste el în doar câteva secunde. Restul drumului fu parcurs cu o viteză mult mai mică, întrucât multe zone ale drumului fuseseră inundate, lăsând găuri prăpăstioase ce îi puteau cu uşurinţă face calul să se împiedice.

Călări către mare, dar oceanul nu se zărea în furtuna orbitoare. Odată trecut de Haleiwa, văzu mărturii că această furtună se pregătise de zile bune, cu averse frecvente. Terenuri şi drumuri erau deja inundate. Căruţe şi trăsuri fuseseră abandonate. În multe locuri, valuri înalte de şase metri urcau până la drum, încetinindu-i şi mai tare înaintarea.

Era noapte când Jared ajunse în cele din urmă la casa de pe plajă. Nu ajunsese mai iute călare decât ar fi făcut-o cu o trăsură într-o zi senină. Era ud până la oase, şi afară încă turna cu găleata. Curtea din faţă era inundată, şi Jared ştia că, dacă valurile oceanului mai urcau încă un metru şi jumătate, curtea avea să fie plină nu doar cu apă de ploaie.

Partea din faţă a casei era cufundată în întuneric, dar în bucătărie era aprinsă o lumină. Jared văzu că veranda fusese închisă cu obloane grele, ca să ţină vântul afară. Toată mobila de pe verandă fusese mutată în camera de zi. Akela avea totul sub control, ca de obicei, însă Jared era în continuare neliniştit din cauza lui Corinne.

Merse direct în dormitorul lui, dar îl găsi în întuneric şi gol. Se opri doar cât să apuce vreo două prosoape din baie înainte de a merge în bucătărie. Dar Corinne nu se afla nici acolo. Akela şi sora lui şedeau la masă sorbind ciocolată

caldă.

Malia îl văzu prima şi se repezi în braţele lui. Începu să plângă imediat, suspinându-i numele iar şi iar, aşa cum făcuse şi în copilărie.

Jared încercă să o ţină la distanţă de el.

— Te uzi toată, Malia.

Dar ea se agăţă de el cu şi mai multă putere, iar el renunţă iute şi o strânse liniştitor în braţe.

— Este doar o furtună, draga mea. Ai trecut prin destule ca să ştii că suntem în siguranţă aici. Nu a fost niciodată atât de rău încât să fim nevoiţi să părăsim casa.

— Nu este vorba despre furtună, Jared! suspină Malia. Ci despre soţia ta!

Malia îl numea Jared numai atunci când era furioasă sau supărată pe el, aşa că el îşi dădu seama că ea şi Corinne se certaseră.

— Ce este cu ea?

— Acea… acea *femeie* este îngrozitoare! Mi-a spus lucruri oribile despre tine. Dar a minţit! Ştiu că a zis numai minciuni. Şi a încercat să îmi spună că nu este o curvă!

Jared apucă umerii surorii sale şi o depărtă de el. Întregul lui trup deveni acum încordat.

— Ce ţi-a spus?

Malia repetă povestea pe care i-o spusese mai devreme Akelei printre suspine, dar cu mai multe detalii. O lucire ucigaşă îşi făcu apariţia în ochii lui Jared. Akela o văzu, dar Malia continuă, fără să bage de seamă.

— A fost atât de plină de ură, încheie Malia. Şi a strigat la mine, deşi nu am făcut nimic care să îi provoace furia. O urăsc!

— Unde este? întrebă Jared cu o şoaptă ucigătoare.

Akela se ridică iute, cu teamă.

— Ialeka, nu. Nu vede la ea acum.

Dar Malia răspunse:

— Este cu camerista ei şi cu plodul ăla care mă ţine trează cu ţipetele lui.

Jared părăsi încăperea. Akelei îi venea să o tragă de urechi pe Malia.

— Tu *lolo!* zise ea supărată. De ce faci atâta caz din nimic, Malia?

— Nu a fost nimic! strigă Malia.

— Kolina nu rănit pe tine, fată. Dar, din cauza la ce tu spus la fratele tău, el rănit pe ea. Şi tu de vină!

— Ba nu sunt! Ea este... pentru toate lucrurile răutăcioase pe care mi le-a spus!

— *Puo no ka uahi, he ani ko lalol* zise printre dinţi Akela şi se întoarse, dezgustată.

Malia făcu o grimasă şi nu mai spuse nimic. Akela avea dreptate. „Nu iese fum fără foc”, spusese. Atunci când se folosesc cuvinte pline de mânie, există o cauză. Da, ea fusese cea care provocase întreaga scenă cu soţia lui Jared. Ea o căutase pe Corinne şi ea fusese cea care spusese lucruri pline de răutate. Dar asta nu schimba nimic. Corinne era în continuare o femeie îngrozitoare şi, dacă Jared o bătea, ea n-avea să se aleagă decât cu ce merita.

Chiar şi cu ploaia bătând în acoperiş, tot auziră o uşă izbindu-se de un perete, iar Malia spuse iute:

— Cred că voi mai bea nişte ciocolată caldă. Oricum, nu dorm niciodată când este furtună.

Akela mormăi.

— Ce este, Malia? Nu place la tine mergi la camera ta, unde poţi auzi necazul care provocat?

— Linişte! Nu am spus decât adevărul. Ce pot eu să fac dacă Jared s-a supărat aşa tare?

— Tu la fel de iute cu limba precum Kolina. Amândouă ar trebui învăţat când să tăceţi.

*

Corinne îl privi lung pe Jared, nevenindu-i să creadă, atunci când acesta dădu buzna în camera lui Florence, fără să bată la uşă, speriindu-i pe toţi. Îl ţinea în braţe pe Michael, plimbându-l de colo-colo prin încăpere, pentru că furtuna şi vuietul bubuitor al oceanului îl speriau. Dar, când Jared se îndreptă spre ea cu paşi hotărâţi, i-l înmână iute pe Michael lui Florence.

— Ce s-a întâmplat, Jared? întrebă Corinne cu teamă, dându-se înapoi din calea lui.

El nu îi răspunse, ci o prinse de o mână şi începu să o tragă afară din încăpere. Corinne se împotrivi, groaza punând stăpânire pe ea, dar Jared o smuci atât de tare, încât aproape că o strivi de trupul lui.

— Ascultă aici… dădu să protesteze Florence.

Jared o privi încruntat, şi vorbele care îi săriseră pe buze muriră acolo.

— Nu te băga, o avertiză el aspru. Este soţia mea. Ţine minte asta!

— În ce să mă bag? întrebă Florence, dar Jared ieşise deja.

Florence îşi ţinu răsuflarea. Dar chiar nu putea face nimic. Cori *era* soţia lui şi, în plus, el nu avea să îi facă rău. Nu, nu avea să îi facă, se linişti în sinea ei.

Când auzi uşa dormitorului lor închizându-se cu zgomot, părăsi iute camera ei, cu tot cu Michael, şi merse în bucătărie, în partea cealaltă a casei. Nu putea rămâne acolo de unde putea să audă ce avea să se întâmple.

De îndată ce Jared o împinse pe Corinne în încăpere şi îi dădu drumul cât să închidă uşa, aceasta alergă până în baie şi se încuie înăuntru. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce îşi lipi urechea de uşă. Nu îl văzuse niciodată pe Jared în halul acela, nici chiar în noaptea în care o violase. Atunci, fusese hotărât, dar nu violent.

Zări o lumină pe sub uşă şi îşi ţinu răsuflarea. Ce avea el de gând? De ce se întorsese aici, în mijlocul unei furtuni şi cu o asemenea furie?

Corinne îl putu auzi acum pe Jared chiar lângă uşa băii. El încercă să intre, dar descoperi că uşa era încuiată. Apoi, lovi cu un pumn în lemnul tare, făcând-o pe Corinne să sară în sus din cauza sunetului exploziv.

— Deschide uşa, Corinne!

Nu strigă. De fapt, vocea lui era criminal de calmă.

— Nu înainte să îmi spui ce doreşti, Jared.

— Deschide! ridică el tonul, ameninţător.

— Nu!

— Atunci, mai bine te-ai da înapoi!

Ea sări iute de lângă uşă, tocmai la timp. Balamalele cedară sub lovitura cu piciorul a lui Jared, şi uşa se prăbuşi. Silueta lui se afla în prag, luminată din spate, făcând imposibil ca ea să îi distingă trăsăturile. Propriul ei chip era o mască de spaimă.

Când el întinse mâna către ea, ei i se tăie răsuflarea. El o prinse de un braţ şi o târî înapoi în dormitor, apoi o răsuci cu faţa către el. Îi dădu drumul, şi ea simţi uşurare preţ de o secundă. Nu fu pregătită pentru palma usturătoare care urmă, atât de puternică, încât o făcu să cadă într-o parte. Se lovi de măsuţa de cafea, aproape prăbuşindu-se peste ea.

Lacrimile îi umplură ochii. Îşi ridică mâna să acopere locul dureros, în vreme ce îşi păstră ochii plini de şoc aţintiţi asupra lui Jared, care stătea în picioare la câţiva metri de ea.

— Pe toţi dracii, ce se întâmplă cu tine? strigă ea, tot mai furioasă, în ciuda fricii şi a şocului.

Chipul lui era negru de mânie, şi, când el făcu un pas către ea, Corinne se panică şi se chinui să se ascundă după măsuţa de cafea, cu ochii măriţi de frică.

— Stai departe de mine, Jared, îl avertiză ea, deşi glasul îi era prea timorat ca să aibă prea multă greutate. Nu îţi voi accepta abuzul, mai ales când nu ştiu ce te supără.

— Ba vei primi orice îţi dau, zise el batjocoritor, cu pumnii strânşi pe lângă corp. Ar fi trebuit să te fi învăţat să îţi ţii gura cu mult timp în urmă!

— Ce se presupune că am făcut? întrebă ea cu disperare.

— Ai făcut-o pe sora mea să plângă din nou! I-ai spus ce nemernic sunt, nu-i aşa?

Corinne se chinui să îşi recapete suflul.

— De ce ar trebui să îndur toată batjocura când nimeni în afară de tine nu ştie *motivul* pentru care am făcut ce am făcut? A insistat să afle adevărul şi i l-am spus!

— Şi ai încercat să te descrii pe tine ca pe întruchiparea inocenţei!

— Nu e chiar aşa, îngăimă ea.

— Nu e chiar aşa? repetă Jared cu un surâs dispreţuitor şi rece. *Ai minţit-o* pe Malia! Vei încerca să îmi spui că nu eşti o curvă?

Corinne tresări.

— Nu sunt, zise ea sfidător.

Ochii lui Jared se aprinseră şi mai tare.

— Îi ştiu pe jumătate dintre bărbaţii cu care ai fost văzută, şi ei nu sunt genul care să se lase desconsideraţi de către o ispită.

— Asta este tot ce am făcut, Jared. Am ispitit. Le-am făcut promisiuni pe care nu le-am respectat, zise simplu Corinne. Nu a fost atât de dificil să îi amân. Nu m-am văzut niciodată cu acelaşi bărbat de două ori.

— Şi, desigur, Russell Drayton doar s-a prefăcut că este amantul tău?

— Da. Ştia că doream să mă răzbun pe tine şi m-a ajutat.

— A participat pur şi simplu la aşa-numita ta farsă, fără să te atingă vreodată? Fără să te ceară vreodată, deşi ştia că îl iubeşti şi că erai dornică?

— Poftim?

— Ai recunoscut o dată în faţa mea că îl iubeşti, îi aminti Jared.

— Te-am… te-am minţit, se bâlbâi Corinne, gemând pe dinăuntru că el îşi amintea asta. M-ai fi crezut lipsită de suflet dacă ţi-aş fi spus adevărul. La urma urmelor, aveam de gând să mă căsătoresc cu Russell. Nu îl iubeam, aşa cum nu te iubeam nici pe tine când ne-am căsătorit. Eu şi Russell aveam o înţelegere.

— Eşti incredibilă. Ai un răspuns la toate, nu-i aşa? Ochii lui Jared se îngustară, prevestind lucruri rele. M-am săturat să mă tratezi ca pe un prost! Sper că ţi-ai căpătat porţia de plăcere când ţi-ai folosit limba aceea de viperă împotriva surorii mele, pentru că acum vei plăti pentru asta!

Porni către ea, dar focul verde care ţâşni din ochii ei îl opri.

— Cum rămâne cu sentimentele mele, naiba să te ia? Nu am avut de gând să o rănesc pe Malia, dar ea nu mă lăsa deloc în pace. Şi nu am fost niciodată în stare să îndur insulte fără să mă mânii.

— Temperamentul tău a cauzat necazuri încă de când te-am întâlnit! răbufni el.

— Dacă mă loveşti din nou, Jared, voi…

— Ce vei face? o întrerupse el virulent. O soţie neascultătoare merită o bătaie, iar a ta s-a lăsat mult timp aşteptată.

Ea alergă din nou către uşă. Era încuiată, şi, înainte să apuce să se ferească, degetele lui Jared îi muşcară antebraţul, iar el o trase mai aproape. Îl văzu ridicând mâna să o lovească din nou, iar în ochii lui nu se vedea pic de milă. Corinne nu putea să suporte durerea şi nici conştientizarea faptului că, dacă el o bătea, ea nu avea să fie niciodată în stare să îl ierte pentru asta.

— Jared, nu!

Fără să mai ezite vreo secundă, Corinne se aruncă asupra lui şi îşi înfăşură cu putere braţele în jurul pieptului lui. Putu să simtă încordarea bruscă a muşchilor lui şi ştiu că el era gata să o împingă.

Jared fu profund zdruncinat de reacţia neaşteptată a lui Corinne. Dar furia lui nu scăzu. Mânia nu era în totalitate cauzată de ceea ce se întâmplase cu Malia, ci şi de minciunile pe care ea tocmai i le spusese. Ştia că ea nu era nevinovată… o ştia! Şi faptul că ea încerca să îl convingă de contrariul dovedea profundul ei dispreţ faţă de el.

— Dă-mi drumul, Corinne! rosti el printre dinţii încleştaţi şi începu să îi îndepărteze mâinile.

Corinne îl strânse cu şi mai multă putere, încleştându-şi cu disperare degetele la ceafa lui. Îşi ridică privirea către el, dar putu să citească în continuare lipsa lui de milă în expresia sa. Şi apoi, simţi în păr mâinile lui, strângând buclele aranjate într-un coc înalt, iar el începu să o dezlipească de el în felul acela. Se împotrivi, chiar şi atunci când deveni teribil de dureros, cu ochii sclipind de lacrimi.

— Jared… te rog! strigă, simţind cum părul îi ieşea din

rădăcini. Te rog… nu… îmi face… rău!

Corinne simţi cum strânsoarea lui slăbeşte uşurel. Apoi, el îi dădu drumul pe neaşteptate, iar ea îşi îngropă chipul la pieptul lui. Suspinele ei luară naştere în mod natural: un amestec de durere, de umilinţa de a fi obligată să ceară îndurare şi de uşurare că Jared îşi stăpânise furia. Îl strânse în braţe şi plânse cu suspine.

Când Jared îi dădu drumul la păr, braţele lui rămaseră întinse, la câţiva centimetri de spinarea ei. Nu ştia dacă să le lase să îi cadă pe lângă trup sau să le aşeze în jurul soţiei sale. Privirea îngrozită pe care o văzuse în ochii ei îl tulburase. Îşi aminti motivul pentru care venise acasă: acela de a o alina pe timpul furtunii. Furtuna făcea în continuare ravagii afară, dar Corinne nu era înspăimântată de furtună. Era îngrozită de *el.*

Pentru numele lui Dumnezeu, ce îl apucase? Nu lovise nicio altă femeie până atunci, şi totuşi pe ea îi venea să o strângă de gât, să o sugrume până când avea să îşi piardă simţirea.

Jared o simţi tremurând lipită de el şi fu mişcat de suspinele ei sfâşietoare. Braţele lui dureau de dorinţa de a o strânge şi, în cele din urmă, o făcu. Îi mângâie părul mătăsos care îi căzuse pe spate din cauza cruzimii lui, blestemându-se în sinea sa pentru durerea pe care i-o provocase. Ea plânse şi tot plânse, iar sunetul sfâşie inima lui.

— Îmi pare rău, murmură. Îi cuprinse chipul în mâinile lui, dar ea nu îl privi, iar lacrimile continuară să cadă. Te rog, *makamae,* nu mai plânge! Jur că nu te voi mai răni vreodată!

Îi sărută ochii, obrajii şi apoi buzele, cu blândeţe. Îşi ridică uşurel capul, aşteptând un semn din partea ei: un semn de uşurare, de mânie – orice. Când ea îşi deschise ochii, aceştia fură lacuri verzi lucitoare care încă păreau să îl roage, dar într-un mod diferit. Şi, pe neaşteptate, propriii lui ochi se aprinseră din nou. Nu de mânie, ci de focul pasiunii.

Îşi coborî iarăşi gura pe a ei, dar, de data aceasta,

sărutul fu unul provocator, devorator. Nu se putea sătura de ea. Iar răspunsul ei fu pe măsură. Nu i se împotrivi. Era a lui în întregime. Ea se agăţă de gâtul lui, trăgându-l în jos, în vreme ce ea se ridică pe vârfuri ca să se apropie şi mai tare. Sărutul lor deveni sălbatic, dureros chiar, iar Jared se desprinse în cele din urmă, pentru a-şi îngropa buzele în adâncitura mătăsoasă a gâtului ei.

— Te doresc, Kolina, şopti el cu glasul răguşit. Îşi înălţă capul ca să o privească de sus şi începu să îi desfacă rochia. Voi face dragoste cu tine.

— Ştiu, şopti ea, privindu-l direct în ochi. Vreau ca tu să faci asta.

Jared aproape că îi sfâşie rochia în graba lui de a i-o scoate. În acelaşi timp, ea îi desfăcu nasturii cămăşii ude. Dar, când el dădu să îi ridice cămăşuţa, ea îl opri.

— Mai întâi stinge lampa, Jared.

— Nu, zise el cu fermitate. Vreau să te privesc.

— Te rog, Jared.

În momentul acela, el nu îi putea refuza nimic. Oricât de mult dorea să îi admire frumuseţea, făcu întocmai cum îl rugase.

De îndată ce lampa fu stinsă, Corinne îşi scoase iute lenjeria de corp şi legătura de pe sâni, pe care se temuse atât de tare că Jared avea să o vadă. Dumnezeule, cum îi încingea el sângele! Nu îi păsa de ce se întâmplase mai înainte. Nimic din toate astea nu mai avea importanţă.

El o dorea, avea nevoie de ea. Faptul că ştia lucrul acesta făcu acum ca propria ei dorinţă să crească până la o durere caldă, şi ea fu cea care îl trase către pat şi îl împinse pe el. Îl urmă şi îşi frecă îndrăzneţ trupul de al lui, apoi îl împinse în joacă înapoi atunci când el încercă să se ridice. Aflată în genunchi, îl atinse acolo unde el pulsa şi auzi cum respiraţia lui deveni precipitată. Se desfătă cu dorinţa lui faţă de ea. Apoi îşi trecu mâinile peste pieptul lui, către chipul lui şi prin părul lui. Buzele ei le găsiră pe ale lui.

Reacţia lui Jared fu imediată. Nu mai putu aştepta – şi nici ea. Pasiunea le fusese negată prea mult timp. O împinse pe pat şi o încălecă, iar ea i se oferi, trupul ei fiind

înfometat după al lui. Se mişcară împreună cu frenezie, sălbatic, pe măsură ce momentul culminant se apropia. Şi apoi îi învălui, şi Corinne îi strigă numele în timp ce coapsele i se depărtară, trăgându-l mai adânc înăuntrul ei, savurând zvâcnirile minunate pe care el i le provocase.

Totul luă sfârşit prea curând, şi timpul de a-şi aminti reveni. Dar Corinne dădu deoparte amintirile. Era prea fericită pentru a permite oricărui lucru să strice asta.

— Corinne… începu Jared.

— Jared, te rog, nu spune nimic. Haide să rămânem amândoi tăcuţi, zise ea iute. Nu putem avea măcar noaptea asta?

Drept răspuns, el o trase aproape de el. Ea adormi astfel, cu capul cuibărit pe umărul lui şi cu un zâmbet fericit pe buze.

Capitolul 31

Jared se opri în pragul uşii de la bucătărie şi se întinse pentru a se dezmorţi. Akela se afla la masă, pregătind poi, un ritual matinal care data de când îşi putea aminti Jared. Poiul era făcut din planta de taro, din rădăcina bulboasă pe care Akela o fierbea o dată pe săptămână şi apoi o zdrobea până la o consistenţă tare, ca să nu se strice. În fiecare dimineaţă, lua cât era necesar pentru ziua respectivă şi o amesteca cu apă, de data aceasta până obţinea o pastă fină. Lui Jared pasta cenuşie de amidon i se părea fadă, dar Akela nu putea să trăiască fără ea.

— Ce ai zice de un mic dejun, mătuşică? Nu am mâncat nimic de ieri-dimineaţă.

— *Auwe!* Îi aruncă o privire aspră peste umăr pentru că o speriase. Nu auzit la tine intrat, laleka.

El râse.

— Este o minune că poţi să auzi ceva cu tot zgomotul ăla pe care îl faci.

— Îţi place poi?

— Nu la micul dejun, mormăi el. Totuşi, voi mânca nişte clătite cu banane.

— Nu mai sunt banane, chicoti ea. *Keiki* Mikáele le crede *delicioase.* În fiecare zi mănâncă una pasată. Nu mai sunt în pomii noştri. Mergi azi pe munte şi adu nişte ciorchini, da?

— Vedem. Dar fructele acelea de papaya de pe pervaz? S-au copt?

— Mergi vezi. Kuliano adus cu nişte cârnaţi. Îţi fac ouă, da, cu cârnaţi?

— Sângereţii lui Kuliano? Jared clătină din cap. Doar ouăle sunt de ajuns, zise. Constată că unul dintre fructele verzi cu galben de papaya de pe pervaz era destul de copt. Şi fructul. Şi poate nişte pâine prăjită cu gem de guava. Tăie fructul de papaya în jumătate şi îl duse la masă. Ce mai fac Kuliano?

— Nepotul meu foarte bine. Nevasta aia japoneză a lui nu-i dă o clipă de răgaz. Dar el se plânge nu văzut pe Leonaka mult timp. Zice că îi munceşti prea din greu băiatul.

Jared zâmbi larg.

— Cred că va trebui să îi dau lui Leo nişte timp liber, ca să îşi viziteze tatăl, altfel Kuliano va ajunge să mă dea afară din familie. Voi trimite astăzi după Leo. Oricum, ploaia va încetini construcţia hotelului. Tăcu cât să bage în gură o bucată mare din papaya. Nu l-am mai văzut pe Kuliano de o veşnicie. Poate mă voi opri pe la el când mă duc după banane.

— De ce nu o iei şi pe Kolina? sugeră Akela, privindu-l îndeaproape pe Jared. Cred că i-ar plăcea vederea de la înălţime.

— Crezi? zise Jared, buzele ridicându-i-se uşurel la colţuri. Poate o voi lua. Ţi-a dat bătăi de cap cât am fost eu plecat?

— Kolina? Nu! răspunse cu emfază Akela. Tot timpul se joacă cu micuţul Mikáele, are grijă la el. Tot timpul stă cu *keiki.*

Jared nu luă în seamă modul în care ea accentuă

cuvintele.

— Nu a încercat să plece de aici?

— Doar de câteva ori. Kolina simte singură, cred. Poate dor de tine, nu?

— Poţi să îţi ştergi privirea aceea plină de speranţă în clipa asta, mătuşică. Eu şi Corinne om fi ajuns la pace temporar, dar sunt sigur că nu va dura.

— *Tu* fă să dureze, zise ea cu severitate.

— Bună dimineaţa, domnule Burkett.

Jared se întoarse şi o văzu pe Florence intrând în bucătărie.

— Nu am auzit-o pe Cori să facă gălăgie în camera ei, zise ea într-un fel care cerea să fie liniştită.

El zâmbi larg.

— Nu ai intrat să verifici ce face?

Florence îşi îndreptă spinarea, şi ochii ei căprui îl priviră pieziş.

— Nu am dorit să o deranjez dacă doarme încă.

— Probabil încă doarme. Jared izbucni pe neaşteptate în râs. Ia loc, doamnă Merrill, şi mănâncă ceva la micul dejun. Şi încetează să mă mai priveşti ca şi cum aş fi comis vreo crimă de neiertat. Nu este aşa. Cori a dumitale este foarte bine.

Florence se relaxă şi chiar zâmbi uşor.

— Nu credeam cu adevărat că nu ar fi în regulă.

I se alătură la masă, observându-i starea de spirit bună. Trăsăturile dure îi dispăruseră de pe chip, făcându-l să arate mai tânăr şi, cu siguranţă, mult mai chipeş.

— Ai dori nişte papaya? îi oferi Jared. Acest fruct este singurul care s-a copt deocamdată.

Florence acceptă o bucată din fructul galben-portocaliu, dar o puse deoparte.

— O voi opri pentru Michael, dacă nu vă deranjează. Îi plac nespus de mult fructele.

— Şi poi, adăugă cu mândrie Akela.

Florence făcu o grimasă, întrebându-se cum putea să îi placă cuiva acea chestie plină de amidon care arăta ca mucegaiul.

— Destul de remarcabil, pare să îi meargă bine de pe urma ei, recunoscu.

Jared izbucni în râs.

— Mi s-a spus că eu însumi cu asta am crescut. Dacă Akela l-a îndopat cu poi pe băiatul dumitale, îmi imaginez să s-a îngrăşat ceva. Părea teribil de micuţ când l-am văzut întâia oară.

— Ar trebui să te uiţi bine la *keiki,* Ialeka, zise cu viclenie Akela. Poate vezi ce văd eu.

Florence se ridică iute pentru a-i abate atenţia lui Jared.

— Cu siguranţă, aveţi condiţii de vreme neobişnuite de partea aceasta a insulei, domnule Burkett, zise ea în timp ce merse către fereastra ce dădea în partea stângă a casei. Nu am mai pomenit o furtună atât de violentă ca aceea de ieri. Dar astăzi soarele străluceşte, iar vântul s-a liniştit.

— Nu este o vreme neobişnuită pentru insule, doamnă Merrill. Nu este atât de rău aici, la capătul insulei, dar suntem în sezonul ploios şi se întâmplă să avem câteva furtuni violente pe mare. Pe partea aflată în direcţia vântului plouă, în general, cel puţin o dată pe zi, în fiecare zi, timp de vreo două luni. Dar asta se întâmplă mai departe, spre coastă, unde muntele atrage norii.

— Nu pare prea rău, în comparaţie cu iernile întunecate din Boston, comentă Florence înainte să meargă la cealaltă fereastră a bucătăriei. Acum, era doar o deschidere către verandă. Văd că, în cele din urmă, valurile nu au ajuns până la casă. Mă tem că am avut viziuni cum că mă trezeam în patul meu care plutea în mare.

Jared chicoti.

— Foarte puţin probabil. Nivelul solului este ridicat aici, iar casa este înălţată, pentru o protecţie sporită. Curtea interioară taie din forţa oricăror valuri ce ar putea ajunge până la casă.

— Aveţi o casă atât de neobişnuită, domnule Burkett, zise Florence, întorcându-se cu faţa către el.

— Bănuiesc că aşa este, admise el. Tatăl meu a

construit-o ca pe o reşedinţă de vară. Atunci, erau doar trei camere: două dormitoare şi o zonă de zi.

— Fără bucătărie?

— Gătitul se făcea afară, după tradiţia Hawaiiană, îi explică el. Dar mamei i-a plăcut atât de mult aici, încât s-a hotărât să rămână. Atunci, tata s-a apucat să mărească această casă. Au fost adăugate o bucătărie şi o sufragerie. Mai târziu, au fost lungite dormitoarele.

— Şi veranda?

— La început, a fost o zonă de grădinărit pentru mama mea, închisă cu un perete de piatră vulcanică înalt de un metru. Dar ea a fost mai interesată să cultive în curtea din faţă, aşa că au fost adăugate acolo un acoperiş şi o podea, ca să o transforme în verandă. Şi, mai târziu, a fost împrejmuită complet cu ferestre şi paravane. Cu toate ferestrele deschise, zici că eşti afară şi este cea mai răcoroasă încăpere pe timpul verii.

— Şi dumitale tot aici îţi place cel mai mult? întrebă Florence.

— Bănuiesc că da, răspunse Jared. Am crescut în casa aceasta şi am ajutat la construirea unei părţi din ea, când am crescut îndeajuns. Dar, în ultimii ani, nu am petrecut prea mult timp aici. Preluarea afacerii tatălui meu m-a ţinut foarte ocupat.

— Atunci, munca dumitale s-a mai uşurat? îl întrebă ea. Vreau să spun… ei bine, vă aflaţi aici acum.

Jared se încruntă, iar ea adăugă rapid:

— Iertaţi-mă, domnule Burkett. Nu am avut intenţia de a-mi băga nasul.

Jared se cufundă în tăcere, gândindu-se la motivul pentru care venise înapoi aici atât de curând şi la ce se întâmplase apoi. Trebui să recunoască în sinea lui că, încă de când o părăsise pe Corinne aici, nu făcuse nimic altceva în afară de a se gândi la ea. Voise adesea să îi spună cât de rău îi părea în legătură cu atât de multe lucruri. Dar nu se putuse hotărî să rostească acele cuvinte.

Ura ce făcuse ea, dar, cu toate acestea, încă o dorea. Vederea ei îi amintea de toţi bărbaţii care o avuseseră, dar

tot o dorea. Furtuna şi dorinţa lui de a o alina pe Corinne fuseseră doar o scuză de a reveni aici. Ştia lucrul acesta. Şi uite unde dusese asta. O dorea mai mult decât dorise vreodată o femeie. Simpla ei atingere îl făcea să uite ceea ce ea devenise.

În adâncul lui, ştia că nu avea să o poată ierta niciodată cu adevărat pentru faptul că fusese cu toţi acei bărbaţi. Dar, după noaptea trecută, mai ştia şi că nu voia să îi dea drumul. Era o nebunie şi nu putea să funcţioneze în veci, dar spera ca armistiţiul la care ajunseseră în noaptea ce trecuse să continue, chiar şi numai pentru un scurt timp. Oftă. Însă depindea mult de Corinne. Iar Corinne putea fi foarte dificilă.

Jared nu observă cu câtă atenţie era studiat de către doica Hawaiiană, precum şi de cea din Boston.

Capitolul 32

Corinne privi gânditoare la reflexia ei din oglinda ce atârna deasupra măsuţei de toaletă. Era fascinată de zona umflată de pe obrazul ei, cu o uşoară nuanţă de albastru. Dacă nu s-ar fi învineţit cu atâta uşurinţă, nu ar fi existat nicio urmă care să amintească de ceea ce se petrecuse în noaptea trecută. Umflătura avea să dureze câteva zile, iar vânătaia avea să se decoloreze către maroniu, apoi către galben.

Se întrebă ce avea să spună Jared când urma să vadă semnul. Destul de surprinzător, nu era absolut deloc supărată din cauza aceasta. Ce se întâmplase după ce Jared o lovise compensase cu vârf şi îndesat pentru orice se petrecuse mai înainte. Nu îl mai ura – acum, ştia asta.

Dar nu era foarte sigură de ceea ce simţea. Exista o puternică atracţie fizică, dar orice mai mult de atât era înfricoşător să admită. Nu era bine să se îndrăgostească de el. El nu îi crezuse mărturisirea şi nici nu avea să o creadă vreodată. Iar dezgustul pe care el îl simţea faţă de ceea ce

credea că era avea să distrugă orice relaţie pe care ar fi putut să o aibă ei doi. Nu, era zadarnic. Îi era mai bine să plece de aici cât mai curând posibil.

Uşa se deschise, dar Corinne şovăi să se întoarcă şi să privească, îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca intrusul să vorbească, dar, când nimeni nu scoase un cuvânt, curiozitatea învinse. Se întoarse şi îl văzu pe Jared stând lângă uşă, arătând exact la fel de timid cum se simţea ea.

El înaintă alene şi se opri când îi văzu obrazul.

— Vai, nu… Eu am făcut aia? Jared nu îi dădu ocazia să răspundă, ci fu în faţa ei într-o clipită, ridicându-i cu blândeţe chipul către al lui. Îmi pare rău. Ce anume la tine mă face să îmi pierd controlul? Nu am mai lovit niciodată o femeie, jur! Îmi… pare rău.

Corinne fu tulburată. El stătea atât de aproape. Pulsul i se înteţi, şi chipul i se îmbujoră. Îţi coborî ochii, stânjenită.

— Doare?

— Nu foarte tare, răspunse Corinne, ridicând din nou privirea către el. Arată mult mai rău decât este cu adevărat.

Jared se îndepărtă, stânjenit de cuvintele blânde care erau schimbate între ei.

— Akela a sugerat că s-ar putea să îţi facă plăcere o plimbare. Voi urca pe dealuri astăzi, ca să aduc câţiva ciorchini de banane. Înţeleg că fiul doamnei Merrill are o pasiune pentru ele.

— Sper că nu îi porţi pică pentru că mănâncă fructele care cresc pe terenul tău, zise crispată Corinne.

— Deloc, răspunse Jared, privind-o curios. Ţie *îţi place* acel copil, nu-i aşa? Înţeleg că ţi-ai petrecut o mare parte din timp cu el.

— Este ceva greşit în asta? întrebă ea, puţin cam aspru.

— Nu, presupun că ai nevoie de un pic de distracţie care să îţi umple timpul. Făcu un pas mai aproape, cu sprâncenele încruntate. Dar de ce devii atât de irascibilă de fiecare dată când aduc vorba despre băiat?

— Nu ştiu la ce te referi, zise ea evaziv, ferindu-se din

faţa ochilor lui pătrunzători.

— Crezi că este înţelept să creezi un ataşament atât de mare faţă de copilul unei alte femei?

— Florence nu este doar o altă femeie, Jared. Mi-a fost mamă, soră şi este singura mea prietenă adevărată. A fost cu mine întreaga mea viaţă, şi o iubesc. Ar fi ceva în neregulă cu mine dacă nu aş ţine la copilul ei.

— Lucrul acesta este destul de logic pentru cei mai mulţi oameni, dar aveam impresia că tu eşti altfel. Nu vrei o viaţă lipsită de ataşamente? Lucrul acesta nu este posibil atunci când iubeşti, Corinne. Atunci, ai nevoie ca dragostea să îţi fie împărtăşită.

— Poate că m-am schimbat, şopti ea.

Jared nu fu foarte sigur că auzise bine.

— Te-ai schimbat?

— Nu ştii nimic despre mine, Jared, chiar nu ştii. Dar, pe de altă parte, nici eu nu mă cunoşteam.

— Şi acum, te cunoşti?

— Aşa cred, răspunse ea încetişor, căzută pe gânduri. Am descoperit că am multă dragoste de oferit, dar foarte puţini oameni la care ţin îndeajuns de mult încât să le-o ofer.

— În ultima vreme, se pare că ai împărţit-o în stânga şi în dreapta, zise el fără să gândească şi îşi regretă imediat vorbele.

— Trebuia să aduci din nou vorba despre asta, nu-i aşa? spuse ea supărată, cu mâinile în şolduri. Căsătoria noastră a fost de la bun început o farsă, dar trebuie să îţi aduc aminte că tu m-ai părăsit *pe mine?*

— Nu am intrat aici ca să mă cert cu tine, zise Jared. Îmi pare rău pentru remarca aceea – a fost deplasată. Speram să putem continua armistiţiul pe care l-am început azi-noapte.

— Şi eu, dar…

— Fără dar, o întrerupse el cu un zâmbet larg. Vii cu mine astăzi?

Ea ezită, dorind să meargă, însă gândindu-se că nu îl alăptase pe Michael.

— Cât de curând? Nici măcar nu am mâncat încă.

— Vei avea destul timp. Vom pleca peste vreo două ore.

— Voi fi gata atunci, zise ea zâmbind.

Corinne fu dezamăgită, mai târziu, când află că Jared avea în minte o plimbare lungă. Luă cu ea o umbrelă de soare, întrucât soarele stăruia de-a lungul întregii zile, iar Jared o avertiză să poarte încălţări confortabile. Află motivul după ce părăsiră drumul la mai bine de un kilometru şi jumătate în susul coastei şi o luară pe un teren accidentat.

Cărarea pe care o urmară era îngustă şi încă foarte noroioasă din cauza furtunii. Avură de traversat şanţuri şi de ocolit tufişuri uscate şi copaci lipsiţi de frunze. Zona aceasta nu arăta ca un paradis tropical. Singura culoare era aceea a tufelor sălbatice de *kalamona,* cu ciorchini de flori galbene-portocalii, şi verdele şi maroniul arborilor de *koa.*

Merseră alături în tăcere, dar într-o atmosferă plăcută, Jared ţinând-o de mână ca să o tragă în urma lui şi ajutând-o să sară peste şanţurile adânci. Ea se simţi în largul ei alături de el, poate pentru întâia oară.

Trecură printre dealuri stâncoase, şi peisajul se schimbă brusc în mod drastic, devenind o splendoare verde. Era minunat aici, ca o vale împrejmuită. O cărare în pantă trecea printre flori sălbatice şi copaci luxurianţi.

În cele din urmă, cărarea deveni dreaptă, iar ei ajunseră la un pâlc de bananieri, unde Jared se opri. În vreme ce el căută nişte ciorchini potriviţi, Corinne privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Priveliştea o făcu să i se taie răsuflarea. Se vedea întreaga lungime a ţărmului nordic.

— Este foarte frumos, nu-i aşa?

Jared venise în spatele ei, şi acum îi simţi braţele strecurându-i-se în jurul taliei şi lipind-o cu spinarea de el. În momentul acela, Corinne era, neîndoielnic, fericită.

— Da, este frumos, zise ea oftând. Îţi mulţumesc că m-ai adus.

— Cu plăcere!

Când Jared nu se depărtă, ci, dimpotrivă, îşi coborî

buzele pe partea laterală a gâtului ei, Corinne simţi dorinţa trezindu-se în ea. Îi venea să strige la el pentru că o aţâţa când nu puteau face nimic în legătură cu asta – nu acolo. Încercă să se retragă, dar el o strânse cu mai multă putere.

— Jared, începu ea, frustrată. Jared, nu ar trebui să ne întoarcem acum?

— Va trebui să mai mergem încă puţin, îi şopti el la ureche, fără grabă. Bananele nu sunt destul de coapte în locul acesta.

— Cât mai trebuie să mergem?

— Vărul meu are un pâlc bun de bananieri în spatele casei. Aveam de gând să trec oricum pe la el să îi fac o vizită.

— Vărul tău? întrebă Corinne, surprinsă. Ai un văr... aici, sus?

— Nu fi atât de mirată, zise Jared. Multor oameni le place singurătatea munţilor.

— Dar nu sunt îmbrăcată potrivit pentru a-ţi întâlni rudele.

— Eşti îmbrăcată foarte bine. Dar îmi place ca tu să *nu* fii îmbrăcată.

Lucirea diavolească din ochii lui o avertiză înainte ca el să întindă mâna şi să îi desfacă nasturii de la ceafă. Se îndepărtă de el, unde nu putea să o atingă, şi începu să se dea înapoi, clătinând încet din cap dintr-o parte în alta.

— Jared, nu.

— Şi de ce nu? Eşti soţia mea.

— Eşti nebun, zise ea, incapabilă să îşi ascundă zâmbetul.

El ridică din umeri şi întinse mâinile către ea, dar ea se întoarse şi începu să alerge pe cărare. Jared o prinse din urmă înainte ca ea să ajungă la mai mult de câţiva metri. Se rostogoliră amândoi la pământ. Începu să îi ridice fusta, iar ea râse, chiar dacă protestă slab.

— Nu aici, Jared.

— Ba da, în mod absolut aici şi cu siguranţă acum, zise el şi o sărută zdravăn ca să o reducă la tăcere.

Corinne se pierdu în acel moment. Îl dorea pe Jared.

Acesta avea puterea de a o aţâţa cu un simplu cuvânt dulce, cu o privire pasională, cu o atingere. De ce el şi nu un alt bărbat? O doriseră şi alţi bărbaţi, dar faptul că Jared o dorea o încânta.

Înconjuraţi de mirosul ameţitor al florilor de câmp, făcură dragoste cu o nevoie sălbatică ce îi copleşi pe neaşteptate pe amândoi. Corinne ajunse să se simtă în mod incontestabil păcătoasă şi totuşi mulţumită de impulsivitatea lui Jared. Ar fi dorit să rămână acolo întreaga zi, să facă dragoste iar şi iar. Cum îşi dorea să fi putut face asta. Dar acum, când era satisfăcut, Jared avea să dorească să îşi vadă de drum.

Însă Jared o surprinse. Nu făcu nicio mişcare să se ridice, ci se sprijini pe coate, slăbind din greutatea care o apăsa. Ochii lui erau albaştri luminoşi în timp ce o privea admirativ, apoi el îi atinse buzele cu un sărut uşor ca un fulg.

— Eşti magnifică, *makamae.*

— Vai, mulţumesc, domnule, zise ea poznaş.

El zâmbi.

— Cred că în noaptea aceasta te voi duce la o plimbare pe plajă. Este foarte plăcut să mă plimb cu tine. Noaptea va fi perfectă, cu stelele şi luna dornice să îţi atingă frumuseţea.

Corinne oftă.

— Cred că îmi va plăcea acest armistiţiu, Jared.

El o sărută din nou leneş, apoi oftă.

— Ar fi bine să plecăm acum, înainte să fiu tentat să dau cu totul uitării bananele şi orice altceva.

Fără tragere de inimă, ea îl lăsă să o tragă în picioare şi să o ajute să îşi aranjeze hainele.

Douăzeci de minute mai târziu şi undeva mai sus pe stâncă, ajunseră la o altă zonă dreaptă, unde o baracă grosolană făcută din lemne subţiri şi bucăţi de metal se ghemuia sub copaci groşi. Ţarcuri de animale se aflau pretutindeni, dar porcuşori şi găini alergau în jur liber, neîngrădiţi. Ferigi şi alte plante creşteau din abundenţă, acoperind colina. Erau acolo meri sălbatici, un uriaş mango

care umbrea baraca şi pâlcul de bananieri pe care Jared îl menţionase, nu departe de baracă.

Corinne se agăţă de braţul lui Jared.

— Cu siguranţă vărul tău nu locuieşte aici, nu? şopti ea.

— De ce nu? Jared îşi coborî amuzat privirea asupra ei. Îi place aici, sus. Este ca şi cum ar trăi în secolul trecut. Nu i-a plăcut niciodată lumea modernă şi nici ceea ce *haole* au făcut insulei lui.

— Insulei *lui*? Nu înţeleg.

În clipa aceea, un Hawaiian uriaş ieşi pe uşă aplecându-se şi veni agale către ei. Era imens, cu un smoc încâlcit de păr negru şi barbă şi ochi maronii calzi. Purta doar o pereche de pantaloni largi galbeni înfloraţi. Până şi picioarele îi erau goale, dar el nu părea să simtă crengile ascuţite pe care călca.

— Ialeka!

Îi dădu o îmbrăţişare ca de urs lui Jared înainte de a-l elibera şi apoi se întoarse cu o privire curioasă către Corinne.

— *Wahine male?*

— Da, răspunse Jared cu o notă de mândrie în glas. Aceasta este soţia mea, Kolina.

— Mătuşica Akela spus la mine tu căsătorit, Ialeka. Când faci *luau,* sărbătoreşti?

— Este cam târziu pentru asta, zise Jared.

— *Auwe!* Orice motiv bun pentru *luau.* Dar veniţi. Nu vizitat mult timp. Kikuko! strigă el, şi o mică femeie orientală, îmbrăcată într-un chimono decolorat, îşi făcu apariţia în pragul uşii.

Era o creatură solemnă, timidă şi atât de micuţă în comparaţie cu uriaşul Hawaiian. Intră grăbită înapoi în casă fără ca măcar să îi salute.

— Pune mai mult *laulau* în bostan. Staţi mâncaţi *kau* cu noi, nu?

Jared nu apucă să răspundă înainte ca bărbatul uriaş să pornească alene înapoi către casă, făcându-le semn să îl urmeze.

— Am fost invitaţi la cină, îi explică Jared.

Corinne începu să se relaxeze după disconfortul iniţial al întâlnirii unor străini. Căsuţa era foarte confortabilă în interior. Cele două culturi se împleteau bine, amestecând pânzele de tapa Hawaiiene, vasele tradiţionale şi artefactele cu idolii, statuile şi paravanele de mătase japoneze.

Kuliano Naihe era un bărbat jovial şi uşor de plăcut. Îi întreţinu întreaga după-amiază cu melodii şi cântări Hawaiiene, acompaniindu-se de ukulele. Soţia sa, Kikuko, era foarte tăcută, rămânând retrasă. Jared îi explică lui Corinne că lucrul acesta nu avea nimic de-a face cu prezenţa lor. Era pur şi simplu felul ei de a fi.

Mâncară o cină delicioasă în curtea din spate, unde un apus de soare magnific în nuanţe de roşu, portocaliu şi violet lumină cerul de dedesubtul lor. *Laulaurile* fuseseră făcute din carne de porc înfăşurată în frunze de taro, care arătau ca un spanac gros, dar avea gust mult mai plăcut. *Laulaurile* fuseseră fierte la abur într-un bostan mare, înfăşurat mai întâi în frunze *de si,* ca să fie protejate. Carnea era moale, cu un gust unic dat de frunzele de taro. Desigur, fură servite şi poi şi papaya proaspătă, precum şi nişte mere de munte neobişnuit de mici. Ca nimic din ceea ce mai mâncase vreodată Corinne, acestea aveau o coajă moale şi subţire şi o sământă mare maronie în mijloc.

Când cerul se întunecă, Kuliano aprinse un foc în curtea din spate şi începu din nou să cânte. Jared, fără nicio grabă de a pleca, se sprijini cu spatele de un copac de *colvillea.* Imenşii lui muguri roşii-portocalii, precum ciorchinii de struguri, atârnau de vârfurile crengilor până jos, împrejurul lor. Corinne se aşeză lângă el, bucurându-se de muzică şi de companie.

— De când îi cunoşti pe Kuliano şi pe soţia lui? întrebă ea într-o doară.

— De când mă ştiu, răspunse Jared. L-ai întâlnit pe Leonaka, maistrul meu de şantier, sau cel puţin el aşa mi-a spus.

— Da.

— Kuliano este tatăl lui. Eu şi Leonaka am crescut împreună, mai degrabă ca fraţii decât ca verii.

— Aşteaptă o clipă, Jared! Spui văr, dar e vorba despre o relaţie de prietenie, nu de rudenie, nu-i aşa?

— Nu. Cei din neamul Naihe sunt verii mei depărtaţi prin sânge.

— Dar sunt Hawaiieni.

— Ai băgat de seamă, zise el în joacă.

Corinne era foarte confuză.

— Ai dori să explici?

— Eu şi Leonaka avem aceeaşi stră-stră-stră-străbunică, Leimomi Naihe. Aşa că, vezi tu, am ceva sânge Hawaiian, deşi a mai rămas puţin din el. Ai vrea să auzi mai multe?

— Da.

— Leimomi era o tânără frumoasă care trăia pe Kauai, prima insulă pe care a ajuns căpitanul Cook în 1778. Ai auzit de Cook, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine, acesta a fost considerat un zeu când a venit prima oară, iar Hawaiienii, un popor prietenos şi cu spirit liber, nu mai ştiau ce să facă pentru el şi pentru echipajul lui. Leimomi s-a dăruit unuia dintre marinarii englezi, un bărbat pe care nu îl ştia decât ca Peter. Acesta a plecat pe mare, fără să ştie că ea avea să îi aducă în curând fiul pe lume. A avut un băiat pe care l-a numit Makualilo, zise el, apoi continuă: Leimomi s-a căsătorit mai târziu cu unul dintre bărbaţii din propriul popor şi i-a dăruit un fiu şi două fiice. Soţul ei l-a acceptat pe Makualilo şi l-a crescut ca pe propriul fiu. Dar băiatul a crescut simţind că era un paria. Vizitele lui Cook s-au încheiat cu vărsări de sânge, şi, pentru multă vreme, a existat un mare resentiment faţă de omul alb. Makualilo avea pielea prea deschisă la culoare, o amintire constantă a detestaţilor oameni albi care şi-au continuat vizitele în insule. În 1794, când avea numai 15 ani, a plecat către continent cu un vas pentru vânătoare de balene. Cinci ani mai târziu, s-a întors cu un băiat, pe care i-l născuse o prostituată americană

care nu dorea să aibă nimic de-a face cu copilul şi care l-ar fi vândut dacă Makualilo nu l-ar fi revendicat.

— Este groaznic!

Jared îi aruncă o privire scurtă, apoi continuă:

— Makualilo a dus copilul, pe Keaka, mamei lui. Aceasta l-a crescut pe insula Oahu. Dar nu a rămas pe insule. În 1818 a navigat către Anglia şi apoi mai departe, către Irlanda. Acolo s-a căsătorit, şi, în 1820, s-a născut Colleen Naihe. Keaka s-a stabilit în Irlanda. Colleen a fost crescută acolo şi, în 1839, s-a căsătorit cu un comerciant francez, pe nume Pierre Gourdin. Un an mai târziu s-a născut mama mea. Glasul lui Jared se înmuie când începu să vorbească despre mama lui. Ranelle şi-a petrecut tinereţea în Franţa. În 1850, a navigat cu părinţii ei până la San Francisco.

— Nu atunci a fost descoperit aur acolo pentru întâia oară? întrebă Corinne.

— Ba da. Dar nu au avut noroc acolo, iar Pierre avea inimă de comerciant. Au pornit la drum şi au călătorit de-a lungul Americii timp de trei ani, stabilindu-se, în cele din urmă, în Boston, unde şi-au deschis o prăvălie mică.

— Acolo l-a întâlnit Ranelle pe tatăl meu? se aventură timid Corinne.

— Da. A simţit că nu mai putea rămâne în Boston după ce tatăl tău a rupt logodna. Părinţii ei nu mai erau în viaţă şi, din moment ce Războiul Civil era iminent, a simţit că i-ar fi fost mai bine să plece definitiv din State. Ştia că avea rude aici, chiar dacă depărtate, şi a venit aici să le găsească. I-a găsit pe Akela şi pe Kuliano, care ştiau şi ei de povestea lui Leimomi şi a primului ei fiu, Makualilo. Akela şi Kuliano sunt descendenţii celorlalţi copii ai lui Leimomi. Ranelle a predat la şcoală până când l-a întâlnit pe tatăl meu şi s-au căsătorit. Iar restul îl cunoşti.

— Aşadar, eşti în cea mai mare parte englez şi francez, un pic irlandez şi chiar şi mai puţin Hawaiian.

— Te deranjează sângele Hawaiian?

— De ce ar trebui? Şi cred că este frumos că o poveste atât de complicată a fost dusă mai departe din

generaţie în generaţie. Făcu o pauză, apoi întrebă: încă îl urăşti pe tatăl meu, Jared?

— Sentimentele pe care le am faţă de Samuel Barrows au fost cu mine vreme îndelungată, Corinne.

— Cu alte cuvinte, încă îl urăşti, afirmă ea încruntându-se. Dar pe mine?

— Pentru destul de mult timp, tu şi tatăl tău aţi fost totuna pentru mine. De aceea nu am simţit pic de remuşcare pentru că te-am folosit ca să mă răzbun pe el.

— Şi acum?

— Nu te urăsc, Corinne. Ezită, iar ea îi putu simţi încordarea. Însă urăsc ceea ce ai făcut când ai venit aici.

— Dar… începu să îşi declare din nou nevinovăţia, dar se opri. Nu avea decât să ducă la o ceartă, şi ziua aceea fusese prea frumoasă ca să se încheie în felul acela. Nu ar trebui să ne întoarcem?

Jared clătină din cap.

— Este prea întuneric acum. Vom aştepta de dimineaţă.

— Adică, să petrecem noaptea aici? Michael ratase deja alăptatul de după-amiază. Dar ni se va simţi lipsa, Jared. Florence o va lua razna de îngrijorare.

— Nu ni se va simţi lipsa pentru o singură noapte. Akela va şti ce s-a întâmplat. Când vin aici sus, rămân, de obicei, peste noapte.

— Aş vrea să mă întorc acum, Jared. Nu este chiar atât de târziu, protestă ea.

— Atunci, dă-i drumul! Jared ridică din umeri. Dar, când vei pune greşit piciorul şi te vei rostogoli pe munte, să nu te aştepţi să îţi vin în ajutor.

— Nu era nevoie să spui asta, zise ea cu acreală.

— Atunci, fii rezonabilă şi încetează să te mai agiţi! Nu este nimic acasă care să nu poată aştepta până dimineaţă. Apoi zâmbi larg şi o trase, lipind-o de pieptul lui. Doar dacă nu cumva te gândeşti la plimbarea aceea pe plajă pe care ţi-am promis-o.

— Nu mă gândeam!

— Nu? El ridică dintr-o sprânceană, în timp ce dinţii îi

fulgerară în lumina focului. Oricum, tot vei avea plimbarea aceea, dacă nu în noaptea aceasta, atunci mâine. Dar, deocamdată, ştiu un loc frumuşel un pic mai sus, pe munte, unde putem să…

— Jared, încetează, zise ea, chicotind chiar şi în timp ce îl împinse ca să se retragă din îmbrăţişarea lui caldă. Ne-am zbenguit deja pe ziua de azi.

— Din câte îmi amintesc, ai avut un rol activ în zbenguiala aceea. Şi ăla nu a fost decât apetitivul. Sunt gata pentru felul principal.

— Poţi fi grosolan uneori.

El izbucni în râs şi începu să se joace cu sânii ei.

— Acum, încetează. Încercă să pară mânioasă, dar nu reuşi. Şi apoi, ce ar crede vărul tău dacă am dispărea, pur şi simplu?

— Kuliano va râde şi îşi va aminti de zilele din tinereţea lui. Îşi coborî către ea privirea diavolească. Ba chiar ar putea să ni se alăture acolo.

— Jared, eşti incorigibil!

El se ridică şi o trase după el.

— Vino! Cu un braţ încolăcit în jurul taliei ei, îi ridică chipul cu mâna liberă şi îi atinse uşurel buzele. Se pare că nu mă pot sătura de tine.

Corinne şi-l scoase din minte pe Michael, ştiind că Florence urma să aibă grijă cum trebuia de el. În momentul acela, singurul care conta era Jared.

Capitolul 33

Soarele era sus deasupra capului când Corinne se plimba de-a lungul plajei, lovind nisipul fierbinte cu picioarele încălţate în sandale. Zâmbi, gândindu-se la dimineaţa aceea. Ea şi Jared intraseră în casă şi descoperiseră că nimeni nu le simţise lipsa. Michael era fericit cu dieta lui de mâncare solidă.

Fusese un timp petrecut departe atât de plăcut. Jared

nu fusese nici fermecătorul pe care îl cunoscuse în Boston, nici soţul furios pe care îl întâlnise de curând. Fusese el însuşi: relaxat, fără griji, o plăcere să îi fii în preajmă. Şi ce plăcere avusese noaptea trecută, când făcuse dragoste cu ea: încet, senzual şi prelungind finalul până când niciunul din ei nu mai putuse să îndure. Fusese un amant magnific soţul acesta al ei.

— Bună ziua, doamnă.

Corinne ridică privirea şi văzu un bărbat înalt, cu pieptul ca un butoi, fluturând o pălărie albă de paie către ea, de la vreo nouă metri depărtare. Începu să se apropie de ea. Îl privi bănuitoare, dându-şi seama că se îndepărtase la o distanţă bună de proprietatea lui Jared.

— Mă numesc John Pierce, zise acesta, oprindu-se la câţiva metri de ea şi afişând un zâmbet. Trebuie să fiţi noua doamnă Burkett.

— Da, dar cum de aţi ştiut asta?

— Am auzit spunându-se că Jared şi-a găsit o femeiuşcă frumoasă în Boston, o adevărată fată de societate. Dumneata trebuie să fii, că nu am văzut pe nimeni aşa frumoasă de foarte mult timp.

— Vai, vă mulţumesc, domnule Pierce, zise şovăind Corinne, întrebându-se ce altceva mai auzise acesta despre ea.

Probabil că totul. Avea oare să depăşească reputaţia sordidă pe care şi-o construise de una singură?

— Spune-mi John, draga mea. Sunt cel mai apropiat vecin cu adevărat important. Aveam de gând să îi fac o vizită lui Jared, dar se pare că pur şi simplu nu găsesc timpul necesar. Făcu o pauză, ştergându-şi fruntea cu o batistă cu pătrăţele. Bănuiesc că el se află la oraş, nu?

— Nu. A venit acasă chiar zilele trecute. În momentul de faţă, este plecat să îşi viziteze terenurile cu legume.

— Nu mai spune, replică el gânditor. Nu îi stă în fire băiatului să vină încoace în anotimpul de iarnă.

Corinne zâmbi. Într-adevăr, „băiatul”! John Pierce părea să aibă în jur de 50 de ani, cu păr şaten şi favoriţi lungi care încărunţeau. Părea un bărbat destul de plăcut şi,

cu siguranţă, prietenos.

— Poate v-ar plăcea să veniţi cu mine acasă? se oferi Corinne. Jared trebuie să se fi întors pentru masa de prânz.

El păru să stea pe gânduri, aproape circumspect.

— Nu… nu, dar poate altă dată.

— Ei bine, mai bine m-aş întoarce, înainte ca Jared să îmi simtă lipsa.

— Stă cu ochii pe tine, nu-i aşa? Păi, cine ar putea să îl condamne, cu o soţie atât de frumuşică?

— O zi bună!

Corinne îi întoarse spatele şi porni înapoi. Îi simţi ochii aţintiţi asupra ei în vreme ce înainta cu greutate prin nisipul fierbinte. Chipul ei se îmbujoră când îşi dădu seama de dublul înţeles al ultimei lui remarci. Bineînţeles că ştia de ea. Toată lumea ştia.

— Aşteaptă o clipă, doamnă Burkett.

Corinne tresări, pentru că acesta venise în spatele ei pe tăcute.

— Da.

— Se întâmplă cumva să cunoşti pe cineva care ar dori un pui micuţ de câine Spaniel? Una dintre căţelele mele a fătat patru în urmă cu două săptămâni, şi sunt gata să fie daţi. Am deja cinci câini care aleargă pe proprietate.

— Nu prea cred.

— Eşti prima pe care am întrebat-o. Ai putea să-l alegi pe care îl doreşti.

Ea ezită, imaginându-şi-l pe Michael jucându-se cu un mic Spaniei cu urechi lungi. Era cam mic acum, dar putea să crească alături de câine.

— De fapt, cunosc pe cineva care ar adora un pui micuţ de câine.

— Bun! Casa mea este chiar acolo, între palmierii aceia. Puii sunt într-un şopron din spate. Nu ţi-ar lua decât un minut să vii şi să alegi unul.

Corinne încuviinţă din cap şi îl urmă. Printre copaci, reuşi în curând să zărească o casă veche şi dărăpănată, cu pereţii scorojiţi. Curtea care ducea la plajă abia dacă putea fi numită curte, cu foarte puţină iarbă, dar nisip şi pământ

din abundenţă. Nu era tocmai un loc primitor, iar Corinne se întrebă dacă exista o doamnă Pierce.

— Chiar aici, înăuntru.

Deschise uşa către o magazie şi aşteptă ca ea să păşească înăuntru.

Lumina soarelui pătrundea printre crăpăturile din tavan şi din pereţi, şi firicele de prai se învolburară din abundenţă, ca şi cum nu se mai intrase în magazie de luni bune. Era un miros infect de rânced şi mucegai, iar Corinne îşi ţinu răsuflarea.

— Unde sunt căţeluşii?

Se întoarse, dar uşa îi fu trântită în faţă. Se holbă prosteşte la ea preţ de o clipă.

— Domnule Pierce?

Nimeni nu răspunse. Mai dură alte câteva secunde până când nedumerirea să dispară, şi neliniştea să se instaleze. Corinne merse până la uşă, dar nu era nicio clanţă pe interior. Împinse uşor şi, când uşa nu se mişcă, folosi mai multă forţă. În cele din urmă, împinse cu umărul în ea, dar aceasta rămase neclintită.

Acum, teama începea să pună stăpânire pe ea.

— Domnule Pierce! Unde sunteţi? Nu veni niciun răspuns, iar ea începu să lovească în uşă cu pumnii. Lăsaţi-mă să ies de aici! Mă auziţi?

„Probabil că John Pierce e nebun”, se gândi ea frenetic. Se întoarse ca să privească împrejur prin magazie, căutând un lucru pe care să îl folosească pentru a deschide uşa. Tot ce putu să vadă fură lăzi vechi, două roabe şi o grămadă de pământ ud. Căută în lăzile goale şi primprejurul lor, dar nu găsi niciun fel de unealtă. Descoperi însă un lucru. Nu exista niciun căţeluş în această magazie. În ce naiba se băgase?

Malia se întoarse din urmărirea lui Corinne după ce aceasta părăsise plaja cu John Pierce. Buzele i se arcuiră arogant în vreme ce se grăbea spre casă. Se pregătise să provoace o altă scenă cu soţia lui Jared, şi acum avea ceva să îi spună acestuia. Corinne şi John Pierce – ha! Jared avea să fie livid. De data aceasta, nu avea să îşi mai ierte atât de

iute soţia pornită pe cărări greşite.

Îl găsi pe Jared în curtea din spate, clătindu-se sub pompa pe care tatăl lor o construise ca nisipul să nu fie dus în casă. Era legată de un butoi uriaş cu apă de ploaie aflat de partea cealaltă a copacilor.

— Ai fost să înoţi? strigă Malia, întrebându-se dacă acesta o văzuse pe Corinne.

— Doar o baie scurtă, ca să mă clătesc. Furtuna a udat bine de tot câmpul. Este foarte noroios acolo.

Malia aşteptă până când Jared dădu drumul pompei de apă şi apucă un prosop care atârna pe creanga copacului de lid. Purta doar o pereche de pantaloni scurţi, iar ea văzu că el pierduse foarte mult din bronz. Fusese prea multă vreme departe de plajă, departe de casă, încă de când tatăl lor murise. Maliei îi displăcea profund lucrul acesta. Îi lipseau partidele de înot şi de călărie la care obişnuiau să participe împreună, precum şi atenţia pe care fratele ei obişnuise să i-o ofere.

— Doreşti ceva, Malia?

— Mă întrebam dacă ştii unde este soţia ta, zise ea pe un ton care îl făcu pe Jared să devină tensionat.

— Nu este în casă?

— Nu, este cu John Pierce.

— Da?

Răspunsul calm al lui Jared o înfurie.

— L-a întâlnit pe plajă şi l-a însoţit la casa lui. Nu te deranjează lucrul acesta?

— De ce ar trebui? Poate că nu îl plac chiar atât de mult pe John, având în vedere hotărârea lui încăpăţânată de a ne lua pământul, dar este cel mai apropiat vecin al nostru. Jared se uită la sora lui. Este vremea ca şi Corinne să îi cunoască pe vecinii noştri.

Ochii Maliei fulgerară de mânie.

— Vorbeşti ca şi cum va trăi aici în permanenţă.

— Poate că aşa va fi. Cine ştie?

— Nu te înţeleg, Jared. Cum ai putut să o ierţi după ce te-a făcut să fii un încornorat?

El miji ochii.

— Unde naiba ai învăţat un asemenea cuvânt?

— Citesc mult, zise în apărarea ei. Fără nimeni de vârsta mea aici, nu prea am ce altceva să fac. Naneki era singura prietenă pe care o aveam, dar soţia ta a alungat-o!

— Naneki a ales să se întoarcă în Kahuku, zise Jared, netulburat. A fost hotărârea ei. Iar în ceea ce priveşte faptul că mi-am iertat soţia, nu este deloc treaba ta, Malia. Îţi voi mulţumi dacă nu vei mai menţiona lucrul acesta vreodată.

— Atunci, nu îţi pasă dacă este în continuare în concubinaj cu alţi bărbaţi? îl întrebă ea.

O trata ca pe un copil.

— John Pierce? Jared râse din cauza absurdităţii acestei idei. Nu fi ridicolă, Malia!

Ea răspunse iritată:

— I-am văzut împreună! Am văzut-o cum flirta cu el şi îl ispitea. Dacă crezi că în clipa asta stau şi beau ceai, atunci eşti un prost şi mai mare decât te-a făcut să pari în Honolulu!

Ochii lui Jared deveniră cenuşii ca furtuna în timp ce o priveau pe Malia fugind în casă. Privi către plajă, dar nu se vedea nici urmă de Corinne. La naiba cu Malia pentru că îi sădea bănuieli în minte!

Trecu o oră până când Jared nu mai putu să îndure. Înşeuă un cal, pregătindu-se să călărească de-a lungul plajei către casa lui Pierce. Îşi făcuse nervi de unul singur la ora aceea, imaginându-şi tot ce era mai rău, şi acum era furios pe sine însuşi pentru lucrul acesta. Nu era pregătit să îl vadă pe John Pierce venind la trap către grajd tocmai în clipa în care el încăleca. Jared îl cercetă cu suspiciune pe bărbatul mai în vârstă.

— Ce cauţi aici, John?

— Am venit în legătură cu soţia ta.

— I s-a întâmplat ceva lui Corinne? întrebă alarmat Jared.

— Nu, nu, nimic de felul acesta, îl linişti John Pierce, părând să nu fie în largul lui.

— Atunci, unde este? întrebă Jared. Înţeleg că ţi-a făcut o vizită astăzi.

— Ştii, ce i-ai făcut acelei biete fete nu este foarte frumos.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Este cunoscut de toată lumea motivul pentru care ai adus-o aici, Jared. Se zvoneşte că o ţii încuiată cu lacătul. Am fost surprins când am întâlnit-o plimbându-se mai devreme, dar nu la fel de surprins atunci când mi-a cerut ajutorul.

— Ajutorul?

John ezită pentru o clipă.

— Vrea să o duc în Honolulu.

— Poftim?

— Soţia ta părea îngrozitor de supărată, zise iute John. A... a spus că nu mai poate să îndure restricţiile pe care i le-ai impus. De fapt, a zis că nu mai poate îndura să trăiască cu tine.

Jared miji ochii.

— Ce altceva a mai spus? întrebă el, cu un autocontrol mortal.

John îl privi neliniştit pe Jared. Ideea de a o ţine prizonieră pe doamna Burkett îi venise pe plajă. Acţionase impulsiv. Acum, era prea târziu să mai poată face altceva decât să meargă până la capăt.

John îşi drese glasul.

— Soţia ta mi-a promis o sumă foarte mare de bani dacă o duc în oraş.

— Şi ai fost de acord?

— Încă nu, răspunse John. I-am zis că mai întâi va trebui să cuget la asta.

— La ce să mai cugeţi? Femeia este soţia mea. S-a căsătorit cu mine din proprie voinţă.

Jared făcu un pas mai aproape.

— Îţi voi spune acum că, dacă intervii, vei regreta.

John îşi dădu calul înapoi. Transpira abundent, dar nu din cauza căldurii.

— Ascultă aici, Jared. John încercă să pară indignat. Nu este nevoie de ameninţări. Înţeleg punctul tău de vedere.

— Atunci, ce cauţi aici?

— Ei bine, vezi tu, înţeleg şi punctul de vedere al soţiei tale. Adică, micuţa doamnă părea foarte disperată, destul de disperată încât să plătească oricât am cerut. Ar fi de-a dreptul necivilizat din partea mea să ignor o asemenea rugăminte.

— Vrei să spui că nu ar fi în avantajul tău, zise sarcastic Jared. Unde, mai exact, urmăreşti să ajungi?

Acum era momentul.

— Mă gândeam că noi doi am putea cădea la o înţelegere. Deşi mi-ar plăcea să o ajut pe micuţa doamnă, ea *este* soţia ta.

— Şi ţi-ar plăcea să îţi vii în ajutor şi ţie însuţi, asta este? întrebă cu răceală Jared.

— Nu eu am creat această situaţie, mi-a fost aruncată în poală, zise John în apărarea sa.

— Ce doreşti, Pierce? întrebă Jared, pierzându-şi răbdarea.

— Ei bine, ştii că întotdeauna am dorit bucăţica aceasta de pământ pe care o aveţi aici, băiete. Şi sunt în continuare gata să îţi plătesc dublu faţă de cât face dacă te gândeşti să te desparţi de ea acum.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine, zise mieros Jared. Îmi vei înapoia soţia dacă îţi vând pământul meu?

— Aşa este.

— Şi, dacă nu vând terenul, o vei duce pe Corinne departe, unde să nu o pot găsi?

— Din nou, aşa este, admise John rânjind larg.

Era un plan atât de bun! De ce nu se gândise la el mai devreme? Desigur, de îndată ce avea să fie înapoiată, soţia avea să-i explice că el o ţinuse încuiată şi că nu îi ceruse deloc ajutorul. Dar avea să fie cuvântul ei împotriva cuvântului lui şi, până atunci, avea să fie proprietarul terenului, aşa că ce mai conta?

— Unde este soţia mea?

— Ei, haide, nu crezi că aş fi atât de prost încât să divulg această informaţie, nu-i aşa? Apoi John adăugă iute: Nu se află la mine acasă, dacă la asta te gândeşti. Pierzi

timpul. Care este răspunsul tău?

— Mă uimeşti, Pierce. Credeai că voi fi de acord cu acest şantaj?

— Nu îţi doreşti soţia înapoi? întrebă John, încrederea scăzându-i.

— Nu în mod deosebit, răspunse Jared pe un ton amăgitor de nepăsător. Nu dacă este atât de disperată să scape de mine.

— Dar... se bâlbâi John, nepregătit pentru această întorsătură.

Jared izbucni în râs, deşi umorul nu îi ajunse în ochii cenuşii reci.

— Pari nedumerit, Pierce. Nu ţi-a spus soţia mea că se află aici doar temporar?

— Nu, nu mi-a spus, zise acru John.

— Ei bine, este bine-venită să plece, din moment ce asta este ceea ce doreşte să facă. Şi, dacă te plăteşte ca să o duci la Honolulu, atunci, şi asta este bine. Ar fi bine ca măcar să capeţi ceva pentru deranjul tău. Şi, în felul acesta, nu voi fi nevoit să o duc eu.

— Chiar nu îţi pasă, nu-i aşa? întrebă John, nevenindu-i să creadă şi clătinând din cap.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, nu mai dau nici două parale pe ce face ea. Îmi spăl mâinile de ea.

— Dar este soţia ta! Uite cum facem: îţi dau o zi sau două să te mai gândeşti.

— Cum doreşti, dar nu mă voi răzgândi. Şi, că veni vorba, soţia mea are o servitoare aici. Eşti bine-venit să vii să o iei înainte să plecaţi spre oraş.

Jared se întoarse pentru a-şi duce calul în grajd. Numai atunci când îl auzi pe John Pierce îndepărtându-se călare, îşi lăsă adevăratele sentimente să iasă la suprafaţă. În liniştea grajdului, scoase un urlet de mânie care zgudui grinzile şi înspăimântă caii, care se cabrară agitaţi în boxele lor.

Capitolul 34

Leonaka şedea de partea cealaltă a mesei, în faţa lui Jared, strângând între mâinile lui mari maronii un pahar rece de rom. Era după-amiaza târziu şi tocmai ajunsese din oraş. Nu avusese parte de primirea la care se aşteptase. Singura care îi arătase vreo urmă de căldură fusese Malia, singura care era veselă într-o casă plină de mâhnire. Până şi Akela, strămătuşa lui Leonaka, îi spusese doar câteva cuvinte înainte să se întoarcă la a trânti oale şi tigăi.

— Nu ţi-a luat prea mult timp să ajungi aici, comentă Jared.

Leonaka zâmbi acum, încurajat de faptul că prietenul lui spusese în cele din urmă ceva.

— Când mi se oferă o vacanţă plătită timp de o săptămână, nu am de gând să şed şi să cuget dacă să o accept sau nu.

Leonaka se aşteptă la o ripostă, dar nu păru să apară vreuna. În cele din urmă, nu mai putu să suporte.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Jared nu putu înfrunta privirea rugătoare a lui Leonaka. Se ridică şi ieşi furios din încăpere, fără nicio altă vorbă. Leonaka se întoarse către Akela pentru o explicaţie.

— Soţia lui plecat, zise Akela, arătându-şi propria mânie şi dezamăgire.

— Cum adică „plecat”? întrebă Leonaka, lunecând în engleza de baltă, aşa cum o făcea de fiecare dată cu Akela. Un s-a dus?

— John Pierce acela venit aici dimineaţă, zis Kolina cerut lui ducă pe ea la Honolulu, zis ea plăteşte mulţi bani. El ascunde Kolina ca Ialeka să nu poată găsească pe ea.

— Poftim?

Akela mormăi.

— Întrebi pe mine, eu spus *haole* ăla bun de nimic minte!

— Cine? Pierce?

Ea încuviinţă din cap.

— Kolina fericită de când Ialeka venit acasă de data

asta. Ei nu certat. Eu privit la ei. Zis în sinea mea: este bine, vor avea căsnicie bună. Ei doar încăpăţânaţi, nu gata încă recunoască iubit unul pe celălalt.

Leonaka păru sceptic.

— Poate că doar vezi ceea ce speri să vezi, ce zici, mătuşică?

— Tu întreabă Ialeka! se răsti ea. Întreabă tu dacă lucrurile nu mai bune între el şi soţia lui zilele astea din urmă. Apoi făcu o pauză. Nu, mai bine nu întrebi la el acum. În clipa asta, el mânios ca naiba.

— Şi dacă povestea lui Pierce este adevărată?

Akela clătină din cap cu încăpăţânare.

— Kolina nu fuge fără *keiki* al ei.

Acum, Leonaka fu cu adevărat surprins… şi rănit în acelaşi timp.

— Eu şi Ialeka obişnuiam să ne spunem totul unul altuia. Acum, păstrează totul pentru sine. Nu spus la mine de soţia lui, nu spus la mine ea dăruit lui un *keiki.*

— El nu spus ţie de *keiki* pentru că ea spus lui că *keiki* nu al ei, ci al servitoarei ei *wahine.*

— Aşadar, bănuieşti numai…

— Ştiu! îl întrerupse ea cu emfază. Spus la Ialeka, dar el nu crezut.

— Treaba asta este prea complicată, oftă Leonaka. Se ridică şi merse la uşă. Ialeka o să o lase să plece, pur şi simplu?

În sfârşit, Akela lăsă să îi apară un zâmbet larg pe buze.

— El zice nu pasă la el, dar eu ştiu mai bine. De asta el aşa furios.

*

Corinne se aşează pe pământul ud, cu spatele sprijinit de o ladă. Era epuizată, şi mâinile îi erau pline de băşici şi de aşchii în urma încercării de a desprinde cu forţa scândurile din peretele care avea crăpături destul de largi încât să îi poată pătrunde degetele printre ele. Eşuase. Deşi

magazia era veche, era construită solid, iar ea nu avea nicio unealtă.

Îşi chinuise creierul toată după-amiaza încercând să îşi dea seama care era motivul pentru care se afla aici. Singura concluzie la care ajunsese era aceea că John Pierce era nebun. Dacă era adevărat, atunci avea lucruri mai multe pentru care să se teamă, nu doar pentru faptul că fusese încuiată. Viaţa ei putea să fie în primejdie.

Tot felul de orori îi veniră în minte. Imaginaţia i-o luă razna cu privire la diferite moduri în care el ar fi putut să încerce să o ucidă. Fiecare crimă pe care şi-o imagina era mai macabră şi mai îngrozitoare decât anterioara.

Când, în sfârşit, uşa magaziei se deschise, Corinne era cu nervii la pământ.

Ţeapănă de frică, ridică privirea şi îl ţintui pe bărbat. Era total nepregătită pentru ceea ce el îi spuse:

— Nu are niciun rost să te ţin încuiată. Nu mai ai niciun loc în care să mergi.

Trebui să se chinuiască să adune curajul de a întreba:

— Ce… ce vreţi să spuneţi?

— Soţul dumitale nu te doreşte înapoi, doamnă.

Mânia din vocea lui o înspăimântă mai mult decât o făcură vorbele lui.

— Aţi vorbit cu Jared?

— Am mers să fac un târg cu el. I-am spus că i te duc înapoi dacă îmi vinde pământul lui. Dar pământul lui înseamnă mai mult pentru el decât însemni dumneata.

Ceea ce spunea el îi pătrunse încetişor în minte, şi, în sfârşit, Corinne îşi dădu seama că nu avea de-a face cu un nebun, la urma urmei. Se confrunta cu un escroc pur şi simplu lacom, care o răpise pentru recompensă.

Dar recompensa aceea nu avea să vină. Teama îi dispăru într-o clipită, înlocuită fiind de o mânie aprinsă. Se ridică iute.

— Te voi băga la închisoare pentru asta!

— Ba nu, nu o vei face, zise el cu asprime. Nimeni nu va crede că te-am ţinut aici cu forţa. Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Iar reputaţia ta nu este una

bună, doamnă Burkett.

— Jared ştie că m-ai răpit!

El izbucni în râs.

— Nu fi absurdă! Tu ai venit la mine ca să te ajut să te întorci în oraş.

— Este o minciună!

— Da, dar nu contează, pentru că soţul tău a crezut-o.

De ce ar fi crezut Jared cu atâta grabă minciuna aceasta?

— Şi acum, ce urmează? întrebă încetişor.

Şi dintr-odată ştiu răspunsul. Pierce lăsase uşa deschisă, iar Corinne pur şi simplu ieşi în fugă şi, ridicându-şi fustele, alergă cât putu de repede.

Ştia cu exactitate ce avea să facă. Nu îi mai era frică. Era atât de supărată, încât aproape că nu îşi mai simţea propria furie. Lupta dintre ea şi Jared se prelungise destul. În ultimele câteva zile, totul se schimbase între ei. Însă iată-l pe acest individ respingător care o informa că Jared *crezuse* că ea dorea să îl părăsească.

Era prea mult. Îi părea foarte rău pentru răul pe care i-l făcuse soţului ei, dar când avea el să gândească de bine despre ea? Când dacă nu chiar acum?

Corinne continuă să alerge, uitând totul despre John Pierce.

Capitolul 35

Leonaka îl găsi pe Jared şezând pe plajă, scăldat în lucirea roşie a apusului. Stătea privind gânditor oceanul, atât de absorbit în gândurile sale întunecate, încât fu conştient de prezenţa lui Leonaka abia când uriaşul vorbi.

— Pot să îmi amintesc cum te-am găsit astfel de multe ori după ce mama ta a murit, zise şovăind Leonaka.

Jared nici măcar nu ridică privirea.

— Ai dori să vorbeşti despre ce se întâmplă, vere?

— Nu.

— Obişnuiam să împărtăşim totul, oftă Leonaka. Ce ni s-a întâmplat?

În cele din urmă, Jared îl privi.

— Nu ar trebui să îţi anunţi tatăl că eşti aici?

— Acesta este felul tău de a-mi spune să îmi văd de treaba mea? întrebă Leonaka.

— Uite ce este, Leo! Nu este nimic de vorbit. M-am băgat de unul singur într-o căsătorie deplorabilă despre care nu merită să discutăm şi pe care aş prefera să o dau uitării cât mai curând.

— Dacă este atât de deplorabilă căsătoria ta, de ce eşti atât de supărat?

— Cine a spus că sunt supărat?! mârâi Jared.

— Nu eşti? întrebă Leonaka ridicând dintr-o sprânceană.

— Bine, mărturisi Jared, sunt un pic supărat. Dar nu din cauză că a plecat, adăugă el iute. Oricum aş fi lăsat-o să plece în curând.

— Chiar ai fi lăsat-o, Ialeka? Poate că o ai deja în suflet, zise încetişor Leonaka. Poate că este femeia pe care trebuie să o ai ca să fii fericit.

— Este ridicol, răspunse categoric Jared. Dar, chiar dacă ar fi adevărat, ea nu doreşte nicio parte din mine. A dovedit lucrul acesta destul de clar astăzi.

— Poate că i-ai dat motiv? Ai un temperament violent, sublinie Leonaka. Ştiu asta. O ştie şi soţia ta?

Ochii lui Jared se umplură de mâhnire când îşi aminti cât de înspăimântată fusese Corinne în noaptea în care el o lovise. De aceea plecase la prima oportunitate ivită? Îi era încă frică de el? Dar nu, o femeie îngrozită de soţul ei nu ar fi putut să joace teatru atât de bine, prefăcându-se că este dornică – şi să o facă timp de câteva zile.

— Corinne mi-a văzut temperamentul şi are şi ea unul pe măsură.

— Ialeka, începu cu ardoare Leonaka, dacă o doreşti, du-te după ea! Este femeia ta. Eu cred că o iubeşti şi… Am întâlnit-o o singură dată, dar nu este aceea soţia ta?

Jared se întoarse şi se ridică iute când Corinne se

apropie de ei. Fu lovit mai întâi de euforie, apoi însă vechea mânie şi amărăciune preluară controlul.

— Ai uitat ceva? o întrebă el sardonic.

Fu complet luat prin surprindere de palma usturătoare pe care ea i-o dădu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi bine să ai o explicaţie bună pentru asta, mormăi el ameninţător.

Corinne era epuizată din cauza fugii, dar îşi găsi glasul.

— Explicaţie? Te urăsc... Asta ajunge ca explicaţie! Dar, dacă doreşti mai mult, mai este şi faptul lipsit de importanţă că m-ai abandonat în mâinile acelui bărbat îngrozitor care locuieşte alături.

— Tu te-ai dus la el ca să cauţi ajutor.

— Prostule! îl întrerupse ea scurt. Nu ţi-a trecut prin cap să te îndoieşti de vorbele unui bărbat care ţi-a făcut o propunere de prost gust? Ştiu ce ţi-a spus – şi nu au fost decât minciuni!

— Aşa spui tu, răspunse Jared şi se întoarse cu spatele la ea, plin de dezgust.

Corinne îl apucă de braţ şi reuşi să îl oprească.

— Să nu îndrăzneşti să pleci de lângă mine! strigă la el. Mi-am petrecut după-amiaza încuiată într-o magazie umedă şi murdară, gândindu-mă tot timpul că Pierce acela era un nebun şi că avea de gând să mă ucidă. Mi-am rupt mâinile ca să ies de acolo, dar nu am putut.

— Asta este cea mai bună poveste pe care ai putut să o inventezi, Corinne? întrebă Jared cu un sarcasm dureros. Ce s-a întâmplat cu adevărat? Pierce a refuzat să te ajute după ce i-am respins oferta?

— Ah!

Îşi înşfăcă fustele şi dădu să se îndrepte către casă, dar se opri din nou şi se răsuci cu faţa către el.

— Nu i-am cerut lui John Pierce să mă ducă departe de tine, Jared.

Se minună ea însăşi de faptul că fu în stare să îşi stăpânească vocea.

— Când l-am întâlnit pe plajă, a zis că avea căţeluşi

de dat. Gândindu-mă la Michael, am mers cu el să aleg unul. Odată ce am ajuns în magazia în care ar fi trebuit să fie căţeluşii, el a trântit uşa şi m-a încuiat acolo. Nu am aflat motivul decât atunci când mi-a dat drumul.

— Şi te aştepţi ca eu să cred asta?

Ea îşi încleştă pumnii.

— Nu îmi pasă. Dar, din moment ce ştiu că Pierce te-a minţit, doresc să ştiu dacă şi pe mine m-a minţit. Mi-a spus că pământul tău înseamnă pentru tine mai mult decât însemn eu, că nu m-ai dorit înapoi. Aşa este?

— Da, asta i-am spus.

Amărăciunea îl împiedică să îi explice motivul pentru care spusese asta.

Se aşternu o tăcere lungă, în vreme ce Corinne se chinui să înghită nodul dureros care i se pusese în gâtlej. Sperase că nu era adevărat. Pierce îl minţise pe Jared, de ce nu ar fi putut să o mintă şi pe ea? Dar nu o făcuse.

— Înţeleg, zise ea fără nicio inflexiune. În cazul acesta, poţi aranja să mă ducă cineva înapoi în oraş mâine.

Jared o privi pe Corinne îndepărtându-se şi auzi uşa verandei deschizându-se şi apoi închizându-se. Rămase acolo tăcut, luptându-se cu propriile emoţii.

— Dacă a spus adevărul?

— Nu l-a spus, răspunse ţâfnos Jared.

— Dar dacă l-a spus? insistă Leonaka, obligându-l pe Jared să asculte. Ar însemna că a avut ocazia să îi ceară lui Pierce să o ducă, dar nu i-a cerut-o. Ar însemna că într-adevăr nu dorea să plece.

Jared se întoarse pe neaşteptate şi porni de-a lungul plajei. Prietenul său îl privi îndepărtându-se.

*

Era târziu. Corinne şedea în camera lui Florence, pe patul îngust, în vreme ce Florence îşi folosea acul pentru a scoate aşchiile din mâinile lui Corinne. Îi spusese lui Florence întreaga poveste în timp ce îl hrănea pe Michael. Acum, acesta dormea. Florence fusese deja de acord să

renunţe la camera ei pentru noaptea aceea, spunând că putea folosi camera lui Naneki, care era goală.

— Doamne, uită-te cât de mari sunt băşicile acestea, bodogăni Florence.

— Sparge-le pur şi simplu şi termină odată, zise Corinne obosită.

Se simţea secătuită de putere şi copleşită de resemnare. Akela îi adusese o masă copioasă, dar ea nu putuse să mănânce. Stomacul i se întorcea pe dos. Avea să se întoarcă în oraş, apoi în Boston. Nu asta era ceea ce-şi dorea? Răspunsul nu veni degrabă. Nu veni deloc.

— Pur şi simplu, nu îl înţeleg pe Jared, zise cu mânie Florence. Vrei să spui că nu te-a crezut nici măcar după ce a văzut în ce hal îţi sunt mâinile?

— Nu le-a văzut, Florence. Dar, chiar dacă m-ar fi crezut, nu ar fi fost, de fapt, nicio diferenţă. A recunoscut că nu mă dorea înapoi.

— Probabil era doar mândria lui care vorbea, argumentă Florence.

Uşa se deschise fără veste, şi se întoarseră amândouă. Jared stătea în pragul uşii, cu mâna pe clanţă. Nu spuse nimic, ci doar o privi îndelung pe Corinne, cu o expresie impenetrabilă.

Florence sparse tăcerea, cu un ton indignat:

— Uitaţi ce este, domnule Burkett. Nu se cade să intraţi în camera unei doamne fără să ciocăniţi la uşă. Şi nu aveţi nicio treabă în camera asta, oricum.

— Aş dori să discut cu soţia mea în particular, doamnă Merrill. Sunteţi amabilă să ne lăsaţi preţ de câteva minute?

Tocmai venise de pe plajă, după ce petrecuse ore întregi încercând să îşi pună în ordine sentimentele. Era sigur doar de un lucru: nu era pregătit să o lase pe Corinne să plece.

— Stai exact unde te afli, Florence, zise Corinne, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra soţului ei. Nu mai am nimic să îţi spun, Jared. Şi singurul lucru pe care doresc să îl aud de la tine este ora la care ar trebui să fiu gata de plecare mâine-dimineaţă.

— Nu pleci nicăieri – mă rog, nu încă, răspunse Jared pe un ton liniştit. Despre asta doresc să discut cu tine.

Corinne era sceptică.

— Vrei să spui că nu mă vei duce înapoi?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu, răspunse el copilăreşte.

— De ce? întrebă ea din nou.

— La naiba, nu contează motivul.

Michael începu să plângă, şi Corinne se grăbi să meargă la el.

— Vezi ce ai făcut cu ţipetele tale?

Îl privi pieziş, furioasă.

— Tu ai strigat prima, îi reaminti el. Făcu câţiva paşi în interiorul încăperii. Lasă-l mamei sale, Corinne. Încă nu am terminat.

— O, ba da, răspunse ea, întorcându-i spatele şi alinându-l din nou pe Michael la pieptul ei.

— Mai bine aţi pleca acum, domnule Burkett, zise cu fermitate Florence, aşezându-se între soţ şi soţie. Cori va dormi aici în noaptea aceasta. Este alegerea ei, şi v-aş fi recunoscătoare dacă i-aţi respecta dorinţa.

— Iar eu te-aş avertiza *pe dumneata* să nu intervii, îi spuse cu asprime Jared femeii mai în vârstă.

Florence nu renunţă.

— După felul deplorabil în care aţi tratat-o astăzi pe Cori a mea, nu am de gând să mă dau la o parte şi să vă las să o abuzaţi în continuare. Ceea ce a spus era adevărul.

— Doamnă Merrill, fără îndoială dumneata ai crede orice ţi-ar spune ea, răspunse el cu răceală.

— Îmi insultaţi inteligenţa, domnule, şi se pare că dumneavoastră fix asta vă lipseşte, zise înţepată Florence. O auzi pe Corinne icnind la auzul impertinenţei, dar continuă oricum: Nu sunteţi decât un prostănac pentru că vă îndoiţi de cuvântul lui Cori, când adevărul era chiar acolo, în mâinile ei. Am înlăturat nouă aşchii, domnule Burkett, şi mai sunt şi cinci băşici. Puteţi vedea şi singur. Spuneţi-mi cum ar fi putut mâinile ei să ajungă în halul

acela dacă nu în felul în care spune ea?

Jared nu o mai privea pe Florence, ci pe Corinne, care stătea în picioare cu faţa către el din nou, ţinându-l pe Michael în braţe. El îşi mii ochii când trecu pe lângă Florence şi păşi către Corinne.

— Lasă-mă să îţi văd mâinile!

— Nu.

El nu îi mai ceru încă o dată, ci îi apucă una din mâini şi o întoarse cu palma în sus. Erau tăieturi şi zgârieturi şi două dintre băşicile pomenite de Florence. O grimasă trecu peste trăsăturile lui Jared şi se adânci când Corinne îşi smulse mâna din mâna lui. Îşi ridică încet ochii către ea şi întâlni ochii ei verzi înflăcăraţi.

— Corinne, îmi p…

— Să nu îndrăzneşti să spui că îţi pare rău! Să nu îndrăzneşti! Este prea târziu pentru asta.

Michael începu din nou să plângă.

— Acum, pleci, te rog, Jared? Lasă-mă în pace!

Jared se întoarse iute şi plecă. Nu era timpul să facă pace. Odată ieşit din cameră, se opri, cu umerii plecaţi. Oare avea ea să îl ierte vreodată pentru faptul că nu avusese încredere în ea, pentru că spusese că nu o dorea înapoi când lucrul acesta nu era deloc adevărat?

Cum de putuse lăsa ca lucrurile să devină atât de încurcate? Nu aveau să se creadă niciodată unul pe celălalt în legătură cu nimic?

Capitolul 36

Corinne se relaxa într-un fotoliu de răchită. Michael se afla pe un covor mare aşezat în mijlocul verandei, unde ea putea să îl supravegheze. Un căţeluş mic maroniu îi dădea târcoale şi făcea copilul să ţipe de încântare.

Căţeluşul fusese o surpriză neaşteptată. Era doar o corcitură – sau un căţeluş poi, cum numeau Hawaiienii câinii de rasă mixtă. Dar era un scump, cu urechi blegi şi o

coadă scurtă care nu înceta nicio clipă să se mişte dintr-o parte în alta. Jared îl găsise pentru Michael – sau cel puţin aşa spusese Akela.

Corinne nu îl văzuse pe Jared. Acesta fusese plecat toată dimineaţa şi se întorsese cu darul. Era felul lui de a-şi răscumpăra greşeala, presupuse ea, felul lui de a-i arăta că îi părea rău că nu crezuse în povestea ei. Dar era prea târziu pentru asta. Inima ei se închisese din nou, bine sigilată, ca el să nu o poată răni.

Prin fereastra deschisă a verandei pătrunseră glasuri venind din bucătărie. Florence se afla acolo, ajutând-o pe Akela să facă biscuiţi din taro. Curiozitatea lui Florence în ceea ce privea insulele nu era niciodată astâmpărată. O asalta în mod constant pe Akela cu întrebări. Corinne asculta doar pe jumătate lecţia de istorie care se derula.

— Erau poate şaisprezece *kahuna* în zilele din trecut, înainte de venirea misionarilor.

— Dar am avut impresia că ai spus că aceşti *kahuna* erau ca nişte preoţi şi că fiecare comunitate avea unul, o întrerupse Florence.

— Da, erau *kahuna* care vorbeau cu zeii. Eu vorbit acum despre alţi *kahuna,* bărbaţi care ştiau istorie şi alţi bărbaţi care citeau stelele şi prevesteau viitorul. Aveau *kahuna* pentru vindecări şi magie. Toate lucrurile importante se odihneau în mâinile acestor bărbaţi înţelepţi.

— Şi când te gândeşti că eraţi numiţi sălbatici, zise Florence râzând. Mie îmi sună foarte civilizat. Trebuie să fi fost foarte paşnic pe vremurile acelea.

— Era viaţă bună, dar nu chiar paşnică. Aveam multe războaie, exact ca restul lumii.

— Iată, vezi?! Chiar *eraţi* civilizaţi.

Corinne şi-o putea imagina pe Akela zâmbind larg.

— Cu fiecare nou rege, erau oferite pământuri căpeteniilor favorite ale noului conducător. Asta dezrădăcina vechile căpetenii şi uneori năştea război civil. Kalaniopuu, vechiul rege care domnea când a venit Cook pe insule, devenit rege în urma unui astfel de război… când urmaşul de drept, Keaweopala, a fost ucis.

Corinne ignoră vocile când îl văzu pe Leonaka traversând curtea din spate, urcând dinspre plajă. Lăsă jos placa lungă pe care o purta cu el şi intră pe verandă. Purta numai pantaloni scurţi, iar aceştia erau uzi. Zâmbi când o văzu pe Corinne.

— Ne întâlnim din nou.

— Da, aşa s-ar părea, nu-i aşa? Corinne îi întoarse zâmbetul. Ce mai faci?

— Mă bucur de vacanţă cât mai durează.

Ochii îi fură atraşi de Michael aflat pe podea, şi merse la el, lăsându-se pe vine ca să îl vadă mai bine.

— Aşadar, acesta este copilul.

Corinne privi cum uriaşul îi cerceta fiul. Leonaka întinse un deget lung, şi Michael se agăţă de el şi chicoti încercând să îl mişte.

— Când ai de gând să îi spui soţului tău adevărul cu privire la micuţul acesta?

Corinne rămase fără suflu şi aproape că sări din fotoliul ei. Leonaka îi văzu încruntarea şi se ridică.

— Îmi pare rău. Nu este deloc treaba mea. Nu voi mai pomeni despre asta. Am venit până aici ca să întreb dacă ai dori să înveţi să faci surf.

Renunţă la subiectul Michael la fel de iute cum îl adusese în discuţie, iar Corinne se mulţumi cu asta. O blestemă în tăcere pe Akela şi se întrebă cui altcuiva mai spusese.

— Este amabil din partea dumitale să mă inviţi, domnule Naihe, dar trebuie să refuz.

Se simţea o urmă ştearsă de răceală în vocea ei.

— Vom fi prieteni, aşa că spune-mi Leo. Şi nu poţi veni în Hawaii fără să îţi uzi picioarele măcar o dată.

— Nu, nu aş putea.

El se încruntă.

— Bănuiesc că nu ai învăţat niciodată să înoţi, trăind într-un oraş rece?

— De fapt, sunt o înotătoare bună, răspunse Corinne, şi pe buze îi apăru un zâmbet. Am învăţat pe când eram copilă şi mergeam cu tata pe şantierul naval. Când el era

ocupat cu muncitorii, ieşeam pe stradă şi găseam alţi copii cu care să mă joc. La început, erau timizi, pentru că tata era proprietarul şantierului, dar, după o vreme, m-au învăţat toate jocurile lor. Obişnuiam să înotăm sub docuri – Florence nu putea niciodată să înţeleagă de ce părul meu era umed când ajungeam acasă, pentru că nu am spus niciodată nimănui. M-ar fi împiedicat să o fac. Unul dintre copii, Johnny Bixier – trebuie să fi avut cam 11 ani – m-a luat sub aripa lui. Am învăţat foarte multe de la el.

Pe neaşteptate, Corinne izbucni în râs. De ce Dumnezeului îi spusese despre asta? Nu se mai gândise la micuţul Johnny Bixier de multă vreme. Obişnuise să se întrebe ce se întâmplase cu acel copil tenace care o învăţase să înoate, să înjure şi să folosească un cuţit în acea unică vară sălbatică în care portul devenise fascinaţia ei şi terenul ei de joacă.

Leonaka îi zâmbea larg.

— Care vasăzică, te-ai înhăitat cu o bandă de şmecheri ai străzii, nu-i aşa?

— Cerule, aveam doar zece ani. Şi a fost doar pentru o vară. Dar, ştii, nu am uitat niciodată libertatea pe care am avut-o în anul acela. A fost minunată.

De asemenea, era ceea ce o făcuse să se hotărască să fie independentă întreaga ei viaţă. Dar, cumva, lucrul acela nu mai părea atât de important.

— Din moment ce ştii să înoţi, nu ai nicio scuză să nu înveţi să faci surf. Valurile sunt bune astăzi, o încurajă Leonaka. Jared şi Malia fac amândoi surf.

Aşadar, iată unde era Jared… era plecat la joacă. Corinne simţi cum îi creşte furia. El lăsase căţeluşul, considerând că asta avea să o împace, şi apoi plecase să facă surf, fără să se gândească la ea măcar o clipă.

— Ei bine?

Ah, cum îşi dorea să îi poată arăta lui Jared că nici ei nu îi păsa că erau iar la cuţite.

— Mă tem că nu am nimic de purtat în apă.

— Aiureli, spuse râzând Leonaka. Mătuşica mea poate să îţi dea un sarong din cufărul ei pentru cusut.

Corinne se înroşi la acest gând. Clătină din cap.

— Nu.

Leonaka ridică din umeri.

— Păcat! Jared a spus că nu voi fi în stare să te bag în apă, dar eu am crezut că ai mai mult tupeu.

Corinne se ridică într-o clipită, căci nu era genul de persoană care să refuze o provocare.

— Te rog, acordă-mi câteva minute să mă schimb. Aş fi încântată dacă m-ai învăţa să fac surf.

Leonaka zâmbi larg când Corinne părăsi veranda, strigând-o pe Florence să vină să aibă grijă de copil. Jared nu îi spusese Hawaiianului că soţia lui nu voia să intre în apă. De fapt, nu spusese mai mult de două vorbe întreaga dimineaţă.

Era păcat de necazul pe care îl provocase John Pierce. Dar ce alt mod era mai potrivit pentru a face pace decât ca Jared să îşi vadă frumoasa soţie într-un sarong ud? Dorinţa avea să îl facă să îşi vină în simţiri şi să îşi dea seama de ceea ce Leonaka ştia deja: Jared nu putea fi complet fără femeia aceasta.

Corinne se îmbujoră când se cercetă în oglinda de deasupra măsuţei de toaletă. Cu sarongul, putea la fel de bine să nu poarte absolut nimic. Braţele, umerii şi jumătate din picioare îi erau dezgolite. Iar restul formelor sale bine proporţionate erau subliniate în cele mai mici detalii.

— Pur şi simplu, nu pot să port asta, Akela.

— De ce?

— Dez… dezvăluie prea mult.

Akela clătină din cap.

— O vezi pe Malia, poartă acelaşi lucru. Toate *wahine* poartă asta ca să înoate, chicoti ea. Chiar şi eu. Acesta nu Boston, Kolina. Stai la Hawaii, unde ne distrăm.

Corinne zâmbi larg.

— Bine că nu mai porţi învelitoare peste sâni, zise Akela în timp ce luă hainele lui Corinne pentru a le pune în cuier. Altfel, sarongul nu stat aşa bine.

Corinne se răsuci spre ea, cu ochii mari.

— Nu port aşa ceva! se răsti ea, întrebându-se cum

naiba de ştia Akela despre asta.

Era adevărat. Nu mai era nevoită să poarte legătura. Avea încă suficient lapte pentru Michael, dar acum era sub control, şi sânii nu îi mai curgeau.

— De ce nu spui adevărul la Ialeka, Kolina? întrebă cu reproş Akela. Eu văd unde prietena ta pus legătura pentru sâni după ce spălat haine. Pus în camera ta, nu a ei. Puteam arătat la Ialeka, dar păstrat tăcerea. Tu trebuie să îi spui.

Corinne îşi muşcă buza. Hotărând să aibă încredere în această femeie, spuse:

— Nu înţelegi? Este mai bine pentru Jared să nu ştie. În cele din urmă, mă voi întoarce în Boston cu Michael. Jared nu ne va mai vedea niciodată – pe niciunul din noi.

— Greşeşti, Kolina. Ialeka nu lasă plecat la tine. Şi într-o zi o să afle că minţi în legătură cu Mikáele şi o să fie furios din plin. Mai bine spui la el acum.

— Jur că pur şi simplu nu are niciun rost să discut cu tine! zise exasperată Corinne.

Luă un prosop şi ieşi. Femeia era imposibilă. Nu avea să renunţe niciodată?

Leonaka o aştepta în curtea din spate. Corinne şi-o scoase din minte pe Akela şi hotărî să se distreze. Cu siguranţă, aventura ei de a călări valurile avea să fie o poveste straşnică pe care să le-o spună prietenelor ei de-acasă.

Jared şi Malia erau încă în apă amândoi. Corinne îşi feri ochii de ai soţului ei în timp ce îl asculta pe Leonaka explicându-i ce trebuia să facă.

— Poate că mai întâi ar trebui să priveşti pentru o vreme, sugeră Leonaka, întrebându-se acum dacă nu fusese un pic prea grăbit când o împinsese pe Corinne să facă asta, căci sportul acesta nu era lipsit de riscuri.

Ea clătină categoric din cap, lungul ei păr auriu plutindu-i în jurul taliei.

— Să mergem!

Lui Corinne îi luă vreo oră să deprindă ce trebuia să facă. La început, se temuse că poate uitase să înoate după

atâţia ani, dar îşi aminti rapid. Şi călărirea valurilor pe o placă lungă părea şi ea uşoară, cu Leonaka în spatele ei strigându-i instrucţiuni şi susţinând-o. Jared părăsise apa şi şedea pe plajă, privindu-i progresul. Lucrul acesta o făcu să fie şi mai hotărâtă să stăpânească acel sport. Avea să îi arate ce putea să facă.

— Sunt gata să încerc singură.

Erau departe de ţărm, fiecare din ei călcând apa şi ţinându-se de placă.

— Eşti sigură, Kolina? Când ea încuviinţă din cap, el adăugă: Călăreşte primele câteva valuri lungită, până când te obişnuieşti cu placa.

— Aşa voi face, profesore, spuse ea zâmbind larg şi se căţără pe placă.

Malia se afla la doar câţiva metri depărtare, şezând încrezătoare pe placa ei. Prinse un val mare şi îl călări cu deosebită pricepere până la ţărm.

Corinne scrâşni din dinţi, încruntându-se. La naiba! Malia se dădea în spectacol!

— Nu o lua în seamă pe Malia, spuse Leonaka. În curând, vei face surf la fel de bine ca ea.

„O voi face acum”, jură în sinea ei Corinne. Îi făcu cu mâna lui Leonaka în momentul când placa ei începu să înainteze către ţărm. O ajută, dând din braţe de o parte şi de alta, câştigând viteză. În cele din urmă, simţi că era momentul potrivit şi se ridică foarte încet într-o poziţie ghemuită. Încet, îşi îndreptă picioarele, punând unul în faţă, aşa cum îi arătase Leonaka.

Reuşise! Se entuziasmă. Călărea valurile, exact aşa cum o făcuseră Hawaiienii de demult, la fel cum făceau şi Jared şi Malia. Dar triumful lui Corinne fu de scurtă durată. Îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi într-o parte, scufundându-se sub valul care se spărgea de mai. Apoi, exact în clipa în care ieşi la suprafaţă, scuipând şi tuşind, un alt val uriaş se rostogoli dinspre mare, izbind-o. Curentul o împinse către ţărm, târând-o în acelaşi timp pe fundul oceanului.

Corinne se chinui să ajungă din nou la suprafaţă, dar se încurcă în propriul păr şi în iarba de mare. Curenţi mai

puternici continuau să o împingă în jos, până când plămânii îi luară foc. Chiar când nu mai putea să reziste, mâini puternice o traseră către suprafaţă, şi fu zdrobită de un piept ferm şi ridicată din apă. Tuşi spasmodic, înghiţind lacom aer. Ochii îi ardeau din cauza apei sărate, şi îi ţinu închişi în vreme ce lacrimile i se amestecară cu sarea. Toată partea ei stângă o ardea.

— Nebună proastă ce eşti! Ce naiba încercai să faci?

Jared! Aşadar, el o salvase.

Jared nu o puse jos pe plajă, ci o duse pe braţe tocmai până în casă. Corinne reuşi să îşi şteargă ochii cu o mână ca să poată vedea şi, de îndată ce Jared intră pe verandă, ea protestă.

— Lasă-mă jos, Jared, în clipa aceasta! Nu este nimic în neregulă cu picioarele mele.

El nu răspunse.

Ea începu să se zvârcolească, dar Akela şi Florence ieşiră în grabă din bucătărie ca să întrebe ce se întâmplase. Jared explică în timp ce trecu pe lângă ele, iar mândria lui Corinne fu strivită de două ori. Cât de tare se făcuse de râs!

Jared o întinse pe patul lui, apoi se dădu în spate şi o privi.

— Eşti bine?

— Sigur că sunt bine! strigă ea. Nu era nevoie să mă cari tocmai până aici.

Atunci, Akela intră în cameră cu un borcan cu alifie, şi Jared i-l luă din mână.

— Mă ocup eu.

— Pentru ce este aia? întrebă Corinne şi dădu să se ridice în şezut, dar gemu şi se lăsă înapoi pe pernă, încetişor.

Când Jared îi ridică braţul stâng, ea făcu o grimasă când văzu crestăturile roşii împrăştiate de-a lungul acestuia. Piciorul ei stâng era şi el de un roşu aprins. Iar obrazul îi ardea.

— Te-ai zgâriat destul de rău, dar amestecul acesta va îndepărta usturimea, şi roşeaţa ar trebui să dispară în câteva zile. Dacă nu ai fi avut arsura aceea de la soare, nu

ar fi fost atât de rău. Ai pielea prea deschisă la culoare ca să stai atât de mult în soare, mai ales în apă.

Desigur, el avea dreptate. Restul trupului ei era la fel de roşu, deşi nu avea zgârieturi pe partea dreaptă.

— Pot face eu asta, spuse Corinne când el se aşeză pe pat şi începu să îi întingă alifia pe braţ.

Dar Jared ţinu borcanul departe de ea, nelăsând-o să îl atingă.

— Poţi să stai nemişcată, pur şi simplu, şi să mă laşi să am grijă de tine?

Corinne se întinse pe spate şi închise ochii, lăsându-l să facă ce dorea el, dar plină de ranchiună. Degetele lui fură blânde în timp ce îi masară alifia pe braţe şi picioare. Pe neaşteptate, ea se simţi foarte senzuală. Fiecare atingere a lui era o mângâiere care lua cu ea nu numai durerea, ci şi mânia ei.

El o întoarse. Ea oftă. Dar, când simţi că sarongul îi era desfăcut, se încordă.

— Ce faci? întrebă Corinne, şi cheful îi pieri.

— Vei răci dacă mai stai mult în chestia asta, îi explică Jared, şi fu o urmă de umor în tonul vocii sale când adăugă: Nu că nu ai arăta adorabil în ea.

Ea privi înapoi şi îl surprinse zâmbind larg.

— Pot să mă dezbrac singură, mulţumesc.

Jared ridică din umeri şi se ridică.

— Doar încercam să te ajut, Corinne.

— Pot să îmi imaginez foarte bine ce încercai să faci, răspunse ea ţâfnoasă.

— Ar fi atât de îngrozitor?

Ei i se tăie răsuflarea. El chiar credea că depăşise întâmplările din urmă cu o zi?

— Dacă facem dragoste, nu vom îndrepta lucrurile. Ultima oară a fost altfel, Jared. Atunci, am crezut că îţi păsa, dar acum ştiu că nu este aşa.

— Dacă nu te-aş fi dorit, te-aş fi lăsat să pleci acasă cu mult timp în urmă. Nu înţelegi lucrul acesta?

— A dori şi a iubi nu sunt acelaşi lucru.

— Ce vrei de la mine? strigă el. I-am spus lui Pierce

ceea ce i-am spus doar pentru că mi-a zis că nu mai puteai să înduri să mai trăieşti cu mine. Nu am vorbit serios, Corinne.

Corinne îl privi îndelung, cu ochii larg deschişi. Ce spusese Florence? Că mândria lui rănită fusese cea care vorbise. Aşa era? „Nu îl crede”, şopti o voce slabă. „Nu va face decât să te rănească din nou”.

— De ce ar trebui să cred ceva din ceea ce spui, Jared? întrebă încetişor Corinne. Tu nu m-ai crezut când ţi-am spus că nu m-am culcat cu alţi bărbaţi. Nu îmi cere să te cred când tu nu vrei să crezi nimic din ceea ce zic.

— Corinne, îmi pare rău. Ce altceva aş mai putea spune?

Ea se ridică, merse în baie şi închise uşa în urma ei. Odată cu clicul încuietorii, lacrimile îi ţâşniră din ochi. Ar fi fost atât de uşor să îl ierte, să facă dragoste cu el şi să cadă din nou la pace. Dar nu voia ca el să o mai rănească vreodată. Fusese rănită prea mult.

— Atunci, de ce doare *în continuare*? şopti ea, cu inima frântă.

Capitolul 37

Era o dimineaţă absolut minunată. Marea, de un albastru intens şi lucind, forma un fundal perfect pentru florile în orice culoare imaginabilă. Soarele era cald şi primitor, nu la fel de fierbinte cum avea să fie mai târziu. Chiar şi aşa, Corinne purta o pălărie largă de paie peste buclele ei aurii în vreme ce se plimba prin grădina parfumată. Acum, se ferea de soare, după ce se arsese cu atâta uşurinţă. Pielea îi devenise maronie şi apoi i se cojise cu câteva zile în urmă. Dar acum, era din nou fină şi avea un bronz auriu-deschis.

Corinne se opri lângă o tufă de gardenie şi culese o floare mare şi catifelată, să şi-o pună în păr. Zâmbi, gândindu-se la buchetele de gardenie pe care Jared i le

adusese în camera ei în fiecare zi.

Lui Corinne îi era foarte dificil să rămână supărată pe Jared. Era atât de generos şi de atent. Nu o presa şi nici măcar nu îi făcea avansuri, dar era evident faptul că încerca să îşi răscumpere greşelile.

— Kolina!

Corinne se uită către drum şi îl văzu pe Leonaka stând între doi cocotieri, făcându-i cu mâna. Apoi, acesta scutură unul din trunchiuri până când căzu o nucă de cocos. Ea izbucni în râs când el sări la o parte, apoi luă nuca de cocos căzută şi i-o aduse.

— Pentru *keiki,* spuse el cu un zâmbet larg.

— Şi cum se presupune că ar trebui să mănânce cu doar doi dinţi?

Râse, iar ochii ei verzi străluciră.

— Spune-i mătuşicii să facă o budincă din nucă de cocos. Îţi garantez că celui mic îi va plăcea grozav.

— Mulţumesc, spuse Corinne şi luă fructul greu, cuibărindu-l în braţe. Îl cauţi pe Jared?

— Nu, am vorbit cu el aseară. Am venit să îmi iau calul şi să îţi spun la revedere.

— Vacanţa ta a trecut foarte repede, asta este sigur. Ne vei lipsi.

— Va trebui să îi spui lui Jared să termine el lecţiile de surf, sugeră Leonaka.

— Păi, nu ştiu… începu ea.

— Se va bucura să o facă, o asigură marele Hawaiian. A fost deranjat că te-am luat pe placa mea. Era de părere că ar fi trebuit să fii pe a lui.

— A spus el asta?

— Nu a fost nevoie. Leonaka şi Corinne porniră către grajd. Îl cunosc pe Jared. Îi cunosc toanele şi ştiu ce simte chiar înainte ca el, aşa încăpăţânat cum este, să îşi dea seama. Pe un ton mai blând adăugă: Ştiu că te iubeşte, Kolina.

Corinne se simţi exaltată, dar se strădui să alunge starea aceea. Nu era decât părerea lui Leonaka. Ea ştia mai bine.

— Este amabil din partea ta să spui asta, zise încet Corinne.

Leonaka zâmbi cu subînţeles şi se aplecă să o sărute pe obraz.

— Îl vei auzi spunând-o într-una din zile, şi atunci nu vei avea nicio îndoială. *Aloha,* Kolina. Să fii fericită!

Dispăru în grajd. Ea rămase pe loc preţ de un moment, uitându-se în urma lui, apoi se întoarse uşurel către casă. Jared o întâmpină la uşă.

— Iată-te, aşadar!

— Mă căutai?

— Da. Dă-mi mie aia! Îi luă nuca de cocos din mâini. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să mergem la un picnic. Ai trecut pe lângă golful Waimea, dar nu ai văzut valea. Unele dintre cele mai frumoase plante de pe insulă se află acolo.

— Cât de departe este?

— Destul de departe încât va trebui să mergem călare.

Ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea foarte mult să merg şi sunt sigură că şi lui Florence îi va face plăcere. Cât de curând ai dori să plecăm?

— Stai un pic! Mă refeream doar la noi doi.

— De ce?

— Voiam să fiu singur cu tine pentru o vreme, zise el încetişor.

Corinne clătină uşurel din cap, cu ochii aţintiţi în ai lui. Era prea curând. Pur şi simplu, nu dorea încă să fie singură cu el.

— Nu prea cred, Jared.

— Adică, nu vei merge decât însoţită?

Ea încuviinţă din cap, iar el oftă.

— Atunci, chiar te rog, invită întreaga gospodărie. Vom pleca de îndată ce toată lumea este gata.

*

Valea Waimea era răpitor de frumoasă şi diferită de tot ce văzuse Corinne până atunci. Intrarea în vale era mărginită de stânci înalte, cu copaci banian uriaşi şi alţi arbori luxurianţi aflaţi pe faţada stâncilor. Nu departe de intrarea în vale curgea un pârâu. Corinne şi Jared, aflaţi pe cai, călăriră de-a lungul râului, în vreme ce Akela, Florence şi Michael călătoreau în trăsura deschisă. Malia refuzase în mod nepoliticos să vină, dar lucrul acesta nu-i stricase lui Corinne starea de spirit. Era hotărâtă să se bucure de plimbare.

Jared avusese dreptate în legătură cu frumuseţea plantelor. Erau tot felul de copaci: scunzi şi înalţi, santali şi nuci indieni, precum şi uriaşi copaci de ploaie, ca să nu mai pomenim despre mango, guava, papaya şi arbori de pâine. Dar florile eclipsau totul. Erau de toate culorile. De la strălucitorul portocaliu-galben al arborilor de kalamona până la exotica plantă violet de ghimbir, valea arăta ca un tablou.

Merseră doar până acolo unde putea ajunge cu trăsura, şi apoi Akela coborî un coş mare pe care îl umpluse cu mâncare. Jared făcu un foc pentru a frige un pui şi cartofi dulci. Apoi se aşeză sub un banian şi le privi pe femei gătind. Akela indusese delicioşii ei biscuiţi din taro şi o plăcintă cu banane pe care o făcuse pentru prânz. Corinne turnă tuturor limonadă dintr-un vas mare, apoi anunţă că avea să preia sarcina de a-l ţine departe de belele pe Michael. Acesta nu se târa încă, dar micuţul diavol reuşea să ajungă prin împrejurimi şi să se bage peste tot. Orice îşi găsea drumul în mâinile lui micuţe ajungea direct în gura lui. Corinne aproape că scoase un urlet când descoperi că micuţul găsise un greier mort.

Jared nu se putu abţine să nu râdă privind-o pe Corinne cum încerca să scoată insecta din pumnul lui Michael fără ca ea să o atingă, de fapt. În cele din urmă, reuşi, apoi îl puse pe băiat în poala ei şi îl îmbrăţişă.

Jared fu mirat să vadă cât de naturală arăta alături de copil. Pentru el, copilul acela nu însemna nimic, aşa că nu îi dăduse niciodată cu adevărat prea multă atenţie. Dar cu

siguranţă Michael însemna foarte mult pentru Corinne, care se agita în jurul lui mai mult decât o făcea propria mamă. Şi era absurd faptul că pruncul dormea în aceeaşi încăpere cu Corinne. Se întrebase de ce Florence nu mutase copilul alături de ea. Desigur, camera lui Naneki era mică, totuşi…

Akela îi făcu semn lui Corinne să meargă lângă foc, şi aceasta îl luă pe Michael cu ea, nedorind să îl pună din nou jos după incidentul cu insecta.

Jared se ridică impulsiv în capul oaselor şi strigă:

— Adu-l încoace, Corinne!

Ea se întoarse foarte încet şi îl privi îndelung. Nu schiţă nicio mişcare, ci strânse băiatul la piept. Jared se încruntă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu îi voi face niciun rău.

Foarte încet, Corinne merse până la el şi i-l întinse pe Michael fără tragere de inimă. Rămase în picioare în faţa lui Jared preţ de câteva secunde, înainte de a se îndepărta, în cele din urmă. La fiecare pas, se întoarse să îl privească peste umăr.

Michael se foi în poala lui Jared, şi acesta râse.

— Trebuie să fii grozav de special, micuţule, de o ai pe soţia mea la degetul tău mic. Care îţi este secretul?

Michael păru surprins de vocea profundă şi ridică privirea la bărbatul care vorbea. Lui Jared i se tăie răsuflarea când privi în ochii lui Michael. Erau de un luminos verde ca lămâia crudă, exact culoarea ochilor lui Corinne. De ce nu îi observase ochii până atunci?

Cu cât îl privea mai mult pe Michael, cu atât gândurile i se îmbulzeau în minte. Acum, putea să vadă de ce Akela era atât de sigură că acel copil era al lui Corinne. Ochii erau. În mod limpede, soţul lui Florence avusese ochi verzi. Era o nuanţă neobişnuită, dar deloc rară.

Jared fu mulţumit cu acea concluzie. Ca să se asigure, se gândi la vârsta copilului. Ar avea cam şase luni, chiar dacă arăta mai mic. Cinci luni?

Jared calculă rapid, şi ochii i se întunecară, devenind de un cenuşiu fumuriu. Dacă micuţul avea într-adevăr doar

cinci luni, ar fi putut fi conceput în noaptea petrecută la casa de pariuri. Dar asta ar fi însemnat că soţia lui plecase spre Hawaii aproape imediat după ce copilul fusese născut. Pruncul ar fi fost însă prea mic pentru a călători.

Furios, Jared îşi alungă suspiciunile din minte. Râse de el însuşi în sinea lui. Corinne nu l-ar minţi în legătură cu propriul lui copil.

Michael se căţăra pe pieptul larg al lui Jared. Faţă în faţă, întinse cu precauţie mâna şi atinse obrazul lui Jared, apoi chicoti. Sunetul era molipsitor, şi curând copilul se linişti şi îşi aşeză încrezător capul pe umărul lui Jared.

Jared fu mişcat mai mult decât ar fi dorit să admită. Dumnezeule, ce nu ar fi dat să aibă un asemenea fiu! Ochii aceia îl bântuiau. Şi părul negru, exact ca al lui. Se hotărî să îi scrie singurei persoane care putea să îi liniştească îndoielile. Ura să îi ceară ceva acelui bărbat, dar Samuel Barrows ar fi ştiut dacă fiica lui avusese un copil. Avea să dureze cel puţin două luni până să primească un răspuns, dar lucrul acesta avea să îi ofere o scuză să o mai ţină pe Corinne. Deocamdată, avea să uite de asta. Nu i-ar fi făcut niciun bine să stea tot timpul cu gândul la acest lucru.

*

— Vino, vreau să îţi arăt ceva!

Vocea lui Jared o făcu pe Corinne să deschidă ochii. Era lungită la umbră, ascultând toate cântecele variatelor păsări din jurul ei. Acum, se ridică în capul oaselor şi îl privi îndelung pe Jared.

— Ce?

Un zâmbet arcui buzele acestuia.

— Dacă ţi-aş spune, nu ar mai fi o surpriză. Haide, i l-am dat pe Michael mamei sale şi le-am spus celorlalţi că vom reveni mai târziu.

— Nu prea îmi plac surprizele, Jared, spuse şovăind Corinne.

— Aceasta îţi va plăcea. Haide!

Îi întinse mâna şi o trase, ridicând-o în picioare.

— Unde este?

— Un pic mai sus. Există o cărare, aşa că putem lua caii.

— Nu vom lipsi mult, nu-i aşa?

— Nu.

Porniră la drum, urmând pârâul. În unele locuri acesta se lărgea şi în altele se despărţea, unindu-se din nou în drumul lui către golf. Stâncile nu erau foarte înalte aici, iar peisajul era mult mai dens, ca o junglă.

Cu cât înaintau mai mult, cu atât valea se îngusta mai mult şi sunetele din jurul lor deveneau mai puternice. În partea aceasta mai deasă a pădurii erau mai multe păsări şi până şi curgerea pârâului se auzea mai tare.

Deodată, Corinne văzu motivul. Valea se încheia abrupt înaintea lor, cu un perete înalt concav din piatră care forma o curbă aproape perfectă. Şi chiar în centru se afla o cascadă care îţi tăia răsuflarea, înaltă de cel puţin doisprezece metri, care se revărsa într-un lac verde mare de apă cristalină.

Jared privise reacţia ei încântată, iar ea îl privi, în sfârşit, şi zâmbi.

— Este absolut minunat.

— Mi-aş dori să o poţi vedea primăvara, când sunt în plină floare regalul copac flacără şi orhideele. Ferigile sunt şi ele chiar mai verzi.

O ajută să coboare de pe dâmb şi merseră către un petic plat de iarbă fină. Jared rămase în picioare în spatele ei, inspirând parfumul părului ei.

— Este ca un rai aici, remarcă Corinne.

— Da, şi la fel de intim. Vrei să mergi să înoţi cu mine?

Corinne se retrase.

— Nu aş putea.

— Suntem doar noi doi, Kolina. Te temi că voi profita de tine?

Ea *se temea* de asta, dar nu voia să recunoască.

— Nu mi-am adus nimic pentru înot.

Jared zâmbi larg.

— Tu nu ai venit pregătită, dar eu, da.

Merse la calul lui şi deschise un săculeţ legat de şa, scoţând din el sarongul pe care Akela i-l dăduse ei pentru surf.

— Oare asta îţi va satisface pudoarea?

— Ai plănuit toate astea, nu-i aşa? zise amuzată Corinne.

El aruncă sarongul către ea.

— Ştiam că îţi va face plăcere să înoţi. Şi promit să nu trag cu ochiul când te schimbi.

Corinne merse în spatele calului ei ca să se dezbrace. Era destul de cald încât lacul să pară ademenitor.

Cu sarongul legat cum trebuia şi cu hainele ei aruncate pe spinarea calului, Corinne sări în apă, fără să îl aştepte pe Jared. Acesta plecase să taie nişte liane şi fu surprins să audă zgomotul făcut de apa în care ea se avântase. Ea ieşi iute la suprafaţă şi îl privi pieziş.

— Ştiai că apa asta este ca gheaţa?

El chicoti.

— De obicei, aşa este.

— De ce nu m-ai prevenit?

El îşi scotea cămaşa.

— Ai fi putut să te răzgândeşti. Dar nu este atât de rău odată ce te-ai scufundat complet.

— Bănuiesc că nu, admise ea fără tragere de inimă.

După ce înotă un pic şi se încălzi, se mută mai aproape de marginea lacului. Jared tocmai îşi scotea pantalonii, lăsând la iveală pantalonii scurţi de dedesubt. Ea zâmbi poznaş. Atenţia lui era îndreptată asupra a ceea ce făcea, aşa că apa pe care ea o aruncă în direcţia lui îl luă prin surprindere.

— Hei!

Corinne ţipă râzând şi porni imediat cu mişcări rapide din mâini către partea opusă a lacului. Îl auzi intrând în apă, se întoarse şi îl văzu venind direct spre ea. Era un înotător mult mai bun, cu ani întregi de antrenament în ocean, şi, în scurtă vreme, o apucă de picior.

— Care vasăzică, vrei să te joci, ha?

Acum îi prinse ambele picioare şi o întoarse pe spate, făcând să îi fie dificil să stea la suprafaţă.

— Jared, dă-mi drumul, zise ea şi chicoti. Pur şi simplu, nu m-am putut abţine.

— Ei bine, eu nu mă pot abţine de la asta.

Şi îi ridică picioarele până când capul ei se cufundă sub apă. Apoi el îi dădu drumul, şi, când ea ieşi la suprafaţă, Corinne îl văzu că înota, îndepărtându-se rapid de ea.

— Laşule! strigă după el.

Se purtau ca nişte copii, şi îi plăcea grozav lucrul acesta.

Jared înotă către cascadă. Se căţără pe marginea stâncoasă de lângă aceasta şi luă loc. Îi făcu semn şi ei să i se alăture, dar ea clătină din cap, plutind în mijlocul lacului, privindu-l.

— Poţi să sari? strigă el, dar ea clătină din nou din cap. Nu ai vrea să încerci?

— Nu, mulţumesc, strigă ea drept răspuns.

Jared se ridică şi stătu cu faţa către peretele solid de stâncă. Stânca se înclina în sus. Corinne privi uimită cum el începu să se caţăre pe lângă cascada urlătoare.

După ce el urcă vreo trei metri, Corinne se nelinişti.

— Mai exact, ce anume crezi că faci? strigă ea.

El nu îi răspunse.

— Jared?

El nu spuse în continuare nimic şi îşi continuă drumul.

— Nesăbuitule, te vei răni!

Atunci, el se întoarse şi îi suflă copilăreşte un sărut, apoi îşi continuă căţărarea. În cele din urmă, ajunse în vârf şi se ridică arogant exact în mijlocul cascadei. Şi apoi, îşi întinse mâinile şi se împinse departe de apa căzătoare, scufundându-se cu graţie în lac. Dar nu apăru la suprafaţă, iar Corinne deveni agitată pe măsură ce trecură secundele. Nu ştia cât de adânc era lacul. Poate că el se lovise cu capul de ceva.

Când el o prinse de talie şi o trase sub apă, îi veni să strige. Se ridicară împreună la suprafaţă, iar ea îşi şterse

iute apa de pe ochi şi îl privi încruntată.

— Asta a fost o idioţenie! O copilărie absolută! se răsti Corinne, cu inima încă gonind. Ai fi putut să mori!

Jared zâmbi larg, încă ţinând-o de talie.

— Ai fost cu adevărat înspăimântată pentru mine, nu-i aşa?

— Sigur… Apoi se întrerupse. Refuză să recunoască. Sigur că nu.

— Acesta nu este răspunsul pe care doream să îl aud.

O scufundă din nou, şi ea ieşi la suprafaţă scuipând apă şi apucându-se de gâtul lui.

— Aşadar, este nevoie de tortură pentru a te prinde în braţele mele, ha? chicoti Jared.

Ea se zvârcoli până când ajunse la distanţă de un braţ, apoi îşi ridică picioarele, le înfipse în abdomenul lui şi se împinse departe de el. Ştia că nu îl rănise. Era prea bine făcut. Dar ajunse la marginea lacului înainte ca el să o prindă din urmă.

Se căţără, ieşind afară, gata să renunţe cât era în avantaj. Jared o lăsă, înotând de unul singur în vreme ce ea se întinse în iarbă şi lăsă soarele să o usuce.

Ziua se dovedise a fi foarte plăcută, mai mult decât ar fi bănuit Corinne. Dacă nu ar fi fost acele câteva momente agonizante din timpul picnicului, ar fi fost perfectă. Dumnezeule, cât de îngrozită fusese când Jared i-l ceruse pe Michael! Fusese pentru întâia oară când el arătase interes faţă de băiat. Dacă văzuse şi el ce văzuse Akela? Dar se părea că el nu observase asemănarea.

Iar Michael fusese de-a dreptul reticent să îl părăsească pe Jared. Aproape că i se frânsese inima lui Corinne când văzuse cât de natural se purtau unul cu celălalt. Ah, *de ce* nu putea să fi fost altfel? Ar fi putut avea o viaţă fericită alături de Jared. Chiar îi plăcea nespus să fie cu el când acesta era aşa cum fusese în ziua asta. Şi îi plăcea la nebunie cum făceau dragoste. Nu mai putea să nege asta faţă de ea însăşi.

Dar totul era lipsit de speranţă, ştia asta. Erau pur şi simplu prea multe între ei, prea multe lucruri pe care

niciunul nu le putea ierta la celălalt.

Zăcea acolo meditând melancolică şi nu îl auzi pe Jared ieşind iute din apă şi venind să se aşeze lângă ea. El îi luă mâna, încet şi cu tandreţe.

— Astăzi, noi doi am avut un armistiţiu. Nu-i aşa, Kolina?

— La ce bun un alt armistiţiu? oftă ea, aproape în lacrimi. Ştii că nu putem rămâne împreună. Ai spus că nu mă vei ierta niciodată, Jared, iar eu am obosit să încerc să te conving de nevinovăţia mea.

— Nu aduce din nou vorba despre asta, Corinne.

— Vezi? Eşti prea încăpăţânat ca măcar să îmi asculţi opinia. Vreau să mă laşi să plec, Jared. Nu există niciun motiv pentru ca noi să mai rămânem împreună.

— Nu.

Chipul îi era hotărât.

— Atunci, când? Când te saturi să te joci cu mine? Nu sunt o jucărie!

— Eşti soţia mea, la naiba!

— *Soţia* ta este o târfă – îţi aminteşti?

Privi cum ochii lui se transformară într-un cenuşiu ca de ardezie şi îşi regretă instantaneu zeflemeaua. El întinse mâna şi o apucă de umeri.

— Da, îmi amintesc. Mă roade în fiecare zi din viaţa mea. Îi privi îndelung şi cu asprime chipul, apoi îi dădu drumul pe neaşteptate şi se ridică. A fost o vreme… Nu avea să îşi permită să insiste asupra nopţii nunţii lor. O vreme când eram în stare să ne bucurăm unul de celălalt chiar dacă exista supărare între noi. De ce nu ne mai putem bucura unul de celălalt? De ce trebuie să redeschidem întotdeauna răni vechi?

— Acum, totul este diferit, zise ea cu inima frântă.

— De când?

— De când…

„Ah, Dumnezeule! De când m-am îndrăgostit de tine!”

Îşi întoarse chipul de la el şi îngădui, în sfârşit, lacrimilor să curgă. Suspină. Îl iubea. Dar nu putea să i-o spună. Niciodată, el nu urma să afle niciodată că avea atât

de multă putere asupra ei.

— Nu mi-ai răspuns, Corinne. Îngenunche din nou alături de ea. De ce acum contează?

Ea se chinui să se ridice şi alergă către calul ei.

— Îmi răspunzi?

Jared o ajunsese din urmă, dar ea nu voi să îl privească.

— Încetează să fii atât de al naibii de copilăroasă.

Fără îndoială, exista mânie în glasul lui.

Ea se întoarse şi îi întâlni privirea.

— Îmi vei îngădui discreţia de care am nevoie pentru a mă îmbrăca?

Înţelegând că ea nu avea să îi răspundă, Jared se întoarse şi plecă. Corinne se îmbrăcă iute şi încălecă pe calul ei. Pomi înapoi către vale, fără să îl aştepte. Nu mai băgă de seamă frumuseţea din jurul ei. Lacrimile o orbeau.

Jared era crud fără să îşi dea seama, arogant şi mult prea mândru. Dar nu aşa fusese şi ea cândva? Plătea cumva pentru păcatele ei? Păcate pe care le vedea în bărbatul pe care îl iubea?

Era încă şocată de acea revelaţie bruscă. Îl iubea pe Jared, dar dragostea aceea nu putea decât să o facă nefericită.

Capitolul 38

În dimineaţa următoare, după ce îl hrăni pe Michael, Corinne îşi alese hainele cu deosebită grijă – o rochie de dimineaţă cu volane, de un galben pal, care îi făcea ochii să pară aproape aurii. Îşi legă părul lejer cu o panglică asortată. Galbenul era una dintre culorile care i se potriveau cel mai bine.

Mulţumită de felul în care arăta, merse la pătuţ şi îl sărută pe Michael, apoi merse în bucătărie. Akela se afla acolo singură, mărunţind nuca de cocos pe care Leonaka o dăduse jos din copac în ziua anterioară. Înălţă capul şi

zâmbi.

Corinne veni lângă masă şi întrebă cu nonşalanţă:

— L-ai văzut pe Jared?

Akela îşi coborî din nou privirea la ceea ce făcea.

— El plecat, Kolina.

— Da? A spus la ce oră se întoarce?

— El nu întoarce astăzi. Nici mâine, cred. Nu ştiu când.

Corinne îşi simţi inima prăbuşindu-i-se.

— Nu ştii? Unde a plecat?

— Înapoi în Honolulu.

Umerii lui Corinne se prăbuşiră, şi ea întrebă şovăind:

— A spus ceva înainte să plece, Akela? Mi-a lăsat vreun mesaj?

Akela clătină din cap.

— Pare rău, Kolina.

— Nu la fel ca mie, şopti Corinne.

Şocată, părăsi încăperea. Îşi petrecu ziua aceea ca o somnambulă.

*

Jared intră în birourile sale de pe King Street şi merse direct la seiful aflat lângă dulapurile cu acte. Scoase două cutii lungi şi subţiri şi una pătrată din buzunarul hainei. Le puse în seif şi apoi îl încuie. Se întorsese în oraş prea târziu pentru a face cumpărăturile în ziua anterioară, dar mersese la bijutierii săi la prima oră a acestei dimineţi.

Într-o cutie lungă luceau perle albe pentru sora lui. Cadourile o înveseleau întotdeauna pe Malia, iar starea ei de spirit avea nevoie de o schimbare drastică. Era sigur că perlele aveau să îmbunătăţească dispoziţia Maliei.

Spera, în egală măsură, să o bucure şi pe Corinne. Pentru ea fusese mai extravagant şi cumpărase sute de opale dintre cele mai fine, în şiruri duble lungi.

Jared îi mai cumpărase şi o inimă din aur solid pe care îi ceruse bijutierului să graveze: „M-aş căsători din nou cu tine – şi fără regrete”. El ştia ce însemna asta. Avea ea să

înţeleagă profunzimea sentimentelor lui? Se rugă ca ea să priceapă şi ca ei doi să o poată lua de la capăt. Era posibil?

Se auzi o bătaie bruscă în uşă, şi Jared ridică privirea şi îl văzu pe Russell Drayton intrând în încăpere. Jared îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să fie atât de surprins. De ce presupusese că Drayton avea să fi plecat până acum?

— Aşadar, ai decis ca, într-un final, să îţi faci din nou apariţia, începu Russell.

Jared fu prea uimit de obrăznicia bărbatului pentru a vorbi preţ de o clipă, dar, în cele din urmă, întrebă:

— Ce cauţi aici, domnule Drayton?

Russell stătea în picioare direct în faţa pupitrului său, privindu-l pieziş.

— Corinne lipseşte de o lună, şi în sfârşit mi-am dat seama că ai ascuns-o pe undeva... Vreau să ştiu unde e, zise Russell, aşezându-şi pumnii pe pupitru şi aplecându-se în faţă. Şi nu are niciun rost să negi. Spune-mi unde se află.

Jared zâmbi, însă nu fu un zâmbet cald.

— Şi chiar te aştepţi să îţi spun?

— Pe Dumnezeu, ai face bine să îmi spui, Burkett! strigă Russell. Ai distrus prea multe dintre planurile mele. Mă voi asigura că nu te vei mai amesteca din nou.

În realitate, Jared devenea amuzat.

— Poate ai uitat că vorbim despre soţia mea.

Russell zâmbi batjocoritor.

— Nu poate să te suporte, Burkett. Îmi va mulţumi că am făcut-o văduvă.

Prea târziu, Jared văzu arma pe care Russell o scosese din buzunarul hainei. Se aşteptă să audă detunătura, dar asta nu se întâmplă. Îşi dădu seama că Russell plănuia să îşi savureze triumful.

— Aşadar, nu eşti laşul fără coloană cum crezuse Samuel Barrows că ai fi, ei?

— Deloc. Russell era bucuros pentru şansa de a se face înţeles. Acela era singurul gen de bărbat faţă de care Corinne ar fi arătat interes, aşa că am jucat rolul. Mă va cunoaşte cu adevărat de îndată ce vom fi căsătoriţi.

— *Dacă* se va căsători cu tine.

— O, o va face. Poate că nu mă iubeşte, dar o voi convinge că are nevoie de mine. Este cu adevărat păcat că am ratat ţinta când am tras asupra ta la biserică. Dacă ai fi murit atunci, am fi scutit atât de mult timp şi aş fi avut banii lui Corinne de mult. Că veni vorba despre bani, voi lua tot ce ai aici. Proprietarul mi-a făcut o vizită acum câteva zile.

Jared lăsă vorbele acestuia să pătrundă în mintea sa. Bărbatul era lefter. Tot el era nemernicul care încercase să îl ucidă în ziua nunţii sale. Jared se blestemă în sinea lui că trecuse peste incidentul acela ca fiind un accident care vizase pe altcineva.

Dar, în clipa de faţă, trebuia să îi atragă cumva atenţia lui Russell pentru a deschide sertarul de jos al pupitrului său. Acolo îşi păstra arma, şi avea să se simtă mult mai bine cu ea în mână.

— Voi fi nevoit să te dezamăgesc din nou. Mă tem că nu am decât câţiva dolari la mine.

— Nu încerca asta cu mine, replică Russell. Întotdeauna simt bani într-un seif, iar tu ai unul mare chiar în spatele tău. Deschide-l!

— Nu este nimic acolo în afară de documente legate de afaceri, spuse calm Jared. Nu îşi putea permite să se depărteze de pupitru. Contracte, registre de contabilitate, genul acesta de lucruri. Niciun ban.

— Arată-mi, la naiba! mârâi nerăbdător Russell.

Jared se ridică şi deschise uşurel seiful. Russell îl urmase în jurul pupitrului şi acum îi făcea semn să deschidă larg uşa seifului ca să poată vedea înăuntru fără să se apropie prea mult de Jared. Se aflau acolo cutiile pe care Jared le pusese înăuntru mai devreme, două maldăre de documente şi, pe raftul de jos, două grămezi de mărunţiş care se ridicau la mai puţin de o sută de dolari.

— Mă gândeam eu, mârâi Russell. Dă-i încoace!

Jared scoase banii, dar îi păstră în mână, îngenuncheat încă, în timp ce închise seiful.

— Eşti precaut chiar dacă eşti pe cale să mori? chicoti Russell aşteptând ca Jared să se îndrepte. Poate nu crezi că

vorbesc serios? Dar vei vedea. Acum, vreau să ştiu unde este Corinne.

— Şi de ce ar trebui să îţi spun, dacă oricum ai de gând să mă ucizi?

Russell îşi dezveli dinţii.

— Ai dreptate, desigur. Nu contează. Se va întoarce în oraş de îndată ce va afla despre moartea ta. Acum, dă banii încoace!

Jared îşi întinse braţul şi, când Russell dădu să ia banii, se aruncă direct la picioarele acestuia şi trase de ele în sus. Bărbatul mai subţirel fu înmărmurit de şoc, şi lucrul acesta îi dădu lui Jared timp să-i smulgă arma din mână.

Jared fixă arma cu privirea preţ de câteva momente, murind de nerăbdare să o îndrepte către Russell şi să tragă. Impulsul fu aproape copleşitor, dar el i se împotrivi.

Russell îl privi pe Jared cum cugeta dacă să folosească sau nu arma. Ochii îi ieşiră din orbite de groază, iar stomacul i se întoarse pe dos. Dar, în cele din urmă, Jared aruncă arma deoparte, îl apucă pe Russell de haină şi îl ridică. Îi trase un pumn zdravăn în nas, dărâmându-l din nou pe Russell la pământ. Acesta se chinui să se ridice, dându-şi seama că Jared hotărâse să îl ucidă cu mâinile goale. Avea nasul rupt şi nu se feri destul de rapid încât să scape de următoarea lovitură. Îşi simţi falca trosnind, şi apoi un pumn îl lovi în abdomen, şi coastele i se fisurară.

Gemu în vreme ce încercă să se ridice, se împiedică şi aterizâ în nas, apoi încercă din nou. În cele din urmă, Russell se ridică, dar două mâini ca menghina îi erau prinse în jurul gâtului, şi, deşi se luptă din toate puterile să scape din strânsoare, nu reuşi. Ochii lui aruncară fulgere, şi, în mod ciudat, se gândi la Dumnezeu chiar înainte să moară.

Dar nu era mort. Se afla pe podea într-o grămadă frântă, şi un uriaş stătea deasupra lui cu o funie în mâini.

— Nu am de gând să te ucid acum, Drayton, dar o voi face dacă îţi mai văd mutra vreodată.

Avea încheieturile de la mâini şi picioarele legate şi, prin negura durerii, auzi vocea aceea rece şi neîndurătoare:

— Te voi duce gratuit până în port, unde vei fi aruncat

pe prima navă care pleacă. N-ai decât să munceşti ca să îţi plăteşti drumul, pentru că nu mă simt atât de generos.

Russell fu ridicat şi aruncat peste umărul lui Jared, apoi scos din birou şi trântit într-o trăsură. Ochii cenuşii glaciali îi străpunseră pe ai lui.

— Consideră-te norocos pentru ziua de azi, Drayton, chiar voiam să te ucid. Şi apoi, continuă: Să nu te mai întorci vreodată. În momentul în care vei pune piciorul pe această insulă, voi afla, şi vei fi un om mort.

Trăsura o porni din loc. Russell îi crezu ameninţarea. Nu avea să se întoarcă niciodată. Dorea banii lui Corinne şi aşteptase timp îndelungat să îi aibă, dar nicio avere nu merita un asemenea risc.

*

Naneki se întoarse în casa lui Jared aflată pe ţărmul nordic, cu intenţia de a rămâne acolo. Florence fu nevoită să îi înapoieze camera şi să se întoarcă într-a ei, ceea ce o obligă pe Corinne să se ducă în a lui Jared. Lui Naneki nu îi plăcea să o ştie pe Corinne în camera lui Jared absolut deloc.

Corinne presupuse că Jared trimisese să îi fie adusă amanta. Nu era neverosimil. Probabil renunţase la Corinne după ultima lor întâlnire la cascadă şi dorea ca amanta lui să îi încălzească patul rece.

Naneki intră într-o rutină, petrecând timp cu Akela în bucătărie. Dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrecea cu sora lui Jared.

Cele două deveniseră inseparabile, iar Malia căpătă o atitudine nouă, de superioritate.

Apoi, se petrecură lucruri ciudate, pe care Corinne nu reuşi să le ignore. Din când în când, mâncarea o făcea să îi fie rău, în vreme ce nimeni altcineva nu era afectat. Nu putea să nu îşi pună întrebări legate de această ciudăţenie. Apoi, într-o seară, când se întoarse în dormitorul lui Jared, găsi un miriapod mare care se târa de sub pat. Dimensiunea şi urâţenia creaturii otrăvitoare o făcu să ţipe

şi să fugă din cameră.

Din fericire, Michael era alături de Florence. Akela veni în fugă cu o mătură, omorî creatura şi, la insistenţele lui Corinne, cercetă încăperea. Mai erau alte trei, dintre care una chiar în pat. Corinne nu dormi în noaptea aceea.

Poate că nu şi-ar fi pus întrebări dacă ar fi fost un singur miriapod, pentru că Akela spusese că acestea se strecurau uneori în casă. Dar patru? Şi toate în camera ei?

Dură ceva vreme până când Corinne putu să intre în camera ei fără să îi cerceteze fiecare colţişor.

Timpul trecu, şi ea deveni şi mai nefericită. De ce nu îi trimisese Jared niciun mesaj? Dar nu era nicio vorbă din partea lui Jared. Era ca şi cum el uitase şi de ea, şi de casa lui de pe ţărmul nordic. Ce anume îl ţinea în Honolulu?

Capitolul 39

Corinne devenise chiar bună la surf. Căpătase obiceiul de a ieşi în fiecare dimineaţă, când valurile erau rezonabil de înalte, şi de a se întoarce în casă de îndată ce Malia şi Naneki îşi aduceau plăcile în apă.

Începuse să o displacă pe Malia în mod deschis, deşi îşi dăduse seama că influenţa lui Naneki fusese cea care o transformase pe sora lui Jared într-o scorpie.

Într-o dimineaţă senină, strălucitoare, Florence îl adusese pe Michael afară, ca acesta să o privească pe mama lui făcând surf. Corinne zâmbi când îl văzu şezând pe plajă şi lovind cu palmele nisipul. Avea deja mai mult de şase luni şi era adorabil de dolofan. Michael era lumina vieţii ei.

Îi scrisese din nou tatălui ei, dar încă nu primise nicio scrisoare de la el şi ştia că avea să treacă mai mult de o lună înainte să se poată aştepta la una. Îi spusese despre dilema ei. Nu pomenise nimic despre faptul că era prizonieră, pentru că ştia că tatăl ei ar fi venit pe dată să o salveze dacă ar fi aflat. Dar îi spusese că se îndrăgostise de

soţul ei. Era, la urma urmelor, părintele ei. Putea el să o ajute? Probabil că nu.

Pierdută în gândurile ei, Corinne nu observase când Malia şi Naneki intraseră în apă. Dar chicotele lor alături de ea îi atraseră atenţia, şi făcu o grimasă. Privi către plajă şi văzu că Florence era încă acolo, cu Michael. Noelani li se alăturase. Măcar în privinţa ei Corinne se liniştise. Akela o asigurase că fetiţa nu era fiica lui Jared. Îi spusese lui Corinne despre soţul fetei sale, Peni. Era trist că fata îşi pierduse soţul atât de curând, dar faptul că aceasta îl dorea pe Jared o făcu pe Corinne să nu o simpatizeze pentru multă vreme.

Îi făcu cu mâna lui Florence şi începu să vâslească înspre ţărm. Cu coada ochiului, o văzu pe Malia cum se pregătea să prindă acelaşi val. Corinne nu se trase înapoi. Avea o bănuială supărătoare, dar se săturase de farsele Maliei.

Cele două se ridicară cam în acelaşi timp, dar apoi Malia începu să o înghesuie, îndreptându-se către placa lui Corinne. Când cele două plăci se loviră, Corinne îşi pierdu echilibrul şi căzu către dreapta. Valul o trase direct în jos, apoi ceva o lovi din spate, iar Corinne nu mai fu conştientă de ocean, de soare, de nisip – de nimic.

Cineva plângea. Suna atât de demn de milă. Nu suspinele unui copil, ci o tânără plângând. Cine? Corinne dădu să deschidă ochii, dar o durere ascuţită îi străfulgera capul, iar ea închise ochii strâns ca să o alunge. Durerea pulsă cu violenţă. Avu impresia că avea să leşine, dar nu leşină. Ca prin ceaţă, auzi din nou suspinele şi acum voci pe care le recunoştea.

— Nu am văzut niciodată ceva atât de surprinzător ca felul în care acele două plăci de surf s-au lovit.

Era Florence.

— Ce plăci?

Corinne recunoscu vocea groasă a Akelei.

— Păi, cea a lui Cori şi cea a Maliei, răspunse Florence. Când cele două plăci s-au lovit, Cori a căzut într-o parte, iar Malia s-a răsturnat pe spate, departe de valul

mare pe care îl călăreau. Şi apoi, una din plăci a ţâşnit direct în aer şi, Dumnezeule!, am fost îngrozită când am văzut-o coborând exact în locul unde căzuse Cori. Când nu am văzut-o ieşind la suprafaţă, am pornit direct către ea, dar Malia a fost cea care a tras-o din apă. Probabil că i-a salvat viaţa.

— Nu... nu am vrut ca ea să păţească ceva rău, suspină Malia.

— Bineînţeles că nu, o alină Florence. A fost un accident.

— Mă întreb... mormăi Akela mânioasă.

Corinne fu atât de surprinsă de furia din glasul Akelei, încât reuşi să deschidă puţin ochii. Cele două femei mai în vârstă stăteau în picioare de o parte şi de alta a patului ei, cu faţa către Malia, care se afla în dreapta, plângând cu capul în mâini. Akela îndreptă un deget acuzator către fată.

— Tu mers prea departe de data asta, Malia! Faci ruşine la mine, pentru că eu crescut pe tine. Dar tu nu învăţat binele de la mătuşica!

— Ce spui, Akela? şopti Florence, şocată.

— Nu accident. Malia nu avut accident în apă. Mers cu placa toată viaţa ei.

— Nu am vrut ca ea să fie rănită! Malia plângea din nou isteric. Am vrut doar să o sperii!

— Ea poate moare, şi de ce? Pentru că tu geloasă pe fratele tău.

— Dumnezeule! spuse Florence, cu răsuflarea tăiată.

— Şi cred că aceasta nu prima oară, nu, Malia? continuă Akela, dând glas bănuielilor lui Corinne. Eu nu place crezut că tu pus miriapodele acelea în camera lui Kolina. Zic: nu, Malia mea nu aşa rea. Dar eu greşesc!

— Naneki a spus... că nu va fi niciun pericol. Malia încercă să îşi recapete suflul. De aceea le-am căutat pe cele mai mari pe care le-am putut găsi, ca să fim sigure că o să le vadă.

— *Auwe!* Propria mea fiică ajutat la tine? Amândouă meritaţi bătul pe fund! Acesta îngrozitor lucru!

— Am vrut doar să o speriem, ca să plece!

— Să plece? Fratele tău cel care o ţine aici.

— Poftim?

— Auzi bine, Malia! Ea vrut plecat, dar el nu lăsat pe ea.

— Dar ea nu este destul de bună pentru Jared. Ea…

— Malia, tu oarbă exact ca Ialeka! se răsti Akela. Nu poţi tu văzut Kolina nu rea?

— Aşa este, Malia, vorbi Florence. Cori era atât de furioasă pe fratele tău, încât a pus la cale întreaga farsă înainte de a veni în Hawaii. I-am spus să nu o facă, dar pe atunci era foarte încăpăţânată. A fost totul doar un şiretlic elaborat pentru a face lumea să creadă… că era o… Florence făcu o pauză, incapabilă să rostească acel cuvânt. O femeie imorală.

— A dus bărbaţi în camera ei.

— Da. I-a îmbătat şi apoi i-a trimis acasă, cu promisiuni pentru data viitoare. Dar nu a existat niciodată o dată viitoare, pentru că nu s-a văzut niciodată cu acelaşi bărbat de două ori. Singurul bărbat cu care a fost vreodată în… în felul acela… este fratele tău.

Urmă o linişte deplină, apoi Malia spuse slab:

— Mi-a zis, dar nu am crezut-o.

— Nici fratele tău nu vrea să o creadă. Asta este tragedia.

— Atunci, Jared probabil o iubeşte cu adevărat dacă tot doreşte să o păstreze, deşi crede că…

Florence oftă.

— Aşa cred, da, dar nimeni nu ştie cu adevărat ce este în mintea lui.

— Îmi pare atât de rău!

Malia începu din nou să plângă.

— Mai bine tu spus asta lui Kolina, zise morocănoasă Akela.

— O voi face. Nu am înţeles. Şi nu am dorit niciodată ca ea să păţească ceva rău.

— Este în regulă, Malia, şopti Corinne de pe pat.

Cele trei chipuri se întoarseră către ea.

— Care vasăzică, eşti trează? spuse Florence.

— Aşa se pare.

— Nu încerca să te ridici. Ai o umflătură destul de urâtă în partea laterală a capului, dar aceea pare să fie singura rană. Nu te doare nicăieri altundeva, nu?

— Nu.

— Am trimis după medic. El locuieşte Haleiwa, aşa că o fi ceva timp înainte să vie, zise Akela.

— Nu era necesar, protestă Corinne.

— Ba sigur că era. Am tras toate o spaimă pe cinste, zise Florence cu asprime. Nu ştiu dacă te voi mai lăsa să faci surf.

— Nu fi ridicolă! A fost un… accident neobişnuit.

Se aşternu tăcerea. Corinne o privi pe Malia. Fata stătea în picioare, cu capul plecat, temându-se să o privească.

— Este cu adevărat în regulă, Malia. Sunt trează de ceva vreme şi am auzit totul. Şi, în ceea ce mă priveşte, *a fost* un accident. Îl vom uita.

Malia ridică timid capul.

— Îmi pare atât de rău, Corinne!

— Ştiu. Poate că acum putem fi prietene.

Malia zâmbi slab, apoi se întoarse cu spatele şi plecă înainte să înceapă din nou să plângă. Akela pomi după ea. Corinne se întoarse către Florence.

— Trebuie să faci ceva pentru mine dacă medicul spune că e necesar să stau în pat vreo câteva zile.

— Desigur, draga mea.

— Mâine, fă-o pe Akela să te ducă la cea mai apropiată prăvălie. Erau câteva prăvălii în Wahiawa, îţi aminteşti? Sau poate Akela ştie dacă este vreuna mai aproape. Oricum, vreau ca tu să cumperi un cadou de Crăciun pentru Jared din partea mea. Ceva cu adevărat special.

— Şi, mai exact, ce bani să folosesc?

— Ia rubinele mele… nu, diamantele sunt mai valoroase. Ia-le pe toate: colierele, inelele, brăţările.

— Cori, serios! Diamantele acelea valorează o avere!

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu îmi pasă de bani.

Şi, oricum, nu vei reuşi să capeţi pe ele cât fac. Dar ia cât poţi şi cheltuieşte tot. Acesta este primul Crăciun al lui Michael. Ia-i multe jucării şi nişte haine, dacă găseşti. Îi rămân mici atât de repede.

— De parcă nu am observat! chicoti Florence.

— Şi ia ceva pentru Akela, şi pentru Malia şi… ah, caută ceva şi pentru Naneki şi fiica ei… Crăciunul nu este momentul potrivit pentru ranchiună. Şi nu te uita pe tine. Dar asigură-te că vei lua cadoul perfect pentru Jared.

— Nu am mai cumpărat niciodată nimic pentru un bărbat.

Corinne se încruntă.

— Dacă am putea merge în oraş… Caută un inel, poate, sau o… o barcă cu pânze.

— Cori!

— Nu, probabil nu ai găsi una în Wahiawa. Ah, nu ştiu. Pur şi simplu, găseşte ceva deosebit. Trebuie să fie un cadou care să îi placă.

— Voi încerca, scumpo. Acum, odihneşte-te!

Florence clătină din cap în timp ce închise uşa. Trecuse o veşnicie de când nu o mai văzuse pe Cori atât de entuziasmată. Cine ar fi ghicit că aceasta se îndrăgostise tocmai de bărbatul pe care toată lumea credea că îl ura?

Capitolul 40

Jared trimise vorbă acasă că dorea să dea o *luau* de Crăciun, şi pregătirile ţinură pe toată lumea ocupată întreaga săptămână. După cele două zile de odihnă la pat pe care i le recomandase medicul, Corinne se alătură eforturilor colective. Toată lumea sări în ajutor, inclusiv bărbaţii care munceau pe terenurile lui Jared. Kuliano aduse un car plin de banane din dealuri.

Porcul fu livrat miercuri, un animal uriaş care trebuia sacrificat. Peştele şi ananasul sosiră vineri în două căruţe, cu butoaie de bere în cea de-a treia. Fură aduşi pui

suplimentari, şi nuci de cocos fură adunate de pe coastă, alături de alge, care aveau să fie mâncate crude. Corinne fu uimită de munţii de mâncare.

Mese lungi joase fură scoase din grajd şi curăţate, pentru a fi aşezate şi acoperite cu frunze daţi în dimineaţa de Crăciun. Tigăi uriaşe ieşiră din cămară. Gătitul începu de sâmbătă, ziua de dinainte de *luau.* Peştele de diverse feluri, *opihi,* crabul, calamarul şi somonul aveau să fie serviţi cruzi, dar tot dură ore bune să fie totul tăiat şi pregătit, mai ales somonul *lomi,* care era marinat cu ceapă tocată şi mirodenii. Puii fierseră toată ziua. Ananasul trebui tăiat, apoi acoperit cu gheaţă. Corinne ajută la pregătirea budincii din nucă de cocos care avea să fie servită sub formă de prăjiturele numite *haupia.*

Lucrul cel mai fascinant însă fu gătirea porcului. Aceasta începu devreme, în ziua de dinainte de *luau.* Akela îi supraveghe pe bărbaţii care săpară o groapă pentru cuptorul din curtea din spate. La fundul gropii fură puse lemne, apoi deasupra fură aşezate pietre şi fu făcut focul. După ce pietrele se încinseră şi focul se stinse, pietrele încinse fură băgate în interiorul porcului, şi carcasa, învelită deja în frunze parfumate, fu coborâtă în groapa-cuptor şi acoperită. Mici cantităţi de apă fură adăugate din când în când, ca să producă un abur ce avea să frăgezească minunat carnea.

În seara de Ajun, Corinne şi Florence decorară un mic pin în camera de zi. Malia ajută cu legarea în acesta a panglicii colorate şi a câtorva decoraţiuni din lemn cumpărate.

Cadouri împachetate fură aşezate sub pin, inclusiv o şa spaniolă frumos lucrată pentru Jared.

În seara aceea, Corinne merse la culcare foarte nerăbdătoare. Nici măcar nu îl avea pe Michael care să o aline, pentru că, gândindu-se că Jared ar fi putut să se întoarcă peste noapte, o lăsase pe Florence să îl ia cu ea.

Îi era teamă. De ce stătuse el departe atâta vreme? Din cauza muncii sau din pricina ei? Oare mai era supărat?

*

— Haide, Cori, unii oaspeţi sosesc.

Corinne se mişcă în pat şi se întoarse să o vadă pe Florence care vâra capul pe uşă.

— Ce ai spus?

— Cerule, este aproape unsprezece!

Corinne făcu o grimasă.

— Am avut o noapte rea.

— Ei bine, vei avea, în schimb, o zi frumoasă, aşa că haide! Unii dintre vecini sunt aici – şi Jared.

— Jared este aici?

Corinne se ridică imediat în capul oaselor.

— Da, şi i-a adus cu el pe unii dintre muncitorii lui, în jur de douăzeci. Precum şi pe prietenul său Leonaka. Specific bărbaţilor, s-au dus cu toţii direct la băutură. Diseară va fi o petrecere nebună, după

ce vor fi băut deja toată ziua.

— Atunci, vino şi ajută-mă!

— O, nu, spuse Florence. Akela îl are pe Michael în bucătărie, şi trebuie să îl salvez înainte să cadă într-una dintre lăzile acelea cu poi. Dumnezeule! A umplut cinci tigăi uriaşe cu chestia aceea lipicioasă!

— Ah, încetează, chicoti Corinne, acum entuziasmată. Te-am văzut mâncând poi când credeai că nu se uită nimeni. Aşa că poţi să încetezi să te mai prefaci că nu îţi place.

— Ei bine, bănuiesc că nu este chiar atât de rea cu un pic de smântână şi cu zahăr, cedă Florence. Dar mai bine te-ai grăbi, scumpa mea. Akela vrea ca tu să culegi nişte flori pentru a le pune pe mese.

Florence închise uşa, şi Corinne sări din pat. Ştia deja ce avea să poarte. Alesese o frumoasă rochie *muumuu* cu roşu, alb şi verde, cadoul de Crăciun al Akelei, pe care aceasta i-l dăduse mai înainte, îi venea perfect şi avea un decolteu adânc, mărginit de o delicată dantelă albă. Iar Corinne avea colierul perfect pe care să îl poarte cu ea: un singur rubin mare pe un lanţ lung. Avea inele, brăţări şi

cercei asortaţi, dar ea preferă să aibă doar brăţara şi inelul ei de nuntă. Părul ei, spălat cu o zi în urmă, sclipea cu reflexe arămii, aurii şi de un galben ca lămâia. Îl lăsă liber pe spate, din moment ce acela părea să fie stilul pe care localnicele îl preferau.

Ieşi din cameră şi se îndreptă direct către verandă, de unde putea să privească afară fără să fie observată. Îl văzu imediat pe Jared, stând în picioare cu un grup de tineri Hawaiieni, în capătul curţii, aproape de plajă. Purta o cămaşă albă de batist, deschisă până la jumătatea pieptului, o haină şi pantaloni cafenii. Era prăfuit după călătorie, dar arăta atât de chipeş, încât îi făcu inima să tresalte.

Acesta era un bărbat cu care nu putea să facă niciodată ce dorea ea decât dacă îşi folosea toate farmecele femeieşti, un bărbat cu o voinţă puternică, impunător. Totuşi, era îndrăgostită de el. Ce se întâmplase cu ea?

Ştia foarte bine cât de mult putea să rănească dragostea. Dar nu cunoscuse niciodată ceva mai captivant.

Da, sentimentele ei se schimbaseră. Dar ale lui aveau să o facă?

Câţiva dintre bărbaţi porniseră deja către plajă, dar Jared încă nu îşi scosese cămaşa. Şi apoi, Corinne o văzu pe Malia alergând către el şi luându-l de mână. Începu să îl tragă către casă, şi Corinne putu să îi audă glasul entuziasmat.

— Vino! Vreau să îmi deschid cadourile. Soţia ta ne-a pus să aşteptăm până vii tu.

— Vai, dar ai o stare de spirit foarte plăcută, nu-i aşa?

— Şi de ce nu? îi reproşă ea. Este Crăciunul. Mi-ai adus ceva?

Dintr-odată, lui Corinne îi fu teamă să dea ochii cu el, gândindu-se că poate încă era supărat, chiar dacă ea nu era. Intră repede în bucătărie, unde erau aglomeraţie şi forfotă. Naneki se afla acolo şi tăia *haupia,* şi unele dintre verişoarele Akelei veniseră din Kahuku ca să dea o mână de ajutor. Akela gătea orezul cu bob lung cu pui şi cocea

cartofi dulci.

Corinne doar le stătea în cale, cu atâţia oameni aflaţi deja acolo ca să ajute. Dar unde altundeva ar fi putut să meargă pentru a-l evita pe Jared? Şi atunci, Malia îşi vârî capul înăuntru.

— Mătuşică, vino să te odihneşti o clipă, strigă încântată Malia. Kolina, vino, Ialeka este acasă!

Jared apăru în pragul uşii, şi ochii li se întâlniră. Dar expresia lui era de necitit, iar ea tot nu ştia ce simţea el. Şi atunci, Malia îl apucă din nou de mână şi îl trase către camera de zi, iar Akela o împinse pe Corinne afară din bucătărie, după ei. Florence şi Michael se aflau acolo deja, admirând micul pin.

— A cui a fost ideea? întrebă Jared, privind copacul.

— Kolina a sugerat, răspunse Malia. Este frumos, nu-i aşa?

— Un copac? În casă?

— Ah, încetează să mai fi atât de morocănos, zise Malia. Mie îmi place, şi, de acum înainte, vom avea unul în fiecare an.

— Şi aia de unde a apărut? întrebă el şi scoase şaua de sub copac.

— Aceea este pentru tine, de la Kolina.

Jared se îndreptă încetişor şi o privi pe Corinne. Expresia lui era în mod limpede uşor de citit: aspră şi acuzatoare. Ce făcuse greşit? Privirea lui aduse lacrimi în ochii ei, iar ea fugi din încăpere.

Câteva momente mai târziu, Jared intră alene în dormitorul lor.

Când văzu lacrimile, îi spuse:

— De ce naiba plângi?

Ea încercă să se retragă, dar el o strânse cu putere.

— Nu ştiu de ce plâng. Am crezut că te vei bucura de pomul de Crăciun, dar nu a fost aşa. Am crezut că îţi va plăcea cadoul meu, dar nu îţi place. Şi ai fost plecat mai bine de o lună, dar nici măcar nu ai venit să îmi dai bineţe când ai sosit.

După o tăcere lungă, el zise cu blândeţe:

— Nu am venit la tine pentru că nu eram sigur că doreai să fac asta. Tonul lui Jared o surprinse. Şi chiar îmi place şaua. Pe neaşteptate, glasul îi deveni din nou rece. Dar este din cea mai fină piele pe care am văzut-o vreodată şi este scumpă. Vreau să ştiu cum ai plătit pentru ea.

Dintr-odată, lucrul la care se gândea el deveni limpede pentru Corinne. I se tăie răsuflarea.

— Chiar atât de puţină încredere ai în mine?

— Ştiu că nu ai niciun ban, Corinne, pentru că banii tăi sunt la mine. Cum ai cumpărat şaua aceea dacă nu…

— Să nu îndrăzneşti să o spui cu voce tare, Jared! îl opri ea furioasă. Să nu îndrăzneşti! Dacă vrei să ştii, Florence a găsit şaua aceasta pentru mine, pentru că eu eram ţintuită la pat. Acum, îmi vei acuza camerista că s-a oferit la schimb? Mintea ta a luat-o razna!

El tresări la vorbele ei.

— Cum adică ai fost ţintuită la pat?

— Nu schimba subiectul, te rog!

— Răspunde-mi!

— O nimica toată. Am avut un mic accident şi am sfârşit prin a avea un cucui, atâta tot.

— Şi acum eşti bine?

— Da, dar de ce această preocupare subită faţă de bunăstarea mea, după lucrul de care tocmai m-ai acuzat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce era să cred? Ştiu că nu ai niciun ban, pentru că ţi i-am luat din bancă înainte să vii aici.

— Mi-am vândut o parte dintre bijuterii, se răsti ea. Oricum, am mai multe decât îmi trebuie.

Cuvintele ei fură ca o lovitură fizică, şi Jared păli.

— Dumnezeule! Corinne, îmi pare rău!

Era prea rănită ca să se lase îmbunată.

— Ba nu, nu îţi pare! Ai prefera să crezi că m-am vândut! Acum, îmi doresc să nu mă fi despărţit de diamantele mele, deşi la vremea respectivă nu mi-a păsat. Nu am vrut decât să îţi cumpăr ceva frumos. Presupun că sunt o proastă mai mare decât tine, Jared Burkett.

— La naiba, Corinne, de unde era să ştiu? Nu aş fi

visat vreodată că te-ai despărţi de vreuna dintre bijuteriile tale. Nu ai vrut să porţi niciuna când mergeai la casa de pariuri, de teamă să nu le pierzi. Credeam că erau importante pentru tine.

— Erau... cândva – atunci când tata controla băierile pungii mele. Dar acum sunt bogată. Nu dau doi bani pe bijuteriile pe care le am. Pot oricând să-mi cumpăr altele.

El îi dădu drumul şi se întoarse cu spatele, cu o expresie încordată. Părăsi încăperea şi se întoarse rapid cu o cutie lungă pe care o aruncă pe pat.

— Este doar ceva ce am crezut că o să-ţi placă. Dar am făcut o greşeală. Am avut amândoi aceeaşi idee... îmi pare rău că ambele s-au dovedit a fi atât de dezastruoase.

Jared părăsi încăperea, şi Corinne merse şovăind până la pat şi deschise cutia. Opale strălucitoare luciră la ea într-un curcubeu intens, şi lacrimile îi ţâşniră din nou în ochi. Cu mişcări foarte lente, îşi scoase colierul cu rubin de la gât şi îl puse pe cel de opale. Apoi, strânse pietrele în mâini şi le duse la obraz. Erau reci pe pielea ei.

— Ah, Jared, de ce trebuie să avem tot timpul aceste certuri stupide?

Ziua începuse atât de rău. Dar era Crăciunul. Ea intenţiona să facă restul sărbătorii mai bun. Gândindu-se la Michael şi la cadourile pe care el nu le deschisese încă, starea ei de spirit se îmbunătăţi.

Capitolul 41

Băutul şi mâncatul continuară toată ziua, şi oaspeţii nu conteniră să vină. Mulţi merseră să înoate, şi fu chiar şi o mică întrecere de surf. Corinne întâlni atât de mulţi oameni, încât îi fu imposibil să îşi amintească nume. Primi *lei* peste *lei,* până când fu aproape îngropată sub ghirlandele parfumate şi fu obligată să le scoată pe majoritatea.

Un grup de Hawaiieni cu instrumente cu coarde

cântară încontinuu, un flux constant de bere menţinându-i fericiţi. Toată lumea fu foarte veselă, şi Corinne se trezi râzând în permanenţă. Ospăţul propriu-zis, când toată lumea se aşează să mănânce laolaltă, nu începu decât după-amiaza târziu. Aproape toţi prietenii lui Jared erau acolo, dar Corinne nu se simţi stingheră. Mulţi o priveau curioşi, minunându-se de ea şi Jared, dar ea nu permise acestui lucru să o deranjeze.

Mâncarea fu apreciată în mod unanim şi fu lăudată, iar Akela zâmbea fericită şi mândră. Corinne gustă din toate şi constată cu surprindere că îi plăcură unele dintre mâncărurile crude. Orezul cu bob lung şi pui fu delicios, dar Corinne păru să nu se sature de porcul *kalua.* Merse înapoi de trei ori pentru încă o porţie de carne fragedă făcută fâşii.

Jared şezu lângă Corinne la masă, dar nu îşi spuseră aproape nimic unul altuia.

Băutul şi veselia continuară după ospăţ. Jared se mută, dar Corinne rămase la masă alături de Florence şi Michael. Hawaiienilor le plăceau la nebunie copiii, şi Michael merse din poală în poală, având parte de atâtea îmbrăţişări cât să îi ajungă pentru câteva luni. Leonaka li se alătură pentru o vreme, ca să le privească pe Malia şi pe unele dintre fetele mai tinere dansând *hula.* Acestea purtau fuste din frunze *de ţi* tăiate şi *lei* în jurul capetelor şi la gât. Instrumentele folosite la dansul *hula* erau tobe de tărtăcuţă şi zornăitoare din nuci de cocos.

După apusul soarelui, un divertisment în sine, fură aşezate torţe *tiki* pretutindeni prin curte, şi *luau* continuă. Unii înotau încă, alţii făceau surf la lumina lunii, iar Corinne descoperi că un *luau* era o treabă care dura toată ziua şi toată noaptea.

În vreme ce Corinne îi privea pe cei care făceau surf, o femeie puţin mai în vârstă decât ea se aşează alături şi se prezentă ca Dayna Callan. Cu câţiva ani mai tânără decât Jared, era foarte plăcută, cu păr castaniu-deschis şi ochi albaştri. Corinne se fâstâci, întrebându-se ce să spună, dar Dayna o luă prin surprindere.

— Bănuiesc că ai auzit că toată lumea credea că eu şi

Jared ne vom căsători.

Dură un moment până când Corinne răspunse:

— Nu, nu auzisem…

— Vai de mine, îmi pare rău! Probabil crezi că sunt îngrozitoare fiindcă ţi-am spus asta, dar am fost convinsă că ştiai. Voiam doar să lămurim treaba, în cazul în care nu te simţeai în largul tău să discuţi cu mine.

Corinne încercă să se adune.

— Jared ţi-a… cerut să te căsătoreşti cu el?

Dayna zâmbi.

— Cerule, nu! Între noi a fost mai mult sau mai puţin o înţelegere tăcută. A amânat întotdeauna să mă ceară. Şi, sincer, îşi coborî ea vocea, eram îngrozită de ziua în care avea să o facă.

— Nu înţeleg.

— Vezi tu, am crescut alături de Jared. Familia mea avea o casă pe plajă mai sus, pe coastă, şi am petrecut jumătate din fiecare an acolo. Jared şi Leonaka au fost ca fraţii mei. Îţi poţi imagina perspectiva de a te căsători cu un bărbat la care te gândeşti ca la fratele tău?

— Aşadar, nu doreai să te căsătoreşti cu el?

— Nu. M-am simţit uşurată când s-a întors de pe continent şi mi-a spus despre tine. Cred că sunt singura căreia i s-a confesat. De fapt, mi-a spus tot ce a făcut. A fost foarte nefericit după ce s-a întors, şi sunt sigură că a regretat felul în care s-a purtat. Când poveştile despre tine au ajuns la el, ştiam că era înnebunit de gelozie. A încercat el să îşi ascundă sentimentele, dar eu ştiam.

Pentru întâia oară, Corinne simţi o ruşine arzătoare din cauza farsei ei.

— Probabil crezi că sunt o femeie îngrozitoare.

— Chiar nu ştiam ce să cred. Dar, vezi tu, eu ştiam ce făcuse Jared, aşa că nu puteam să te condamn. Şi apoi erau numai zvonuri, şi trebuie să fii sceptic în ceea ce priveşte zvonurile.

— Jared nu a fost.

— Ei bine, Jared reacţionează adeseori cu emoţie pură în locul raţiunii. Am ştiut din momentul în care te-am văzut

că nu era posibil să fi făcut ce se spunea. Dar Jared nu are intuiţia unei femei. Iar gelozia poate distorsiona gândirea oamenilor.

— Trebuie să îţi pese ca să fii gelos, răspunse Corinne.

— Exact.

Dayna rosti cu emfază acel cuvânt şi zâmbi. O privi pe Corinne direct în ochi. Corinne înţelese.

— Cu siguranţă, mă bucur că te-am întâlnit. Îmi doresc numai să o fi făcut mai devreme.

Corinne zâmbi nostalgică şi oftă.

— Jared a fost dificil?

— Ah, nu este neapărat vorba despre purtarea lui Jared, ci despre îndoielile şi suspiciunile constante. Bănuiesc că şi eu am tendinţa de a fi geloasă.

Ochii lui Corinne se mutară asupra lui Naneki, care acum dansa singură, iar Dayna îi urmări privirea. Fata Hawaiiană dansa foarte frumos şi seducător. Întreaga ei atenţie era îndreptată asupra lui Jared, care stătea în apropiere, privind-o.

— Vai de mine!

Corinne se întoarse către Dayna.

— Ce s-a întâmplat?

Cealaltă femeie se încrunta.

— Am presupus că Naneki a renunţat la Jared, dar văd că nu.

— A fost amanta lui, nu-i aşa?

— Păi, da, pentru o vreme. Dar asta a fost înainte ca el să se însoare cu tine. Aş fi crezut că… Ei bine…

Glasul i se stinse treptat.

— Eu şi Jared nu suntem un cuplu aflat în luna de miere, zise Corinne.

Dayna o înfruntă în mod direct şi spuse:

— Trebuie să fiu nepoliticoasă acum şi să te întreb ceva care nu mă priveşte în niciun fel. Îl iubeşti pe Jared?

— Da.

— Ei bine, atunci va trebui să lupţi pentru el, răspunse Dayna, cu o sclipire în ochii ei albaştri.

— Ce vrei să spui?

— Eşti o femeie foarte frumoasă, Corinne. Dacă Jared află că îl doreşti, nu va privi în altă parte. O altă femeie nu ar avea nicio şansă cu el.

— Chiar crezi asta?

— Desigur. De ce nu începi acum? Mergi şi distrage-i atenţia de la Naneki. Este târziu, şi nimănui nu i s-ar părea ciudat dacă v-aţi retrage amândoi în curând.

Dayna îi făcu cu ochiul, iar Corinne se îmbujoră.

— Dar tu? întrebă Corinne, sperând să o revadă pe Dayna. Vei pleca în curând?

— Cerule, nu! Una dintre cele mai bune părţi la un *luau* este să găseşti un loc în care să te culci peste noapte. Aproape toată lumea stă până dimineaţă şi apoi ajută la curăţenie.

— Nu ştiam asta.

Dayna izbucni în râs.

— Veţi avea oameni dormind prin toată casa, precum şi în grajd. Acum mergi. Ne vedem dimineaţă, înainte să plec. Atunci, îl poţi întâlni pe însoţitorul meu, Mark Carlton.

Corinne părăsi masa şi se apropie încet de Jared. Încă nu ştia ce să îi spună. Îşi atinse nervoasă colierul cu degetele, apoi îşi dădu seama că avea scuza perfectă de a vorbi cu el.

— Jared.

Dură câteva momente înainte ca el să îşi ia ochii de la Naneki, dar, în cele din urmă, se întoarse către ea.

— Voiam să îţi mulţumesc pentru opale. Sunt minunate.

— Dacă îţi plac, mă bucur. Dacă nu…

Ridică din umeri ca pentru a spune că nu îi păsa.

— Îmi plac, Jared, zise ea iute şi adăugă: Sincer.

El o luă de braţ şi merse cu ea până la leagăn, la câţiva metri distanţă. Ah, de ce era atât de emoţionată?

— Opalele ţi se potrivesc, zise nepăsător Jared, fără să se uite la ea. Îţi scot în evidenţă culoarea. Te-ai bronzat foarte tare cât am fost plecat.

— Îmi pare rău dacă nu îţi place.

— O, dar îmi place. Pielea ta s-a închis la culoare, dar

nuanţa părului tău s-a deschis. Arăţi foarte exotic acum.

— Asta e bine?

— Dumnezeule mare, femeie, nimic nu ar putea dăuna frumuseţii tale. Eşti pur şi simplu naivă sau pescuieşti complimente?

Bărbia lui Corinne se ridică vizibil, şi Jared chicoti.

— Nu te burzului. Te necăjeam doar.

Ea se relaxă şi se hotărî să abordeze subiectul care o îngrijorase în ultima vreme.

— De ce ai stat departe atât de mult timp?

El îi aruncă curios o privire fugară, apoi privi către ocean.

— Au fost nişte necazuri cu treaba de la hotel. Unul dintre muncitorii mei aproape că şi-a pierdut un picior într-o căzătură urâtă. Nu puteam să mă dau pierdut în timp ce el zăcea în spital, neştiind dacă avea să îşi piardă sau nu piciorul, nu-i aşa?

— Este bine?

— Da. Totuşi, va şchiopăta tot restul vieţii. După aceea, alte câteva lucruri m-au ţinut în oraş.

— Ce anume?

— Este o treabă personală, Corinne.

Ea îşi îndreptă spinarea.

— Vrei să spui că din cauza mea?

— Nu, la naiba, zise el cu exasperare. Dacă trebuie să afli, îl căutam pe John Pierce. Noi doi avem nişte afaceri rămase neîncheiate.

— L-ai găsit?

— A părăsit insula.

— Pentru totdeauna? întrebă ea.

— Aşa se pare, spuse frustrat Jared. Am mai aflat şi că terenul lui este scos la vânzare. Apoi tonul îi deveni mai vesel. Dar ajunge cu asta. Akela mi-a spus că ai ajutat mult cu *luau.* Apreciez asta. Probabil că toată săptămâna lucrurile au fost foarte agitate pe-aici.

— Mi-a făcut plăcere.

— Trebuie să fii obosită după o zi atât de lungă.

O privea din nou cu ochii aceia pătrunzători albaştri-

cenuşii. O întreba sau îi spunea?

— Sunt gata să merg în pat.

Ea zâmbi.

— Şi eu.

Le urară noapte bună oaspeţilor şi porniră spre casă. Fu dificil să traverseze veranda. Copiii fuseseră puşi la culcare acolo, pe covorul cel mare şi pe canapele, şi câţiva adulţi dormeau şi ei deja. Jared o conduse peste şi pe lângă trupuri mici şi mari; când ajunseră în capul scării verandei, văzură că şi camera de zi era deja plină.

Holul care ducea la dormitoare era liniştit şi gol. Florence mersese la culcare mult mai devreme, cu Michael. Nici Malia nu rezistase mult, căci entuziasmul o făcuse să se trezească odată cu ivirea zorilor.

Jared se opri la uşa lui Florence pregătit să îi ureze noapte bună lui Corinne. Se hotărâse să nu o preseze. Făcuse o gafă îngrozitoare în dimineaţa aceea, o gafă prostească, şi era convins că ea încă era supărată. Dar Corinne merse mai departe, către camera lui, şi intră. Jared privi îndelung în urma ei, surprins. Ea se duse la noptieră şi aprinse o lampă, apoi îşi scoase gardenia din păr, inspirându-i adânc mirosul înainte de a o pune jos.

Jared intră încetişor în cameră, privind-o.

— Te-ai mutat înapoi aici?

Ea îi aruncă o privire sfioasă.

— Sper că nu te superi.

— Nu, sigur că nu, răspunse Jared, întrebându-se cum naiba avea să treacă peste noaptea aceea fără să o atingă.

Corinne continuă neliniştită în timp ce îşi scoase colierul.

— Naneki s-a întors. S-a întors de când ai plecat, aşa că nu mai sunt alte camere. Şi nu cred că eu şi Florence ne-am simţi prea confortabil dacă am împărţi patul acela mic.

— Corinne, am spus că nu mă deranjează, o întrerupse. Oricum, aici îţi este locul.

Ea se întoarse cu spatele la el şi îşi dădu la o parte părul lung.

— Îmi desfaci rochia, te rog?

El începu să îi desfacă rochia şi, încet, spatele el fu dezgolit. Gâtul ei era atât de tentant, încât îi venea să se aplece şi să o dezmierde cu buzele, să îi guste pielea mătăsoasă. Ar fi sărit de lângă el şi ar fi fost furioasă? Se stăpâni şi apoi se întoarse cu spatele şi începu să se dezbrace.

Corinne merse la dulap şi scăpă de rochie şi de lenjerie. Goală, căută multă vreme o cămaşă de noapte, sperând că Jared avea măcar să se uite la ea. În cele din urmă, nu mai putu trage de timp şi *scoase* din dulap un neglijeu verde-închis dintr-un satin senzual.

Corinne se întoarse către Jared înainte să îşi pună cămaşa de noapte pe ea şi îl descoperi privind-o ţintă, ca şi cum ar fi fost vrăjit. Zâmbi în sinea ei şi îşi feri ochii. Cu mişcări din cale-afară de lente, îşi strecură cămaşa peste cap şi o trase în jos.

Jared rămase nemişcat privind-o pe Corinne cum merge seducătoare până la pat şi se strecoară sub cuverturi. Oare ea nu ştia ce îi făcea? Îl atrăgea dincolo de orice putere de rezistenţă.

— Nu vii în pat, Jared?

Vocea lui Corinne era seducător de dulce, iar el îşi dădu seama că nu se mişcase preţ de câteva minute. Îşi smulse de pe el restul hainelor şi merse către pat.

— La naiba, femeie, ştii ce îmi faci? o întrebă cu asprime. Nu mai pot să rezist!

Ea rămase tăcută. Apoi îşi încolăci alene braţele în jurul lui şi îşi aşeză capul pe pieptul lui.

Corinne se gândi că avea să moară din cauza dorinţei, de nevoia de a-l simţi înăuntrul ei, de a fi revendicată de el. Era singurul mod prin care el o putea asigura că simţea ceva pentru ea, chiar dacă era vorba numai despre dorinţă carnală. Ea îşi smulse de pe ea cămaşa de noapte şi încercă să îl tragă în jos, odată cu ea, dar el o opri.

— Nu, *ánói,* zise el cu glas răguşit. Vreau să te savurez. Dumnezeule, cât am râvnit după tine, cât te-am visat.

O lăsă alene pe pat şi se întinse alături de ea, cu un

picior peste picioarele ei, posesiv.

Apoi începu să o tachineze cu sărutări dulci, minunate, care o înnebuniră. Buzele lui le apăsară pe ale ei cu pasiune tandră, în vreme ce mâna lui îi arse pielea. Trupul ei cerea eliberarea, dar el prelungi delicioasa tortură. În cele din urmă, ea nu mai putu să îndure şi îi apucă mădularul fierbinte şi tare şi îl chemă către ea.

Jared gemu la atingerea ei şi se mută deasupra ei.

— Ah, Kolina mea… şopti el.

Îşi îngropă buzele în curba gâtului ei în acelaşi timp în care îşi îngropă înăuntrul trupului ei bărbăţia care zvâcnea. În doar câteva secunde, Corinne fremăta, ridicându-se către momentul culminant al exploziei. Împlinirea el fu completă, pentru că Jared i se alătură în acel moment de beatitudine. Momentul în care se cutremurară fu al amândurora, împreună.

Corinne oftă profund când Jared se mută alături de ea şi o trase aproape. Nu fu rostit niciun cuvânt, dar nu era nevoie de niciunul.

Capitolul 42

Corinne se trezi târziu şi descoperi că era singură. Se îmbrăcă iute şi făcu patul cu mult drag, amintindu-şi fiecare moment din ce se petrecuse aici cu câteva ore în urmă. Ridică hainele pe care Jared le lăsase pe podea. Erau un dezastru. Nici măcar nu se deranjase să îşi golească buzunarele. Puse nişte monede şi câteva bucăţele de hârtie răzleţe pe noptieră, apoi scoase o cutiuţă dintr-un alt buzunar. Era o cutie pentru bijuterii, iar ea nu putu rezista să nu o deschidă. Inima din aur solid care lucea era minunată. Citi încetişor inscripţia care era gravată.

Corinne închise rapid cutia şi o puse înapoi în buzunar. Apoi, cu iuţeală, vârî celelalte lucruri în haine, pe care le puse în cuier. El nu trebuia să ştie că ea văzuse inscripţia.

Tremura. Ce însemna: „M-aş căsători cu tine din nou – şi fără regrete”? Sigur că regretase prima oară. Dar acum? „Fără regrete”. Putea asta să însemne că o iubea?

— Atunci, de ce nu mi-a dat inima? şopti pentru ea.

Răspunsul era evident. Se răzgândise. Acea inscripţie fusese insuflată de pofta carnală. Nu de dragoste. El îşi dăduse seama că nu o iubea. Drept urmare, nu avea de gând să îi ofere inima de aur.

Corinne îşi petrecu restul zilei aşteptând ca Jared să o abordeze. Dar erau oaspeţi de care trebuia avut grijă, iar el fu ocupat tot timpul.

După cină, când Jared se duse la grajduri, Corinne îşi luă un şal şi ieşi în curtea din spate. Se aşează în leagăn, sperând că Jared avea să i se alăture când urma să îşi termine treburile. Nu trecu prea mult timp şi îl auzi traversând spre partea din faţă a casei şi intrând pe acolo. Akela avea să îi spună că ea era afară, în spate. Nu avea să treacă mult timp. Dar el nu veni, şi, în cele din urmă, ea merse să îl caute.

*

Jared puse lănţişorul cu inima în buzunar şi zâmbi în timp ce părăsea dormitorul. Sperase să o găsească pe Corinne acolo, dar apoi presupuse că ea ieşise la plimbare. O aşteptă în camera de zi. Era linişte, căci oaspeţii plecaseră de mult.

Jared deveni nerăbdător când Corinne nu se întoarse. Se plimbă prin încăpere de colo-colo, apoi deschise uşa de la intrare şi rămase acolo, admirând luna strălucitoare. Îi amintea de acea promisiune pe care i-o făcuse cu mult timp în urmă – promisiunea unei plimbări pe plajă – şi de promisiunea nouă de a face dragoste sub stele, cu lumina lunii strălucind asupra ei.

Apoi Jared simţi în spate parfumul puternic al gardeniei, floarea pe care Corinne o purta întotdeauna în păr. Braţele ei alunecară în jurul taliei lui, şi Jared zâmbi şi se întoarse ca să îi captureze buzele. Dar buzele care se

depărtau sub ale lui nu erau ale lui Corinne.

Jared se retrase, iar ochii i se întunecară.

— Ce faci, Naneki?

Ea se bosumflă.

— Ei bine, ea nu singura care poate să poarte gardenie. De ce tu nu mai venit la mine?

— Acum, sunt căsătorit, şi soţia mea este mai mult decât de ajuns pentru mine.

— Ea nu bună.

— Ajunge, Naneki, zise cu răceală Jared, împingând-o de lângă el.

— Atunci, o iubeşti?

— Da, la naiba, o iubesc! Expresia ei suferindă îl făcu să îşi îndulcească tonul. Uite ce este, Naneki, ţi-am spus cu mult timp în urmă să îţi cauţi un soţ. De ce nu îi dai o şansă lui Leonaka? El ţine la tine.

— Leonaka?

— Da, nu ştiai? Când ea clătină din cap, el continuă: Asta pentru că nu i-ai arătat niciodată niciun strop de încurajare. Dar el te iubea chiar înainte ca tu să te căsătoreşti cu Peni.

Faţa ei se lumină.

— Leonaka bărbat bun şi puternic.

— Da, aşa este.

— Cred că duc mâine *laulaus* la el. Asta încurajează pe el, nu?

Jared râse.

— Cu siguranţă îl va încuraja. Acum, mergi la culcare!

Jared ar fi trebuit să fie rănit de faptul că Naneki putea să îşi transfere afecţiunea dinspre el către un altul cu atâta uşurinţă, dar nu fu. O iubea pe Corinne. Nu mai putu aştepta şi părăsi casa în căutarea ei. Avea să îi spună cât de mult o iubea.

Dar Corinne nu era afară. Era încuiată în camera lor, plângând pe patul pe care nu mai departe de noaptea trecută găsise atâta fericire. Toate acestea dispăruseră acum şi nu aveau să se mai întoarcă vreodată. De ce trebuise să îi vadă pe Naneki şi pe Jared îmbrăţişaţi?

Corinne îşi simţise inima smulsă din trup şi, fără să aştepte să vadă mai mult, alergase în dormitor şi se încuiase înăuntru.

Era o proastă pentru că îşi permisese să creadă în fericire. Dragostea dintre Jared şi Corinne era de domeniul trecutului.

Jared se întoarse în casă după o căutare zadarnică afară şi merse către camera lor. O găsi încuiată.

— Corinne?

— Pleacă, Jared!

El clătină din cap, nedumerit.

— Deschide uşa!

Corinne sări de pe pat şi veni la uşă pentru ca el să o poată auzi limpede. Cum îndrăznea să vină la ea după ce abia îşi părăsise amanta?

— Ţi-am spus să pleci, Jared. Noaptea trecută a fost o greşeală şi nu se va mai repeta.

— Ce naiba te-a apucat? urlă el, nevenindu-i să creadă.

Mânia din glasul lui o făcu să răspundă:

— Mi-a venit mintea la cap, asta m-a apucat! Uitasem cât de mult te urăsc, dar nu voi mai uita vreodată. Dumnezeule, nu era adevărat… nu era! Dar era mai bine dacă el credea asta. Lacrimile se revărsară din nou, tocmai când credea că le vărsase pe toate. Vorbesc serios, Jared! Îţi poţi recupera camera mâine-dimineaţă. În noaptea asta… mergi şi dormi cu amanta ta! Eu nu te vreau, dar ea te vrea cu siguranţă.

— Corinne…

— Nu! îl opri ea. Mi-a ajuns, Jared. Fie mă duci tu înapoi în oraş dimineaţă, fie voi pleca pe jos!

Jared se dădu înapoi, uluit şi furios. Apoi mânia preluă controlul.

De două ori. Îşi bătuse joc de el în ultimul hal de două ori. Îl urâse întotdeauna şi întotdeauna avea să îl urască. Nu avea să mai existe o a treia oară. Avea să o ducă înapoi în oraş. Avea să o însoţească până în port. Avea să se asigure că urca pe un vas. S-o ia naiba pe Corinne!

Capitolul 43

Jared merse să o cheme pe Corinne. Trăsura aştepta şi o căruţă era ataşată de ea pentru a duce bagajele până în port. În foarte scurtă vreme, Corinne avea să plece din viaţa lui. Trebuia să fie bucuros să scape de ea şi de furia pe care ea i-o provoca în mod inevitabil. Dar nu se simţea bucuros. Se simţea pierdut.

Plânsetele copilului îl atraseră pe Jared în camera lui Florence. Ştia că avea să îşi găsească soţia acolo. Ambele femei încercau să aline copilul în acelaşi timp – în mod evident, fără succes.

Jared clătină din cap când intră în cameră.

— Dacă totul este împachetat, doamnelor, voi începe să cobor lucrurile.

— Nu încă, Jared, răspunse scurt Corinne fără să se uite în direcţia lui.

— Ei bine, va trebui să fie în curând. Vasul vostru pleacă peste vreo trei ore.

— Nu îmi pasă de afurisitul de vas! Se întoarse către el. Ochii îi erau măriţi. Michael este bolnav.

— Ştii că nu va mai fi niciun alt vas până pe 14.

— Oricând, zise ea absentă şi se întoarse din nou către Michael.

— Aţi trimis după medic?

— Tocmai mă pregăteam să plec, răspunse Florence.

— Aiureli, răspunse Jared. Locul dumitale este alături de copil. Îl voi trimite pe Soon Ho.

El dădu să iasă din încăpere, dar Corinne îl opri.

— Jared. Îl vreau pe doctorul Bryson. Michael îl cunoaşte. Şi spune-i că este o urgenţă.

Jared se încruntă.

— Unde este cabinetul lui?

— Pe Alakea Street.

— Foarte bine, răspunse el. Dar vreau să vii cu mine

jos. Cu voi amândouă agitându-vă în jurul băiatului, micuţul e, probabil, speriat.

— Nu, rămân aici.

— Mergi, Corinne, zise cu asprime Florence, privind-o cu subînţeles.

— În regulă, acceptă ea fără tragere de inimă. Dar numai până soseşte medicul.

După ce Soon Ho fu trimis înapoi, Jared i se alătură lui Corinne în camera de zi.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine ceva de băut, zise el.

— Mi-ar prinde bine, mulţumesc.

Se aşează pe marginea unui fotoliu, încleştându-şi mâinile în poală şi fixând cu privirea scările. Jared o privi în timp ce pregătea băuturile. Părea îngrozită.

— Băiatul va fi bine.

— Bineînţeles că va fi.

El îi întinse paharul şi observă că mâinile îi tremurau.

— Ce este în neregulă cu el?

— Nu ştim. Arde de febră şi nu încetează să plângă.

— Asta ar putea însemna o mulţime de lucruri minore, Corinne, încercă el să o liniştească.

— De asemenea, ar putea să fie ceva serios! se răsti ea. Îmi pare rău, Jared. Pur şi simplu, sunt îngrijorată din cauza lui.

— Pot să văd asta.

Corinne se afundă în tăcere, şi Jared o privi. Dorea să o aline. La naiba, tânjea să îi ofere dragostea lui.

— Corinne, nu există niciun motiv pentru care să plecaţi pe 14 sau vreodată.

Ea nu îl asculta pe el, ci plânsetul care continua la etaj.

— M-ai auzit?

În cele din urmă, ea aruncă o privire în direcţia lui.

— Ce ai spus?

— Am spus că nu există niciun motiv pentru care să pleci. Poţi rămâne aici.

— Cu tine?

— Da.

Ochii ei se concentrară asupra lui acum. Erau ca un smarald întunecat.

— Şi să te împart cu Naneki şi cu Dumnezeu ştie câte alte femei? Nu, mulţumesc.

— Să mă împărţi? întrebă el cu surprindere. Nu am mai avut o altă femeie de când m-am căsătorit cu tine.

— Scuteşte-mă, Jared, zise ea cu amărăciune, şi ochii ei se întunecară şi mai tare. Se întâmplă să ştiu contrariul.

— Poftim?

— V-am văzut! strigă ea, lăsând să iasă toată durerea şi mânia care se acumulaseră. Pe tine şi pe amanta ta sărutându-vă!

Jared o privi fix preţ de câteva momente, apoi totul îi deveni clar, izbucni în râs.

— Aia nu a însemnat nimic. A venit în spatele meu în seara aceea, dar eu am crezut că erai tu. Am sărutat-o fără să mă uit, însă m-am oprit de îndată ce am ştiut că nu pe tine te aveam în braţe.

— Nu cred…

Corinne sări în picioare când plânsetele lui Michael deveniră mai puternice.

Alergă către scară, dar Jared o opri.

— Nu vreau să fii acolo sus, Corinne.

Ea încercă să îşi smulgă braţul din strânsoarea lui, dar el o ţinu şi mai bine.

— Încetează, Jared! Are nevoie de mine.

— Nu fi ridicolă, Corinne! Florence poate să aibă grijă de el.

— Îl vreau pe Michael.

— Dacă este ceva serios, atunci rişti să te îmbolnăveşti şi tu. Nu voi permite.

— Nu mă interesează ce permiţi tu!

Ea ridică vocea cu disperare.

— Acum, dă-mi drumul!

— Corinne, încetează! zise cu asprime Jared. Tot ce îi trebuie băiatului este mama lui. Dumnezeule, ai devenit obsedată de copilul acela. Nu poţi să vezi asta?

— Obsedată! strigă ea şi începu să plângă. Da, sunt obsedată. Pentru că Michael este copilul meu! Acum, înţelegi? El… este… al meu!

Jared îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se împiedică. Nu se opri să vadă expresia suferindă de pe chipul lui, ci fugi în sus pe scări.

„Este al meu…” Jared îi auzi strigătul iar şi iar în mintea lui. Nu „al nostru”, ci „al meu”, spusese ea. Nu îi trecu prin minte că ea era, pur şi simplu, supărată. Nu, lucrul acesta dovedea ceea ce el bănuise cândva.

Copilul era al lui Drayton, cu siguranţă. Aceea era singura explicaţie posibilă pentru care Corinne îi ascunsese adevărul. Dacă ar fi fost copilul lui, Corinne i-ar fi spus adevărul.

*

Corinne se prăbuşi într-un fotoliu şi oftă adânc. Era epuizată şi arăta ca atare.

— Poftim, cred că amândurora ne-ar prinde bine un pic din asta.

Florence intră în cameră cu o sticlă şi două pahare.

— L-ai condus pe doctorul Bryson?

— Da.

— Ştii, nu înţeleg de ce am făcut-o, oftă Corinne. După toate necazurile şi minciunile pe care le-am spus ca să îl păstrez pe Michael secret faţă de Jared, i-am strigat pur şi simplu adevărul în faţă. Şi nici măcar nu era nevoie! Nu era niciun pericol. Până la urmă, Michael nu era grav bolnav.

Dr. Bryson fusese amuzat când descoperise că „urgenţa” era apariţia dinţilor.

— Nu îţi face griji pentru asta, Cori. Oricum era vremea să afle.

— Nu spune asta, Florence. Corinne clătină din cap. Dacă acum încearcă să îl păstreze pe Michael?

— Dacă se ajunge la asta, ai destui bani cu care să te lupţi împotriva lui la tribunal. Dar nu văd de ce voi doi nu vă

rezolvaţi pur şi simplu neînţelegerile.

— Este prea târziu pentru asta, zise încetişor Corinne. Nu aş putea să trăiesc alături de el ştiind că nu mă iubeşte… nici măcar puţin.

— Cine spune că nu te iubeşte? întrebă ţâfnoasă Florence.

— Eu. Corinne se ridică şi mormăi: Ah, îmi doresc să nu fi ratat vasul acela de astăzi.

— Va mai fi altul, dacă chiar eşti hotărâtă să plecăm.

— Da, dar ce se va întâmpla între timp? Ce îi voi spune lui Jared când va cere să afle motivul pentru care i-am ascuns adevărul?

— Îi spui adevărul, atâta tot.

Dar Jared fu plecat întreaga noapte. Şi nici nu se întoarse în ziua următoare. Corinne aşteptă neliniştită, speriată de o confruntare, dar dorindu-şi să termine odată cu inevitabila scenă.

Însă Jared stătu departe de casă până pe data de 14. Până atunci, Corinne renunţase să mai spere.

Capitolul 44

— Cu siguranţă nu am ales o zi bună pentru a părăsi insula aceasta.

Corinne se întoarse în timp ce îşi punea boneta.

— De ce? Este o zi frumoasă.

— Nu ai citit ziarele, Cori?

— Pentru ce? Ştirile sunt prea deprimante.

Florence clătină din cap.

— Nu s-a vorbit decât despre revoluţie.

— Te referi la război?

— Nu ştiu. Dar se pare că sunt foarte mulţi oameni în Oahu şi pretutindeni în Hawaii care doresc să scape de monarhie. Lucrurile se vor agrava foarte curând. Iar astăzi este o zi importantă.

— De ce?

— Regina Liliu… ah, pur şi simplu nu pot să îi pronunţ numele. Plănuieşte să renunţe la prezenta constituţie şi să introducă una proprie. Cetăţenii străini de aici, în cea mai mare parte americani, sunt împotriva acestui lucru. Totul este un test de putere între cei care susţin revoluţionarii şi monarhişti – şi între coloniştii străini şi Hawaiieni.

— Atunci, este un lucru bun că am hotărât să plecăm devreme astăzi. Putem face un ocol până la port şi să stăm departe de palatul Iolani.

— Tot nu ai de gând să mai aştepţi puţin, ca să vezi dacă soţul tău va veni acasă?

Corinne nu ezită înainte să răspundă:

— Nu. A trecut o săptămână. Fie este prea supărat pe mine pentru că l-am ţinut secret pe Michael faţă de el, fie pur şi simplu nu îi pasă.

— Nu pot să cred că nu îi pasă, Cori.

— Eu da. Îl cunosc pe Jared mai bine decât tine. Acum, hai să mergem!

Îşi luă mănuşile şi săculeţul şi părăsi încăperea pentru a-l lua pe Michael. Bagajul se afla deja în căruţă. După ce îşi luară rămas-bun de la Akela şi Malia, porniră către port cu Soon Ho pe post de vizitiu.

Nu peste mult timp, o altă trăsură apăru în urma lor. Ambele trăsuri se opriră. Corinne se crispă când îl văzu pe Jared. Acesta îşi părăsi trăsura şi se apropie de a ei.

— Nu credeam că vei pleca atât de devreme. Aproape că te-am ratat.

Era atât de nonşalant!

— De ce te-ai deranjat?

— Am venit să vă însoţesc până la navă. S-ar putea ca astăzi să fie unele necazuri. Oamenii sunt deja înfierbântaţi pe străzi… o adunătură de zăpăciţi.

— Ştim despre aceste probleme, Jared. Plănuiserăm să ocolim palatul.

— Problemele sunt pretutindeni, Corinne. Fără îndoială, vor exista lupte de stradă.

— Şi îţi faci griji pentru mine? mormăi ea cu sarcasm.

El nu răspunse. Îi porunci lui Soon Ho să ia trăsura lui

şi să meargă spre casă, iar el urcă într-a lor. Corinne clocotea în sinea ei. Jared nu spusese niciun cuvânt în legătură cu Michael. Trebuia să fi văzut copilul în poala ei. Nici un singur cuvânt! De ce venise? Probabil ca să se asigure că ea pleca.

Străzile erau mai aglomerate decât le văzuse vreodată Corinne. Era mult zgomot, în cea mai mare parte strigăte. Oamenii alergau în direcţia palatului, iar Corinne zări câteva arme. Atunci deveni speriată, mai ales pentru Michael, şi îl aşeză pe podeaua trăsurii. Apoi începu să îşi facă griji pentru Jared, care şedea sus, pe locul vizitiului. Nici nu îşi adusese vreo armă cu el, deşi ştiuse ce se petrecea. Tocmai când se întreba de ce el nu o făcuse, se auziră focuri de armă din faţa trăsurii, şi Corinne ţipă. Trăsura se opri încetişor, şi Corinne ţipă din nou când îl văzu pe Jared prăbuşit pe locul lui.

Sări din trăsură şi se căţără pe locul vizitiului. Când ajunse acolo, Jared se ridică în capul oaselor, respirând cu dificultate.

— Eşti bine?

— Doar am ameţit un pic, răspunse el tăios. Sunt bine.

Dar ea văzu sângele care îi curgea dintr-o parte, şi inima ei se opri.

— Ai fost împuşcat, Jared!

— Este doar o zgârietură.

— Nu îmi pasă, te duc la un medic.

— Nu vreau la medic.

Dar se clătină în timp ce vorbi, iar ea apucă frâiele pe care el le scăpase şi o porni către Alakea Street.

Norocul fu de partea lor. Dr. Bryson se afla la cabinetul său şi o ajută pe Corinne să îl ducă înăuntru pe Jared. Ea refuză să părăsească încăperea cât acesta îl examină pe Jared şi rămase în picioare, în apropiere, neputincioasă, privind neliniştită cum medicul îi examina rana, în vreme ce Jared încerca să îşi ascundă durerea.

Dr. Bryson o privi cercetător peste umăr.

— De ce nu aşteptaţi în biroul de afară? Va dura un

pic.

Ea clătină hotărâtă din cap.

— Nu până nu ştiu sigur că va fi bine.

— Pot să vă asigur de asta chiar acum. Glonţul nu a vătămat niciun organ vital. Este nevoie doar să-l îndepărtez. Va fi ca nou într-o săptămână.

— Foarte bine, zise ea, nedorind să stea în calea medicului.

Dar Jared se ridică în şezut, cu chipul ca o mască împietrită.

— Nu mai aştepta, Corinne! Mergi şi prinde vasul!

— Nu fi ridicol, Jared! strigă ea. Nu te pot lăsa în halul ăsta.

— Ba o vei face, la naiba! strigă el cu asprime. Nu voi fi responsabil dacă pierzi nava. Ai dorit să pleci astăzi… ieşi odată de aici şi fă-o!

Ea crezuse că el avea să spună *ceva* despre fiul lor înainte ca ea să plece.

— Cum rămâne cu Michael? se aventură.

Jared îşi închise ochii de durere şi de mânie. Dragostea pentru Corinne îl înnebunea. Iar ea îşi bătea joc de el cu copilul lui Drayton! Cu siguranţă îl ura! Jared spuse cu răceală:

— Ia-ţi fiul şi dispari din viaţa mea! Întoarce-te în Boston, unde îţi este locul! Şi de data asta ai face bine să obţii un divorţ, la naiba, Corinne, altfel jur pe Dumnezeu că o voi face eu!

Ea se întoarse orbeşte şi fugi din cabinet. Aşa care vasăzică! Propriul lui fiu nu însemna nimic pentru Jared.

Jared se prăbuşi din nou pe masa de examinare, secătuit de puteri. Avusese nevoie de toată puterea lui pentru a-i spune să plece când, în realitate, îşi dorea să o implore să rămână.

— Nu credeţi că aţi fost un pic cam aspru cu ea?

Jared îşi deschise ochii şi se holbă la dr. Bryson. Uitase că bărbatul se afla în încăpere.

— A fost necesar.

— Aţi menţionat divorţul. Nu înţeleg. Credeam…

— Da, îl întrerupse tăios Jared. Înţeleg. Aţi crezut că este doamna Drayton. Dar, vedeţi, este soţia mea, deşi copilul pe care l-aţi tratat este copilul lui Drayton. Este o poveste… foarte complicată, încheie Jared pe un ton mucalit.

— Măi să fie! Dr. Bryson gândi iute. Asta explică multe. Dumneata eşti acel „Jared” pe care frumuşica femeie l-a blestemat în sus şi în jos în timp ce năştea. Nu am înţeles niciodată motivul, dacă soţul ei se numea Russell.

După o pauză, Jared întrebă:

— Cum aţi putea să ştiţi asta? Corinne a născut copilul în Boston. Aţi fost acolo?

— Nu ştiu cum de aveţi această părere greşită, domnule…

— Burkett, completă Jared nerăbdător.

— Domnule Burkett. Soţia dumitale şi-a născut copilul aici, pe insulă. Prima oară am văzut-o în decembrie anul trecut, la scurtă vreme după ce a sosit, şi apoi în mod regulat, până când a născut, în iunie. La cererea ei, am pregătit chiar şi o familie care să adopte copilul.

Jared se ridică brusc în capul oaselor.

— Soţia mea a ajuns aici în august!

Dr. Bryson nu dorea în niciun caz să se contrazică cu un bărbat atât de mare şi de agresiv, fie el rănit, fie nu. Ridică din umeri.

— Dacă aşa spuneţi.

Jared se încruntă.

— Dar dumneata spui altfel?

Dr. Bryson încuviinţă din cap şovăind.

Jared scutură din cap ca şi cum asta l-ar fi ajutat să înţeleagă.

— Aţi spus că a născut în iunie. Când în iunie?

— Pot să-mi verific registrele pentru data exactă, dar cred că la jumătatea lunii.

Jared calculă rapid.

— Aţi pomenit despre o adopţie. Nu dorea copilul?

Dr. Bryson se încruntă amintindu-şi.

— Cu siguranţă nu. Nu era natural modul în care părea să îl urască pe acel prunc nenăscut. Nu am putut niciodată să înţeleg asta.

Jared îşi aminti cuvintele spuse cu mult timp în urmă: „Cu siguranţă nu aş păstra un copil de-al tău”.

— Ce părere a avut Drayton despre copilul care aştepta să se nască?

— Ei bine, şi asta m-a nedumerit, din moment ce el era soţul – sau cel puţin aşa am crezut. Nici el nu dorea copilul. Acum, înţeleg situaţia. Vai de mine, nici măcar nu împărţeau aceeaşi cameră, nici măcar după naştere.

— Cum de ştiţi?

— Eram chemat destul de des şi înainte, şi după naştere.

Toate astea se întâmplau prea iute pentru Jared.

— De ce nu a dat copilul spre adopţie?

Dr. Bryson chicoti.

— Asta a fost mâna domnişoarei Merrill.

— Vreţi să spuneţi doamna Merrill?

— Vai de mine, este căsătorită?

— Nu contează, răspunse scurt Jared. Continuaţi!

— Ei bine, domnişoara Merrill m-a convins că doamna Burkett avea să regrete dacă îşi dădea copilul spre adopţie. A spus că aceasta era obsedată de alt lucru şi nu gândea limpede.

Jared făcu o grimasă. *El* era acel alt lucru. Ea îl ura atât de tare, încât nu putuse îndura gândul de a-i păstra copilul.

— Sunteţi bine? Chiar ar trebui să scot glonţul acela.

— Poate să mai aştepte puţin. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

— Ei bine, eu şi domnişoara Merrill am aranjat în aşa fel încât doamna Burkett să fie lăsată singură cu noul ei prunc pentru o vreme. Doar de atât a fost nevoie. A fost dragoste la prima vedere, aţi putea spune. Rareori văd o dragoste de mamă mai puternică.

Jared oftă şi se întinse din nou pe masa de examinare. Îl durea foarte tare. Era vremea ca doctorul să scoată

glonţul.

Chiar înainte ca medicul să îi administreze anestezicul, Jared puse totul cap la cap. „Dumnezeule, am un fiu!”

Capitolul 45

Revenirea acasă a lui Corinne avu o singură parte plăcută: tatăl ei o aştepta când coborî din tren în Boston, şi încântarea lui când îl văzu pe Michael fu înduioşătoare. Din clipa aia, Samuel Barrows îşi iubi nepotul la nebunie.

Corinne fusese la câteva petreceri în cele două săptămâni de când se întorsese şi la ceaiuri şi alte întâlniri sociale la care Lauren o târâse pe timpul zilei. Nu o deranja. O ţineau ocupată, ca să nu poată să se gândească prea mult la Jared.

Bârfele legate de motivele ei de a părăsi oraşul erau acum considerate informaţii eronate, pentru că Lauren făcuse cunoscut faptul că verişoara ei trăise fericită cu soţul său în tot timpul acesta şi că se afla în Boston doar pentru o vizită. Lauren devenise foarte sofisticată şi era acum în stare să se ocupe de aproape orice cu aplomb.

Corinne acceptă minciuna verişoarei sale, pentru că era mai uşor decât să spună adevărul. Dar curiozitatea oamenilor îi provocase multă durere. În mod natural, fură adresate întrebări legate despre insula exotică şi fascinantă pe care trăise. Corinne abia dacă era în stare să îşi ascundă melancolia când vorbea despre Hawaii: „Nu aţi întâlnit niciodată un popor mai prietenos şi mai iubitor de distracţii decât Hawaiienii”.

Oftă.

Cum era posibil ca Hawaii să fi devenit căminul ei într-un timp atât de scurt? Zău, îşi petrecuse întreaga viaţă în Boston, se plimbase printre casele lui impunătoare şi se jucase în parcul Boston Common, privise vâslaşii de pe râul Charles şi hrănise raţele de pe balta Jamaica. Dar acum,

toate aceste lucruri păreau ca nişte prieteni din trecut. Bostonul pur şi simplu nu mai era căminul ei.

Avea să înceteze vreodată să vadă florile colorate din Oahu? Avea să înceteze să audă în mintea ei curgerea cascadei pe care ea şi Jared o văzuseră în ziua aceea? Avea să privească vreodată un apus în Boston fără să fie dezamăgită?

Era rândul ei să primească vizite, şi şapte femei, vechi prietene, şedeau în salonaşul ei, sorbind ceai în faţa focului. Lauren şi mama ei se aflau şi ele acolo. Cerule, cât crescuse verişoara ei cât timp ea fusese plecată!

— Trebuie să fii nerăbdătoare să te întorci, Corinne, remarcă una dintre femei. Eu cu siguranţă aş fi. Chiar nu ne aşteptam să vii acasă atât de curând.

— Ei bine, tatăl meu nu îl văzuse încă pe Michael şi nu putea veni să ne viziteze acolo.

— Soţul tău trebuie să fi fost foarte reticent în a te lăsa să pleci, comentă doamna Hartman. Uită-te la măsurile extreme pe care le-a luat când v-aţi căsătorit.

— Măsuri extreme? întrebă Corinne.

Lauren se aplecă înainte şi zâmbi larg.

— Sper că nu te superi, Corinne, dar i-am destăinuit doamnei Hartman motivul pentru care soţul tău a dat în ziar anunţul acela bizar înainte de a pleca. I-am spus că a fost modul lui de a se asigura că aveai să îl urmezi fără întârziere.

Corinne fu uimită de ingeniozitatea lui Lauren.

— Da, păi... Se bâlbâi în căutarea cuvintelor. Soţul meu are un simţ al umorului mai degrabă sec.

— Nu mi-l pot imagina pe Harold al meu făcând un asemenea lucru, zise doamna Nautily.

— Nici noi, zise Lauren râzând.

Corinne zâmbi. Harold Nautily era un bărbat timid, cu vreo doisprezece centimetri mai scund decât soţia lui grasă şi impunătoare. Nu îi spunea niciodată nimic soţiei sale în afară de „Da, dragă”, înainte să apară Jared, acesta era genul de bărbat pe care Corinne credea că îl dorea!

— Ce mai face băieţelul acela adorabil al tău,

Corinne? întrebă doamna Turner.

— Michael este bine, deşi a avut o uşoară răceală încă de când am sosit.

— Nimic serios, sper.

— Nu. Doar că îi ia ceva timp să se înveţe cu vremea rece.

— Este de înţeles, din moment ce s-a născut pe insule, zise doamna Hartman. Sunt sigură că va fi bucuros să se întoarcă – la fel ca tine, de altfel, desigur.

— Da, şopti Corinne, cu ochii în podea.

Se întrebă ce avea să le spună acestor femei când urma să devină evident faptul că ea şi Michael nu aveau să se întoarcă în Hawaii. Lauren şi tatăl ei ştiau amândoi ce eforturi făcea Corinne pentru a se preface că avea o căsătorie fericită şi un soţ devotat care îi aştepta întoarcerea. Dar nimeni nu cunoştea profunzimea reală a nefericirii ei. Nici măcar Florence. Câtă vreme avea să fie nevoită să îndure durerea înainte ca aceasta să înceapă să scadă?

La uşa de la intrare se auzi ciocănelul, şi Corinne îl văzu pe Brock trecând pe lângă uşa deschisă a salonaşului pentru a merge să deschidă.

Lauren îi zâmbi cu regret lui Corinne.

— Probabil e Cynthia. M-am întâlnit ieri cu ea, şi a spus că va încerca să treacă pe aici. Se pare că a venit.

Corinne făcu o grimasă. Îi era groază de întrebările maliţioase pe care Cynthia avea să i le adreseze. Probabil că Cynthia nu o iertase niciodată pe Corinne pentru faptul că îl prinsese în capcană pe Jared.

Tocmai când Corinne îşi făcea curaj pentru apariţia Cynthiei, Brock veni în pragul uşii, arătând foarte încurcat. Şi apoi Corinne văzu motivul.

— Vai de mine! exclamă doamna Hartman. Se pare că, la urma urmei, nu a mai putut să îţi aştepte întoarcerea, Corinne.

Corinne se ridică foarte încet, auzind numai bubuitul inimii sale şi nimic altceva.

— Corinne? Corinne?

Se întoarse către mătuşa ei, dar fără să o vadă cu adevărat.

— Măi să fie, se pare că eşti la fel de surprinsă ca noi! Să îţi fie ruşine, domnule Burkett. Ai cam mult fler pentru dramă.

Jared îşi desprinse privirea de la Corinne şi îşi puse cel mai fermecător zâmbet al său.

— A fost o decizie de moment, doamnă Ashburn. Dar aveţi foarte mare dreptate. A fost foarte nepoliticos din partea mea.

— Cred că ar trebui să mergem, doamnelor, zise Lauren făcând semn către celelalte femei. Sunt sigură că le-a fost dor unul de celălalt. Probabil că luna de miere nu s-a încheiat încă.

Îi făcu cu ochiul lui Corinne, care abia de băgă de seamă. Ce *căuta* Jared aici? Şi apoi, pe neaşteptate, ea şi Jared se treziră singuri, iar panica se iscă, gata să o sufoce. Michael! De aceea se afla Jared aici! Venise să i-l ia pe Michael!

— Bună, Corinne.

Ea se aşeză din nou, cu toată stăpânirea de sine pe care reuşi să o adune, şi îşi prinse mâinile una de cealaltă în poală, ca să le împiedice să tremure.

— A... arăţi bine, Jared. Îşi imagină că ea era albă precum ceştile de ceai din porţelan care fuseseră lăsate împrăştiate pe mese. Se avântă în discuţie pentru ca el să nu îi observe neliniştea: Sper că ţi s-a vindecat rana.

El ridică din umeri.

— După o săptămână, nu a mai fost decât un disconfort minor. Acum, este doar o cicatrice urâtă. Zâmbi larg. Ai vrea să o vezi?

— Nu! spuse ea, cu glasul gâtuit.

Cum reuşea el să fie atât de calm, ca şi când nu s-ar fi despărţit mânioşi? Ca şi cum era perfect normal ca el să fie aici, în casa ei, la jumătate de lume depărtare de Hawaii?

Corinne îşi coborî privirea.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat? Au fost multe lupte?

— Aproape deloc. Trebuie să fi fost cea mai paşnică revoluţie din istorie.

— Şi regina?

— Nu mai domneşte, zise Jared cu o urmă de amărăciune. Acum, este un guvern provizoriu, sub steagul american. Şi au fost trimişi bărbaţi la Washington pentru a semna o petiţie pentru anexare.

— Cum s-a întâmplat asta?

— În 14 ianuarie, în ziua în care ai plecat, regina Liliuokalani a mers mai departe cu planul ei de a aboli constituţia. A încercat să îşi oblige cabinetul să semneze noua ei constituţie, dar nimeni nu a dorit să o facă. A fost format un Comitet de Securitate, alcătuit din unii dintre cei mai de seamă bărbaţi de pe insulă, şi i s-a dat puterea de a menţine ordinea. Aceştia au ocupat clădirea guvernului şi au dat o proclamaţie cum că sistemul de guvernare monarhic a fost abolit.

— Aşa, pur şi simplu? Printr-o proclamaţie?

— Au avut în spatele lor majoritatea cetăţenilor, răspunse el. Regina a fost luată prizonieră în apartamentele ei din palat, şi a fost ridicat steagul american. Jared oftă. A fost o zi tristă pentru un popor mândru.

— Simpatizezi cu ea, nu-i aşa?

— Poate că şi-a depăşit atribuţiile, dar, pentru mine, ea încă este regina. Este ironic, însă nu au trecut decât un pic peste o sută de ani de când insulele Hawaii au fost descoperite de către străini. Este un timp remarcabil de scurt pentru ca o cultură să fie pierdută sub alte civilizaţii.

— Nu este complet pierdută.

— Poate că nu, consimţi el, apoi se ridică şi o privi intens. Nu ai întrebat de ce mă aflu aici.

Corinne îşi feri privirea.

— Ca să fiu sinceră, mă tem să aflu.

El păru rănit.

— Nu ai niciun motiv pentru care să te temi de mine, Corinne.

— Nu am?

Jared o privi gânditor, apoi i se alătură pe canapea.

— Te temi că am venit după Michael?

— Da, şopti ea.

— Acesta este motivul pentru care nu mi-ai spus adevărul despre el?

— Da. Se uită la el cu ochii mari. Acesta *este* motivul pentru care te afli aici, Jared? Pentru că nu voi renunţa la fiul meu. Va trebui ca mai întâi să mă ucizi.

— Fiul *nostru, o* corectă el cu blândeţe. Şi nu l-aş lua niciodată de lângă mama lui.

Ochii ei se deschiseră şi mai larg.

— Vorbeşti serios?

— Da.

Se apropie de ea, dar Corinne se mută mai departe de el, timidă. El oftă.

— Am în buzunar o scrisoare de la tatăl tău. Când ea rămase tăcută, foindu-se în continuare din cauza neliniştii, el continuă: A sosit la câteva zile după ce ai plecat din Hawaii. Era răspunsul lui la cea pe care eu i-o scrisesem, întrebând de Michael. Mi-a explicat totul.

— Nu avea niciun drept! începu mânioasă Corinne.

— Îmi spuseseşi deja, Corinne, îi aminti el blând.

— Da, iar tu nu ai zis nimic! Nici măcar în acea ultimă zi!

— Încercam să mă acomodez cu ideea, minţi el.

Nu avea de gând să îi spună despre bănuiala lui legată de Drayton. De data asta ea nu avea să afle cât de nesăbuit fusese.

— A fost un şoc să aflu că aveam un fiu, continuă el. Şi că ai ascuns asta de mine.

— Jared, eu…

— Nu, ştiu de ce ai făcut-o. Scrisoarea tatălui tău a fost de ajutor, şi deja ştiam foarte multe lucruri de la doctorul Bryson.

Corinne roşi şi se uită împrejurul încăperii, nefiind în stare să întâlnească privirea lui Jared.

— Trebuie să înţelegi că atunci te uram, Jared. Eram obsedată de ura faţă de tine, altfel nu aş fi putut niciodată să fac ceea ce am făcut.

— Ştiu. Exact aşa cum eu am fost cândva obsedat de ura faţă de tatăl tău. Sper că am învăţat cu toţii din asta. Nu îl mai învinovăţesc pe tatăl tău şi îi voi spune asta cât sunt aici. Acum, ştiu la ce cruzimi poate ura să îi împingă pe oameni.

— Ce spui, Jared?

El întinse mâna după mâna ei.

— Ştiu că, atunci când ai plecat, mă urai, Corinne, şi probabil încă mă mai urăşti. Dar, chiar dacă îmi va lua tot restul vieţii, tot te voi face să mă iubeşti în cele din urmă.

Ochii ei începură să se umple de lacrimi.

— De ce?

— De ce? repetă el. Pentru că te iubesc, la naiba! Acum, când cuvintele fuseseră rostite, fu în stare să spună în şoaptă: Da, te iubesc, mai mult decât am visat vreodată că ar fi posibil.

Corinne clătină încetişor din cap, dorind să îl creadă, dar totuşi temându-se să o facă.

— Spui că mă iubeşti trecând peste ceea ce crezi că am făcut?

— Ştiu de luni bune că te iubesc. Şi, da, trecând peste ceea ce am crezut. Aveam de gând să ţi-o spun în noaptea aceea de Crăciun, dar m-ai oprit din nou.

Chipul ei se luminã.

— Atunci, ce mi-ai spus legat de Naneki era adevărat?

El aprobă din cap.

— Nu eram sigur nici măcar că m-ai auzit.

— Am auzit, numai că nu te-am crezut.

— Nu prea pot să te condamn pentru asta, la cât de des m-am îndoit eu de tine.

— Ah, Jared, şi eu te iubesc!

Şi îşi aruncă braţele în jurul lui. Dacă ar fi fost după ea, nu i-ar mai fi dat niciodată drumul.

El îi cuprinse chipul în palme şi o privi adânc în ochi.

— Chiar este adevărat?

— Da! O, da! Şi jur că nu te voi mai minţi niciodată. Nu vei mai avea niciodată motive să te îndoieşti de mine.

— Dumnezeule, ce nătângi am fost! Jared oftă şi o

strânse mai tare. Nefericirea pe care ne-am provocat-o unul altuia!

Apoi însă o simţi pe Corinne încordându-se şi împingându-l de lângă ea.

— Încă suntem nătângi, Jared.

Pe chipul ei se vedea o dezolare devastatoare.

— Nu va funcţiona niciodată. Nu vei uita niciodată ce am făcut – ce crezi tu că am făcut. Lucrul acesta va fi întotdeauna acolo, între noi.

El se ridică şi merse la fereastră.

— Corinne, acum, ştiu adevărul.

Ea îngheţă.

— Ce adevăr?

— Le-am făcut o vizită câtorva dintre foştii tăi amanţi.

Ea gemu.

— Au minţit şi ţi-au oferit detalii explicite?

Jared chicoti.

— Sub ameninţarea că vor fi sfârtecaţi bucată cu bucată, mi-au spus adevărul.

— Cu adevărat, Jared?

— Toate poveştile erau la fel. Nu a fost nevoie să văd mai mult de câţiva pentru a mă convinge. Pe neaşteptate, începu să râdă. Dumnezeule, cu siguranţă ai avut un plan isteţ. Apoi redeveni serios. A fost prea isteţ, pentru că m-ai păcălit pe deplin, îmi pare rău să o spun. Mă poţi ierta pentru că te-am crezut în stare de asta?

— Acum, că pomeneşti despre asta, începu ea, ochii întunecându-i-se.

Dar, înainte ca furia ei să apuce să crească, el o prinse în braţe şi o sărută profund. Când Jared îi dădu drumul, mânia ei se risipise, iar el zâmbea diavoleşte.

— Acesta este un mod sigur de a evita o ceartă. Va trebui să mi-l amintesc în viitor.

Ea îi zâmbi, cu ochii strălucitori.

— Lasă viitorul! Ai început ceva chiar acum şi va trebui să îl duci la bun sfârşit, iubirea mea.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Tatăl tău este acasă?

— Nu.
— Atunci, ce mai aşteptăm?

Capitolul 46

Vasul aluneca lin pe apă. Se aflau la doar câţiva kilometri de casă, şi Corinne stătea în picioare pe punte cu Jared, aşteptând să zărească pământul.

Călătoria aceasta spre Hawaii era cu totul altfel decât prima pe care o avusese, când Corinne stătuse în cabina ei, simţindu-se rău şi nefericită.

Şi călătoria aceasta fusese petrecută în cabină – dar cu Jared, care o ţinea ocupată făcând dragoste cu ea. Era sigură de fericirea ei şi de faptul că ştia că era exact acolo unde îi era locul.

Jared îşi înfăşură posesiv braţele în jurul ei şi o trase, lipind-o cu spatele de el şi îmbrăţişând-o cu putere.

— Te bucuri că vii acasă?

— Ştii că da.

— Dayna va fi încântată să te vadă.

Jared chicoti, amintindu-şi de întâlnirea furtunoasă pe care o avusese cu aceasta înainte de plecarea lui către Boston.

— Mi-a oferit un spectacol pe cinste când a aflat că plecaseşi. M-a numit prost în treizeci şi două de feluri pentru faptul că te-am lăsat să pleci.

Corinne izbucni în râs.

— Mi-a plăcut de Dayna din momentul în care am întâlnit-o. Va trebui să îi invităm pe ea şi pe prietenul ei la cină în curând. Cred că este un pic îndrăgostită de el.

— Da, ştiu. Va trebui să îi invităm la nuntă.

Ea se întoarse în braţele lui şi îl privi întrebător.

— Să îi invităm la propria lor nuntă?

— Nu, la a noastră, murmură el. Te vei căsători din nou cu mine, doamnă Burkett?

Corinne atinse inima de aur pe care o purta în jurul

gâtului. Era caldă de la pielea ei.

— Fără regrete?

— Da. Niciunul din noi nu a luat în serios jurămintele făcute prima oară. Vreau să le rostim din nou, Kolina, şi de data asta nu vor exista nici îndoieli, nici regrete.

— Mă voi căsători cu tine de o sută de ori dacă asta te va face fericit, zise ea cu seriozitate, privindu-l în ochi cu ochii ei verzi.

El râse.

— Aşa cum mi-ai promis o duzină de copii ca să compensezi faptul că am pierdut primele luni ale lui Michael?

— Da. Ştii că îţi voi da orice doreşti, atâta vreme cât vei continua să mă iubeşti.

— Nu voi înceta niciodată să te iubesc, Kolina mea. Şi doar o singură nuntă în plus va fi de ajuns. Una… care să ne ajungă pentru veşnicie.

În spatele lor se auzi cineva care îşi dregea glasul, şi amândoi se întoarseră şi o văzură pe Florence stând acolo cu Michael.

— Cineva doreşte să vi se alăture.

Jared râse şi îl luă pe Michael din braţele ei.

— Te-a anunţat el, nu-i aşa?

— Aşa este, spuse Florence. A observat insula şi a dorit să vă arate. Vedeţi?

Michael arăta cu degetul către peticul lung de pământ care apăru pe neaşteptate. Sălta entuziasmat.

— Vezi! o îngână el pe Florence.

Izbucniră cu toţii în râs.

— Spune „acasă” acum. Acasă? îl îndemnă Jared.

Michael se uită la tatăl său, ochii lui verzi strălucind luminoşi că ai mamei lui. Apoi se uită din nou la insulă.

— Vezi! zise el şi zâmbi fericit.

— Cu siguranţă, a ajuns un marinar mai bun decât am fost eu, spuse Corinne râzând. Speram să fiu prima care să observe pământul, dar el mi-a luat-o înainte.

— Într-adevăr, remarcă Florence, înăbuşindu-şi râsul. Este o minune că observi ceva atunci când soţul tău este în

preajmă.

— Şi ar fi bine să rămână aşa, zise Jared cu o asprime prefăcută.

Câteva secunde mai târziu, după ce cuvântul ar fi trebuit să fie uitat, Michael ciripi „acasă”, iar Jared îl strânse în braţe cu mândrie.

Se întoarseră cu toţii către insulă. Craterul Cap de Diamante se ivi la orizont, cu frumuseţea lui grandioasă. Şi, mai în interiorul insulei, putură să vadă maiestuosul lanţ muntos Koolau.

Jared o trase pe Corinne mai aproape. Împreună, cu Michael între ei, navigară spre casă, spre Hawaii. Acasă. Un cuvânt la fel de minunat ca „familie”, adică ceea ce toţi trei formau acum.

Şi la fel de frumos ca dragostea.

Sfârşit